

ODRÁŽET KRISTA

ODRÁŽET KRISTA

Ellen G. Whiteová

Obsah

1. ledna.....	5	28. února.....	63	27. dubna.....	121	24. června.....	179
2. ledna.....	6	1. března.....	64	28. dubna.....	122	25. června.....	180
3. ledna.....	7	2. března.....	65	29. dubna.....	123	26. června.....	181
4. ledna.....	8	3. března.....	66	30. dubna.....	124	27. června.....	182
5. ledna.....	9	4. března.....	67	1. května.....	125	28. června.....	183
6. ledna.....	10	5. března.....	68	2. května.....	126	29. června.....	184
7. ledna.....	11	6. března.....	69	3. května.....	127	30. června.....	185
8. ledna.....	12	7. března.....	70	4. května.....	128	1. července.....	186
9. ledna.....	13	8. března.....	71	5. května.....	129	2. července.....	187
10. ledna.....	14	9. března.....	72	6. května.....	130	3. července.....	188
11. ledna.....	15	10. března.....	73	7. května.....	131	4. července.....	189
12. ledna.....	16	11. března.....	74	8. května.....	132	5. července.....	190
13. ledna.....	17	12. března.....	75	9. května.....	133	6. července.....	191
14. ledna.....	18	13. března.....	76	10. května.....	134	7. července.....	192
15. ledna.....	19	14. března.....	77	11. května.....	135	8. července.....	193
16. ledna.....	20	15. března.....	78	12. května.....	136	9. července.....	194
17. ledna.....	21	16. března.....	79	13. května.....	137	10. července.....	195
18. ledna.....	22	17. března.....	80	14. května.....	138	11. července.....	196
19. ledna.....	23	18. března.....	81	15. května.....	139	12. července.....	197
20. ledna.....	24	19. března.....	82	16. května.....	140	13. července.....	198
21. ledna.....	25	20. března.....	83	17. května.....	141	14. července.....	199
22. ledna.....	26	21. března.....	84	18. května.....	142	15. července.....	200
23. ledna.....	27	22. března.....	85	19. května.....	143	16. července.....	201
24. ledna.....	28	23. března.....	86	20. května.....	144	17. července.....	202
25. ledna.....	29	24. března.....	87	21. května.....	145	18. července.....	203
26. ledna.....	30	25. března.....	88	22. května.....	146	19. července.....	204
27. ledna.....	31	26. března.....	89	23. května.....	147	20. července.....	205
28. ledna.....	32	27. března.....	90	24. května.....	148	21. července.....	206
29. ledna.....	33	28. března.....	91	25. května.....	149	22. července.....	207
30. ledna.....	34	29. března.....	92	26. května.....	150	23. července.....	208
31. ledna.....	35	30. března.....	93	27. května.....	151	24. července.....	209
1. února.....	36	31. března.....	94	28. května.....	152	25. července.....	210
2. února.....	37	1. dubna.....	95	29. května.....	153	26. července.....	211
3. února.....	38	2. dubna.....	96	30. května.....	154	27. července.....	212
4. února.....	39	3. dubna.....	97	31. května.....	155	28. července.....	213
5. února.....	40	4. dubna.....	98	1. června.....	156	29. července.....	214
6. února.....	41	5. dubna.....	99	2. června.....	157	30. července.....	215
7. února.....	42	6. dubna.....	100	3. června.....	158	31. července.....	216
8. února.....	43	7. dubna.....	101	4. června.....	159	1. srpna.....	217
9. února.....	44	8. dubna.....	102	5. června.....	160	2. srpna.....	218
10. února.....	45	9. dubna.....	103	6. června.....	161	3. srpna.....	219
11. února.....	46	10. dubna.....	104	7. června.....	162	4. srpna.....	220
12. února.....	47	11. dubna.....	105	8. června.....	163	5. srpna.....	221
13. února.....	48	12. dubna.....	106	9. června.....	164	6. srpna.....	222
14. února.....	49	13. dubna.....	107	10. června.....	165	7. srpna.....	223
15. února.....	50	14. dubna.....	108	11. června.....	166	8. srpna.....	224
16. února.....	51	15. dubna.....	109	12. června.....	167	9. srpna.....	225
17. února.....	52	16. dubna.....	110	13. června.....	168	10. srpna.....	226
18. února.....	53	17. dubna.....	111	14. června.....	169	11. srpna.....	227
19. února.....	54	18. dubna.....	112	15. června.....	170	12. srpna.....	228
20. února.....	55	19. dubna.....	113	16. června.....	171	13. srpna.....	229
21. února.....	56	20. dubna.....	114	17. června.....	172	14. srpna.....	230
22. února.....	57	21. dubna.....	115	18. června.....	173	15. srpna.....	231
23. února.....	58	22. dubna.....	116	19. června.....	174	16. srpna.....	232
24. února.....	59	23. dubna.....	117	20. června.....	175	17. srpna.....	233
25. února.....	60	24. dubna.....	118	21. června.....	176	18. srpna.....	234
26. února.....	61	25. dubna.....	119	22. června.....	177	19. srpna.....	235
27. února.....	62	26. dubna.....	120	23. června.....	178	20. srpna.....	236

21. srpna.....	237	24. září.....	271	28. října.....	305	30. listopadu.....	338
22. srpna.....	238	25. září.....	272	29. října.....	306	1. prosince.....	339
23. srpna.....	239	26. září.....	273	30. října.....	307	2. prosince.....	340
24. srpna.....	240	27. září.....	274	31. října.....	308	3. prosince.....	341
25. srpna.....	241	28. září.....	275	1. listopadu.....	309	4. prosince.....	342
26. srpna.....	242	29. září.....	276	2. listopadu.....	310	5. prosince.....	343
27. srpna.....	243	30. září.....	277	3. listopadu.....	311	6. prosince.....	344
28. srpna.....	244	1. října.....	278	4. listopadu.....	312	7. prosince.....	345
30. srpna.....	246	2. října.....	279	5. listopadu.....	313	8. prosince.....	346
31. srpna.....	247	3. října.....	280	6. listopadu.....	314	9. prosince.....	347
1. září.....	248	4. října.....	281	7. listopadu.....	315	10. prosince.....	348
2. září.....	249	5. října.....	282	8. listopadu.....	316	11. prosince.....	349
3. září.....	250	6. října.....	283	9. listopadu.....	317	12. prosince.....	350
4. září.....	251	7. října.....	284	10. listopadu.....	318	13. prosince.....	351
5. září.....	252	8. října.....	285	11. listopadu.....	319	14. prosince.....	352
6. září.....	253	9. října.....	286	12. listopadu.....	320	15. prosince.....	353
7. září.....	254	10. října.....	287	13. listopadu.....	321	16. prosince.....	354
8. září.....	255	11. října.....	288	14. listopadu.....	322	17. prosince.....	355
9. září.....	256	12. října.....	289	15. listopadu.....	323	18. prosince.....	356
10. září.....	257	13. října.....	290	16. listopadu.....	324	19. prosince.....	357
11. září.....	258	14. října.....	291	17. listopadu.....	325	20. prosince.....	358
12. září.....	259	15. října.....	292	18. listopadu.....	326	21. prosince.....	359
13. září.....	260	16. října.....	293	19. listopadu.....	327	22. prosince.....	360
14. září.....	261	17. října.....	294	20. listopadu.....	328	23. prosince.....	361
15. září.....	262	18. října.....	295	21. listopadu.....	329	24. prosince.....	362
16. září.....	263	19. října.....	296	22. listopadu.....	330	25. prosince.....	363
17. září.....	264	20. října.....	297	23. listopadu.....	331	26. prosince.....	364
18. září.....	265	21. října.....	298	24. listopadu.....	332	27. prosince.....	365
19. září.....	266	22. října.....	299	25. listopadu.....	333	28. prosince.....	366
20. září.....	267	23. října.....	300	26. listopadu.....	334	29. prosince.....	367
21. září.....	268	24. října.....	301	27. listopadu.....	335	30. prosince.....	368
22. září.....	269	25. října.....	302	28. listopadu.....	336	31. prosince.....	369
23. září.....	270	26. října.....	303	29. listopadu.....	337		

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KONTROLY)
Název anglického originálu: *REFLECTING CHRIST* (1985) – RC

Kristus – jedno s Otcem

„Panna... porodí syna, a nazveš jméno jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi Bůh.“ (Mt 1,23) RC 15.1

„Osvícení známosti slávy Boží“ se projevilo *„v tváři Ježíše Krista.“* (2 K 4,6) Od věčnosti byl Ježíš Kristus jedno s Otcem; byl *„obrazem Božím“*, obrazem velikosti a majestátu Božího, *„odleskem Jeho slávy“*. Přišel do našeho světa, aby mu zjevil tuto slávu. Přišel na tuto zemi hříchem obtíženou, aby zjevil světlo lásky Boží – aby byl *„Bohem s námi“*. Proto o něm prorok pravil: *„Nazvou Jeho jméno Emmanuel.“* RC 15.2

Ježíš přišel a přebýval mezi námi, aby zjevil Boha lidem i andělům. Byl Slovem Božím – vyslovením myšlení Božího. V modlitbě za své učedníky Kristus pravil: *„Zjevil jsem tvé jméno lidem“* – *„lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě“*, *„aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a já v nich.“* (J 17,6; Ex 34,6; J 17,26) RC 15.3

Toto zjevení nebylo určeno jen pozemským dětem Božím. Náš malý svět je učebnicí vesmíru. Podivuhodný milostivý záměr Boží, tajemství spásné lásky jsou *„věci, do nichž touží nahlédnout andělé“* (1 Pt 1,12) a jež budou studovat po neskonalé věky. Vykoupené i nepadlé bytosti najdou v kříži Kristově svou moudrost i svou radost. Ukáže se, že sláva vyzařující z tváře Ježíšovy je sláva lásky, která dovede obětovat sebe. Ve světle Golgoty se ukáže, že zákon lásky, která nemyslí na sebe, je zákonem života země i nebes, že láska, která „nehledá svůj prospěch“, má svůj zdroj v srdci Božím a že v tichém a pokorném Ježíši se projevila povaha Toho, jenž přebývá ve světle, jemuž se nikdo nemůže přiblížit. ... RC 15.4

Boha spatřujeme v Ježíši. Poznáme-li Ježíše, pochopíme, že sláva našeho Boha spočívá v dávání. *„Sám od sebe nečiním nic,“* pravil Kristus; *„mne poslal ten živý Otec, a já žiji skrze Otce.“* *„Já nehledám svou slávu,“* ale slávu toho, který mne poslal. (J 8,28; 6,57; 8,50) V těchto slovech je obsažena velká zásada, která je zákonem života pro celý vesmír. Kristus dostal všechno od Otce. Dostal vše, aby to rozdal. Stejně tak i v nebeských dvorech slouží Kristus všem stvořením. Skrze milovaného Syna dostává se všem života Otcova. Skrze Syna se v chvále a radostné službě vrací příval lásky velikému Zdroji všeho. A tak skrze Krista se uzavírá koloběh dobrodiní, který je zákonem života a z něhož je patrna povaha velikého Dárce. – DA 19-21 RC 15.5

Od Boha poslaný Učitel

„Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého... aby ty, kteříž pod Zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali.“ (Ga 4,4.5) RC 16.1

V době Kristova prvního příchodu temnota přikryla zemi a mrákota národy (Iz 60,2). Pravda shlížela dolů z nebe, a nikde nebylo možno rozeznat odraz jejího obrazu. Na náboženský svět se snesla duchovní temnota a tato temnota byla téměř všeobecná a úplná. ... RC 16.2

Všechny věci hlásaly naléhavou potřebu Učitele poslaného od Boha – Učitele, v kterém bylo spojené božství a lidství. Bylo to nezbytné, aby se Kristus objevil v lidské podobě a postavil se v čele lidského rodu, aby povznesl padlé lidské bytosti. Jedině takto se Bůh mohl zjevit světu. RC 16.3

Kristus se nabídl dobrovolně, že odloží své královské roucho a královskou korunu a přijde na tuto zemi ukázat lidským bytostem, čím se mohou stát ve spolupráci s Bohem. Přišel, aby zazářil uprostřed temnoty a rozptýlil temnotu jasem své přítomnosti. ... RC 16.4

Otec a Syn se po poradě rozhodli, že Kristus musí přijít na svět jako nemluvnátko a žít život, který musí žít i lidské bytosti od dětství až po mužný věk, snášejíce zkoušky, které musí oni snášet a zároveň žít bezhříšným životem, aby lidé mohli vidět v Jeho příkladu, čím se mohou stát, a aby mohl poznat ze zkušenosti, jak jim pomoci v jejich zápasech s hříchem. On byl zkoušen tak, jak je zkoušen člověk, pokoušen tak, jak je člověk pokoušen. Život, jaký On žil na tomto světě, mohou lidé žít skrze Jeho moc a pod Jeho vedením. ... RC 16.5

Patriarchové a proroci předpovídali příchod slavného Učitele, jehož slova budou oděna nepřekonatelnou mocí a silou. On kázal evangelium chudým a vyhlásil Pánovo milostivé léto (L 4,18.19). On vykonal soud na zemi; ostrovy čekaly na Jeho zákon (Iz 42,4); pohané měli přijít k Jeho světlu a králové k jasu, jenž vzejde nad Ním (Iz 60,3). On byl „*Andělem smlouvy*,“ a „*Sluncem spravedlnosti*“ (Mal 3,1; 4,2). ... RC 16.6

A „*když přišla plnost času, poslal Bůh svého Syna*“ (Ga 4,4) ... Nebeský učitel přišel. Kdo to byl? O nic menší bytost než samotný Boží Syn. Objevil se jako Bůh a ve stejné době jako Starší Bratr lidského rodu. – ST May 17, 1905 RC 16.7

Co učil, to také žil. ... Co učil, tím také byl. Jeho slova byla nejenom vyjádřením Jeho vlastních životních zkušeností, ale i výrazem Jeho vlastního charakteru. On nejenom učil pravdě, nýbrž On také tou pravdou byl. To dodávalo Jeho učení sílu a moc. – Ed 78, 79 RC 16.8

Kristus obětoval sám sebe za nás

„Ale toho maličko nižšího andělů, vidíme Ježíše, pro utrpení smrti slávou a ctí korunovaného, aby z milosti Boží za všechny okusil smrti.“ (Žd 2,9) RC 17.1

Hospodin stvořil člověka čistého a svatého. Satan ho však svedl na scestí, překroutil jeho zásady a zkazil jeho mysl tím, že obrátil jeho myšlenky na špatnou cestu. Jeho úmyslem bylo úplně zkazit svět. RC 17.2

Kristus viděl strašné nebezpečí člověka, a proto se rozhodl, že ho zachrání tím, že se sám obětuje. Aby mohl uskutečnit svůj láskyplný záměr vůči padlému lidstvu, stal se kostí našich kostí a tělem našeho těla. *„A jelikož děti mají účast na těle a krvi, i on se jich podobně stal účastným, aby skrze smrt zničil toho, kdo měl moc smrti, to jest d'ábla, a osvobodil ty, kdo byli po celý život drženi v otroctví strachem ze smrti. ... Proto musel být v každém ohledu připodobněn svým bratrům, aby se v Božích věcech stal milosrdným a věrným nejvyšším knězem a mohl vykonat oběť usmíření za hříchy lidu. Vždyť díky tomu, že sám trpěl, když byl pokoušen, může těm, kdo jsou pokoušeni, přispět na pomoc.“ (Žd 2,14-18) RC 17.3*

Skrze působení Ducha Svatého byla člověku vštípena nová vnitřní zásada a duchovní moc, který se spojením s božstvím měl stát jedno s Bohem. Kristus, vykupitel a obnovitel, posvětil a očistil mysl člověka, činíce ji mocí, která bude přitahovat k sobě jiné mysli. Jeho záměrem je udělit lidem vznešenost a důstojnost skrze povznášející a posvěcující moc pravdy. On touží, aby Jeho děti zjevíly Jeho charakter a použily Jeho vliv k tomu, aby i další mysli mohly být uvedeny do souladu s Jeho myslí. ... RC 17.4

Kristus se mohl kvůli naší vině od nás odvrátit. Ale místo, aby se odvrátil, přišel a přebýval mezi námi, naplněn vší plností božství, byl jedno s námi, abychom skrze Jeho milost mohli dosáhnout dokonalosti. Potupnou smrtí a svým utrpením zaplatil za naše výkupné. Sestoupil z nejvyšší dokonalosti, své božství oděl lidstvím a krok za krokem dosáhl nejnižších hlubin ponížení. Žádná míra nemůže změřit hloubku Jeho lásky. ... RC 17.5

Divím se, proč se vyznávající křesťané nechopí božských zdrojů, proč nevidí kříž jasněji jako prostředek odpuštění a omlouštění, prostředek k uvedení pyšného, sobeckého srdce člověka do přímého spojení s Duchem Svatým, aby bohatství Kristova mohla být vlita do mysli a lidský nástroj mohl být ozdoben ctnostmi Ducha, tak aby Kristus mohl být chválen těmi, kteří Ho neznají. – ST Sep. 24, 1902 RC 17.6

Kristus nám nabízí živou vodu

„V poslední pak den ten veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žízní-li kdo, pojd' ke mně, a napij se. Kdož věří ve mne, jakož dí Písmo, řeky z života jeho poplynou vody živé.“ (J 7,37.38) RC 18.1

Kněz... konal obřad, kterým se připomínala událost, kdy Mojžíš udeřil do skály na poušti. Tato skála byla symbolem Toho, jenž svou smrtí způsobí, že živé proudy spasení potečou všem, kdo žízní. Kristova slova byla vodou života. Zde v přítomnosti shromážděného davu, vystavil se Kristus ranám, aby voda života mohla téci světu. Satan se domníval, že dopadnou-li na Krista rány, že tím zničí Knížete života; avšak ze skály, do níž se udeřilo, vytryskla živá voda. Když Ježíš promluvil k lidem, jejich srdce se zachvěla podivnou bázní a mnozí by rádi zvolali, jako žena ze Samaří: *„Dej mi té vody, abych nežíznila.“ (J 4,15) RC 18.2*

Ježíš znal potřeby duše. Okázalost, bohatství a pocty nemohou přinést srdci uspokojení. *„Jestliže kdo žízní, přijd' ke mně.“* Bohatí, chudí, velcí i malí, všichni jsou stejně vítáni. Ježíš slibuje, že uleví obtíženým myslím, že utěší zarmoucené a dá naději zoufalým. Mnozí z těch, kteří slyšeli Ježíše, oplakávali zklamané naděje, mnozí živilí tajný bol, mnozí se snažili ukojit těkavou touhu světskými věcmi a dobytím pozemské slávy; když však všeho dosáhli, zjistili, že se plahočili jen proto, aby došli k děravé nádrži, z níž nemohli ukojit svou žízeň. A nyní tu stáli, nespokojení a smutní, uprostřed lesku všeobecného veselí. To náhlé zvolání *„Jestliže kdo žízní“* je vytrhlo z jejich neradostného přemítání, a když slyšeli další slova, probudila se v nich nová naděje. Duch Svatý stavěl před ně symbol, dokud v něm nepoznali nabídku neocenitelného daru spasení. *RC 18.3*

Kristovo volání k žíznící duši zní stále a vyzývá nás s větší naléhavostí než ty, kteří je slyšeli v chrámě v poslední den slavnosti. Studnice je otevřena pro všechny. Unaveným a vyčerpaným se nabízí občerstvující doušek věčného života. Ježíš stále volá: *„Jestliže kdo žízní, přijd' ke mně a pij.“ „Ať přijde žíznivý. A kdo chce, ať přijme vodu života zdarma.“ „Kdo by se však napil z vody, kterou mu dám já, nebude žízniti na věky, ale voda, kterou mu dám, se v něm promění v pramen vody tryskající k životu věčnému.“ (Zj 22,17; J 4,14) – DA 454 RC 18.4*

Kristův soucit nezná mezí

„Aby se naplnilo pověření skrze Izaiáše proroka, řkoucího: On vzal na sebe naše slabosti a nemoci nesl.“ (Mt 8,17) RC 19.1

Náš Pán Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby neúnavně sloužil potřebám člověka. *„On vzal na sebe naše slabosti, a nemoci nesl,“* aby mohl sloužit všem potřebám lidstva. Přišel, aby z lidí sňal břímě nemocí, utrpení a hříchu. Jeho posláním bylo, aby přinesl lidem úplnou obnovu, přišel, aby jim přinesl zdraví, pokoj a dokonalost povahy. RC 19.2

Okolnosti a potřeby těch, jenž Ho prosili o pomoc, byly různé a nikdo, kdo k Němu přišel, neodešel s nepořízenou. Z Něho vycházel proud hojivé síly a lidé byli uzdravováni na těle, na duchu i na duši. RC 19.3

Spasitelovo dílo nebylo omezeno ani časem, ani místem. Jeho láska a soucit neznaly hranic. Uzdravoval a vyučoval v takovém rozsahu, že se v celé Palestině nenašla dostatečně velká budova, aby pojala všechny zástupy lidí, kteří za Ním přicházeli. Na zelených stráních Galileje, na rušných ulicích, na březích jezera, v synagogách a všude, kam bylo možné k Němu přinést nemocné, bylo možné nalézt Jeho nemocnici. V každém městu a městečku, v každé vsi, jíž procházel, vkládal své ruce na trpící a uzdravoval je. Všude, kde byla srdce ochotná přijmout Jeho poselství, těšil je ujištěním o lásce jejich nebeského Otce. Po celý den sloužil všem, kdo za Ním přišli; večer se pak věnoval těm, kteří museli celý den tvrdě pracovat, aby vydělali na obživu svých rodin. RC 19.4

Pán Ježíš nesl nesmírnou tíhu odpovědnosti za spásu lidstva. Byl si vědom toho, že nenastane-li rozhodná změna v zásadách, jimiž se lidstvo řídí, a v cílech, jež sleduje, všechno bude ztraceno. To bylo břímě, jež tížilo Jeho duši, a nikdo nemohl docenit tíhu, jež na Něm spočívala. Svě dětství, své mládí i svůj mužný věk prožíval osamocen. ... RC 19.5

Každý den se setkával se zkouškami a pokušeními. Každý den přicházel do styku se zlem a viděl, jak jeho moc působí na lidi, kterým chtěl pomoci a které chtěl zachránit. Přesto vytrval a nezmalomyslněl. ... RC 19.6

Zůstával vždy trpělivý a radostný a trpící Ho vítali jako posla života a pokoje. Viděl potřeby mužů a žen, dětí i mládeže a všechny zval: *„Pojďte ke mně.“* ... RC 19.7

Když procházel městy a vesnicemi, působil jako živý pramen šířící život a radost. – GW 41-43
RC 19.8

Proměnění k Jeho obrazu

„My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“ (2 K 3,18) RC 20.1

Hříchem obtížená, bojující duše, Ježíš ve svém oslaveném lidství vstoupil do nebe, aby se za nás přimlouval. *„Nemáme totiž nejvyššího kněze, který by nemohl cítit s našimi slabostmi, ale takového, který byl ve všem pokoušen podobně jako my, avšak zůstal bez hříchu. Přistupme tedy se smělou důvěrou k trůnu milosti.“ (Žd 4,15.16)* Měli bychom neustále hledět na Ježíše, původce a dokonavatele naší víry; protože pohledem na Něho budeme proměnění k Jeho obrazu a náš charakter bude učiněn podobný Jeho povaze. Měli bychom se radovat z toho, že všechen soud byl dán Synu, protože ve svém lidství se seznámil se všemi těžkostmi, které sužují lidstvo. RC 20.2

Být posvěcen znamená stát se účastníkem božské přirozenosti, chopit se ducha a mysli Ježíšovy, vždy se učit ve škole Kristově. *„My všichni se pak s odkrytou tváří zhlédneme ve slávě Páně jako v zrcadle a jsme proměňováni v tentýž obraz od slávy k slávě, jako od Ducha Páně.“ (2 K 3,18)* Je to nemožné pro kohokoliv z nás, abychom svou vlastní silou nebo svým vlastním úsilím uskutečnili v sobě tuto změnu. Je to Duch Svatý, Utěšitel, o kterém Ježíš řekl, že ho pošle na svět, ten změní náš charakter k obrazu Kristovu; a když je tato změna uskutečněna, odrážíme, jako v zrcadle, slávu Páně. To znamená, že charakter toho, kdo takto hledí na Krista, je tak podobný Jeho povaze, že ti, kdo pohlíží na něho, vidí Kristův vlastní charakter vyzařující z něho jako ze zrcadla. Nepozorovaně pro nás, jsme den po dni proměňováni od našich způsobů a vůle ke způsobům a vůli Kristově, ke kráse Jeho charakteru. Takto dorůstáme v Krista a nevědomky odrážíme Jeho obraz. RC 20.3

Vyznávající křesťané se drží celkem příliš blízko pozemských nížin. Jejich oči jsou zvyklé vidět jen všední věci a jejich mysli přebývají u těch věcí, na které hledí jejich oči. Jejich náboženská zkušenost je často povrchní a neuspokojivá a jejich slova jsou lehkovážná a bezcenná. Jak mohou takoví odrážet Kristův obraz? Jak mohou vysílat jasné paprsky Slunce spravedlnosti do všech temných míst země? Být křesťanem znamená být podobným Kristu. ... RC 20.4

(Enoch) byl neustále pod Ježíšovým vlivem. Odrážel Kristův charakter, projevující ty stejné vlastnosti v dobrotě, milosrdenství, něžném slitování, soucitu, trpělivosti, tichosti, pokoře a lásce. Jeho každodenní společenství s Kristem ho proměnilo k obrazu Toho, s kým byl tak důvěrně spojen. – RH Dec. 5, 1912 RC 20.5

Kristus naplňuje duši důvěrou v Boha

„Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět; a toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.“ (1 J 5,4) RC 21.1

Jaká víra přemáhá svět? Je to ta víra, která činí Krista svým vlastním osobním Spasitelem – ta víra, která uznává svou bezmocnost, svou naprostou neschopnost zachránit sama sebe, se chápe Pomocníka, který je mocen zachránit, jako své jediné naděje. Je to víra, která se nenechá odradit, která slyší Kristův hlas říkající: „Bud' dobré mysli, já jsem přemohl svět a má božská síla je tvoje.“ Je to víra, která Ho slyší říkat: *„Hle, já s vámi jsem až do skonání světa.“* RC 21.2

Důvod, proč sbory jsou tak slabé a nemocné, připravené zaniknout, je ten, že nepřítel přinesl vlivy zbavující odvahy, aby dolehly na chvějící se duše. On se snažil odstranit Ježíše z jejich pohledu jako Utěšitele, jako toho, kdo kárá, varuje, napomíná je a říká: *„To je ta cesta, chod'te po ní.“* (Iz 30,21) Kristus má veškerou moc na nebi a na zemi, a On může posílit váhající a napravit chybující. On může naplnit důvěrou a nadějí v Boha; a důvěra v Boha má vždy za následek vytvoření důvěry jednoho vůči druhému. RC 21.3

Každá duše si musí uvědomit, že Kristus je její osobním Spasitelem; pak se v křesťanském životě projeví láska, horlivost a vytrvalost. Ať je pravda jakkoli jasná a přesvědčivá, nedokáže posvětit duši, nedokáže posílit a nepodepře ji v jejích bojích, jestliže není přivedena do trvalého spojení s Životem. Satan dosáhl svého největšího úspěchu tím, že se vtláčil mezi duši a Spasitele. RC 21.4

Kristus by neměl být nikdy mimo naše myšlení. Andělé řekli o Něm: *„Nazveš jméno jeho Ježíš; on zajisté vysvobodí svůj lid od jejich hříchů.“* (Mt 1,21) Ježíš, předražený Spasitel! Jistota, pomoc, bezpečí a pokoj jsou všechny v Něm. On je Tím, kdo rozptyluje všechny naše pochybnosti, zárukou všech našich nadějí. Jak vzácné je to pomyšlení, že se můžeme stát doopravdy účastníky božské přirozenosti, jejíž pomocí můžeme zvítězit tak, jak Kristus zvítězil! Ježíš je naplněním našich očekávání. On je melodií našich písní, stínem obrovské skály ve vyčerpané zemi. On je živou vodou pro žíznivou duši. On je naším útočištěm v bouři. On je naší spravedlností, naším posvěcením, naším vykoupením. Když Kristus bude naším osobním Spasitelem, tehdy projevíme chválu Tomu, který nás povolal ze tmy do svého předivného světla (1 Pt 2,9). ... RC 21.5

Kristus zemřel, protože byl přestoupen zákon, aby vinný člověk mohl být ušetřen trestu za svou nesmírnou vinu. Dějiny však předložily důkaz, že je snadnější zničit svět než ho napravit; protože lidé ukřižovali Pána Slávy, který spojil zemi s nebem a člověka s Bohem. – RH Aug. 26, 1890 RC 21.6

Okem víry je Kristus stále přítomen

„Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odešel. Nebo neodejdu-li, Utěšitel nepřijde k vám; a pakli odejdu, pošlu ho k vám.“ (J 16,7) RC 22.1

Kristus řekl: „Je pro vás užitečné, abych odešel.“ Nikdo tedy nemůže mít nějakou výhodu ve svém postavení nebo osobním kontaktu s Kristem. Spasitel bude duchovně přístupný stejně pro všechny a v tomto smyslu nám všem bude blíž, než kdyby nevystoupil na výsost. Nyní mohou být všichni poctěni pohledem na Něho a odrážením Jeho charakteru. Okem víry Ho vidí stále přítomného ve vší Jeho dobrotě, milosti, shovívavosti, ohleduplnosti a lásce, těchto duchovních a božských vlastností. A když hledíme na Něho, jsme proměňováni k Jeho podobě. RC 22.2

Kristus přijde brzy na nebeských oblacích a proto musíme být připraveni setkat se s Ním, nemajíce poskvrny ani vrásky nebo cokoli takového (Ef 5,27). Musíme nyní přijmout Kristovo pozvání. On říká: *„Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, já vám dám odpočínutí. Vezměte mé jho na sebe a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem; a naleznete odpočínutí svým duším.“ (Mt 11,28.29)* Tato Kristova slova určena Nikodémovi mají praktickou hodnotu pro nás dnes: *„Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha svatého, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, tělo jest, a co se narodilo z Ducha, duch jest. Nediv se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu narodit. Vítr, kam chce, věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ (J 3,5-8) RC 22.3*

Boží proměňující síla musí být v našich srdcích. Musíme studovat Kristův život a napodobovat božský Vzor. Musíme prodlévat u dokonalosti Jeho charakteru a být proměněni k Jeho obrazu. Nikdo nevejde do Božího království, pokud jeho vůle nebude přivedena do podřízenosti Kristovy vůle. RC 22.4

Nebesa jsou prosta veškerého hříchu, všeho poskvrnění a nečistoty; a pokud chceme žít v jejích ovzduší, pokud chceme spatřit Kristovu slávu, musíme mít skrze Jeho milost a spravedlnost čisté srdce a dokonalou povahu. Nesmíme se oddávat požitkům a zábavám, ale musíme se stát způsobilými pro nádherné příbytky, které nám Kristus odešel připravit. Jestliže budeme věrní, snažící se přinést požehnání jiným, vytrvalí v konání dobra, bude nás Kristus při svém příchodu korunovat slávou, ctí a nesmrtelností (Ř 2,7). – RH Dec. 5, 1912 RC 22.5

Kristus překlenul propast způsobenou hříchem

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozenného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16) RC 23.1

Hřích vznikl ze sobecké žádostivosti. Lucifer, strážný cherub, zatoužil být v nebi první. Snažil se získat nadvládu nad nebeskými bytostmi, odvrátit je od jejich Stvořitele a strhnout jejich úctu na sebe. Proto začal zkreslovat Boží povahu a obvinil Boha, že touží po vlastním vyvýšení. Snažil se připisovat milujícímu Stvořiteli své vlastní špatné povahové rysy. Tak podvedl anděly. Tak podvedl i lidi. Svedl je k tomu, aby pochybovali o Božím slově a aby přestali věřit v Jeho dobrotivost. Bůh je Bohem spravedlnosti a strašného majestátu; satan však oklamal lidi, aby pokládali Boha za přísného a neodpouštějícího. Tak svedl lidi, aby se připojili k jeho vzpouře proti Bohu; a nad světem se rozprostřela noc a hoře. RC 23.2

Na zemi se snesla tma, protože Bůh byl nesprávně pochopen. Aby temnými mraky mohlo proniknout světlo a aby svět se mohl opět vrátit k Bohu, bylo nutno zlomit satanovu klamnou moc. To se nemohlo stát násilím. Použití násilí odporuje zásadám Boží správy. Bůh si přeje jen službu lásky a lásku nelze vynutit, nelze ji získat násilím nebo mocí. Lásku lze vzbudit jen láskou. Znat Boha znamená milovat Ho. Boží povaha se musí projevit jako protiklad povahy satanovy. A to mohla učinit jen jediná bytost v celém vesmíru. Jen ten, kdo poznal výšku a hloubku Boží lásky, ji mohl zjevit. Po temné noci světa musí vzejít Slunce spravedlnosti *„a zdraví bude na paprscích jeho“* (Mal 4,2). RC 23.3

Plán našeho vykoupení nebyl dodatečným nápadem, nevznikl až po Adamově pádu. Byl zjevením *„tajemství od časů věčných skrytého“* (Ř 16,25). Byl zjevením zásad, jež jsou od věčnosti základem Božího trůnu. Bůh a Kristus věděli od počátku o odpadnutí satana a o pádu člověka svedeného tímto odpadlíkem. Bůh nedal pokyn k tomu, aby vznikl hřích, avšak předvídal jeho vznik a učinil opatření, jak čelit této strašné skutečnosti. ... RC 23.4

Od chvíle, kdy Ježíš přišel, aby dlel mezi námi, víme, že Bůh ví o našich zkouškách a že cítí s námi v našich strastech. Všichni synové a všechny dcery Adamovi mohou poznat, že náš Stvořitel je přítel hříšníků, neboť v každém důkazu milosti, v každé zaslíbené radosti, v každém projevu lásky, v božské přitažlivosti, již nám poskytl Spasitelův život na zemi, spatřujeme „Boha mezi námi“. – DA 21-24 RC 23.5

Božský obraz má vyzařovat

„Bud'te vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.“ (Mt 5,48) RC 24.1

Ideálem povahy křesťana je povaha podobná povaze Kristově. Jako byl ve svém životě dokonalý Syn člověka, tak dokonalí mají být ve svém životě Jeho následovníci. Ježíš se narodil ve všem podoben svým bratřím. Stal se tělem, jako jsme my. Míval hlad a žízeň a býval unavený. Sytil se potravou a osvěžoval se spánkem. Sdílel úděl člověka; přesto byl neposkvrněným Synem člověka. Byl Bohem v lidském těle. Jeho povaha má být naší povahou. ... RC 24.2

Kristus je žebřík, který viděl Jákob ve snu, žebřík, jehož základna spočívá na zemi a jehož vrchol dosahuje až k bráně nebeské, k samému prahu slávy. Kdyby se tomu žebříku nedostávalo jediné příčky, o niž by nedosahoval na zem, byli bychom ztraceni. Ale Kristus nás dostihuje, ať jsme kdekoli. Přijal naši přirozenost a zvítězil, abychom my mohli zvítězit, jestliže přijmeme Jeho přirozenost. Přišel *„v podobě hříšného těla“* (Ř 8,3), ale žil životem bez hříchu. Nyní se svým božstvím drží trůnu nebes a svým lidstvím se dotýká nás. Vyzývá nás, abychom vírou v Něho dosáhli slávy Boží povahy. Proto máme být dokonalí, jako je dokonalý náš nebeský Otec. RC 24.3

Ježíš ukázal, v čem spočívá spravedlnost a jako na její zdroj poukázal na Boha. Pak se obrátil k všedním povinnostem. Dávání almužen, modlení a půst, pravil Ježíš, se nesmí dít okázale nebo pro pochvalu. Dávejte od srdce, k prospěchu trpících chudých. Modlete se, ale vaše duše musí přitom obcovat s Bohem. Postěte se, ale nechod'te přitom se svěšenou hlavou a nepřemýšlejte přitom jen o sobě. Farizeovo srdce je pustou neúrodnou půdou, z níž nevzklíčí ani jediné símě božského života. Jen ten, kdo se odevzdá bezvýhradně Bohu, vykoná službu, jež je Bohu libá, neboť společenstvím s Bohem se lidé stávají Božími spolupracovníky a představují Boží povahu v lidské přirozenosti. RC 24.4

Služba, kterou poskytujeme s upřímným srdcem, zaslouží hojnou odměnu. *„Otec pak tvůj, který vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.“* (Mt 6,4) Životem, který žijeme milostí Kristovou, se utváří povaha. Duši se začíná vracet její původní krása. Člověk nabývá vlastnosti Kristovy povahy a začíná vyzařovat obraz božského. Tváře mužů a žen, kteří kráčejí s Bohem a pracují pro Něho, vyjadřují pokoj nebes. Obklopuje je ovzduší nebes. Pro tyto duše se začalo království Boží. Prožívají Kristovu radost, radost, že jsou požehnáním pro lidstvo. Dostalo se jim cti, že byli přijati do Mistrových služeb; dostalo se jim důvěry, že mohou konat Kristovo dílo v Jeho jménu. – DA 311-312

RC 24.5

Kristus přinesl duchovní a fyzické uzdravení

„Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho, kterýž odpouští tobě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé.“ (Ž 103,2.3) RC 25.1

Kristus přikázal ochrnutému, aby vstal a šel; „*abyste viděli*“, pravil Kristus, „*že Syn člověka má moc odpouštět hříchy na zemi*“ (Mk 2,10). RC 25.2

Ochrnutý našel v Kristu uzdravení pro svou duši i pro své tělo. Po duchovním uzdravení přišlo uzdravení tělesné. Na toto poučení bychom neměli zapomínat. I dnes jsou tisíce takových, kteří trpí tělesnými neduhy a kteří stejně jako onen ochrnutý touží po slovech: „*Tvé hříchy jsou ti odpouštěny*.“ (Mk 2,9) Základem jejich nemoci je břemeno hříchu s nepokojem a neukojenými tužbami, jež plodí. Nemůže jim být pomozeno, dokud nepřijdou za Lékařem duše. Pokoj, který může dát jen On, dává sílu mysli a zdraví tělu. RC 25.3

Ježíš přišel, „*aby zmařil skutky ďáblovy*“. „*V Něm byl život*.“ Sám praví: „*Já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojnost*.“ Ježíš je „*oživujícím duchem*“. (1 J 3,8; J 1,4; 10,10; 1 K 15,45) A stále má tutéž životodárnou moc, jako když na zemi uzdravoval nemocné a odpouštěl viny hříšníkům. „*Odpouští tobě všechny nepravosti*“, „*uzdravuje všechny nemoci tvé*.“ (Ž 103,3) RC 25.4

Uzdravení ochrnutého mělo na lid takový účinek, jakoby se bylo otevřelo nebe a zjevila se sláva lepšího světa. Když uzdravený kráčel zástupem, velebě Boha na každém kroku a nesa svá nosítka, jako by to bylo ptačí pírko, ustupovali lidé, aby mu uvolnili místo a hleděli na něho s údivem a bázní, šeptající si tiše mezi sebou: „*Něco takového jsme ještě nikdy neviděli*.“ (Mk 2,12) ... RC 25.5

V domě uzdraveného ochrnutého zavládla velká radost. ... Stanul před nimi silný jako dříve. Jeho paže, které naposled viděli bezvládné, poslouchaly ochotně jeho vůli. Jeho pleť dosud zcvrklá a bledá jako olovo, byla nyní svěží a ruměná. Kráčel pevným nenuceným krokem. V každém rysu jeho tváře byla vepsána radost a naděje; známky hříchu a utrpení zmizely a objevil se výraz čistoty a klidu. Ve svém štěstí vzdala rodina díky Bohu a Bůh byl oslaven skrze svého Syna, jenž vrátil naději zoufalému a sílu sklíčenému. Muž i celá jeho rodina by byli rádi položili své životy za Ježíše. Jejich víru nekalila pochybnost; jejich oddanost Ježíši, jenž vnesl světlo do jejich smutného domova, neoslabovala žádná nedůvěra. – DA 270, 271 RC 25.6

Kristova slova vnesla hnací sílu

„Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.“ (J 1,29) RC 26.1

„Když se pak Ježíš procházel podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona zvaného Petr a Ondřeje, jeho bratra... a řekl jim: Pojdte za mnou a učiním z vás rybáře lidí. A oni hned opustili síť a šli za ním.“ (Mt 4,18-20) RC 26.2

Okamžitá, bezvýhradná poslušnost těchto mužů, bez příslibu nějaké odměny, se zdála být pozoruhodnou; Kristova slova však byla pozváním, jež v sobě skrývalo neodolatelnou moc. Kristus chtěl učinit z těchto skromných rybářů svým působením nástroje, pomocí nichž by byly ze satanovy moci vyproštěny duše a postaveny do služby Boží. V tomto díle měli být Jeho svědky a měli světu přinést Boží pravdu, prostou lidských podání a lidských myšlenek. Tím, že zdokonalovali Jeho ctnosti, chodili a působili spolu s Ním, stávali se způsobilými k tomu, aby mohli být rybáři lidí. ...

RC 26.3

Tři roky spolupracovali se Spasitelem a byli Jeho učením, skutky uzdravování a Jeho příkladem připraveni dále šířit dílo, které On započal. Svou prostou vírou, čistou a pokornou službou byli učedníci naučeni nést povinnosti v díle Božím. *RC 26.4*

Ze zkušenosti apoštolů můžeme čerpat mnohá ponaučení. Tito mužové byli v zásadách pevní jako ocel. Byli to muži, kteří se nedali zviklat ani zastrašit. Byli plní úcty a horlivosti vůči Bohu, plní vznešených cílů a tužeb. Byli od přirozenosti tak slabí a bezmocní jako kdokoli z těch, kteří nyní pracují v díle, vložili však svou plnou důvěru na Pána. Byli bohatí, ale toto jejich bohatství spočívalo ve vzdělání mysli a duše; a tohoto bohatství může dosáhnout každý, kdo učiní Boha prvním i posledním a nejlepším ve všem. Dlouho se namáhali, aby se naučili lekcím uděleným jim ve škole Kristově, nenamáhali se však nadarmo. Spojili se nahoře s nejmocnější ze všech mocností a stále toužili po hlubším, vyšším a širším pochopení věčných skutečností, aby mohli úspěšně představovat potřebnému světu poklady pravdy. ... *RC 26.5*

Světlo pravdy musí svítit všude, aby srdce mohla být probuzená a obrácená. Evangelium musí být hlášáno ve všech zemích. Boží služebníci musí pracovat v blízkých i vzdálených místech, musí rozšiřovat již založené části vinice, a jít do vzdálených oblastí. Musí pracovat, dokud je den; přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat (J 9,4). – GW 24-26 *RC 26.6*

Kristus uznával důstojnost lidství

„Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteříž jste někdy byli dalecí, blízcí učiněni jste skrze krev Kristovu. Nebo onť jest pokoj náš, kterýž učinil oboje jedno, zbořiv hradbu dělící na různě.“ (Ef 2,13.14) ^{RC 27.1}

Kristus neuznával dělení lidí podle národnosti, postavení nebo vyznání. Zákoníci a farizeové si přáli, aby z darů nebes mělo prospěch jen jejich město a jejich národ a aby zbytek Boží rodiny na světě byl z těchto požehnání vyloučen. Kristus však přišel strhnout každou dělící zeď. Přišel ukázat, že jeho dar milosti a lásky je právě tak neomezený jako vzduch, světlo nebo déšť, který osvěžuje zemi. ^{RC 27.2}

Kristus svým životem založil náboženství bez kastovníctví, v němž jsou židé i pohané, svobodní i otroci spojeni bratrstvím. Jsou si před Bohem rovni. Nedal se ovlivnit žádným politickým děním. Kristus nedělal rozdíl mezi domácími a cizinci, přáteli a nepřáteli. To, co pohnulo Jeho srdcem, byla (každá) duše, která žíznila po vodě života. ^{RC 27.3}

Pán Ježíš nepovažoval nikoho za bezcenného. Snažil se každému poskytnout uzdravující lék. V každé společnosti učil způsobem odpovídajícím době a okolnostem. Při pohledu na nezájem a urážky jednoho člověka vůči druhému si tím více uvědomoval, jak velice potřebují jeho božský a lidský soucit. Snažil se poskytnout naději i lidem velmi hrubým a takovým, od kterých se nedalo mnoho čekat. Ujistil je, že i oni mohou žít čistým a užitečným životem a obdržet povahu, která zjeví, že jsou Božími dětmi. ^{RC 27.4}

Často se setkal s lidmi, kteří jednali pod vlivem satana a neměli sílu vymanit se z jeho područí. Takovým malomyslným, nemocným, pokoušeným, padlým lidem Pán Ježíš projevoval láskyplný soucit. Hovořil s nimi slovy, která potřebovali slyšet a kterým rozuměli. Potkával také lidi, kteří bojovali s nepřítelem spasení. Povzbuzoval je, aby vytrvali, a ujišťoval je, že zvítězí, protože na jejich straně stojí Boží andělé, kteří jim pomohou k vítězství. ^{RC 27.5}

Sedával jako čestný host u stolu publikánů. Svým soucitem a laskavostí dokazoval, že ctí důstojnost člověka. Lidé si přáli, aby jim mohl důvěřovat. Jeho slova působila na jejich vyprahlé nitro jako životodárná síla. V těchto vyvržencích společnosti vzbudil nové pohnutky a otevřel jim možnost nového života. ^{RC 27.6}

Ačkoli byl Pán Ježíš Žid, veřejně se stýkal se Samaritány. ... Zatímco jejich srdce přitahoval lidským soucitem, jeho božská milost je přiváděla k spasení, které Židé odmítli. – MH 25, 26 ^{RC 27.7}

Kristus uznával práva každého člověka

28.1 „*Ale v každém národu, kdož se ho bojí a činí spravedlnost, příjemný jest jemu.*“ (Sk 10,35) RC

Pán Ježíš vyžaduje, abychom uznali práva každého člověka. Musíme si vážit společenských práv lidí a jejich práv jako křesťanů. Se všemi máme jednat jemně a ohleduplně jako s Božími syny a dcerami. RC 28.2

Křesťanství udělá z každého člověka džentlmena. Kristus byl zdvořilý dokonce i ke svým pronásledovatelům. Jeho praví následovníci budou projevovat téhož ducha. Povšimni si Pavla, když ho předvedli před vládcem. Jeho projev před Agrippou je ukázkou pravé zdvořilosti a přesvědčivé výřečnosti. Evangelium nenavádí k formální zdvořilosti, obvyklé ve světě, nýbrž k zdvořilosti, která vychází ze skutečně laskavého srdce. RC 28.3

Ani nejpečlivější zachovávání vnější slušnosti nestačí, aby se ze života vyloučila veškerá popudlivost, nelitostné odsuzování a ukvapenost v řeči. Pravá jemnost se neprojeví, dokud se budeme snažit prosazovat své já. V srdci musí přebývat láska. Důsledný křesťan jedná z pohnutek, které vycházejí z jeho hluboké vnitřní lásky k Mistru. Z kořenů jeho lásky ke Kristu vyrůstá nesobecký zájem o spolubližní. Láska dává tomu, kdo ji má v sobě, půvab, zdvořilost a krásu v chování. Prozařuje tvář a zpřijemňuje hlas. Zjemňuje a povznáší celou bytost. – GW 123 RC 28.4

Někteří, s nimiž přijdete do styku, budou hrubí a nepřívětiví, nebudte však proto k nim méně zdvořilí. Kdo si chce zachovat úctu k sobě samému, musí být opatrný, aby zbytečně, nějakým způsobem, nezranil úctu jiných. Toto pravidlo je třeba posvátně dodržovat vůči nejméně chápavým a nejvíce chybujícím. Vy nevíte, co Bůh zamýšlí učinit s těmito zdánlivě beznadějnými jedinci. On v minulosti použil osoby ani ne slibné, ani přitažlivé, aby vykonaly pro Něho velké dílo. Když Boží Duch pohnul jejich srdcem, probudil v nich každou schopnost k velké činnosti. Pán viděl v těchto hrubých, neotesaných kamenech drahocenný materiál, který ob stojí ve zkoušce bouře, horka i tlaku. – GW 122 RC 28.5

Budte zdvořilí k těm, s nimiž přicházíte do styku a takto se stanete zdvořilými vůči Bohu. Chvalte Ho za Jeho dobrotu. Tak se stanete Jeho svědky a připravíte se pro společenství andělů. Na tomto světě se musíte naučit jednat tak, jak budete jednat v Kristově rodině v nebi. – Manuscript 31, 1903 RC 28.6

Kristus není přijímač osob

„Tedy Petr otevřel ústa a řekl: V pravdě jsem shledal, že Bůh není přijímač osob.“ (Sk 10,34)
RC 29.1

Kristovo náboženství povznáší svého příjemce k vyšším myšlenkám a činům a současně ukazuje, že všichni lidé jsou stejným předmětem Boží lásky, jež byli vykoupeni obětí Jeho Syna. U Ježíšových nohou se setkávají bohatí i chudí, učené i prostí bez jediného pomyšlení na kastovníctví nebo světskou hodnost. Všechny pozemské rozdíly jsou zapomenuty, pokud hledíme na Toho, jehož probodly naše hříchy. Sebezapření, blahosklonnost, nekonečné slítování Toho, jenž byl v nebesích tak velmi vyvýšen, zahanbí lidskou pýchu, sebeúctu a společenské postavení. Čisté, neposkvrněné náboženství zjevuje své nebeské zásady tak, že přivede k jednotě všechny, kteří jsou posvěceni skrze pravdu. Všichni se spojí jako krví vykoupené duše, stejně závislí na Tom, který je vykoupil Bohu (Zj 5,9). RC 29.2

Pán propůjčil lidem dary, aby je využili a zdokonalili. Ti, kterým byly svěřeny peníze mají přinést své peněžní dary Mistrovi. Vlivní mužové a ženy mají využít to, co jim Bůh svěřil. Ti, které Kristus obdařil moudrostí, mají přinést k Jeho kříži tento dar, aby mohl být využit k Jeho slávě. RC 29.3

I chudí mají své dary, jež jsou možná cennější než kterýkoli jiný již zmíněný. Může to být bezelstnost charakteru, pokora, osvědčená ctnost a důvěra v Boha. Trpělivou prací, úplnou závislostí na Bohu, poukazují těm, s nimiž jsou ve spojení, na Pána Ježíše, svého Vykupitele. Mají srdce plné soucitu k chudým, domov pro nuzné a utlačované, a jejich svědectví je jasné a rozhodné, pokud se týče toho, čím je pro ně Ježíš. Usilují o slávu, poctu a nesmrtelnost a jejich odměnou jim bude věčný život. RC 29.4

Jsou zapotřebí všechny druhy darů, aby se lidské bratrství mohlo stát dokonalým celkem; a Kristova církev se skládá z mužů a žen rozmanitých darů, různých postavení a tříd. Bůh nikdy nechtěl, aby lidská pýcha rozbořila to, co ustanovila Jeho vlastní moudrost – spojení různých tříd lidských myslí, všech rozmanitých darů, které vytvoří jeden dokonalý celek. V žádné části Božího díla by nemělo být žádného podceňování, ať jsou lidské nástroje vysoce nebo nízko postavené. Všichni mají v různé míře vykonat svůj podíl na rozšíření světla. ... Všichni jsme vetkáni do velkého tkaniva lidstva a proto nemůžeme bez ztráty odepřít naše náklonnosti jednoho k druhému. – GW 330, 331 RC 29.5

Kristus – náš příklad pravé zdvořilosti

„Bud'te všickni jednomyslní, jedni druhých bid čitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví.“ (1 Pt 3,8) RC 30.1

Ti, kdo pracují pro Krista, musí být upřímní, spolehliví, pevní v zásadách jako skála a zároveň laskaví a zdvořilí. Zdvořilost je jednou z ctností Ducha. Pracovat s lidskými myslmi je největší dílo, jaké kdy bylo lidem svěřeno; a ten, kdo chce najít přístup k srdcím, musí dbát napomenutí: *„Bud'te milosrdní a dobrotiví.“ (1 Pt 3,8)* Láska vykoná to, co nemohou vykonat důkazy. Ale chvilka netrpělivosti, jediná nevlídná odpověď, nedostatek křesťanské zdvořilosti a laskavosti v nějaké malé věci, může mít za následek ztrátu přátel i vlivu. RC 30.2

Křesťanský pracovník by se měl snažit být tím, čím byl na zemi Kristus. On je náš vzor nejen ve své neposkvrněné čistotě, ale i v trpělivosti, něžnosti a přívětivosti povahy. Jeho život je obrazem pravé zdvořilosti. On měl vždy laskavý pohled a slovo útěchy pro nuzné a utlačované. S Jeho přítomností přicházelo do domu čistší ovzduší. Jeho život působil ve společnosti blahodárně jako zdravý kvas. Čistý a neposkvrněný krácel mezi nemyslicími, nevzdělanými a surovými, mezi nespravedlivými publikány, nepoctivými Samaritány, pohanskými vojáky, drsnými venkovany a lůzou. Tu a tam promluvil soucitné slovo, když viděl unaveného člověka, jenž musí nést na svých bedrech těžké břímě. Sdílel s nimi jejich břemena a vypravoval jim to, co se sám naučil z přírody, totiž o lásce, laskavosti, dobrotě a o Bohu. Snažil se vlít naději i do srdcí nejzatvrzejších a nejzpuštěnějších, dával jim ujištění, že i oni mohou nabýt takové povahy, jakou se vyznačují dítky Boží. RC 30.3

Ježíšovo náboženství obměkčuje všechno, co je tvrdé a nepoddajné v povaze a zjemňuje všechno, co je drsné a bezohledné ve způsobu jednání. Ono učiní slova něžná a přinášející vítězství. Učme se od Krista, jak spojit vysoký smysl pro čistotu a bezúhonnost s radostnou povahou. Laskavý, zdvořilý křesťan je nejmocnějším důkazem, jaký může být předložen ve prospěch křesťanství. RC 30.4

Laskavá slova jsou pro duši jako rosa a jemný déšť. Písmo praví o Kristu, že Jeho ústa byla naplněna milostí, aby *„uměl příhodně ustalému mluvit slova“ (Iz 50,4)*. A Pán nás vybízí: *„Řeč vaše vždycky budiž příjemná“ „aby dala milost posluchačům.“ (Ko 4,6; Ef 4,29) – GW 121, 122* RC 30.5

Podstatou pravé zdvořilosti je úcta k ostatním. – Ed 241 RC 30.6

Kristus – příklad ve společenském vlivu

„I stalo se, když seděl za stolem v domě jeho, že i publikáni mnozí a hříšníci seděli spolu s Ježíšem a s učedníky jeho; nebo mnoho jich bylo, a šlo za ním.“ (Mk 2,15) RC 31.1

Všichni, kdo se prohlašují za Boží děti, by měli mít na mysli, že jako misionáři budou přicházet do styku se všemi druhy lidí. Jsou lidé jemní i drsní, skromní i pyšní, zbožní i pochybovační, vzdělaní i nevědomí, bohatí i chudí. Se všemi nelze jednat stejně. Všichni však potřebují laskavost a soucit. Vzájemným stykem bychom měli získat uhlazenost a jemnost. Jsme závislí jeden na druhém. Jsme k sobě těsně svázáni pouty lidského bratrství. ... RC 31.2

Prostřednictvím společenských vztahů se křesťanství dostává do styku se světem. Každý muž nebo žena, kteří se nechají vést Bohem, mají ozařovat temnou cestu těch, kdo lepší způsob jednání neznají. Společenský vliv, posvěcený Kristovým Duchem, musíme využít k přivádění lidí ke Spasiteli. Kristus nemá být ukryt v srdci jako vytoužený, posvátný a sladký poklad, aby se z něho těšil jen majitel. Máme mít Krista v sobě jako pramen vody, tryskající k věčnému životu a občerstvující každého, kdo s námi přijde do styku. – MH 495, 496 RC 31.3

Kristus se nikdy nepřestal chovat k jiným přívětivě. Byl-li pozván na slavnost k farizeům nebo celníkům, pozvání přijal. Při takových příležitostech bylo každé slovo, jež pronesl, vůní života k životu pro Jeho posluchače, protože oběd učinil příležitostí pro mnohá vzácná poučení, jež byla přizpůsobena jejich potřebám. Kristus učil své učedníky, jak se mají chovat, když jsou ve společnosti nevěřících nebo věřících lidí. Svým příkladem je učil, že když navštíví veřejné shromáždění, jejich zábava nemusí být taková, jaká při takových příležitostech obvykle bývá. RC 31.4

Přebývá-li ve studujících Kristus, pak i u stolu budou z pokladnice jejich srdce vyvěrat čistá a povznášející slova; když tam Kristus nepřebývá, obveselují se lehkomyšlnostmi, šprýmy, žerty, jež brání duchovnímu vzrůstu a jsou příčinou zármutku Božích andělů. Jazyk je nezkrutitelný úd (Jk 3,8), ale neměl by takovým být. Měl by se obrátit, neboť dar řeči je velmi vzácný. Kristus je stále ochoten rozdávat ze svých darů a my bychom měli shromažďovat drahokamy, jež On rozděluje, aby vycházely také z našich úst, když mluvíme. – 6T 173, 174 RC 31.5

Všechno pro zjevení Kristova ducha a moci

„Odpověděli služebníci: Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk.“ (J 7,46) RC 32.1

Když Ježíš pronesl kázání na hoře, Jeho učedníci se shromáždili kolem Něho a zástup naplněn zvědavostí, také se tísnil, jak jen mohl. Očekávali něco zvláštního. Dychtivé tváře a naslouchavý postoj svědčily o hlubokém zájmu. Zdálo se, že pozornost všech je upřena na mluvícího. Jeho oči byly osvětleny nevýslovnou láskou a nebeský výraz tváře dodával význam každému Jeho slovu. Nebesští andělé byli v tomto naslouchajícím zástupu. Byl tu také nepřítel duší se svými zlými anděly připraven odporovat, pokud by bylo možno, vlivu nebeského Učitele. *RC 32.2*

Pravdy tu zvěstované přicházely od věků a byly světlem uprostřed všeobecné temnoty bludu. Mnozí v nich našli to, co duše nejvíc potřebovala – jistý základ víry a života. Avšak v těchto slovech, promluvených nejslavnějším Učitelem jakého svět znal, není žádné okázalosti lidské výmluvnosti. Jazyk je jasný a myšlenky a věty se vyznačují největší prostotou. Chudí, neučení i nejprostší lidé jim mohou rozumět. Pán nebes v milosti a lásce oslovoval duše, které přišel zachránit. Učil je jako ten, kdo má moc, zvěstuje slova věčného života. *RC 32.3*

Všichni by měli co nejdůsledněji napodobovat tento vzor. I když nemohou mít ono vědomí moci, jaké měl Ježíš, mohou se spojit s pramenem síly tak, že Ježíš může přebývat v nich a oni v Něm, a tak jeho Duch a jeho moc bude zjevena v nich. *RC 32.4*

„Chodíme ve světle, jako on jest v světle.“ (1 J 1,7) Přízemnost a sobectví nás oddělují od Boha. Nebeská poselství jsou takové povahy, že budí odpor. Věrné svědectví pro Krista a pravdu kárají hřích. Jejich slova se budou podobat kladivu na rozrážení lehkovážného srdce. Neustále potřebujeme opravdové, rozhodné, varovné poselství. Bůh chce mít muže, kteří si věrně plní svou povinnost. V pravý čas posílá své věrné posly konat dílo podobné dílu Eliášovu. – 5T 253, 254 *RC 32.5*

I lidé s nejvyšším vzděláním ve vědách a v umění nabývají vzácná poučení od křesťanů pokorného srdce, které svět označil za nevzdělané. Tito zapadlí učedníci však získali vzdělání v nejvyšší ze všech škol. Seděli u nohou Toho, jenž mluvil jako *„nikdy žádný člověk nemluvil“ (J 7,46).* – DA 251 *RC 32.6*

Zjevení Boží lásky na kříži

„Kristus jest, kterýž umřel za ně, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest.“ (Ř 8,34) RC 33.1

Zjevení Boží lásky k člověku se soustřeďuje na kříž. Jeho plný význam nedokáže jazyk vyjádřit, pero popsat ani rozum člověka pochopit. Když vzhlížíme na golgotský kříž, můžeme jen zvolat: *„Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“* (J 3,16) RC 33.2

Kristus, který byl ukřižován pro naše hříchy, Kristus, který vstal z mrtvých, a Kristus, který vystoupil na nebesa, to je věda o spasení, kterou se máme zabývat a které máme učit druhé. ... RC 33.3

Je to *„Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží“* (Ř 8,34). *„Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně...“* (Žd 7,25) RC 33.4

Kristus je darem, z něž plyne každé požehnání. Prostřednictvím tohoto daru k nám den co den přichází neustálý příliv Hospodinovy dobroty. Každá květina s jemnými barevnými odstíny a vůně je dána k našemu potěšení skrze tento jedinečný Dar. Slunce i měsíc byly jím učiněny. Není hvězdy, která kráší oblohu, kterou by on neučinil. Každá kapka deště, která spadne, a každý paprsek světla, který dopadne na náš nevděčný svět, svědčí o Boží lásce v Kristu. Všeho se nám dostává skrze nevýslovný Dar, jediného Božího Syna. Byl přibit na kříž, aby všechny tyto dary mohly spočinout na člověku. RC 33.5

„Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími.“ (1 J 3,1) RC 33.6

Poznání Boha, jak je zjeveno v Kristu, je poznání, které musí mít všichni, kdo jsou spaseni. Je to poznání, které působí změnu povahy. Toto poznání, je-li přijato, přetvoří člověka v Boží obraz. Dá celé bytosti duchovní sílu, která pochází od Boha. RC 33.7

O svém vlastním životě Spasitel prohlásil: *„Zachovávám přikázání svého Otce.“* (J 15,10) *„Otec mě nenechal samotného, neboť stále dělám, co se líbí jemu.“* (J 8,29) Bůh si přeje, aby jeho následovníci žili tak, jak žil Ježíš v lidské přirozenosti. V Jeho síle máme žít čistým a ušlechtilým životem, jakým žil Spasitel. – MH 423-426 RC 33.8

Ve skále Ježíši Kristu je naše jediné bezpečí. – UL 293 RC 33.9

Kristova sláva září na lotra

„Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do svého království.“ (L 23,42) RC 34.1

Ježíši se v Jeho smrtelném zápase na kříži dostalo paprsku útěchy. Byla to prosba kajícího lotra. Oba mužové, kteří byli ukřižováni s Ježíšem, zpočátku Ježíši spílali a posmívali se Mu. Jeden z nich se následkem utrpení jen ještě zatvrdil, stal se ještě více všeho schopným a odbojným. *RC 34.2*

S jeho druhem to však bylo jinak. Tento muž nebyl zatvrzelým zločincem; byl sveden na scestí špatnými druhy a jeho vina byla menší než vina mnohých z těch, kteří stáli pod křížem a posmívali se Spasiteli. Viděl předtím Ježíše a naslouchal Mu a Jeho učení ho přesvědčilo, avšak kněží a přední mužové ho od Ježíše odvrátili. Snažil se přesvědčit své přesvědčení, upadal stále hlouběji do hříchu, až ho jali, soudili ho jako zločince a odsoudili k trestu smrti na kříži. *RC 34.3*

V soudní síni a cestou na Golgotu byl ve společnosti Ježíše. Slyšel, jak Pilát řekl: *„Já na něm neshledávám pražádné viny.“* (J 19,4) Neušlo mu, že Ježíš se chová jako Bůh a že blahovolně odpouští svým mučitelům. S kříže se dívá na mnohé významné náboženské činitele, jak se posmívají Pánu Ježíši. Vidí, jak povážlivě potřásají hlavami. Slyší jejich vyzývavá slova, jež opakuje i jeho spoluviník na kříži: *„Což nejsi Kristus? Zachraň sebe i nás!“* (L 23,39) *RC 34.4*

Slyší, jak mnozí z kolemjdoucích hájí Ježíše. Slyší, jak opakují Jeho slova a vypravují o Jeho činech. Znovu se ho zmocňuje přesvědčení, že to je Kristus... A jeho život, všechn hříchem poskvrněný, se zakrátko ukončí. *„A my trpíme spravedlivě,“* běduje, *„neboť dostáváme jen, čeho si zasluhujeme za své činy, kdežto On neučinil nic zvráceného.“* (L 23,41) ... *RC 34.5*

Nyní se v něm vynořily zvláštní myšlenky plné soucitu. V mysli se mu vybavilo vše, co slyšel o Ježíši, jak Ježíš uzdravoval nemocné a odpouštěl hříchy. ... Duch svatý osvěcuje jeho mysl a řetěz důkazů se skládá článek po článku dohromady. V Ježíši, zmučeném, posmívaném a visícím na kříži, spatřuje Beránka Božího, který snímá hříchy světa. V jeho hlase se mísí naděje z úzkostí, když se v bezmoci a skonávající upíná k umírajícímu Spasiteli. *„Ježíši, vzpomeň si na mne,“* volá, *„až přijdeš do svého království.“* (L 23,42) *RC 34.6*

Odpověď přišla vzápětí. Měkký a libozvučný hlas, plný lásky, soucitu a moci, pronesl slova: *„Vpravdě ti pravím dnes, budeš se mnou v ráji.“* (L 23,43) ... *RC 34.7*

Toužebně očekává, zda uslyší od svých učedníků nějaký projev víry. ... Jak blahodárný byl pro Spasitele projev víry a lásky umírajícího lotra! – DA 749, 750 *RC 34.8*

Jako náš příklad je Kristus všechno a ve všem

„V něm život byl, a život byl světlo lidí.“ (J 1,4) RC 35.1

Etika hlásaná evangeliem uznává jako měřítko dokonalosti Božího myšlení, jen Boží vůli. Bůh vyžaduje od svých stvoření podřízení se Jeho vůli. Nedokonalost charakteru je hřích a hřích je přestoupení zákona. Všechny spravedlivé rysy charakteru sídlí v Bohu jako jediném dokonalém, harmonickém celku. Každý, kdo přijímá Krista za svého osobního Spasitele, má výsadu vlastnit tyto vlastnosti. To je věda svatosti. *RC 35.2*

Jak slavné jsou možnosti, jež leží před padlým lidstvem! Bůh skrze svého Syna zjevil dokonalost, kterou člověk může dosáhnout. Skrze Kristovy zásluhy je člověk povznesen ze svého porušeného stavu, očistěn a učiněn dražším nad zlato z Ofir (Iz 13,12). Je to pro něho možné, aby se stal společníkem andělů v slávě a odrážel obraz Ježíše Krista, vyzařující dokonce i ze slavné nádhery věčného trůnu. Je to jeho výsadou vlastnit víru, která ho skrze Kristovu moc učiní nesmrtelným. Přesto, jak zřídka si uvědomí, jakých výšek by mohl dosáhnout, kdyby dovolil Bohu, aby ho vedl na každém kroku! *RC 35.3*

Bůh umožňuje každé lidské bytosti, aby používala svou osobnost. On si přeje, aby žádný člověk neztratil svou mysl v myslí druhého smrtelníka. Ti, kteří touží mít proměněnou mysl a charakter, nesmí vzhlížet k lidem, ale k božskému Vzoru. Bůh dává pozvání: *„Nechť je tedy ve vás to-též smýšlení, jaké bylo v Kristu Ježíši.“* (Fp 2,5) Obrácením a proměnou lidé přijímají Kristovu mysl. Každý stojí před Bohem se svou osobní vírou, osobní zkušeností, vědouce sám pro sebe, že Kristus přebývá v něm, ta naděje slávy (Ko 1,27). Abychom mohli napodobit příklad nějakého člověka – dokonce i toho, kterého bychom považovali za téměř dokonalého v povaze – znamenalo by to vložit naši víru na chybující lidskou bytost, na tu, která nám není schopna udělit ani písmenko nebo puntík dokonalosti. *RC 35.4*

Jako náš Vzor máme Toho, jenž je všechno a ve všem, znamenitější nežli deset tisíců, Toho, jehož dokonalost je nesrovnatelná (Ko 3,11; Pís 5,10). On laskavě přizpůsobil svůj život k všeobecnému napodobování. V Kristu se spojily bohatství a chudoba; majestát a ponížení; nekonečná moc, tichost a pokora, které se budou zračit v každé duši, která Ho přijímá. V něm skrze vlastnosti a schopnosti lidské mysli je zjevena moudrost největšího Učitele, jakého kdy svět poznal. *RC 35.5*

Bůh nás před světem zjevuje jako živé svědky toho, čím se muži a ženy mohou stát skrze milost Kristovu. – ST Sep. 3, 1902 *RC 35.6*

Kristus je pravda

„Já jsem cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6) RC 36.1

Kristus je pravda. Jeho slova jsou pravda a mají hlubší význam, než se zdá při povrchním pohledu. Všechny Kristovy výroky mají hodnotu, která zdaleka převyšuje jejich neokázalý zevnějšek. Cenu těchto výroků pozná člověk, do jehož mysli Duch Svatý vlil nový život. Rozpozná jedinečné drahokamy pravdy, i když mohou být skryté jako poklady. RC 36.2

Lidské teorie a spekulace nikdy nevedou k pochopení Božího Slova. Lidé vzdělaní ve filozofii se domnívají, že pouze jejich výklady mohou jiným otevřít poklad poznání a zabránit pronikání falešných nauk do církve. Avšak právě tyto výklady zavádějí do církve falešné teorie a kacířství. Někteří lidé vynakládají velké úsilí, aby objasnili ta místa v Bibli, která považují za nejasná a spleť. Svým úsilím však velmi často ještě více zatemní to, co se pokoušeli objasnit. RC 36.3

Kněží a farizeové si mysleli, že konají velké dílo, když jako učitelé hlásají své vlastní výklady Božího Slova. Kristus jim však řekl: *„Neznáte Písma ani moc Boží.“* (Mk 12,24) Obvinil je, že *„to, co učí, jsou lidské příkazy“* (Mk 7,7). I když byli učiteli Božích výpovědí, i když se lid domníval, že rozumějí Slovu Božímu, přece nebyli činitelé slova. Satan je zaslepil, takže nemohli poznat pravý smysl Písma. RC 36.4

Podobně jednají mnozí lidé i dnes. Mnohé církve se dopouštějí téhož hříchu. Hrozí nebezpečí, velké nebezpečí, že stejné chyby jako židovští učitelé se dnes dopustí lidé, které ostatní považují za moudré. Nesprávným výkladem Božího slova a falešným pojetím pravdy přivádějí posluchače do zmatku a zahalují je tmou. RC 36.5

Nemusíme číst Bibli při blikavém světle tradice nebo lidských dohadů. Vysvětlovat Písmo lidskými tradicemi a fantazií je totéž, jako kdybychom se pokoušeli přidat slunci světla nějakou pochodní. Boží slovo nepotřebuje blikavé světlo pochodní, aby se ukázala jeho velkolepost. Vždyť Bible je světlo samo o sobě – zjevuje Boží slávu. Ve srovnání s ním pobledne každé jiné světlo. – COL 110, 111 RC 36.6

To je pravda... my všichni potřebujeme pravdu, která působí skrze lásku a očišťuje duši. – UL 293 RC 36.7

Kristus dokonalý příklad pro všechny

„A Ježíš prospíval moudrostí, a věkem, a milostí, u Boha i u lidí.“ (L 2,52) ^{RC 37.1}

Člověk mravně padl. Boží obraz v něm je znetvořen. Neposlušností jsou jeho sklony zvrácené a jeho síla je oslabená, zjevně neschopná dívat se kupředu na něco jiného než na utrpení a zlobu. Avšak Bůh skrze Krista učinil východisko, a proto každému říká: *„Bud'te tedy dokonalí.“* (Mt 5,48) Je to jeho cíl, aby se člověk mohl před Ním postavit bezúhonný a vznešený a On nebude poražen. On poslal svého Syna na tento svět, aby snášel trest za hřích a ukázal člověku, jak může žít život bez hříchu. ^{RC 37.2}

Kristus je náš vzor. Zanechal nám dokonalý příklad pro dětství, mládí i mužný věk. Přišel na tuto zemi a prošel různými úseky lidského života. V Jeho životě nebylo místa pro hřích. Od počátku až do konce svého pozemského života si uchoval neposkvrněnou oddanost vůči Bohu. Boží Slovo o Ném říká: *„Dítě pak rostlo a posilovalo se v duchu, plné moudrosti, a milost Boží byla v něm.“ „A Ježíš prospíval moudrostí, a věkem, a milostí, u Boha i u lidí.“ (L 2,40.52) ^{RC 37.3}*

Spasitel žil ne proto, aby se líbil sobě. ... Na tomto světě neměl svůj domov, pouze když Mu Jeho dobrosrdeční přátelé poskytl nějaké místo, přesto to bylo nebe být v Jeho přítomnosti. Každý den čelil zkouškám a pokušením, přesto nepadl ani se nedal odradit. Vždy byl trpělivý a radostný a trpící Ho vítali jako posla života, pokoje a zdraví. Jeho život neobsahoval nic, co nebylo čisté a vznešené. ... ^{RC 37.4}

Boží zaslíbení zní: *„Bud'te svatí, neboť já svatý jsem.“* (1 Pt 1,16) Svatost je odleskem Boží slávy. Abychom však mohli odrážet tuto slávu, musíme spolupracovat s Bohem. Srdce a mysl musí být oproštěny všeho, co vede ke zlu. Boží Slovo musí být čteno a studováno s upřímnou touhou získat z něho duchovní sílu. Toto Slovo je Chlebem z nebe. Ti, kteří Ho přijmou a učiní Ho součástí svého života, stanou se silnými v Boží síle. Naše posvěcení je Božím cílem ve všem Jeho jednání s námi. On si nás vyvolil od věčnosti, abychom mohli být svatí. Kristus praví: *„Toto je vůle Boží, vaše posvěcení.“* (1 Te 4,3) Je to také vaše vůle, aby vaše touhy a sklony byly přivedeny do souladu s Boží vůlí? ... ^{RC 37.5}

Budeme-li žít životem našeho Spasitele, přemůžeme každou sobeckou touhu, a budeme si plnit ochotně a rádi své povinnosti vůči Bohu i vůči těm, kteří jsou kolem nás – to nás učiní dokonalými vítězi (Ř 8,37). Připraví nás to k tomu, abychom mohli stát před velkým bílým trůnem bez poskvrny a vrásky, majíce svá roucha charakteru vypraná a vybílená v krvi Beránkově (Zj 7,14). – ST March 30, 1904 ^{RC 37.6}

Kristus – Kníže pokoje

„Blahoslavení pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou.“ (Mt 5,9) RC 38.1

Kristus je Kníže pokoje (Iz 9,6) a Jeho posláním je obnovit na zemi a v nebi pokoj, který byl narušen hříchem. *„Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána, Ježíše Krista.“ (Ř 5,1)* Kdo se rozhodne odporovat hříchu a otevře své srdce lásce Kristově, získá tento nebeský pokoj. *RC 38.2*

Není možné získat pokoj jiným způsobem. Kristova milost, kterou srdce přijme, odstraňuje nepřátelství, urovnává spory a naplňuje člověka láskou. Kdo má pokoj s Bohem a se svými bližními, nemůže propadnout zoufalství. V jeho srdci se neusídí závist, nebude v něm místa pro podezírání, nemůže se v něm usadit nenávist. Člověk, který žije v souladu s Bohem, získává nebeský pokoj a šíří ve svém okolí požehnaný vliv. Vliv pokoje spočine jako rosa na lidských srdcích, která jsou unavená a sklíčená zápasy a napětím světa. *RC 38.3*

Kristus vyslal své následovníky do světa s poselstvím pokoje. Tvůrcem pokoje je každý, kdo tichým bezděčným vlivem ukazuje Kristovu lásku a kdo slovem nebo skutkem vede druhé, aby se zřekli hříchu a odevzdali své srdce Bohu. *RC 38.4*

„Blahoslavení pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou.“ Vliv pokoje je důkazem jejich spojení s nebesy. Obklopuje je nebeské ovzduší. Blahodárné působení jejich života a krása jejich povahy ukazují světu, že jsou synové Boží. Lidé poznávají, že *„bývali s Ježíšem“* (Sk 4,13). ... *RC 38.5*

„A protože ostatkové Jákobovi uprostřed národů mnohých budou jako rosa od Hospodina, jako tiší dešťové skrápějící bylinu.“ (Mi 5,7) – MB 27-28 RC 38.6

Když Izaiáš předpovídal narození Mesiáše, dal Mu pojmenování *„Kníže pokoje“*. Když andělé oznamovali pastýřům, že se narodil Kristus, zpívali nad rovinami Betléma: *„Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.“ (L 2,14) RC 38.7*

Je zdánlivý rozpor mezi těmito prorockými prohlášeními a slovy Kristovými: *„Nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč.“ (Mt 10,34)* Oba výroky jsou však v dokonalém souladu, je-li jim správně rozuměno. Evangelium je poselstvím míru (pokoje). Křesťanství je soustava, která by po celé zemi rozšířila pokoj, soulad a štěstí, kdyby byla přijata a zachována. Náboženství Kristovo sjednotí v těsné bratrství všechny, kdož přijímají Jeho učení. Bylo posláním Ježíšovým usmířit lidi s Bohem, a tím i jednoho člověka s druhým navzájem. – GC 46, 47 *RC 38.8*

Osobnost Boha zjevena v Kristu

„Já a Otec jedno jsme.“ (J 10,30) RC 39.1

Bůh se zjevil ve svém Synu jako osobní bytost. Ježíš, záře Otcovy slávy, „*vyjádření Jeho podstaty (osoby)*“ (Žd 1,3), přišel na svět jako osobní Spasitel. Jako osobní Spasitel vystoupil na nebesa. Jako živý Spasitel se přimlouvá na nebeském soudu. Před Božím trůnem za nás slouží „*někdo podobný Synu člověka*“ (Zj 1,13). RC 39.2

Kristus, Světlo světa, zastřel oslňující nádheru svého božství a přišel na svět, aby tu žil jako člověk mezi lidmi. Tak se mohli seznámit se svým Stvořitelem, aniž by přitom zahynuli. Od chvíle, kdy hřích oddělil člověka od jeho Stvořitele, nespatřil Boha nikdy žádný člověk až do doby, kdy se zjevil prostřednictvím Krista. RC 39.3

„Já a Otec jsme jedno,“ prohlásil Kristus (J 10,30). „*Nikdo nezná Syna, jedině Otec a ani Otce nikdo nezná, jedině Syn a ten, komu by ho Syn chtěl zjevit.*“ (Mt 11,27) RC 39.4

Kristus přišel učit lidské bytosti tomu, co Bůh chtěl, aby poznaly. Na nebi, na zemi a v širých vodách oceánu vidíme Boží dílo. Všechny stvořené věci svědčí o Boží moci, o jeho moudrosti a lásce. Pozorováním hvězd, moře nebo vodopádu se však nemůžeme dozvědět o Bohu tolik, kolik o něm můžeme poznat na základě zjevení v Kristu. RC 39.5

Bůh viděl, že je třeba jasnějšího zjevení než zjevení v přírodě, aby byla správně představena jeho osobnost a povaha. Proto poslal na svět svého Syna, aby zjevil, pokud to lidský zrak mohl snést, povahu a vlastnosti neviditelného Boha. ... RC 39.6

Kristus vzal na sebe lidství. Přišel na tento svět, aby se spojil s lidstvem a zjevil našeho nebeského Otce hříšným lidským bytostem. Ten, který byl u svého Otce od počátku, ten, který byl jasným obrazem neviditelného Boha, byl jediný, kdo mohl zjevit Boží povahu lidem. Byl ve všem učiněn podobným svým bratřím. Stal se člověkem z masa a kostí, jako jsme my. Míval hlad a žízeň. Býval unavený. Potřeboval jíst a občerstvit se spánkem. Sdílel osud člověka. Byl však neposkvrněným Božím Synem. ... Byl něžný, laskavý a soucitný. Vždy myslel na druhé. Představoval Boží povahu a neustále sloužil Bohu a člověku. – MH 418-423 RC 39.7

Téma vykoupení bude zaměstnávat mysl i jazyk vykoupených po celé věky věčnosti. Odraz Boží slávy bude vyzařovat ze Spasitelovy tváře navěky věků. – Letter 280, 1904 RC 39.8

Ježíš – náš příklad

„Bud'te tedy následovníci Boží, jakožto synové milí. (Jakožto milované děti tedy následujte Boží příklad.)“ (Ef 5,1) RC 40.1

Boží strážcové nesmí studovat, jak se mají líbit lidu, ani naslouchat jeho slovům a pronášet je, nýbrž musí naslouchat tomu, co říká Pán svému lidu. Spoléhají-li na již dlouhá léta připravené proslovy, promeškají příležitost pojednat o potřebách přítomnosti. Měli by mít otevřené srdce tak, aby Pán mohl ovlivnit jejich mysl a pak budou moci přinést lidu čerstvou převzácnou pravdu z nebes.

... RC 40.2

Úsilí strážců je všeobecně doprovázeno příliš malou přítomností Ducha a moci Boží. Duch, jímž se vyznačoval onen obdivuhodný den letnic, má projevit svou moc na lidi, kteří stojí mezi životem a smrtí jako Boží vyslanci. Moc, která tak mocně probudila lid v hnutí roku 1844, bude opět zjevena. Třetí andělské poselství se nebude šířit šepem, nýbrž hlasitým voláním. RC 40.3

Mnozí z těch, kteří tvrdí, že mají veliké světlo, chodí ve světle jisker, které sami roznítily (Iz 50,11). Je nutné, aby se jejich rtů dotkl žhavý uhel z oltáře, aby mohli šířit pravdu jako Bohem inspirovaní mužové. ... RC 40.4

Kdyby Kristus přišel v majestátu Krále s pompou, která doprovází zemské mocnáře, mnozí by ho přijali. Avšak Ježíš Nazaretský neoslňoval smysly vnější slávou a neučinil si z toho základ svého uctívání. Přišel jako pokorný člověk, aby byl učitelem a příkladem. Jako Vykupitel lidského pokolení. Kdyby byl podněcoval slávu, kdyby byl přišel v doprovodu knížat země, jak by mohl mluvit o pokoře? Jak by mohl přinést tak žhavé pravdy, jaké obsahuje Jeho kázání na hoře? Jeho příklad byl takový, jaký si přál mít u svých následovníků. Kde by byla naděje ponížených v životě, kdyby byl přišel v povýšenosti a byl na zemi jako král? RC 40.5

Ježíš poznal potřeby světa lépe než lidé sami. Nepřišel jako anděl, oděn nebeskou slávou, nýbrž jako člověk. A přece jeho pokoru doprovázela vnitřní moc a velikost, před níž byli v bázni a přece ho milovali. Když měl takovou lásku, takový nepřetvařující se zjev, pohyboval se mezi nimi s důstojností a mocí nebeského Krále. Lid byl udiven v rozpacích. Snažili se vysvětlit si to, protože se však nechtěli vzdát svých představ, povolili pochybnostem a lnuli ke starému očekávání Spasitele přicházejícímu v pozemském majestátu. – 5T 252, 253 RC 40.6

Ježíš poskytl vzor charakteru

„Nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu. Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě.“ (Ko 3,3.4) ^{RC 41.1}

Nechť vaše světlo vyzařuje v dobrých skutcích. Kristus řekl: *„Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí svou chuť, čím bude osolena? Není už dobrá k ničemu, jen se vyhodí ven a lidé ji pošlapou.“* (Mt 5,13) Mám velké obavy, že je mnoho těch, kteří se nacházejí právě v tomto stavu. Všichni nemají stejnou práci, kterou je třeba vykonat; různé okolnosti a dary činí jednotlivce způsobilými pro různé druhy práce na Boží vinici. Jsou někteří, kteří zastávají zodpovědnější postavení než jiní; každému je však svěřena jeho práce, a jestliže koná svou práci s věrností a horlivostí, je věrným správcem Boží milosti. ^{RC 41.2}

Bůh nechce, aby vaše světlo zářilo tak, že vaše dobrá slova nebo skutky budou přinášet lidskou chválu vám samotným, ale aby byl oslaven a vyvýšen Tvůrce všeho dobra. Ježíš svým životem předal lidem vzor charakteru. Jak malou moc měl svět nad Ním, aby Ho utvořil podle svého vzoru! Všechny vlivy světa byly odrazeny. Prohlásil: *„Můj pokrm je, abych činil vůli toho, který mne poslal, a dokonal jeho dílo!“* (J 4,34) Kdybychom měli tuto oddanost k Božímu dílu, konajíce ho s pohledem upřeným na Jeho slávu, mohli bychom říci spolu s Kristem: *„Já však nehledám svou slávu.“* (J 8,50) Jeho život byl plný dobrých skutků a proto je naší povinností žít tak, jako žil náš velký Vzor. Náš život musí být skryt s Kristem v Bohu (Ko 3,3) a tehdy se světlo bude odrážet od Ježíše na nás a my ho budeme odrážet na ty, kteří jsou kolem nás, nejenom pouhým rozhovorem a vyznáním, ale i dobrými skutky, a tím, že budeme zjevovat Kristův charakter. Ti, kteří odrážejí Boží světlo, budou mít laskavou povahu. Budou radostní, ochotní a poslušni vůči všem Božím požadavkům. Budou tiší a sebeobětaví a budou pracovat s oddanou láskou pro spásu duší. ... ^{RC 41.3}

Všichni, kdo jsou opravdovými nositeli světla, budou odrážet toto světlo na stezku jiných. Nechť ti, kteří vyslovují jméno Kristovo, se odvrátí od veškeré nepravosti. Jestliže se podřídíte Božím požadavkům a necháte se proniknout Jeho láskou a naplnit Jeho plností, všichni – děti, mládež i mladí následovníci se budou obracet na vás pro své dojmy z toho, co tvoří praktickou zbožnost; a takto se stanete prostředkem vedoucím je cestou poslušnosti k Bohu. Pak budete působit vlivem, který ob stojí v Boží zkoušce a vaše dílo bude přirovnáno k zlatu, stříbru a drahokamům, protože bude nepomíjitelné. – RH Oct. 16, 1888 ^{RC 41.4}

Kristus vyplňoval myšlenky svých učedníků

„Když tedy viděli takovou udatnost a smělost v mluvení Petrovu a Janovu, a shledali, že jsou lidé neučení a prostí, divili se a poznali je, že s Ježíšem bývali.“ (Sk 4,13) RC 42.1

Již od Adamova pádu svěřoval Kristus vyvoleným služebníkům símě svého slova, aby je zasévali do lidských srdcí. Za svého života na této zemi zasal Kristus sám semeno pravdy a zavlážil je svou vlastní krví. Obrácení na víru, k němuž došlo o letnicích, bylo výsledkem této setby, bylo sklizní Kristovy práce a zjevilo moc Jeho učení. ... RC 42.2

Kristus vychovával učedníky, aby cítili potřebu Ducha. Poučení Duchem jim dalo konečnou způsobilost, aby mohli zahájit své dílo. Již nebyli nevědomí a nevzdělaní. Již nebyli skupinkou nezávislých jedinců nebo nejednotných a svářících se mužů. Jejich naděje se již neupíraly k dosažení světské velikosti. Nyní byli „jednomyslní“, byli „jednoho srdce a jedné duše“ (Sk 2,46; 4,32). Všechno jejich myšlení vyplňoval Kristus, jejich cílem bylo rozšíření Jeho království. Myšlením a povahou se přiblížili myšlení a povaze svého Mistra a lidé „je poznávali, že bývali s Ježíšem“ (Sk 4,13). RC 42.3

Letnice jim přinesly nebeské osvětlení. Pravdy, jež nemohli pochopit, když byl Kristus mezi nimi, se jim nyní objasnily. S vírou a jistotou, již předtím neznali, přijímali učení Písma Svatého. Již nepochybovali, že Kristus je Synem Božím. Již věděli, že Kristus, ač oděn lidskou podobou, je vskutku Mesiášem a své poznání hlásali světu s vírou, která přinášela přesvědčení, že je s nimi Bůh. RC 42.4

Mohli jméno Ježíšovo vyslovovat s jistotou; neboť zda nebyl jejich Přítelem a Starším Bratrem? Dostali se do těsného společenství s Kristem a zasedli s Ním na nebeská místa. Jak vřelými a zápalnými slovy odívali své myšlenky, když o Něm podávali svědectví! Jejich srdce přetékala dobrosrdečností tak velikou, tak hlubokou a obětavou, že je pudila jít až na konec světa, aby tam svědčili o moci Kristově. Byli plni touhy pokračovat v díle, jež začal Ježíš. Uvědomili si velikost svého závazku vůči nebi a cítili odpovědnost za své dílo. Posílení darem Ducha Svatého vyšli na plnění horlivostí, aby rozšířili vítězství kříže. Duch je oživoval a mluvil skrze ně. Pokoj Kristův zářil z jejich tváří. Zasvětili své životy službě Kristu a i jejich tváře svědčily o jejich odevzdanosti. – AA 45, 46 RC 42.5

Kristus zjevil bohatství nebes

„Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, proto že pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány zkroušených srdcem.“ (Iz 61,1) RC 43.1

Nikdy na zemi nepůsobil takový kazatel evangelia jako Kristus. Vládce nebes se ponížil a vzal na sebe lidskou přirozenost, aby se s lidmi setkal v jejich prostředí. Všem lidem, bohatým i chudým, svobodným i otrokům, přinesl Ježíš Kristus, posel nové smlouvy, zvěst o spasení. Po celé Palestině se o něm mluvilo jako o Velkém lékaři. Nemocní putovali do míst, kterými měl procházet, aby Ho mohli požádat o pomoc. Mnozí Ho vyhledávali, aby slyšeli Jeho slova a pocítili dotek Jeho ruky. Tak tento Král slávy v ponížené podobě člověka chodil od města k městu a od vesnice k vesnici, hlásal evangelium a uzdravoval nemocné. RC 43.2

Přicházel na velké národní výroční svátky a zástupům zaujatým vnějšími obřady vyprávěl o Božích pravdách a přibližoval jim věčnost. Všem přinášel bohatství z pokladnice moudrosti. Mluvil tak prostou řečí, že nemohli neporozumět. Svými vlastními metodami povzbuzoval všechny zarmoucené a ustarané. Soucitně, taktně a laskavě pomáhal lidem nemocným hříchem a přinášel jim zdraví a sílu. ... RC 43.3

Jak rušný měl život! Každý den vstupoval do skromných obydlí chudých a nemocných a nabízel naději sklíčeným a pokoj zarmouceným. Plný lásky, zájmu a soucitu přicházel povzbudit malomyslné a potěšit skleslé. Kamkoli přišel, všude přinášel požehnání. RC 43.4

Pán Ježíš nesloužil jen chudým. Hledal cestu také k bohatým. Rád se seznámil se zámožným vzdělaným farizejem, s židovským šlechticem i s římským vojákem. Přijal jejich pozvání, zúčastnil se jejich hostin, seznámil se s jejich zájmy a zaměstnáním, aby si získal jejich sympatie a mohl jim představit nepomíjející bohatství. RC 43.5

Kristus přišel na tento svět, aby ukázal, že přijme-li člověk moc shůry, může žít skutečně nesobeckým životem. S neúnavnou trpělivostí a laskavou ochotou pomáhal lidem v jejich problémech. Něžným dotekem milosti odstraňoval z lidského nitra pochybnosti a neklid, nepřátelství proměňoval v lásku a nevíru v důvěru. ... RC 43.6

Jeho hlas odstranil z lidského srdce lakomství a ctižádost a osvobozený člověk pak následoval Spasitele. – MH 22-25 RC 43.7

Kristovi následovníci mají konat větší skutky než On

„Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude. Nebo já jdu k Otci svému.“ (J 14,12) ^{RC 44.1}

Tím Kristus nemyslí, že učedníci budou vynakládat větší úsilí, než vynakládal On, nýbrž že jejich dílo bude mít větší rozsah. Neměl na mysli pouze konání divů, nýbrž všechno, co bude konáno pod vedením Ducha Svatého. „*Až přijde Přímluvce,*“ pravil, „*kterého vám pošle od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten bude svědčit o mně. I vy budete svědčit, poněvadž jste se mnou od začátku.*“ (J 15,26.27) ^{RC 44.2}

Tato slova se vyplnila přímo podivuhodně. Po vylití Ducha Svatého naplnila učedníky láska ke Kristu a k těm, za něž zemřel, že srdce lidí se obměkčovala pod vlivem jejich slov a modliteb. Mluvíli v moci Ducha a touto mocí byly obráceny tisíce lidí. ^{RC 44.3}

Jako Kristovi zástupci měli apoštolové zapůsobit na svět výrazným dojmem. Jejich vliv nebude menší proto, že to jsou prostí muži, nýbrž právě naopak; jejich vliv se tím zvýší, neboť mysl jejich posluchačů nebude upoutána k nim, nýbrž ke Spasiteli, jenž, ač neviděn, bude stále působit s nimi. Pozoruhodné učení apoštolů, jejich slova, jimiž budou dodávat odvahu a vzbuzovat víru, přesvědčí každého, že jejich skutky nevycházejí z nich, nýbrž z moci Kristovy. Sami se pokoří a prohlásí, že Ten, jehož Židé ukřižovali, je Kníže života, Syn živého Boha, a že v Jeho jménu konají skutky, které On konal. ^{RC 44.4}

V rozmluvě se svými učedníky, v níž se s nimi loučil večer před svým ukřižováním, nezmínil se Spasitel o utrpení, které prožil a které Ho ještě očekává. Nemluvil o ponížení, jemuž bude vystaven, ale snažil se přivést jim na mysl to, co bude posilovat jejich víru a vedl je k tomu, aby se těšili na radosti, jež očekávají vítěze. Těšilo Ho vědomí, že mohl vykonat a ještě vykoná pro své následovníky více, než slíbil, že z Něho vytéká láska a soucit, jež očišťuje chrám duše a vytvářejí v lidech Jeho povahu, že Jeho pravda vyzbrojená mocí Ducha začne dobývat svět, aby zvítězila. ^{RC 44.5}

„Tyto věci jsem vám pověděl, abyste ve mně měli pokoj. Na světě budete mít soužení, ale buďte stateční, já jsem přemohl svět.“ (J 16,33) – AA 22, 23 ^{RC 44.6}

Kristus – potrubím spásné milosti

„Nebo v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně.“ (Ko 2,9) RC 45.1

Tím, že přijal lidskou podobu, stal se Kristus člověkem; svou božskostí je spojen s trůnem Božím. Jako Syn člověka nám dal příklad poslušnosti; jako Syn Boží nám dává sílu, abychom byli poslušní. ... RC 45.2

Tím, že se ponížil a vzal na sebe lidskou podobu, Kristus ukázal, že Jeho povaha je opakem povahy satanovy. ... RC 45.3

S Kristem bylo naloženo, jak my zasloužíme, a to proto, aby s námi mohlo být naloženo, jak On zaslouží. Byl odsouzen za naše hříchy, na nichž neměl podíl, a to proto, abychom mohli být očištěni Jeho spravedlností, na níž jsme se nepodíleli. Podstoupil smrt, jež měla být naší smrtí, abychom mohli přijmout život, který byl Jeho. *„Zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.“* (Iz 53,5) RC 45.4

Svým životem a svou smrtí dosáhl Kristus netoliko jen nápravy toho, co zkazil hřích. Satanovým záměrem bylo navždy odloučit člověka od Boha. V Kristu jsme však spjati s Bohem těsněji, jako bychom byli nikdy nepadli. Tím, že vzal na sebe naši přirozenost, spojil se Spasitel s lidmi poutem, které se nikdy nezlomí. Je s námi spojen na věčné časy. ... Aby nás ujistil o své nezměnitelné radě pokoje, dal Bůh svého jednorozného Syna, aby se stal jedním z lidí a navěky podržel svou lidskou přirozenost. ... Bůh přijal lidskou přirozenost v osobě svého Syna a přenesl ji až do výšin nebes. Je to *„Syn člověka“*, jenž sedí na trůně vesmíru. Je to *„Syn člověka“*, jenž bude nazýván: *„Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.“* (Iz 9,6) ... V Kristu se navzájem spojuje pozemská rodina s rodinou nebeskou. Oslavený Kristus je naším bratrem. Nebe se dostalo k lidem a lidé se hřejí na prsou Věčné lásky. ... RC 45.5

Vykupitelským dílem Kristovým je ospravedlněna vláda Boží. Všemohoucí Bůh je jím ukázán jako Bůh lásky. Satanova obvinění jsou jím vyvrácena, satanova povaha odhalena. Již nikde nemůže dojít ke vzpouře. Již nikdy nemůže hřích vniknout do vesmíru. Navěky jsou všichni jisti před odpadlictvím. Sebeobětavá láska spojuje obyvatele země a nebe s jejich Stvořitelem svazky nerozlučné jednoty. RC 45.6

Dílo vykoupení bude dokonáno. Na místě, kde se rozhojnil hřích, rozhojnila se tím více milost Boží. ... Náš malý svět, který se kletbou hříchu stal jedinou tmavou skvrnou slavného stvořitelského díla Božího, bude poctěn nade všechny ostatní světy v Božím vesmíru. – DA 24-26 RC 45.7

Zjevení Boží vůle a charakteru

„A tak Zákon zajisté svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a dobré jest.“ (Ř 7,12) ^{RC 46.1}

Mnozí náboženští učitelé tvrdí, že Kristus svou smrtí zrušil zákon a že od té doby nemusejí lidé plnit požadavky zákona. Jsou i učitelé, kteří jej pokládají za těžké jho a proti závaznosti zákona vyzdvihují svobodu, která prý vyplývá z evangelia. ^{RC 46.2}

Zcela jinak však posuzovali svatý zákon Boží proroci a apoštolové. David pravil: *„Bez přestání choditi na širokosti, neboť jsem se dotázal rozkazů tvých.“* (Ž 119,45) Apoštol Jakub, který psal po Kristově smrti, nazývá Desatero *„královským zákonem“* a *„dokonalým zákonem svobody“* (Jk 2,8; 1,25). A Jan více než půl století po ukřižování vyslovuje požehnání těm, *„kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k stromu života a aby branami vešli do města“* (Zj 22,14). ^{RC 46.3}

Tvrzení, že Kristus svou smrtí zrušil zákon svého Otce, postrádá jakéhokoli podkladu. Kdyby bylo bývalo možné zákon změnit nebo zrušit, pak by Kristus nebyl musel zemřít, aby spasil člověka před trestem za hřích. Kristova smrt zdaleka neruší zákon, naopak dokazuje, že zákon je nezměnitelný. Syn Boží přišel, aby *„zvelebil zákon a slavným učinil“* (Iz 42,21). ... A o sobě Kristus praví: *„Abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám; nebo zákon tvůj jest u prostřed vnitřností mých.“* (Ž 40,9) ^{RC 46.4}

Zákon Boží je již od přírody nezměnitelný. Je zjevením vůle a povahy svého Tvůrce. Bůh je láska a Jeho zákon je láska. Dvě velké zásady zákona jsou láska k Bohu a láska k člověku. *„Láska je tedy plností zákona.“* (Ř 13,10) Povaha Boží je spravedlnost a pravda; taková je i povaha zákona Božího. Žalmista praví: *„Zákon tvůj jest pravda;“* *„všecka přikázání tvá jsou spravedlnost.“* (Ž 119,142.172) A apoštol Pavel praví: *„Zákon je svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré.“* (Ř 7,12) Takový zákon, který je výrazem myšlení Božího a vůle Boží, musí být právě tak trvalý jako jeho Tvůrce. ^{RC 46.5}

Dílo obrácení a posvěcení směřuje lidi s Bohem tím, že je přivádí v soulad se zásadami zákona Božího. Na počátku byl člověk stvořen k obrazu Božímu. Žil v dokonalém souladu s povahou Boží a se zákonem Božím; zásady spravedlnosti byly vepsány v jeho srdci. Avšak hřích ho odcizil jeho Stvořiteli. Pak už nebyl odrazem Božího obrazu. ... Neboť *„tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna“*, aby se člověk mohl smířit s Bohem. Zaslahami Kristovými může být znovu přiveden v soulad se svým Stvořitelem. – GC 466, 467 ^{RC 46.6}

Hříšníci uvedeni v soulad se zákonem

„Neboť co bylo pro Zákon nemožné, protože byl slabý kvůli tělu, to Bůh vykonal, když poslal svého vlastního Syna v podobě těla hříchu a kvůli hříchu. Odsoudil hřích v těle, aby byl spravedlivý požadavek Zákona naplněn v nás, kdo nechodíme podle těla, ale podle Ducha.“ (Ř 8,3.4 – NBK) ^{RC 47.1}

Zákon zjevuje člověku jeho hříchy, neposkytuje však žádný lék. Slibuje život poslušnému, a praví, že údělem přestupníka je smrt. Jen evangelium Kristovo ho může osvobodit od prokletí nebo od poskvrnění hříchem. Musí projevit lítost před Bohem, jehož zákon přestoupil, a věřit v Krista a Jeho smírčí oběť. Tím mu budou hříchy odpuštěny a stane se účastníkem božskosti. Pak bude dítkem Božím, protože přijme ducha synovství, jehož mocí zvolá: „*Abba, Otče!*“ (Ř 8,15) ^{RC 47.2}

Smí-li pak přestupovat zákon Boží? Pavel praví: „*Rušíme tedy zákon skrze víru? Naprosto ne, ale naopak, zákon potvrzujeme.*“ (Ř 3,31) „*Jak budeme ještě žít v hříchu, když jsme mu zemřeli?*“ (Ř 6,2) A Jan praví: „*Boží láska je to, abychom zachovávali jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká.*“ (1 J 5,3) Při znovuzrození je srdce uvedeno v soulad s Bohem, protože je uvedeno v soulad se zákonem Božím. Když nastane v hříšníku tato pronikavá změna, přechází hříšník ze smrti do života, z hříchu do svatosti, z přestoupení a ze vzpoury k poslušnosti a věrnosti. Starý život, který se vyznačoval odcizením Bohu, končí; začíná nový život usmíření, víry a lásky. Tehdy „*právo zákona*“ bude „*dovršeno v nás, pokud nežijeme tělesně, nýbrž duchovně*“ (Ř 8,4). A řečí duše bude: „*Ó, jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemýšlování.*“ (Ž 119,97) ^{RC 47.3}

„*Zákon Hospodinův jest dokonalý, občerstvující duši.*“ (Ž 19,7) Bez zákona nemá člověk správné ponětí o čistotě a svatosti Boží ani o své vlastní vině a nečistotě. Nemá správné přesvědčení o hříchu a necítí potřebu lítosti. Nevidí, že je ztracen jako přestupník zákona Božího a neuvědomuje si, jak je mu zapotřebí usmířující krve Kristovy. Naději na spásu přijímá bez pronikavé změny v srdci, bez nápravy v životě. Proto je tak mnoho povrchně obrácených, proto tak mnoho lidí vstupuje do církve, která není spojena s Kristem. ... Slovem a Duchem Božím se lidem otevírají velké zásady spravedlnosti vtělené v zákonu Božím. – GC 467-469 ^{RC 47.4}

Boží zákon je měřítkem charakteru

„Spravedlnost tvá jest spravedlnost věčná, a zákon tvůj pravda.“ (Ž 119,142) ^{RC 48.1}

Také klamné názory o posvěcení... zaujímají v dnešních náboženských hnutích význačné místo. Tyto názory vycházejí z falešných teorií a jsou ve svých důsledcích nebezpečné; a proto, že jsou tak všeobecně přijímány, je dvojnásob nutné, aby všichni přesně porozuměli tomu, co o tom praví Písmo. ^{RC 48.2}

Pravé posvěcení je učení Bible. Apoštol Pavel ve svém listě Tesalonickým praví: *„To je vůle Boží, vaše posvěcení.“* A v modlitbě pronáší: *„Kéž vás sám Bůh pokoje posvětit skrz naskrz.“* (1 Te 4,3; 5,23) Bible jasně učí, co je posvěcení a jak je lze dosáhnout. Spasitel se modlil za své učedníky: *„Posvěť je pravdou; tvé slovo je pravda.“* (J 17,17) a Pavel učí, že věřící mají být *„posvěceni Duchem svatým“* (Ř 15,16). ^{RC 48.3}

Co je dílo Ducha svatého? Ježíš pravil svým učedníkům: *„Až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy.“* (J 16,13) A žalmista praví: *„Zákon tvůj jest pravda.“* ... A protože zákon Boží je *„svatý a spravedlivý a dobrý“*, protože je přepisem božské dokonalosti, plyne z toho, že povaha vytvořená v poslušnosti tohoto zákona bude svatá. ^{RC 48.4}

Dokonalým příkladem takové povahy je Kristus, jenž praví: *„Já jsem zachovával přikázání svého Otce.“* *„Stále činím, co se líbí jemu.“* (J 15,10; 8,29). Následovníci Kristovi se Mu mají podobat – milostí Boží mají vytvářet svou povahu v souladu se zásadami svatého zákona Božího. To je biblické posvěcení.

^{RC 48.5}

Posvěcení je možno dosáhnout jen vírou v Krista, mocí Ducha Božího přebývajícího v duši. Pavel napomíná věřící: *„S bázní a třesením spasení své konejte. Bůh zajisté jest, kterýž působí ve vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své.“* (Fp 2,12.13) Křesťan ucítí pokušení k hříchu, bude však proti němu neustále bojovat. K tomu potřebuje pomoc Kristovu. Lidská slabost se spojí s božskou silou a víra zvolá: *„Díky Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!“* (1 K 15,57) ^{RC 48.6}

Písmo Svaté jasně ukazuje, že dílo posvěcení pokračuje. Když hříšník při svém obrácení nachází pokoj s Bohem skrze krev smíření, začíná se teprve křesťanský život. Pak *„směřuje k dokonalosti,“* aby dorostl *„v míru postavy Kristovy plnosti“* (Žd 6,1; Ef 4,13). – GC 469, 470 ^{RC 48.7}

Praví následovníci poslouchají Boží zákon

„Hřích je přestoupení zákona.“ (1 J 3,4) RC 49.1

Touha po snadném a pohodlném náboženství, jež nevyžaduje žádnou námahu, sebezapření, zřeknutí se pošetilostí světa, učinila z učení o víře jako jediné podmínce, oblíbené učení. Co však o tom říká Slovo Boží? Apoštol Jakub praví: *„Co je platné, bratři moji, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit? ... Chceš však poznat, ó marný člověče, že víra bez skutků je mrtvá? Nebyl snad náš otec Abraham ospravedlněn na základě skutků, když přinesl na oltář svého syna Izáka? Vidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že díky těm skutkům došla víra k dokonalosti? ... Vidíte tedy, že člověk je ospravedlňován ze skutků a ne jen z víry.“ (Jk 2,14-24) RC 49.2*

Svědectví Slova Božího mluví proti klamnému učení o víře bez skutků. Požadovat přízeň nebes a přitom neuznávat podmínky, za nichž se milosrdenství projevuje, není víra, nýbrž opovážlivost a vypočítavost; pravá víra je založena na zaslíbeních a nařízeních Písma Svatého. ... RC 49.3

Kdo vědomě páchá hřích, umlčuje tím přesvědčující hlas Ducha a odlučuje duši od Boha. *„Hřích je přestoupení zákona.“ (1 J 3,6)* Ačkoli Jan ve svých listech mluví tak obšírně o lásce, nerozpakuje se odhalit pravou povahu těch, kteří tvrdí, že jsou posvěcení a přitom žijí v přestoupení zákona Božího. *„Kdo říká: Znímám jej, ale nezachovává jeho přikázání, je lhář a není v něm pravdy. Kdo však zachovává jeho slovo, v tom Boží láska opravdu došla k dokonalosti.“ (1 J 2,4.5) RC 49.4*

To je zkušební kámen každého vyznání. Nemůžeme pokládat za svatého nikoho, aniž ho změříme jediným Božím měřítkem svatosti na nebi a na zemi. Neuznávají-li lidé závažnost mravního zákona, podceňují-li a zlehčují-li přikázání a učí tomu ostatní, nenajdou v očích nebes žádné ocenění a my z toho poznáme, že jejich tvrzení není podloženo. RC 49.5

Hlásá-li kdo o sobě, že je bez hříchu, je již v tom důkaz, že je svatosti na hony vzdálen; protože nemá správnou představu o nekonečné čistotě a svatosti Boží nebo o tom, jakým se musí stát ten, kdo chce být v souladu s povahou Boží, protože nemá správné ponětí o čistotě a vznešené lásce Ježíšově a o zhoubnosti a zlu hříchu, může sebe pokládat za svatého. – GC 472, 473 RC 49.6

Byla to spravedlnost zjevená v Jeho (Kristově) životě, která Ho odlišovala od světa. – UL 303 RC 49.7

Boží zákon je neměnný

„Nyní jest soud světa tohoto, nyní kníže světa tohoto vyvrženo bude ven. A já budu-li povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.“ (J 12,31.32) RC 50.1

Protože božský zákon je právě tak svatý jako Bůh sám, mohl pouze jediný, jenž je rovný s Bohem, dosáhnout odčinění hříchu. Pouze Kristus mohl vysvobodit padlého člověka z prokletí zákona a uvést jej opět v soulad s nebem. Kristus vezme na sebe vinu a hanbu hříchu, jenž je Bohu tak odporný, že odloučí Otce od Syna. Kristus podstoupí největší utrpení, aby zachránil ztracené lidstvo. – PP 63 RC 50.2

Plán vykoupení však měl ještě širší a hlubší účel než jen spásu člověka. Nejen pro ni sestoupil Kristus na zem, nejen proto, aby obyvatelé tohoto malého světa ctili Boží zákon tak, jak je třeba jej ctít, ale i proto, aby před celým vesmírem obhájil Boží povahu. Takový výsledek své velké oběti – její vliv na rozumné bytosti jiných světů právě tak jako na člověka – očekával Spasitel, když právě před svým ukřižováním pravil: *„Nyní jest soud světa tohoto, nyní kníže světa tohoto vyvrženo bude ven. A já budu-li povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.“ (J 12,31.32) RC 50.3*

Kristova smrt pro spásu člověka nejen zpřístupní nebe lidem, ale před celým vesmírem ospravedlní postup Boha a Jeho Syna proti satanově vzpouře. Upevní věčnou platnost Božího zákona a odhalí povahu a následky hříchu. RC 50.4

Od počátku se velký zápas týkal Božího zákona. Satan se pokoušel dokázat, že Bůh je nespravedlivý, že jeho zákon je mylný a že dobro vesmíru si žádá jeho změnu. Útočil proti zákonu a usiloval o svržení autority jeho Tvůrce. V zápase se mělo ukázat, jsou-li božská ustanovení chybná a je-li třeba je měnit, anebo jsou-li dokonalá a nezměnitelná. ... RC 50.5

Nebe zaznamenalo urážky a výsměch, jichž se mu dostalo, a vědělo, že to bylo ze satanova popudu. ... Sledovalo zápas mezi světlem a tmou, když nabýval na síle. A když Kristus ve svém posledním smrtelném zápase na kříži zvolal *„Dokonáno jest,“ (J 19,30)* zazněl vítězný jásot všemi světy a samým nebem. ... Satan projevil svůj pravý charakter. ... Sám fakt, že Kristus nesl trest za provinění člověka, je pádným důkazem pro všechny inteligentní tvory, že zákon je neměnný, že Bůh je spravedlivý, milosrdný a obětavý a že v působení Jeho vlády se spojuje věčná spravedlnost a smilování. – PP 68-70 RC 50.6

Boží zákon je zákonem lásky

„Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí mysli své, i ze všech mocí svých. To jest první přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Mk 12,30.31) RC 51.1

Láska, základ stvoření i vykoupení, je základem pravého vzdělání. To je objasněno i v zákoně, který nám Bůh dal jako směrnicí života. ... Milovat Jež, nekonečného, vševědoucího, z celé síly, mysli i srdce, znamená nejvyšší rozvoj každé schopnosti. Znamená to, že v každé bytosti – v těle, v mysli a rovněž i v duši – bude obnoven obraz Boží. RC 51.2

Prvnímu přikázání je podobné druhé přikázání: *„Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“* (Mt 22,39) Zákon lásky je výzvou, aby tělo, mysl i duše byly oddány službě Bohu a našim bližním. Tato služba přináší požehnání nejen našim bližním, ale v největší míře také nám samotným. Nesobeckost je základem každého pravého rozvoje. ... RC 51.3

Lucifer v nebi chtěl být prvním v síle i moci; chtěl být Bohem, mít právo vládce nebes; a za tímto účelem získal mnoho andělů na svou stranu. Když byl se svým odbojným zástupem vypuzen z Božích dvorů, pokračoval ve svém díle vzpoury a ve své sobecké ctižádosti na zemi. Tím, že svedl naše prarodiče k sebeuspokojení a ctižádosti, způsobil satan jejich pád; a od té doby až podnes se uspokojení lidské ctižádosti a záliba v sobeckých nadějích a touhách ukázaly být zhoubou lidstva. RC 51.4

Podřízen Bohu měl Adam stát v čele pozemské rodiny a dodržovat zásady nebeské rodiny. Toto by mu přineslo pokoj a štěstí. Avšak zákonu, že nikdo „nežije sám pro sebe“ se satan rozhodl vzdorovat. Chtěl žít sám pro sebe. Snažil se učinit středem vlivu. To způsobilo, že vyvolal v nebi vzpouru a k tomu potřeboval souhlas člověka s těmi zásadami, které přinesly hřích na zemi. Když Adam zhřešil, člověk se odloučil od nebesy ustanoveného centra. Dábel se stal ústřední mocí na světě. Tam, kde měl stát Boží trůn, satan postavil svůj trůn. Svět položil svou poctu, jako dobrovolnou oběť, k nohám nepříteli. RC 51.5

Přestoupení Božího zákona přineslo jako důsledek bídu a smrt. Následkem neposlušnosti se schopnosti člověka zvrátily a sobectví nahradilo lásku. Přirozenost člověka se stala tak oslabenou, že bylo pro něho nemožným odolat moci zla. ... Lidé si zvolili panovníka, který je připoutal k svému vozu jako zajatce. ... Kristus přišel na tento svět, aby jim ukázal, že pro ně zasadil strom života, jehož listy slouží pro zdraví národů. – RH Jan. 16, 1913 RC 51.6

Osobní zodpovědnost

„Všecka přikázání tvá jsou spravedlnost.“ (Ž 119,142) RC 52.1

Boží Duch nás povede po cestě přikázání, protože máme zaslíbení, že *„když přijde ten Duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu“*. Měli bychom zkoumat duchy zkušebním kamenem Božího Slova, neboť mnoho duchů vyšlo do světa (1 J 4,1). *„K zákonu a svědectví! Pakli nechtějí, nechat' mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře.“* (J 16,13; Iz 8,20) ... RC 52.2

Bůh zavazuje každého z nás k osobní zodpovědnosti a vyzývá nás, abychom Mu sloužili ze zásady, abychom si Ho zvolili sami pro sebe. ... RC 52.3

Bůh nebude lehkověrně posuzovat přestoupení svého zákona. *„Odplata za hřích je smrt.“* (Ř 6,23) Následky neposlušnosti ukazují, že podstata hříchu spočívá v nepřátelství mezi zdarem Boží vlády a blahem Jeho stvoření. Bůh je žárlivý Bůh, navštěvující hříchy otců na synech do třetího a čtvrtého pokolení těch, kteří Ho nenávidí. Následky přestoupení provázejí ty, kteří setrvávají v provinění; Bůh však prokazuje milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří Ho milují a zachovávají Jeho přikázání (Ex 20,5.6). Ti, kteří činí pokání a vracejí se zpět k Jeho službě, naleznou Boží přízeň a On jim odpustí všechny nepravosti a uzdraví všechny jejich nemoci. RC 52.4

V pozemských záležitostech, sluha, který se snaží co nejpečlivěji plnit požadavky své služby a konat vůli svého pána, je nejvíce ceněn. Jeden urozený člověk chtěl kdysi zaměstnat spolehlivého kočího. Několik mužů přišlo jako odpověď na jeho inzerát. Každého z nich se zeptal, jak blízko by zajel k okraji jistého srázu, aniž by převrátil vůz. První i druhý odpověděli, že by jeli blízko nebezpečné vzdálenosti; ale poslední z nich odpověděl, že by se pokud možno co nejvíce vyhnul takovému nebezpečnému místu. Tento byl zaměstnán, aby zastával toto místo. RC 52.5

Bude člověk uznalejší k dobrému služebníku, než je náš nebeský Otec? Naší starostí by nemělo být vidět, jak daleko můžeme odejít od přikázání Hospodinových a zneužít milosrdenství Zákonodárce a ještě lichotit svým duším, že jsme stále v mezích Boží shovívavosti; ale naší starostí by mělo být pokud možno co nejdále se vyhnout přestoupení. Měli bychom být rozhodnutí stát na straně Krista a našeho nebeského Otce a nevystavovat se žádným nebezpečím opojnou troufalostí. ... RC 52.6

Měli bychom vyvýšit nařízení nebes svými slovy i skutky. Ten, kdo ctí zákon, bude na soudu tímto zákonem poctěn. – RH June 22, 1911 RC 52.7

Kristus přišel, aby zvelebil svůj zákon

„Mělt' jest Hospodin libost v něm pro spravedlnost svou, zvelebil jej zákonem, a slavného učinil.“ (Iz 42,21) RC 53.1

Skrze úskočnost velkého odpadlíka byl člověk přiveden sám k odloučení od Boha, podlehl pokušením Božího protivníka a tím se člověk dopustil hříchu a přestoupil zákon Nejvyššího. Bůh nemohl změnit ani jedno písmenko nebo puntík svého svatého zákona, aby vyhověl člověku v jeho padlém stavu, protože by to vrhlo špatné světlo na Boží moudrost, jež vytvořila zákon, jímž řídí nebesa a zemi. Bůh však mohl dát svého jednorozeného Syna, aby se stal zástupcem a zárukou člověka, podstoupil trest, který si zasloužil hříšník a udělil kající duši svou dokonalou spravedlnost. RC 53.2

Kristus se stal bezhříšnou obětí za provinilé lidstvo a tím učinil člověka zajatcem naděje, tak aby skrze pokání vůči Bohu, protože přestoupil Jeho svatý zákon a skrze víru v Krista jako svého zástupce, ručitele a spravedlnost mohl být přiveden zpět k oddanosti vůči Bohu a k poslušnosti Jeho svatého zákona. ... RC 53.3

Kristův život a Jeho smrt ve prospěch hříšného člověka měly za cíl vrátit hříšníkovi Boží přízeň, udělením mu spravedlnosti, která by vyhověla požadavkům zákona a byla Otcem přijata. Avšak satanovým záměrem bylo odjakživa učinit Boží zákon neplatným a převrátit pravý význam plánu spasení. Proto vymyslel lež, že Kristova oběť na Golgotském kříži měla za cíl osvobodit člověka od povinnosti zachovávat Boží přikázání. Podstrčil světu klam, že Bůh zrušil své ustanovení, odložil své mravní měřítko a učinil neplatným svůj svatý a dokonalý zákon. Kdyby Bůh toto učinil, jaké strašné výdaje by nebesa měla! RC 53.4

Místo aby vyhlásil zrušení zákona, Golgotský kříž oznámil hromovým hlasem jeho nezměnitelný a věčný charakter. Kdyby zákon mohl být zrušen a správu nad nebem a zemí a nesčíslnými světy by udržoval Bůh, Kristus by nemusel zemřít. Kristova smrt navždy vyřešila otázku platnosti Hospodinova zákona. Tím, že měl vytrpět plný trest za provinilý svět, Ježíš se stal prostředníkem mezi Bohem a člověkem, aby vrátil kající duši zpět do Boží přízně tím, že jí udělí milost k zachovávaní zákona Nejvyššího. RC 53.5

Kristus nepřišel proto, aby zrušil zákon nebo proroky, ale aby je přesně a do písmene naplnil. Usmíření na Golgotě obhájilo Boží zákon jako svatý, spravedlivý a pravý, nejen před padlým světem, ale před nebesy i před nepadlými světy. – ST June 20, 1895 RC 53.6

Jak můžeme zvelebit zákon

„Kdo by však činil a učil tato přikázání, ten bude nazván velkým v království nebeském.“ (Mt 5,19)
RC 54.1

Jaký důvod mají lidé k tomu, aby si mysleli, že Bůh není tak přesný v tom, zda Mu jsou bezvýhradně poslušni nebo se ubírají svou vlastní cestou? Adam a Eva ztratili ráj za jediné přestoupení Jeho přikázání; a jak si můžeme dovolit my zahrávat si se zákonem Nejvyššího a vymýšlet klamné výmluvy pro své duše? Děláme to s hrozným rizikem. Musíme zachovávat celý zákon, každé písmenko a puntík, protože kdo by přestoupil jediné, bude vinen všemi (Jk 2,10). Musí být přijat a opatrován každý paprsek světla, jinak se staneme temnými tělesy. Pán Ježíš praví: *„Proto, kdokoli by zrušil jedno z těchto nejmenších přikázání a tak by učil lidi, bude v nebeském království nazýván nejmenším. Ale kdokoli by je plnil a učil, ten bude v nebeském království nazýván velkým.“* (Mt 5,19) Měli bychom vyvýšit přikázání nebes svými slovy i skutky. ... RC 54.2

Dříve než potopa smetla svět, Bůh poslal poselství skrze Noeho, aby varoval lidi před blížící se záhubou. Byli tam ti, kteří nevěřili varováním; ale jejich nevěra nemohla zastavit deště ani zabránit vodám veliké propasti (Gn 7,11), aby zaplavily posmívající se svět. Také i dnes, zatímco je zvěstováno poslední poselství, aby přivedlo Boží služebníky do souladu s každým přikázáním Jeho zákona, jsou posměvači a nevěrci; ale každá duše se musí postavit ve své vlastní bezúhonnosti. Jako byl Noe věrný ve varování předpotopního světa, tak musíme být i my věrní vysokému povolání, které nám Bůh svěřil. I když na každé straně jsou posměvači, nesmíme ustoupit od hlásání nebeské pravdy tomuto pokolení. ... RC 54.3

Jsou takoví, kteří budou rádi ukolébáni spánkem vaší tělesné jistoty; ale já mám jinou práci. Mým poselstvím je vyburcovat vás, vyzvat vás, abyste dali do pořádku své životy a ukončili svou vzpouru proti Bohu vesmíru. ... RC 54.4

Víra v Ježíše Krista neruší zákon, nýbrž ho potvrzuje a přináší v našich životech ovoce poslušnosti.
... RC 54.5

Církev, kterou Kristus představí před trůnem Své slávy, nemá *„poskvrrnu ani vrásku nebo cokoli takového“* (Ef 5,27). Chcete být mezi těmi, kdo vyprali svá roucha charakteru v krvi Beránka? Pak *„přestaňte zle činit a uče se dobře činit“* (Iz 1,16); chod'te v přikázáních a ustanoveních vašeho Boha bez úhony (L 1,6). Nesmíte se ptát, zda je to pro vás výhodné držet se nebeské pravdy. Musíte vzít svůj kříž a následovat Ježíše, ať to stojí cokoli. Zjistíte, že Jeho jho je rozkošné a Jeho břímě lehké (Mt 11,30). – RH June 22, 1911 RC 54.6

Zákon jako zrcadlo odhaluje hříchy

„Ale kdož zachovává slova jeho, v pravdě láska Boží v tom jest dokonalá. Po tom známe, že jsme v něm.“ (1 J 2,5) RC 55.1

Bůh má své měřítko spravedlnosti, kterým posuzuje charakter. Tímto měřítkem je Jeho svatý zákon, který je nám dán jako pravidlo života. Jsme vyzýváni, abychom se podřídili jeho požadavkům, a když to činíme, vzdáváme tím vlastně čest Bohu i Ježíši Kristu; neboť Bůh dal zákon a Kristus zemřel, aby tento zákon zvelebil a učinil ho slavným (Iz 42,21). On praví: *„Budete-li zachovávat má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.“ (J 15,10) ... „A svět pomíjí, i jeho žádost, ale ten, kdo činí vůli Boží, trvá na věky.“ (1 J 2,17) RC 55.2*

Je mnoho posluchačů, ale jen málo činitelů Kristových slov. Jeho slova mohou být teoreticky přijata, ale jestliže nejsou vtisknuta do duše a vetkána do života, nebudou mít žádný posvěcující účinek na charakter. Jednou věcí je přijmout pravdu a druhou věcí je tuto pravdu uplatňovat v každodenním životě. Od těch, kteří pouze slyší, Boží Slovo nevyžaduje žádnou vděčnou odezvu. Přikázání: *„Budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou,“* je uznávané jako spravedlivé, ale jeho požadavky nejsou uznávány; jeho zásady nejsou uskutečňovány. *RC 55.3*

My všichni jsme hříšní, a proto sami nejsme schopni jednat podle Kristových slov. Bůh však učinil opatření, pomocí něhož odsouzený hříšník může být zbaven poskvrny i vady. *„A kdyby někdo zhřešil, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista, toho spravedlivého.“ (1 J 2,1) „Jestliže však budeme své hříchy vyznávat, Bůh je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od veškeré nepravosti.“ (1 J 1,9)* Zatímco však Kristus zachraňuje hříšníka, neodstraňuje zákon, který hříšníka odsuzuje. ... Zákon nám zjevuje naše hříchy, stejně tak jako nám zrcadlo ukazuje, že naše tvář není čistá. Zrcadlo nemá žádnou moc očistit tvář; to není jeho účelem. *RC 55.4*

Tak je to i se zákonem. Poukazuje na naše nedostatky a odsuzuje nás, nemá však žádnou moc nás zachránit. Musíme přijít ke Kristu, aby nám odpustil. On vezme naši vinu na sebe a ospravedlní nás před Bohem. A nejenom, že nás osvobodí od hříchu, ale On nám dá sílu projevit poslušnost vůči vůli Boží... *RC 55.5*

Dnes mnozí vyzdvihují své vlastní měřítko, myslíce si, že získají nebe, i když nechtějí činit Boží vůli. Avšak všichni takoví staví na písku. Oni jsou pouze posluchači. ... Naše spasení stálo život Božího Syna a Bůh od nás požaduje, abychom budovali naše charaktery na základu, který obstojí na soudu. – ST Sep. 24, 1896 *RC 55.6*

Zákon Boží v protikladu k zákonu sobectví

*„Nebo jakož skrze neposlušenství jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze poslušens-
ství jednoho spravedliví učinění budou mnozí. Zákon pak vkročil mezi to, aby se rozhojnil hřích, a když se
rozhojnil hřích, tedy ještě více rozhojnila se milost.“ (Ř 5,19.20) RC 56.1*

Adam se ve své mysli nepostavil do otevřeného odporu vůči Bohu, ani žádným způsobem nemluvil proti Bohu; on prostě šel přímo proti Jeho výslovnému příkazu. Kolik lidí dělá dnes přesně totéž a jejich vina je proto mnohem větší a závažnější, protože mají příklad Adamovy zkušenosti ve věci neposlušnosti a její hrozné následky, které je mají varovat před důsledky přestupování Božího zákona. Mají tak jasné světlo v této věci, že pro jejich vinu nebude žádné omluvy, když odmítnou a neuposlechnou Boží vedení. Adam se nezastavil, aby posoudil důsledky své neposlušnosti. RC 56.2

Můžeme se zde zastavit... a s pohledem dozadu, který máme tu výsadu mít, můžeme vidět, co to znamená neuposlechnout Boží přikázání. Adam podlehl pokušení, a když máme záležitost hříchu a jeho důsledky tak jasně představeny, můžeme jít od příčiny k následku a vidět velikost tohoto činu – to je to, co představuje hřích; ale neposlušnost Boží výslovné vůle, která je skutečným popřením Boha, odmítáním zákonů Jeho vlády. Štěstí člověka spočívá v jeho poslušnosti Božích zákonů. Ve své poslušnosti Božího zákona je obehnán jakoby hradbou a uchráněn před zlem. RC 56.3

Nikdo nemůže být šťastný, když odejde od Bohem stanovených požadavků a vyzdvihne své vlastní měřítko, pro které se sám rozhodne, že ho může bezpečně následovat. Pak tam budou různá měřítka vyhovující různým myslím a vláda bude vzata z Hospodinových rukou a lidské bytosti pak převzmou otěže vlády. Zákon sobectví je vyzdvižen, vůle člověka je učiněna nejvyšší; a když je vznešená a svatá Boží vůle představena jako ta, která má být poslouchána, ctěna a vážena, lidská vůle chce jít svou vlastní cestou... konat své vlastní pobídky a tehdy dochází ke sporu mezi lidským nástrojem a božským. RC 56.4

Pád našich prvních rodičů přerušil zlatý řetěz bezvýhradné poslušnosti lidské vůle vůči božské. Poslušnost již nebyla považována za absolutní nezbytnost. Lidské nástroje následují své vlastní myšlení, o kterém Hospodin řekl, že u obyvatel starého světa bylo jen zlé po všechen čas (Gn 6,5). Pán Ježíš praví: *„Já jsem zachoval přikázání svého Otce.“* (J 15,10) Jak? Jako člověk. Aj, jdu, (jako je o mně psáno v knihách) abych činil, ó Bože, vůli tvou (Žd 10,9). Proti obviněním Židů se postavil ve svém čistém, ctnostném, svatém charakteru a vyzval je: *„Kdo z vás mě usvědčí z hříchu?“* (J 8,46) – Manuscript 1, 1892 RC 56.5

Žádný kompromis se zlem

„Opusť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a necht' se navrátí k Hospodinu, i slitujet' se nad ním, a k Bohu našemu, nebť jest hojný k odpuštění.“ (Iz 55,7) RC 57.1

Když byla v dobách starého Izraele v domě Hospodinově nalezena kniha zákona, byla přečtena před králem Joziášem. A on roztrhl své roucho a přikázal mužům, kteří zastávali svatý úřad, aby se dotazovali Hospodina, pokud jde o něho a jeho lid; protože odešli od ustanovení Hospodinových. Svolal všechny muže Izraele a nechal přečíst slova této knihy před celým shromážděním. Byl představen hřích předních mužů a lidu a král před nimi povstal a vyznal své přestoupení. Projevil svou lítost a učinil smlouvu, že bude zachovávat ustanovení Hospodinova celým svým srdcem. Joziáš se nespokojil, dokud lid neučinil všechno, co mohl, aby se odvrátil od svého odpadlictví a sloužil živému Bohu. RC 57.2

Není to naším úkolem dnes? Naši otcové zhřešili a my jdeme v jejich šlépějích; Bůh však otevřel knihu zákona a odpadlý Izrael slyší přikázání Hospodinova. Jejich přestoupení je odhaleno a Boží hněv spočine na každé duši, která se nechce kát se a napravit se podle toho, jak světlo září na její stezce. RC 57.3

Když Joziáš uslyšel slova varování a odsouzení, protože Izrael pošlapal přikázání nebes, pokořil se. Plakal před Hospodinem. Vykonal důkladné dílo pokání a nápravy a Bůh přijal jeho úsilí. Celé shromáždění Izraele vešlo ve slavnostní smlouvu, že budou zachovávat přikázání Hospodinova. To je naším úkolem dnes. Musíme se kát z našich minulých zlých skutků a hledat Boha celým svým srdcem. Musíme věřit, že Bůh míní právě to, co říká, a nedělat žádný kompromis se zlem jakýmkoliv způsobem. Měli bychom se velice pokořit před Bohem a považovat každou ztrátu za výhodnější než je ztráta Jeho přízně. RC 57.4

Kristus opustil všechno, aby zachránil lidi od následků a trestu za přestoupení zákona. Cesta od jeslí až po Golgotu byla poznamenána krví. Syn Boží se neodchýlil z cesty neochvějné poslušnosti, až do smrti na kříži. Snášel všechnu bídu lidského hříchu... Úpěnlivě vás prosím ve jménu Kristovu, abyste vyznávali své hříchy a napravili své cesty, aby vaše jméno nebylo vymazáno z knihy života, ale mohlo být vyznáno před Otcem a před Jeho anděly. Ježíš předkládá svou krev před Otcem; a nyní, zatímco trvá milosrdenství a doba zkoušky je prodloužena, usilujte o uznání nebes. – RH June 29, 1911 RC 57.5

Bůh zjevuje svou spravedlnost a lásku

„Plnost zákona je láska.“ (Ř 13,10) ^{RC 58.1}

Po pádu našich prvních rodičů Kristus prohlásil, že aby mohl zachránit člověka od trestu za hřích, bude muset přijít na svět přemoci satana na jeho nepřátelském bitevním poli. Spor, který začal v nebi, měl pokračování na zemi. ^{RC 58.2}

V tomto sporu šlo o mnoho. V sázce byly nekonečné zájmy. Před obyvateli nebeského vesmíru měly být zodpovězeny tyto otázky: „Je Boží zákon nedokonalý, potřebuje úpravu nebo má být odstraněn, anebo je neměnný? Potřebuje Boží vláda změnu nebo je trvalá?“ ^{RC 58.3}

Před Kristovým prvním příchodem hřích odmítnutí podříditi se Božímu zákonu se stal všeobecně rozšířeným. Satanova moc očividně rostla; jeho boj proti nebi se stával stále více rozhodnější. Nastala krize. S intenzivním zájmem byla Boží hnutí sledována nebeskými anděly. Měl Bůh vyjít ze svého místa, aby potrestal obyvatele světa pro jejich nepravost? Měl poslat oheň nebo potopu, aby je vyhladil? Celá nebesa čekala na rozkaz svého Velitele, aby mohla vylít koflíky hněvu na odbojný svět. Jedno Jeho slovo, jeden pokyn a svět by byl zničen. Nepadlé světy by řekly: „Amen. Ty jsi spravedlivý, ó Bože, protože jsi vykořenil vzpouru.“ ^{RC 58.4}

Avšak *„Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život“* (J 3,16). Bůh mohl poslat svého Syna, aby odsoudil, ale On Ho poslal, aby zachránil a spasil. Kristus přišel jako Vykupitel. Žádná slova nemohou vyličit dojem, jaký mělo toto hnutí na nebeské anděly. S úžasem a obdivem mohli pouze zvolat: „V tom je láska!“ ^{RC 58.5}

Kristus začal své poslání milosti a od jeslí až po kříž byl sužován nepřítelem. Satan bojoval o každou píď země, používaje svou nejvyšší moc, aby Ho přemohl. Jako bouře pokušení za pokušením naráželo na Něho. Ale čím nemilosrdněji dopadaly, tím pevněji se Syn Boží držel ruky svého Otce a tiskl se na krvi potřísněné cestě. ^{RC 58.6}

Těžký boj, kterým Kristus prošel, byl úměrný velikosti zájmů spojených s Jeho úspěchem nebo selháním. ... Satan se snažil porazit Krista, aby on sám mohl navždy vládnout na tomto světě jako nejvyšší. ... Otec, Syn, i Lucifer byli zjeveni ve svém pravém vztahu vůči sobě navzájem. Bůh podal neomylný důkaz o své spravedlnosti a lásce. – ST Aug. 27, 1902 ^{RC 58.7}

Pravda musí být uplatňována v životě

„Nižádný vás nesvod'. Kdož činí spravedlnost, spravedlivý jest, jakož i on jest spravedlivý.“ (1 J 3,7)
RC 59.1

Ti, kdo očekávají příchod Krista na nebeských oblacích s mocí a velikou slávou, jako Krále králů a Pána pánů, se Ho budou snažit životem i povahou představit světu. *„A každý, kdo má v něm tuto naději, očišťuje se, tak jako on je čistý.“ (1 J 3,3)* Budou nenávidět hřích a nepravost, tak jako i Kristus nenáviděl hřích. Budou zachovávat Boží přikázání, jako Kristus zachovával přikázání svého Otce. Budou si uvědomovat, že nestačí souhlasit s učením pravdy, ale že pravda musí být vštípena do srdce, uplatňována v životě, aby Kristovi následovníci mohli být jedno s Ním, a že lidé mohou být tak čistí ve své sféře jako je Bůh ve své. V každé generaci žili lidé, kteří tvrdili, že jsou syny Božími, kteří platili desátky z máty, anýzu a kmínu, a přesto vedli bezbožný život; protože zanedbali závažnější věci zákona: – milosrdenství, spravedlnost a lásku k Bohu (Mt 23,23). ... RC 59.2

Boží synové nebudou podobní světským lidem; protože pravda přijata do srdce se stane prostředkem k očištění duše a proměně charakteru a učiní svého příjemce stejně tak smýšlejícího jako Bůh. Pokud se člověk nestane stejně smýšlející jako Bůh, nachází se stále ve své přirozené mravní zkaženosti. Jestliže Kristus přebývá v srdci, bude zjeven v domově, v dílně, na tržišti, v církvi (ve sboru). Moc pravdy bude pocíťována povznášením a zušlechtěním mysli, a zjemněním a podmaněním srdce, přivádějící celého člověka do souladu s Bohem. Ten, kdo je proměněn pravdou, bude vyzařovat světlo na světě. Ten, kdo má v sobě Kristovu naději, se bude očišťovat, tak jako On je čistý. Naděje Kristova příchodu je velkou nadějí, dalekosáhlou nadějí. To je naděje spatření krále v Jeho okrase a být Mu učiněn podobným. ... RC 59.3

Ten, kdo zůstává v Kristu, je dokonalý v Boží lásce a jeho cíle, myšlenky, slova a skutky jsou v souladu s vůlí Boží vyjádřené v přikázáních Jeho zákona. Není nic v srdci člověka, který zůstává v Kristu, není nic, co by svádělo boj s nějakým přikázáním Božího zákona. Tam, kde je v srdci Duch Kristův, se zjeví Kristova povaha a tam bude patrná něžnost a laskavost při provokacích a trpělivost ve zkouškách a utrpeních. *„Synáčkové, ať vás nikdo nesvádí. Kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, tak jako on je spravedlivý.“* RC 59.4

Spravedlnost může být vymezena pouze Božím velkým mravním měřítkem – Desaterem přikázání. Neexistuje žádné jiné pravidlo, kterým lze posuzovat charakter. – ST June 20, 1895 RC 59.5

Boží autorita utvrzena navěky

„Tedy dí mu Ježíš: Odejdiž, satane; neboť jest psáno: Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužiti budeš.“ (Mt 5,10) RC 60.1

Satan se snažil dokázat, že konal v zájmu svobody vesmíru. Byl rozhodnut učinit své důkazy tak různorodé, tak klamné, tak zákeřné, že každý člověk bude přesvědčen, že Boží zákon je tyranský. Dokonce když visel na kříži, napadán satanem jeho nejsilnějšími pokušeními, Kristus zvítězil. ... Svým posledním dechem zvolal: *„Dokonáno jest.“* Boj byl vítězně dobojován. ... Nevinná krev byla prolita za vinné. Životem, který obětoval, byl člověk vykoupen od věčné smrti a osud toho, jenž měl moc nad smrtí, byl zpečetěn. RC 60.2

Teprve Kristova smrt jasně odhalila andělům a nepadlým světům satanovu povahu. Až tehdy byla vykrucování a obvinění toho, který byl kdysi vysoko postaveným andělem zjevena v jejich pravém světle. Tehdy se ukázalo, že jeho samozvané vyhlášení neposkvrněného charakteru, bylo klamné. Jeho vychytrale položený plán sebevyvýšení k nadvládě, byl plně odhalen. Jeho lži byly teď zjevné všem. Boží autorita byla navždy utvrzena. Pravda zvítězila nad lží a klamem. RC 60.3

Nejenom v myslích několika smrtelných bytostí na tomto světě, ale i v myslích všech obyvatel nebeského vesmíru, byla utvrzena neměnnost Božího zákona. Satanovo jednání vůči Kristu bylo oznámeno každému světu. Když tato sporná otázka byla konečně rozhodnuta, každá nepadlá bytost projevila rozhořčení nad vzpourou. Jednohlasně velebili Boha jako spravedlivého, milosrdného, sebezapíravého a pravého. ... RC 60.4

Nebeský vesmír se stal svědkem zbraní, které si zvolil Kníže života – slova Písma: *„Je psáno“*; a zbraně, jež používal kníže tohoto světa – lež a klam. Oni viděli Knížete života jednat v přímých liniích věrně, poctivě a bezúhonně, zatímco kníže tohoto světa používal svou moc k vychytralosti, úskočné tajemnosti, úkladům, nepřátelství a pomstychtivosti. Oni viděli Toho, jenž nesl korouhev pravdy, jak obětuje všechno, dokonce i svůj život, hájit pravdu, zatímco ten, jenž nesl korouhev vzpoury, stále zvyšoval svá obvinění proti Bohu pravdy. RC 60.5

Nebeské světy i samotná nebesa byla ohromena touto Boží dlouhoshovívavostí... Hospodin projevil svou moudrost a spravedlnost, když vypudil satana z nebe. ... Všechny nepadlé bytosti jsou nyní jednotné, pokud jde o to, že Boží zákon je neměnný. ... Jeho zákon se prokázal jako dokonalý. Jeho vláda je zajištěna navěky. – ST Aug. 27, 1902 RC 60.6

Zásady, které jsou základem zákona Božího

„Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.“ (Mt 5,3) RC 61.1

V Kristově kázání na hoře je nám dáno světlo a pravda a jsou stanoveny zásady, které se týkají každé okolnosti života a každé povinnosti, kterou Bůh vyžaduje z našich rukou. Kristus přišel zvelebit a učinit slavným zákon, který On sám vyhlásil z hory Sinaj svému vyvolenému lidu během jejich putování pouští.

... RC 61.2

Ve všech svých naučeních se Kristus snažil vstoupit do myslí a srdcí svých posluchačů zásady, které tvoří základ Jeho velkého měřítka spravedlnosti. On je učil, že budou-li zachovávat Boží přikázání, v jejich každodenním životě se musí projevit láska k Bohu a také k jejich bližním. Snažil se vstoupit do jejich srdcí lásku, kterou On pociťoval k lidstvu. Takto rozesával semena pravdy, jejíž ovoce přinesou bohatou žně svatosti a krásy povahy. Svatý vliv nebude jenom dalekosáhlý, dokud trvá čas, ale jeho důsledky budou pociťovány po celou věčnost. To posvěti jednání a bude mít zušlechťující vliv, kdekoli bude existovat. RC 61.3

Sedící na hoře, obklopen svými učedníky a velkým... shromážděním, Ježíš *„otevřel svá ústa, učil je, řka: Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské“*. To nejsou ti, kteří reptali a naříkali, ale ti, kteří byli spokojeni se svými životními podmínkami a okolnostmi. Oni nechovají v sobě pocit, že si zaslouží lepší místo než to, které jim určila Prozřetelnost, ale projevují ducha vděčnosti za každou laskavost, kterou jim udělila. Každá pyšná myšlenka a povýšenecký pocit je zapuzen. ... RC 61.4

Ti, kdo jsou opravdu posvěceni, si uvědomují své vlastní slabosti. Uvědomují si svou potřebu půjdou pro světlo, milost a sílu k Ježíši, v němž přebývá veškerá plnost a který jedině může uspokojit jejich potřeby. Vědomí si svých vlastních nedokonalostí se snaží být stále víc podobnějšími Kristu a žít v souladu se zásadami Jeho svatého zákona. Tento neustálý pocit neschopnosti je povede k takové naprosté závislosti na Bohu, že Jeho Duch bude zpříkladněn v nich samotných. Poklady nebes budou otevřené, aby uspokojily potřeby každé hladovějící a žíznivé duše. Všichni, kteří mají tento charakter, mají ujištění, že jednoho dne spatří slávu toho království, jež představivost může dosud jen slabě pochopit. ... RC 61.5

Vzor křesťana, který by měl mít stále před sebou, je čistota a krása Kristova charakteru. Každý den může nabývat nové krásy a odrážet světu stále víc a více z božského obrazu. – BEcho Feb. 21, 1898 RC 61.6

Měřítko soudu

„Tak mluvte a tak číňte, jakožto ti, kteříž podle zákona svobody souzeni býti máte.“ (Jk 2,12) ^{RC 62.1}

První anděl ze Zjevení 14 vyzývá lidi: *„Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu,“* a klanějte se Mu jako Stvořiteli nebe a země. Aby to mohli dělat, musí být poslušní Jeho zákona. ... Bez poslušnosti Jeho přikázání, žádné uctívání nemůže být Bohu příjemné; neboť *„to je láska k Bohu, abychom zachovávali jeho přikázání“* (1 J 5,3). ^{RC 62.2}

Mnozí náboženští učitelé říkají, že Kristus nás svou smrtí osvobodil od zákona; ale ne všichni zastávají tento názor. ... Boží zákon již od samé přirozenosti, je neměnný. Je zjevením vůle a charakteru jeho Tvůrce. Bůh je láska a také i Jeho zákon je láska. Jeho dvěma velkými zásadami je láska k Bohu a k člověku. *„Láska je naplněním zákona.“* (Ř 13,10) Boží charakter je spravedlnost a pravda a taková je i podstata Jeho zákona. Žalmista říká: *„Tvůj zákon je pravda“*; *„všechna tvá přikázání jsou spravedlnost“* (Ž 119,142.172) a apoštol Pavel praví: *„Zákon je svatý, a přikázání je svaté, spravedlivé a dobré.“* (Ř 7,12) Takový zákon, vyjádření Božího myšlení a Jeho vůle, musí být tak trvalý jako samotný jeho Tvůrce. ^{RC 62.3}

A tento zákon je měřítkem, podle něhož budou posuzovány životy a charaktery lidí na soudu. Poté co poukázal na naši povinnost poslouchat Jeho přikázání, Šalamoun dodává: *„Poněvadž všeliký skutek Bůh přivede na soud.“* (Kaz 12,14) Apoštol Jakub upozorňuje své bratry: *„Tak mluvte a tak číňte, jakožto ti, kteříž podle zákona svobody souzeni býti máte.“* (Jk 2,12) ^{RC 62.4}

Ježíš přijde na soud jako Obhájce svého lidu, aby se za něho přimlouval před Bohem. *„Pakliť by kdo zhřešil, přimlůvci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“* (1 J 2,1) *„Neboť Kristus nevešel do svatyně udělané lidskýma rukama, která je předobrazem té pravé, nýbrž do samého nebe, aby se nyní za nás ukázal před Boží tváří.“* *„Proto je také schopen dokonale spasit ty, kdo skrze něj přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby za ně orodoval.“* (Žd 9,24; 7,25) ^{RC 62.5}

Na soudu všichni, kteří opravdu litovali svých hříchů a vírou si činili nárok na Kristovu krev jako jejich usmiřující oběť, mají proti svým jménům v knihách nebeských napsáno odpuštění; když se stali spoluúčastníky Kristovy spravedlnosti a jejich charaktery jsou shledány, že jsou v souladu s Božím zákonem, jejich hříchy budou vymazány a sami budou považováni za hodné věčného života. ... Ježíš řekl: *„Kdo zvítězí, tent' bude odín rouchem bílým; a nevymažít' jména jeho z knihy života, ale vyznámt' jméno jeho před obličejem Otce svého i před anděly jeho.“* (Zj 3,5) – SW Oct. 10, 1905 ^{RC 62.6}

Jak můžeme zachovávat Boží zákon

„Slavné a překrásné dílo jeho, a spravedlnost jeho zůstávající na věky.“ (Ž 111,3) RC 63.1

Jediný paprsek Boží slávy, jediný záblesk Kristovy čistoty pronikající duši, učiní každý bod poskvrnění bolestivě jasným a odhalí vady a nedostatky lidského charakteru. Jak může někdo, kdo je přiveden před svaté měřítko Božího zákona, které zjevuje zlé pohnutky, nesvaté touhy, nevěru srdce, nečistotu rtů, a jež obnažuje život, přinést nějakou chválu svatosti? Jeho nevěrné jednání tím, že činí Boží zákon neplatným, jsou odhaleny Jeho pohledu a jeho duch je zasažen a zachvácen pronikavými vlivy Božího Duha. On nenávidí sám sebe, když se dívá na velikost, majestát, čistý a neposkvrněný charakter Ježíše Krista. RC 63.2

Když duch Kristův pohne srdcem svou zázračnou probouzející mocí, dostaví se tam pocit nedostatku v duši, jež vede ke zkroušenosti mysli a sebeponížení spíše než k povýšenému vychloubání tím, co bylo dosaženo. Když Daniel spatřil slávu a majestát obklopující nebeského posla, který byl poslán k němu, když popisoval tento podivuhodný výjev, zvolal: *„Pročez já zůstal jsem sám, a viděl jsem vidění to veliké, ale nezůstalo i ve mně síly, a krása má změnila se, a porušila na mně, aniž jsem mohl zadržeti síly.“* (Da 10,8) RC 63.3

Duše, která je takto zasažena, se nikdy nebude halit sebespravedlností nebo okázalým rouchem svatosti; ale bude nenávidět své sobectví, ošklivit si svou sebelásku a bude usilovat skrze Kristovu spravedlnost, o tu čistotu srdce, která je v souladu s Božím zákonem a Kristovým charakterem. Pak bude odrážet povahu Krista, naděje slávy. Největším tajemstvím pro něho bude, jak Ježíš mohl přinést tak velikou oběť a vykoupit ho. RC 63.4

S poníženou tváří a chvějícími se rty bude volat: „On si mě zamiloval. On dal sám sebe za mě. On stal se chudý, abych já skrze Jeho chudobu, mohl být učiněn bohatým. Muž bolesti mě nezavrhl, ale naplnil mě svou nevyčerpatelnou, vykupující láskou, aby mé srdce mohlo být očištěno; a přivedl mě zpět k oddanosti a poslušnosti všech svých příkázání. Jeho blahosklonnost, Jeho ponížení, Jeho ukřižování, jsou vrcholné divy v úžasném projevu plánu spasení. ... Všechno to učinil proto, aby mi mohl udělit svou vlastní spravedlnost, abych mohl zachovávat zákon, který jsem přestoupil. Pro to Ho nade vše miluji. Budu Ho zvěstovat všem hříšníkům. – RH Oct. 16, 1888 RC 63.5

Význam Božího zákona

„Zákon Hospodinův jest dokonalý, občerstvující duši.“ (Ž 19,7) RC 64.1

Tělesné smýšlení je v nepřátelství vůči Bohu, a bouří se proti Jeho vůli. ... RC 64.2

Bylo mi ukázáno, čím je člověk bez známosti Boží vůle. ... Když mu však Boží Duch zjevuje plný význam zákona, jaká změna nastane v jeho srdci! Jako Balsazar čte srozumitelně nápis Všemohoucího a jeho duše se zmocňuje přesvědčení. Hřmění Božího Slova jej vytrhuje z v jeho lhostejnosti a v Ježíšově jménu volá o milost. A takovou pokornou prosbu Bůh vždy ochotně vyslýchá. Žádný kající hříšník od Něho neodchází bez útěchy. ... RC 64.3

Kdyby Boží lid uznal Jeho jednání s nimi a přijal Jeho naučení, našel by přímou cestu pro své nohy a skrze temnotu a malomyslnost by ho vedlo světlo. David se naučil moudrosti z Božího jednání s ním a v pokoře se sklonil před káráním Nejvyššího. Věrný obraz jeho pravého stavu, jak ho vystihl prorok Nátan, umožnil Davidovi poznat své vlastní hříchy a pomohl mu, aby se jich vzdal. V tichosti přijal radu a pokoril se před Bohem. Volá: *„Zákon Hospodinův je dokonalý, občerstvující duši.“ (Ž 19,8) RC 64.4*

Kající hříšníci nemají žádný důvod k tomu, aby si zoufali, když se jim připomínají jejich hříchy a jsou varováni před jejich nebezpečími. Právě toto úsilí vynaložené v jejich prospěch jim ukazuje, jak je Bůh miluje, a jak touží po tom, aby je zachránil. Mají jen následovat Jeho radu a činit Jeho vůli, aby se mohli stát dědici věčného života. Bůh předkládá hříchy svého bloudícího lidu před něho, aby je mohl vidět v celé jejich ohavnosti pod světlem Boží pravdy. Je potom jeho povinností, aby se jich navždy vzdal.

RC 64.5

Bůh je dnes tak mocný, aby mohl zachránit od hříchu, jako v době patriarchů, v době Davidově, za časů proroků a apoštolů. Množství případů, které zaznamenávají svaté dějiny, ve kterých Bůh vysvobodil svůj lid od jejich vlastních nepravostí, by mělo povzbudit křesťany v této době, aby přijali božské napomenutí a rozhorlili se k vybudování takového charakteru, který bude moci snést důkladné prozkoumání na soudu. ... RC 64.6

Inspirovaná slova potěšují a povzbuzují bloudící duši. I když patriarchové a apoštolové podléhali lidským slabostem, přesto však vírou obdrželi dobré svědectví; svůj boj bojovali v Boží síle a slavně zvítězili. Takto smíme spoléhat na účinnost usmiřující oběti a v Ježíšově jménu se můžeme stát vítězi. Na celém světě jsou lidé od dnů Adamových až do dnešní doby pouze lidmi, a Boží láska je po všechny věky nesmírná. – 4T 13-15 RC 64.7

Studujme Kristův charakter a staneme se Mu podobni

„Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Nebo zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne.“ (Mt 6,24) RC 65.1

Polovičatí křesťané zatemňují Boží slávu, nesprávně vysvětlují zbožnost a způsobují, že lidé přijímají falešné představy o tom, co tvoří živou zbožnost. Jiní si myslí, že i oni mohou být křesťany a přesto se řídit svou vlastní chutí a obstarávají si maso, když to i tito falešní vyznavači takto dělají. Na praporu mnoha vyznávajících křesťanů je napsáno heslo: „Můžete sloužit Bohu a líbit se sobě – můžete sloužit Bohu i mamonu.“ Oni tvrdí, že jsou moudré panny, nemají však olej milosti ve svých nádobkách u svých lamp; oni nešířili žádné světlo k Boží slávě ke spasení lidí. Oni se snaží o to, o čem Vykupitel světa řekl, že je nemožné dělat; On prohlásil: „*Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.*“ (Mt 6,24) RC 65.2

Ti, kteří vyznávají, že jsou křesťané, ale nenásledují Kristovy šlépěje, neuvedou v účinnost Jeho slova a zatemní plán spasení. Svým duchem a chováním oni ve skutečnosti říkají: „Ježíši, Ty jsi ve svých dnech nerozuměl stejně jako my nerozumíme v našich dnech, že člověk může sloužit Bohu i mamonu.“ Tito vyznavači náboženství tvrdí, že zachovávají Boží zákon, přitom ho však nezachovávají. Ó, jaké měřítko pravého mužství, jímž se to mělo stát, bylo ponechané v rukou člověka! Bůh vyvýšil své vlastní měřítko – přikázání Boží a víru Ježíšovu; a zkušenost, která následuje po úplném odevzdání se Bohu, je spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém. – RH Aug. 19, 1890 RC 65.3

Nemusíte čekat, až se stanete dobrými; nemusíte si myslet, že nějaké úsilí na straně vaší vůle učiní vaše modlitby přijatelné a přinese vám spasení. Necht' se každý muž a žena modlí k Bohu, a ne k člověku. Necht' každý přijde ke Kristu v pokoře. RC 65.4

Měli byste se modlit k Bohu kvůli sobě, důvěřující, že On slyší každé slovo, které jste pronesli. Obnažte své srdce Jemu k prozkoumání, vyznejte své hříchy, prostě Ho, aby vám odpustil, odvolávejte se na usmířující zásluhy a pak vírou přemýšlejte o velkém plánu vykoupení a Utěšitel vám připomene všechno (J 14,26). RC 65.5

Čím více budete studovat Kristův charakter, tím více se vám bude zdát přitažlivější. Stane se vám někým blízkým, v úzkém společenství s vámi; vaše city budou patřit Jemu. Jestliže je mysl utvářena předměty, s nimiž má co nejvíce do činění, pak přemýšlet o Ježíši, hovořit o Něm, vás uschopní stát se podobnými Jemu v duchu i v povaze. Budete odrážet Jeho obraz v tom, co je vznešené, čisté a duchovní. Budete mít Kristovu mysl a On vás pošle do světa jako své duchovní zástupce. – RH Aug. 26, 1890 RC 65.6

Pravá láska neučiní kompromis se zlem

„Každý, kdož činí hřích, činit' proti zákonu; nebo hřích jest přestoupení zákona. A víte, že on se ukázal proto, aby hříchy naše sňal, a hříchu v něm není.“ (1 J 3,4.5) RC 66.1

Jak léta ubíhala a počet věřících rostl, pracoval Jan stále s větší věrností a opravdovostí pro své bratry. Pro církev nastaly časy plné nebezpečí. Všude se objevovaly satanské klamy. Poslové satanovi se překrucováním a lží snažili vzbudit odpor proti Kristovu učení; v důsledku toho začal církev ohrožovat rozkol a kacířství. Někteří Kristovi vyznavači tvrdili, že Kristova láska je zprošťuje poslušnosti zákona Božího. Mnozí zase učili, že je třeba zachovávat židovské zvyky a obřady, že ke spáse stačí pouhé dodržování zákona bez víry v krev Kristovu. RC 66.2

Jiní opět soudili, že Kristus byl dobrý člověk, ale Jeho božství popírali. Někteří sice tvrdili, že jsou věrni věci Boží, ale byli to podvodníci a vpravdě popírali Krista a Jeho evangelium. Sami žili v hříších a do církve zanášeli kacířství. Tak se mnozí dostali do zmatku klamu a pochybností. RC 66.3

Jan se velice rmoutil, když viděl, jak se tyto jedovaté bludy vkrádají do církve. Viděl, jakému nebezpečí je církev vystavena, a proto vystoupil rychle a rozhodně proti tomuto stavu. Janovy listy dýchají duchem lásky. Zdá se, jakoby je psal perem, namáčeným v lásce. Když však narazil na ty, kdož překračovali zákon Boží a přitom tvrdili, že žijí bez hříchu, varoval je bez váhání před jejich strašným omylem. ... RC 66.4

Ty, kdo tvrdí, že přebývají v Kristu a přitom přestupují zákon Boží, máme hodnotit stejně, jako je hodnotil milovaný učeník. V těchto posledních dnech panují zla podobná těm, jež ohrožovala zdar rané církve, a měli bychom svědomitě dbát poučení, jež k tomu dal apoštol Jan. Volání „Musíte milovat“ je slyšet všude, zvláště od těch, kteří tvrdí, že jsou posvěcení. Avšak pravá láska je příliš čistá, než aby se jí dal zakrýt nevyznaný hřích. Máme milovat duše, pro něž Kristus zemřel, avšak nesmiřujeme se se zlem. Nesmíme se spojovat s odbojníky a nazývat to láskou. Bůh žádá, aby Jeho lid v této době stál za právem tak neochvějně, jako Jan čelil bludům ničícím duše. ... Jeho svědectví o životě a smrti Spasitelově bylo jasné a pádné. Mluvil z hojnosti srdce, překypujícího láskou ke Spasiteli; a žádná síla ho nemohla umlčet. – AA 553-555 RC 66.5

Duchovní význam zákona

„Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit.“ (Mt 5,17) ^{RC 67.1}

Kristus vyhlásil zákon na hoře Sinaj za doprovodu hromů a blesků. Boží sláva jako stravující oheň spočinula na vrcholu hory a hora se otřásala přítomností Hospodinovou. Zástupy Izraelitů se v pokoře sklonily k zemi a v posvátné bázni vyslechly nařízení zákona. ... ^{RC 67.2}

Při vydání zákona ze Sinaje bylo nutné, aby na Izrael otupělý dlouhou porobou v Egyptě, zapůsobila Boží moc a sláva. A přesto se i jím Bůh představil jako Bůh lásky. ... ^{RC 67.3}

Zákon vydaný na Sinaji vyhlášoval zásadu lásky, ukázal zemi zákon nebes. Byl vložen do rukou Prostředníka, vyslovil jej však Ten, kdo má moc uvést lidská srdce do souladu se zásadami tohoto zákona. Bůh zjevil účel zákona slovy určenými Izraeli: *„Budete mi lidem svatým.“* (Ex 22,31) ^{RC 67.4}

Izrael však nepochopil duchovní význam zákona. Jeho domnělá poslušnost byla příliš často spíše pouhým zachováním forem a obřadů než podřízením srdce svrchované moci lásky. Pán Ježíš svou povahou a svým působením ukazoval lidem svatost, milosrdenství a Boží otcovské vlastnosti a dokazoval bezcennost pouhé vnější, obřadnické poslušnosti. Židovští vůdcové nepřijali Jeho slova a ani je nepochopili. Podle jejich názoru bral Ježíš požadavky zákona na lehkou váhu. Když jim představil základní pravdy, které jsou jádrem Bohem ustanovené bohoslužby, obvinili Ho, že se snaží zrušit zákon, protože se dívali jen na vnější věci. ^{RC 67.5}

Přestože Kristus mluvil klidně, byla Jeho slova tak opravdová a pádná, že uchvátila srdce posluchačů. ... Žasli *„nad jeho učením, protože učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci“* (Mt 7,28.29). Farizeové si povšimli velkého rozdílu mezi svým způsobem učení a způsobem, jakým učil Kristus. Poznali, že vznešenost, čistota a krása pravdy působí hlubokým, příznivým vlivem na mysl mnohých. Spasitelova božská láska a něžnost přitahovaly srdce lidí k Němu. ... ^{RC 67.6}

Spasitel neřekl nic, co by podkopávalo víru v náboženství a náboženská ustanovení Starého zákona. Mojžíš, velký vůdce Izraele, přijal od Krista každý paprsek Božího světla, které sdělil svému lidu. Mnozí lidé se domnívali, že Ježíš přišel odstranit zákon. Pán Ježíš však jednoznačně vysvětluje svůj postoj k Božím ustanovením. Říká: *„Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky.“* (Mt 5,17) – MB 45-48 ^{RC 67.7}

Zaslíbení nové smlouvy

„Tato jest smlouva, kterouž učiním s nimi po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v srdce jejich, a na myslích jejich napíše je. A na hříchy jejich, i na nepravosti jejich nikoli nevzpomenu více.“ (Žd 10,16.17) RC 68.1

Stvořitel člověka, Vydavatel zákona tu prohlašuje, že nemá v úmyslu zrušit ustanovení zákona. Celá příroda se řídí zákony, počínaje zrnkem prachu v slunečním paprsku a konče světy ve vesmírném prostoru. Na poslušnosti těchto zákonů závisí pořádek a soulad v přírodě. Podobně se má i život všech rozumných bytostí řídit velkými zásadami spravedlnosti. Na podřízení se těmto zásadám závisí totiž blaho celého vesmíru. RC 68.2

Zákon Boží existoval již před stvořením naší země. I andělé se řídí jeho zásadami. Aby země byla v souladu s nebem, musí také člověk poslouchat tato božská ustanovení. Kristus seznámil s požadavky zákona již lidi v ráji, *„když propěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží“* (Jb 38,7). Kristus nepřišel na zemi proto, aby zrušil zákon, ale aby člověka svou milostí uschoptil plnit jeho požadavky. RC 68.3

Milovaný učedník, který naslouchal slovům Pána Ježíše na hoře blahoslavenství, mnohem později napsal pod vlivem Ducha svatého, že zákon je stále závazný. Prohlásil: *„Každý, kdo činí hřích, činí proti zákonu, neboť hřích je přestoupení zákona.“* (1 J 3,4) Srozumitelně říká, na který zákon myslí, na *„přikázání staré, které jste měli od počátku“* (1 J 2,7). Mluví o zákonu, který existoval již při stvoření světa a byl znovu opakován na Sinaji. ... RC 68.4

(Ježíš) měl ukázat jeho duchovní význam, vyložit jeho dalekosáhlé zásady a vysvětlit jeho věčnou platnost. RC 68.5

Ti nejušlechtlejší a nejlaskavější lidé jsou jen nepatrným odleskem božské krásy Kristovy povahy. Šalomoun inspirovaný Duchem svatým o Něm napsal: *„Je znamenitější nežli deset tisíců jiných... všecken jest přezádobivý.“* (Pís 5,10.16) David ho spatřil v prorockém vidění a řekl: *„Krásnější jsi nad všechny syny lidské.“* (Ž 45,3) Pán Ježíš je přesný obraz osoby Otce, odlesk Jeho slávy. Vykupitel, který prožíval sebezapření, byl během své pozemské pouti lásky živým znázorněním povahy Božího zákona. Svým životem ukázal, že láska nebeského původu, křesťanské zásady, jsou podstatou zákonů věčné spravedlnosti. ... RC 68.6

Zásady, které člověk poznal už v ráji jako velký zákon života, budou beze změny platit i v obnoveném ráji. – MB 48-51 RC 68.7

Boží zákon chrání před zlem

„(Jeho přikázání) jsou upevněna na věčnou věčnost; učiněna jsou v pravdě a v pravosti...“ (Ž 111,8)
RC 69.1

Kdo totiž svévolně přestupuje jedno přikázání, nezachovává v duchu a pravdě žádné z nich. *„Kdo by totiž zachoval celý zákon, a klopýtl by jen v jednom přikázání, bude vinen všemi.“ (Jk 2,10)* RC 69.2

Nezáleží na tom, o jak velkou neposlušnost v případě hříchu jde. Hříchem je každý sebemenší odklon od zřetelně vyjádřené Boží vůle. Takový odklon ukazuje, že člověk má k hříchu určitý vztah. Srdce je rozpolceno. V podstatě zapírá Boha a bouří se proti zákonům Boží vlády. RC 69.3

Kdyby směli lidé volně odmítat Boží požadavky a vytvářet si svoje vlastní měřítka povinností, stanovili by si celou řadu měřítek, která by odpovídala různým názorům a převzali by vládu z rukou Božích. Vůle lidí by dosáhla svrchovanosti. Zneuctili a znevázili by tím vznešenou a svatou Boží vůli – plán lásky. RC 69.4

Jakmile si lidé zvolí vlastní cestu, dostanou se vždy do rozporu s Bohem. Protože bojují proti nejzákladnějším zásadám nebes, nebude pro ně místa v království Božím. Přehlížením Boží vůle se stavějí na stranu satana, nepřítele Boha i lidí. Člověk bude živ ne jedním slovem, ne mnoha slovy, ale každým slovem, které vychází z Božích úst. Nemůžeme přehlížet ani jediné slovo, i kdyby se nám zdálo sebenejpatrnější, a přitom se cítit bezpečni. Všechna přikázání zákona jsou pro dobro a štěstí člověka jak v tomto, tak v budoucím životě. RC 69.5

Poslušnost zákona je pro člověka ochranný val, který ho chrání před zlem. Kdo tuto přehradu vybudovanou Bohem prolomí na jakémkoli místě, zničí její ochrannou moc. Otevírá tím cestu nepříteli, který přichází, aby zabíjel a ničil. RC 69.6

Neposlušností Boží vůle v jednom bodě otevřeli naši první rodiče brány, jimiž vnikl na svět příval béd. A každý, kdo následuje jejich příkladu, se setká s podobným výsledkem. Boží láska je základem, z něhož vychází každé přikázání Božího zákona, a kdo odchází od přikázání, připravuje si své vlastní neštěstí a neúspěch. ... RC 69.7

Zákonické náboženství nemůže člověka smířit s Bohem. ... Pravá víra je pouze ta, která *„působí skrze lásku“* (Ga 5,6), a očišťuje člověka. Působí jako kvas, který mění povahu. ... Pán Ježíš dále ukázal svým posluchačům, co znamená zachovávat Boží přikázání. Znamená to vytvářet v sobě povahu Kristovu. V Kristu se jim Bůh zjevoval každý den. – MB 51-55 RC 69.8

S každou duší má být jednáno s úctou

„Nebudeš nenáviděti bratra svého v srdci svém... svobodně potrestáš bližního svého, a nesneseš na něm hříchu. Nebudeš se mstít, aniž držeti budeš hněvu proti synům lidu svého, ale milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Lv 19,17.18) ^{RC 70.1}

Spasitelova slova odhalila posluchačům skutečnost, že zatímco odsuzují druhé jako přestupníky, ale mají stejné nedostatky, protože v sobě chovají zlobu a zášť. ... Hluboce nenáviděli římské utlačovatele a domnívali se, že smějí nenávidět a pohrdat všemi ostatními národy, dokonce i svými vlastními krajany, kteří ve všech věcech nesouhlasili s jejich názory. Tím porušovali zákon, který říká: „*Nezabiješ.*“ ^{RC 70.2}

Nenávist a pomstychtivost pocházející od satana je přivedly k tomu, že nakonec usmrtili Syna Božího. Jestliže někdo pěstuje zášť a zlobu, živí v sobě téhož ducha. ... V myšlence na pomstu se skrývá zlý čin jako rostlina v semeni. ... Bůh dal svého Syna pro naše vykoupení a tím ukázal, jak velmi si cení každého člověka. Nedává nikomu právo mluvit o druhých pohrdavě. Snad vidíme u lidí kolem sebe nedostatky a slabosti. Bůh však považuje každého za své vlastnictví. Je Jeho, protože ho stvořil, a je podruhé Jeho, protože ho vykoupil drahou krví Kristovou. Všichni jsou stvořeni k Božímu obrazu. I s lidmi, kteří upadli nejhluběji, máme jednat uctivě a laskavě. Bůh nás bude brát k odpovědnosti i za jediné slovo pohrdání, pronesené o člověku, za kterého Kristus položil svůj život. ... ^{RC 70.3}

Podle Ježíšových slov každý, kdo odsuzuje svého bratra jako odpadlíka nebo toho, kdo pohrdá Bohem, dokazuje, že sám zasluhuje stejné odsouzení. ^{RC 70.4}

Když se Kristus „*přel s ďáblem o Mojžíšovo tělo, neosmělil se vynést nad ním zatracující soud*“ (Ju 9). Kdyby to udělal, postavil by se na satanovu půdu, protože zatracování patří mezi ďáblovy zbraně. Písmo jej nazývá „*žalobcem našich bratří*“ (Zj 12,10). Pán Ježíš nechtěl použít žádné ze satanových zbraní. Odpověděl mu slovy: „*Potrestej tě Hospodin.*“ (Ju 9) ^{RC 70.5}

Pán Ježíš je nám příkladem. Dostaneme-li se do sporu s Kristovými nepřáteli, neměli bychom říkat nic, co by mělo nádech odvety nebo vypadalo jako odsuzování. Kdo vystupuje jako Boží mluvčí, neměl by používat slov, která nepoužil ani nebeský Vládce ve sporu se satanem. Posuzování a odsuzování máme přenechat Bohu. – MB 55-58 ^{RC 70.6}

Křesťané mají být tak jasní jako sluneční paprsek

„Ale jáť pravím vám: Abyste nepřisahali všelijak, ani skrze nebe, nebo stolice Boží jest, ani skrze zemi, nebo podnož jeho jest, ani skrze Jeruzalém, nebo město velikého Krále jest. Ani skrze hlavu svou budeš přísahati, nebo nemůžeš jednoho vlasu učiniti bílého aneb černého.“ (Mt 5,34-36) RC 71.1

Všechno, co vlastníme, nese pečeť kříže. Všechno bylo vykoupeno tou nejdražší krví, Božím životem. Nemůžeme dát jako záruku na splnění svého slova nic, protože nám vlastně nic nepatří. ... RC 71.2

Spasitel tím však nezakázal používání přísahy u soudu, při níž je Bůh slavnostně volán za svědka, že všechno, co bylo řečeno, je čistá pravda. Samotný Pán Ježíš neodmítl před veleradou vypovídat na základě přísahy. Velekněz Ho vyzval: *„Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zdali jsi Mesiáš, Syn Boží!“* Pán Ježíš mu odpověděl: *„Ty jsi to řekl!“* (Mt 26,63.64) ... RC 71.3

Jedině křesťan může opravdu vypovídat pod takovou přísahou. Žije stále jako v přítomnosti Boží. Ví, že Bůh zná každou myšlenku. Když je pak vyzván, aby podle zákona přísahal, může se oprávněně dovolávat Boha jako svědka, že to, co říká, je ryzí pravda. ... RC 71.4

Všechno, co křesťané dělají, by mělo být tak jasné jako sluneční paprsek. Pravda je od Boha, klam v každé z nespočetných množství podob pochází od satana. ... Není to však snadné ani jednoduché mluvit vždy čistou pravdu. Nemůžeme mluvit pravdu, pokud ji neznáme. Správnému chápání věcí, s nimiž se setkáváme, velmi často brání předsudky, jednostranný pohled, neúplná znalost a chybný úsudek. Nemůžeme mluvit pravdu, pokud se nenecháme soustavně vést Tím, kdo je pravda. RC 71.5

Prostřednictvím apoštola Pavla nás Kristus vyzývá: *„Vaše řeč ať je vždy příjemná.“* *„Z vašich úst ať nevychází žádné špatné slovo, nýbrž jen takové, které je dobré k potřebnému vybudování, aby přineslo milost posluchačům.“* (Ko 4,6; Ef 4,29) Ve světle těchto biblických výroků jsou Kristova slova pronesená na hoře blahoslavenství odsouzením zesměšňování, pošetilých a nemravných řečí. Vyžadují, aby naše slova byla nejen pravdivá, ale i čistá. RC 71.6

Lidé, kteří se učí od Krista, *„nemají žádnou účast na neužitečných skutcích tmy“* (Ef 5,11). V řeči i v životě jsou prostí, přímí a pravdiví, protože se připravují pro společenství svatých; v *„jejich ústech nebyla nalezena lest“* (Zj 14,5). – MB 66-69 RC 71.7

Zákon Boží odpouštějící lásky

„Milujte své nepřátele!“ (Mt 5,44) RC 72.1

Spasitelovo naučení „*neodporujte zlému*“ pomstychtiví Židé těžko přijímali. ... Pán Ježíš však prohlásil ještě něco silnějšího: ... RC 72.2

„Milujte své nepřátele a dobrořečte těm, kteří vás proklínají, dobře činite těm, kteří vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vás utiskují a vám se protíví, abyste mohli být syny svého nebeského Otce.“ (Mt 5,44.45) RC 72.3

To byl skutečný duch zákona, který zákoníci ovšem změnili ve sbírku bezcitných a přísných nařízení. Sebe považovali za lepší, než jsou ostatní lidé. Domnívali se, že Bůh jim projevuje zvláštní přízeň, protože se narodili jako Izraelci. Pán Ježíš však ukázal, že jedině duch odpouštějící lásky by byl důkazem toho, že jednájí z vyšších pohnutek než publikáni a hříšníci, kterými pohrdali. RC 72.4

Pán Ježíš obrátil pozornost svých posluchačů k Vládci vesmíru a označil jej novým jménem „*náš Otec*“. Chtěl, aby porozuměli, jak něžně po nich Bůh touží. Učil také, ... že „*jako se slitovává otec nad dětmi, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteří se ho bojí*“ (Ž 103,13). Takové pojetí Boha nedalo světu žádné náboženství, jedině Bible. Pohanství učí lidi, aby k Nejvyššímu vzhlíželi spíše se strachem než s láskou, aby ho považovali spíše za zlého boha, kterého musí usmířovat obětmi, než za Otce, jenž své děti zahrnuje láskou. Dokonce Izraelité byli tak zaslepeni, že nechápali jedinečné učení proroků o Bohu. Zjevení otcovské lásky Boží jim připadalo jako úplně nové učení, jako nový dar světu. ... RC 72.5

Všechno dobré, co máme, každý sluneční paprsek, každá osvěžující vlaha, každé sousto potravy, každý okamžik života je darem Boží lásky. RC 72.6

I když jsme byli nelaskaví a svárliví, když „jsme se navzájem nenáviděli“, měl s námi nebeský Otec slitování. ... RC 72.7

Boží děti jsou lidé, u kterých se projevují rysy Boží povahy. Ani společenské postavení, původ, národnost nebo náboženská příslušnost nedokazují, že jsme členy Boží rodiny. O tom svědčí jen láska, která zahrnuje všechny lidi. Dokonce u hříšníků, jejichž srdce se úplně neuzavřela Božímu Duchu, se setkáváme s odezvou na laskavé chování. I když snad oplácení nenávistí nenávistí, na lásku odpoví láskou. Jedině Duch Boží uschopňuje člověka oplácet nenávist láskou. Laskavost projevovaná vůči nevďečným a zlým lidem, nezištně konané dobro, to jsou vlastnosti členů nebeské rodiny. Boží děti tak nepochybně ukazují svoje vznešené postavení. – MB 73-75 RC 72.8

Boží zákon lásky, která je v nás učiněna dokonalou

„Milujeme-liť jedni druhé, Bůh v nás přebývá, a láska jeho dokonalá jest v nás.“ (1 J 4,12) RC 73.1

Podmínky věčného života, který udílí Boží milost, jsou stejné jako byly v ráji: dokonalá spravedlnost, soulad s Bohem a naprostá poslušnost zásad Božího zákona. Starý zákon kladé stejné požadavky na povahu člověka jako Nový zákon. Dosažení těchto požadavků se nevymyká našim možnostem. V každém Božím přikázání nebo nařízení je současně skryto určité zaslíbení. Bůh učinil opatření, abychom se Mu mohli podobat. Vykoná toto dílo v životě každého člověka, který se proti tomu nestaví svou zvrácenou vůlí a nemaří Jeho milost. RC 73.2

Bůh nás miluje nevýslovnou láskou. Naše láska vůči Němu se probudí v okamžiku, když začneme chápat, co je skutečná šířka a délka, výška a hloubka Kristovy lásky, která přesahuje každé poznání. Naše zatvrzelé srdce se stane přístupnějším a pokornějším, když se nám ukáže Kristova úžasná dobrota a poznáme, jak nás miloval v době, když jsme byli ještě hříšníci. Hříšník se mění a stává se Božím dítětem. Bůh nepoužívá násilných opatření, ale lásku používá jako nástroj, kterým vypuzuje hřích ze srdce člověka. Láskou mění pýchu v pokoru, nepřátelství a nevíru v lásku a důvěru. ... RC 73.3

Vybízí nás, abychom byli právě tak dokonalí jako On. Máme šířit světlo a požehnání v malém okruhu své působnosti, podobně jako je Bůh zdrojem světla a požehnání v celém vesmíru. Svítit nemůžeme sami od sebe. Osvěcuje nás světlo Boží lásky a naším úkolem je zrcadlit jeho jas. Jestliže přijmeme Jeho dokonalost, kterou nám nabízí můžeme se stát dokonalými ve své lidské oblasti, jako je Bůh dokonalý ve své. RC 73.4

Pán Ježíš řekl: *„Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“* (Mt 5,48) Jste-li totiž dětmi Božími, jste také *„účastníky Božské přirozenosti“* (2 Pt 1,4) a není možné, abyste se Mu nepodobali. Život každého dítěte se podobá životu jeho otce. Jste-li Božími dětmi narozenými z Jeho Ducha, žijete životem, který vychází z Boha. V Kristu *„přebývá veškerá plnost Božství tělesně“* (Ko 2,9) a život Ježíšův se projevuje *„na našem smrtelném těle“* (2 K 4,11). Boží život v nás vytváří stejnou povahu, jakou měl Kristus, a bude se v nás projevovat stejnými činy jako v Jeho životě. Tak budete žít v souladu s každým přikázáním zákona Božího, neboť *„zákon Hospodinův je dokonalý, občerstvující duši“* (Ž 19,8). Láskou se *„spravedlnost zákona naplní v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha“* (Ř 8,4). – MB 76-78 RC 73.5

Ospravedlnění skrze víru – jediná naše naděje

„Synáčkové moji, totoť vám píši, abyste nehřešili. Pakliť by kdo zhřešil, přímělvci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého. A onť jest obět slitování za hříchy naše, a netoliko za naše, ale i za hříchy všeho světa.“ (1 J 2,1.2) RC 74.1

Když kající hříšník, zkroušený před Bohem, vidí Kristovo smíření v jeho prospěch, a přijme toto smíření jako svou jedinou naději v tomto i budoucím životě, tehdy jeho hříchy budou odpuštěny. To je ospravedlnění skrze víru. Každá věřící duše by měla zcela podřídít svou vůli Boží vůli a zůstat ve stavu pokání a lítosti, uplatňovat víru v usmiřující zásluhy Vykupitele a kráčet vpřed od síly k síle, od slávy k slávě. RC 74.2

Odpuštění a ospravedlnění je jedno a totéž. Skrze víru věřící prochází z postavení vzbouřence, dítěte hříchu a satana do postavení věrného poddaného Ježíše Krista, ne kvůli nějaké vrozené dobrotě, ale protože ho Kristus přijímá za své dítě osvojením. Hříšník přijímá odpuštění svých hříchů, protože tyto hříchy nesl jeho Zástupce a Ručitel. Pán mluví ke svému nebeskému Otci, říkájce: „To je mé dítě. Já ho omilostňuji od odsouzení smrti, dávám mu své životní pojištění – věčný život – protože já jsem zaujal jeho místo a trpěl za jeho hříchy. On je dokonce mým milovaným synem.“ A tak člověk, jemuž bylo odpuštěno a který byl oděn překrásným rouchem Kristovy spravedlnosti, stojí před Bohem bez vady a poskvrny. RC 74.3

Hříšník může bloudit, není však opuštěn bez milosrdenství. Jeho jedinou nadějí je však lítost vůči Bohu a víra v Pána Ježíše Krista. Otcovým výsadním právem je odpustit naše přestoupení a hříchy, protože Kristus vzal na sebe naši vinu a omilostnil nás tím, že nám připočetl svou vlastní spravedlnost. Jeho oběť plně uspokojila požadavky spravedlnosti. RC 74.4

Ospravedlnění je protikladem odsouzení. Boží nekonečné milosrdenství je prokazováno vůči těm, kteří jsou naprosto nehodní. Bůh odpouští přestoupení a hříchy ve jménu Ježíše, který se stal usmířením za naše hříchy. Skrze víru v Krista je vinný hříšník přiveden do Boží přízně a má silnou naději věčného života. – 6BC 1070, 1071 RC 74.5

Hříšník je ospravedlněn skrze Ježíšovy zásluhy a to je Boží přiznání dokonalosti výkupného zaplaceného za člověka. To, že Kristus byl poslušný až do smrti kříže, je zárukou přijetí kajícího hříšníka u Otce. – ST July 4, 1892 RC 74.6

Kající hříšník přijatý v Kristu

„Kristus přece nevstoupil do svatyně udělané rukama (jež je zobrazením té pravé), ale do samotného nebe, aby se nyní objevil před Boží tváří za nás.“ (Žd 9,24) ^{RC 75.1}

Kristus je naší obětí, naším zástupcem, naší zárukou, naším božským přímluvcem; On se nám stal spravedlností, posvěcením i vykoupením (1 K 1,30). *„Neboť Kristus nevešel do svatyně udělané lidskýma rukama, která je předobrazem té pravé, nýbrž do samého nebe, aby se nyní za nás ukázal před Boží tváří.“ (Žd 9,24) ^{RC 75.2}*

Kristova přímluva za nás znamená, že předkládá své božské zásluhy jako svou vlastní oběť Otci jako náš zástupce a ručitel; protože On vystoupil na výsost, aby vykonal smíření za naše přestoupení... *„V tom je láska, ne že bychom my milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna, oběť slitování za naše hříchy.“ (1 J 4,10) „Proto je také schopen dokonale spasit ty, kdo skrze něj přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby za ně orodoval.“ (Žd 7,25) ^{RC 75.3}*

Z těchto míst Pisma je zřejmé, že není Boží vůlí, abyste byli nedůvěřiví a trápili svou duši obavami, že vás Bůh nepřijme, protože jste hříšní a nehodní. ... Předložte mu váš případ, obhajující zásluhami krve prolité za vás na golgotském kříži. Satan vás bude obviňovat, že jste velkými hříšníky a musíte to uznat, můžete však říci: „Vím, že jsem hříšník, a to je důvod, proč potřebuji Spasitele. Ježíš přišel na tento svět, aby zachránil hříšníky (1 Tm 1,15). *„Krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od veškerého hříchu.“ (1 J 1,7)* ... Nemám žádných zásluh nebo dobrotu, skrze něž bych mohl požadovat spasení, ale předkládám před Boha vše usmiřující krev neposkvrněného Beránka Božího, který snímá hřích světa. To je má jediná prosba. Ježíšovo jméno mi umožňuje přístup k Otci. Jeho ucho, Jeho srdce, je otevřené pro mou nejslabší prosbu, a On uspokojuje mé největší potřeby.“ ^{RC 75.4}

Je to Kristova spravedlnost, která činí kajícího hříšníka Bohem přijatelného a způsobuje jeho ospravedlnění. Ať byl jeho život jakkoli hříšný, pokud věří v Ježíše jako svého osobního Spasitele, stojí před Bohem v neposkvrněném rouchu Kristovy připočtené spravedlnosti. ^{RC 75.5}

Hříšník takto nedávno mrtvý v přestoupeních a hříších je oživen vírou v Krista. Vidí skrze víru, že Ježíš je jeho Spasitel, živý navěky, schopný dokonale spasit všechny, kteří skrze Něho přicházejí k Bohu (Žd 7,25). Ve smíření vykonaném pro něho věřící vidí takovou šířku a délku, výšku a hloubku účinnosti, vidí takovou dokonalost spasení, vykoupeného za tak nekonečnou cenu, že jeho duše je naplněná chválou a díkuvzdáním. – ST July 4, 1892 ^{RC 75.6}

Jsme doplnění v Kristu

„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1 J 1,9) ^{RC 76.1}

Když hříšník pohlíží na nesrovnatelný půvab Ježíšův, hřích se mu už nezdá přitažlivým, protože vidí Znameníjšího nežli deset tisíců jiných (Pís 5,10), Toho, jenž je všecken přezádobivý (Pís 5,16). Uvědomí si díky osobní zkušenosti moc evangelia, jehož nekonečný záměr lze srovnat pouze s jeho draho-cenným cílem. ^{RC 76.2}

Máme živého Spasitele. Neleží v Josefově nové hrobce; On vstal z mrtvých a vystoupil na výsost jako zástupce a ručitel každé věřící duše. ... Hříšník je ospravedlněn skrze Ježíšovy zásluhy a toto je Boží potvrzení dokonalosti výkupného, jež bylo zapláceno za člověka. To, že Kristus byl poslušný až do smrti na kříži, je zárukou přijetí kajícího hříšníka u Otce. Můžeme si pak dovolit mít nerozhodnou zkušenost – pochybovat a věřit, věřit a pochybovat? Ježíš je zárukou našeho přijetí u Boha. Bůh nám prokazuje přízeň, ne snad pro nějaké naše zásluhy, ale pro naši víru „*v Hospodina naši spravedlnost*“. ^{RC 76.3}

Ježíš je ve svatyni svatých, aby se nyní objevil před Boží tváří za nás. On tam nepřestane ani na okamžik zastupovat svůj lid, dokud nebude v Něm doplněný. Ale i když jsme takto představováni před Otcem, nesmíme si myslet, že můžeme zneužívat Jeho milosrdenství a stát se bezstarostnými, lhostejnými a shovívavými k sobě samým. Kristus není služebníkem hříchu. Jsme doplnění v Něm, přijati v tom Milovaném, jen když žijeme v Něm skrze víru. ^{RC 76.4}

Dokonalost nemůžeme nikdy dosáhnout skrze naše vlastní dobré skutky. Duše, která hledí na Ježíše skrze víru, neuznává svou vlastní spravedlnost. Považuje se za nedokonalou, své pokání považuje za nedostatečné, svou nejsilnější víru pokládá jen za slabost, svou nejdražší oběť za bezcennou, a klesá v pokore u paty kříže. Avšak promlouvá k němu hlas z výroků Božího Slova. V úžasu slyší poselství: „*V Něm jste doplněni*.“ (Ko 2,10) Nyní má celá jeho duše klid. Nyní se už nemusí snažit najít v sobě nějakou hodnotu, nějaký záslužný čin, kterým by získala Boží přízeň. ^{RC 76.5}

Pohledem na Božího Beránka, který snal hřích světa, nalézá Kristův pokoj, protože proti jeho jménu je napsáno odpuštění a přijímá Boží Slovo: „*V Něm jste doplněni*.“ Jak je to těžké pro lidstvo, jež si tak dlouhou dobu navyklo pěstovat pochybnost, pochopit tuto velkou pravdu! Avšak jaký pokoj to přinese duši, jaký plnohodnotný život! – ST July 4, 1892 ^{RC 76.6}

Kristova krev byla prolita na odpuštění našich hříchů

„Všickniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží. Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši.“ (Ř 3,23.24) RC 77.1

Potřebujeme Ježíše v každém okamžiku. Vytrátit Jeho lásku z našich srdcí znamená velmi mnoho. Přesto však On sám říká: *„Ale mám proti tobě, že jsi opustil tu svou první lásku.“* (Zj 2,4) ... RC 77.2

Náboženství mnohých se velmi podobá mrazivě studenému rampouchu. Srdce mnohých jsou stále neobměkčená a nepodmaněná. Nemohou se dotknout srdcí ostatních, protože jejich vlastní srdce nejsou přeplněná požehnanou láskou, která vytéká z Kristova srdce. ... RC 77.3

Pravé náboženství je založené na víře v Písmo Svaté. Božímu Slovu je třeba věřit bez pochybností. Žádná jeho část nemá být vyříznuta a rozdělena, aby vyhovovala jistým teoriím. Lidé nemají vyvyšovat lidskou moudrost tím, že soudí Boží Slovo. Bible byla napsána svatými lidmi minulých věků, kteří byli puzeni Duchem svatým; a tato Kniha obsahuje všechno, co bychom měli určitě vědět a všechno, co můžeme vůbec doufat, že se dozvíme o Bohu a Kristu, ledaže bychom byli jako Pavel vytrženi do třetího nebe (1 K 12,2). ... Toto zjevení dané apoštolovi nezničilo jeho pokoru. RC 77.4

Život křesťana je život usměrňovaný Boží Slovem právě tehdy, když ho čte. Všechny pravdy Starého a Nového zákona tvoří dokonalý celek. Tyto pravdy musíme opatrovat, věřit jim a poslouchat. Pro pravého následovníka je víra v Boží Slovo živou, účinnou zásadou; protože *„srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává ke spasení“* (Ř 10,10); vírou člověk věří, že přijímá Kristovu spravedlnost. RC 77.5

--- RC 77.6

Víra sama o sobě je činem mysli. Ježíš sám je původcem a dokonavatelem naší víry. On dal za nás svůj život; a Jeho krev mluví v náš prospěch lépe než mluvila krev Ábelova, která volala k Bohu proti vrahu Kainovi (Žd 12,24). Mnozí se dopouštějí omylu, když se snaží podrobně definovat jemné body rozdílu mezi ospravedlněním a posvěcením. Do popisů těchto dvou termínů často vkládají své vlastní myšlenky a teorie. Proč se pokoušet být přesnější než inspirace v tak životně důležité otázce jako je spravedlnost skrze víru? – Manuscript 21, 1891 RC 77.7

--- Manuscript 12a, 1891 RC 77.8

Ospravedlněná duše kráčí ve světle

„Jehožto (Ježíše Krista) Bůh vydal za smírci, skrze víru v krvi jeho... k dokázání spravedlnosti své v nynějším času, k tomu, aby on spravedlivým byl a ospravedlňujícím toho, jenž jest z víry Ježíšovy.“ (Ř 3,25.26) ^{RC 78.1}

„Jsou však zadarmo ospravedlňováni Jeho milostí,“ říká apoštol Pavel, „skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši: jehož Bůh ustanovil za prostředek smíření skrze víru v jeho krev, aby prokázal svou spravedlnost, neboť Bůh ve své shovívavosti prominul předešlé hříchy, aby prokázal svou spravedlnost v nynějším čase, aby byl spravedlivým a ospravedlňujícím toho, kdo je z Ježíšovy víry.“ (Ř 3,24.25) ^{RC 78.2}

Zde je pravda představena v jasných liniích. Toto milosrdenství a dobrota jsou zcela nezasloužené. Kristova milost je udělena zdarma, aby ospravedlnila hříšníka bez zásluh nebo nároku na jeho podíl. Ospravedlnění je úplným, dokonalým odpuštěním hříchu. V okamžiku, kdy hříšník přijímá vírou Krista, je omilostněn. Kristova spravedlnost je mu připočtena a on už nepochybuje o Boží odpouštějící milosti. ^{RC 78.3}

Ve víře není nic, co by ji mohlo učinit naším spasitelem. Víra nemůže odstranit naši vinu. Kristus je Boží moc ke spasení všem těm, kteří věří (Ř 1,16). Ospravedlnění přichází skrze zásluhy Ježíše Krista. On zaplatil cenu za hříšnickovo vykoupení. Děje se to však pouze skrze víru v Jeho krev, kterou Ježíš může ospravedlnit věřícího. ^{RC 78.4}

Hříšník nemůže spoléhat na své vlastní dobré skutky jako prostředek ospravedlnění. Musí dojít k bodu, kde se zřekne veškerého svého hříchu a přijme jednu míru světla za druhým, jak ono svítí na jeho stezce. Vírou se jednoduše chopí bezplatného a dostatečného opatření, jež bylo učiněno v Kristově krvi. Věří Božím zaslíbením, která se mu skrze Krista stala spravedlností, posvěcením i vykoupením (1 K 1,30). ^{RC 78.5}

A jestliže následuje Ježíše, bude kráčet pokorně ve světle, bude se radovat ve světle a rozptylovat toto světlo na jiné. Tím, že je ospravedlněn skrze víru, spolu s ním jde radostná mysl v jeho podřízenosti v celém jeho životě. Pokoj s Bohem je důsledkem toho, čím je pro něho Kristus. Duše, které jsou podřízeny Bohu, které Mu vzdávají čest a jsou činiteli Jeho Slova, obdrží božské osvětlení. V drahocenném Božím slově je čistota a vznešenost stejně jako i krása, které, pokud nebudou podporovány Bohem, nejvyšší síly člověka nemohou dosáhnout. ... ^{RC 78.6}

Pro nikoho z nás není omluvy, jestliže se pod nějakým druhem zkoušky pustíme a přestaneme se držet Boha. I když lidský soucit může selhat, přesto Bůh miluje a slitovává se, a natahuje svou pomocnou ruku. Boží věčné rámě obklopuje duši, která se obrací k Němu o pomoc. ... Bůh je rád, když Ho Jeho děti prosí a důvěřují Mu, že učiní pro ně ty věci, které ony samy pro sebe nemohou učinit. – ST May 19, 1898 ^{RC 78.7}

Víra bez skutků je mrtvá

„Abraham otec náš zdali ne ze skutků ospravedlněn jest, obětovav syna svého Izáka na oltář? Vidiš-li, že víra napomáhala skutkům jeho a ze skutků víra dokonalá byla?“ (Jk 2,21.22) ^{RC 79.1}

Potřebujeme mít více Ježíše a daleko méně vlastního já. Potřebujeme dětskou prostotu, která nás povede k tomu, že řekneme Pánu všechny naše potřeby a budeme věřit, že podle Jeho bohatství, dobroty a lásky tyto naše potřeby uspokojí. On říká: *„Budete-li o něco prosit v mém jménu, já to učiním. Milujete-li mě, zachovávejte má přikázání. A já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal na věky, toho Ducha pravdy.“ (J 14,14-17) ... ^{RC 79.2}*

„Kdo má moje přikázání a zachovává je, to je ten, který mě miluje. A kdo mě miluje, bude milován mým Otcem a já ho budu milovat a zjevím mu sám sebe.“ (J 14,21) Toto je jediný pravý zkušební kámen charakteru. Konáním Boží vůle podáváme nejlepší možný důkaz, že milujeme Boha a Ježíše Krista, kterého On poslal. Často opakovaná slova o lásce k Bohu jsou bezcenná, jestliže se tato láska neprojeví v životních zvyklostech. Láska k Bohu není pouhý pocit; je to živá, působící síla. Člověk, který činí vůli svého Otce, který je v nebesích, ukazuje světu, že miluje Boha. Ovoce jeho lásky je viditelné v dobrých skutcích. ... ^{RC 79.3}

Apoštol Jakub viděl, že by mohlo vzniknout nebezpečí v představování tématu o ospravedlnění skrze víru a proto se snažil dokázat, že pravá víra nemůže existovat bez odpovídajících skutků. Je představena Abraháмова zkušenost. On praví: *„Vidiš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ze skutků se stala víra dokonalou?“ (Jk 2,22)* Tato pravá víra koná ve věřících pravé skutky. Víra a poslušnost přinese skvělou a vzácnou zkušenost. ^{RC 79.4}

Existuje víra, která není spasitelnou vírou. Boží Slovo praví, že i ďáblové věří, a třesou se. Takzvaná víra, která nepůsobí skrze lásku a neочиšťuje duši, neospravedlní žádného člověka. Apoštol říká: *„Vidíte tedy, že člověk je ospravedlňován ze skutků a ne jen z víry.“ (Jk 2,24)* Abrahám uvěřil Bohu. Jak víme, že uvěřil? Jeho skutky dosvědčily, jaká byla jeho víra a jeho víra mu byla počtena za spravedlnost. ^{RC 79.5}

V našich dnech potřebujeme Abrahámovu víru, abychom prozářili temnotu, která nás obklopuje, zahalující něžné sluneční paprsky Boží lásky a zastavující duchovní růst. Naše víra by měla být bohatá na dobré skutky; protože víra bez skutků je mrtvá. Každá splněná povinnost, každá oběť přinesena v Ježíšově jménu, přinese nesmírně velkou odměnu. Právě skrze konání povinnosti Bůh promlouvá a dává své požehnání. – ST May 19, 1898 ^{RC 79.6}

Posvěcení pokračuje, dokud trvá život

„Nebo i ten, jenž posvěcuje, i ti, kteříž posvěceni bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími.“ (Žd 2,11) RC 80.1

Když s kajícíností a pokornou důvěrou uvažujeme o Ježíši, jehož probodly naše hříchy a zmučily naše bolesti, můžeme se učit kráčet v Jeho šlépějích. Pohledem upřeným na Něho se měníme k Jeho božské podobě. Po takové přeměně se nebudeme chlubit svou vlastní spravedlností, ale vyvýšíme Ježíše Krista a ve své bezmocnosti se bezvýhradně spolehneme pouze na Jeho zásluhy. RC 80.2

Náš Spasitel vždy odsuzoval samospravedlnost. Své učedníky poučil, že pravá zbožnost se projevuje tiše a nevťiravě. Radil jim, aby skutky lásky konali nepozorovaně, neokázale, ne pro chválu a poctu od lidí, ale k Boží slávě a v očekávání odměny v budoucím životě. Pokud by měli dobré skutky konat jen kvůli pochvale od lidí, nedostali by žádnou odměnu od nebeského Otce. RC 80.3

Kristus poučil své následovníky, že se nemají modlit proto, aby je slyšeli lidé. *„Když ty se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a pomodli se k svému Otci, který je v skrytu, a tvůj Otec, který vidí v skrytu, ti odplatí zjevně.“ (Mt 6,6)* Podobné výroky z Kristových úst svědčí o tom, že neschvaloval zbožnost, jakou se vyznačovali farizeové. Z Jeho učení na hoře blahoslavenství je zřejmé, že dobročinné a bohoslužebné skutky jsou nejušlechtlejší a šíří nejvzácnější vůni tehdy, když je lidé konají kajícně, pokorně a nenápadně. Čistá pohnutka posvěcuje skutek. RC 80.4

Pravé posvěcení je úplné podřízení se Boží vůli. Odbojné myšlenky a pocity jsou přemoženy a Ježíšův hlas probouzí nový život, který proniká celým člověkem. Lidé skutečně posvěcení nebudou pokládat svůj názor za měřítko správného a nesprávného. ... Pravé posvěcení je každodenní, celoživotní proces. Ti, kdo denně bojují s pokušením a vítězí nad svými hříšnými sklony v úsilí o dosažení svatosti srdce a života, se nechlubí svou svatostí. Hladoví a žízní po svatosti. Hřích jim připadá krajně ohavný. RC 80.5

Lidé, kteří skutečně usilují o spravedlnost, upřímně milují Boha a bojí se Ho, nosí roucho Kristovy spravedlnosti stejně tak v čase pohody jako i v čase příkoří. – SL 8-11 RC 80.6

Posvěcení je výsledkem celoživotní poslušnosti

„Kdo praví, že v něm zůstává, máť, jakž on chodil, i tento tak choditi.“ (1 J 2,6) RC 81.1

Jan byl učitelem svatosti a ve svých listech církvi stanovil neomylná pravidla, jak se mají křesťané chovat. *„Každý, kdo má tuto naději v něm,“* napsal, *„očisťuje se tak, jako on je čistý.“* (1 J 3,3) ... Učil, že křesťan musí být čistý v srdci a v životě. Nikdy se nesmí uspokojit prázdňným vyznáním.. Jako je Bůh svatý na nebesích, tak padlý člověk má být vírou v Krista svatý ve svém prostředí. ... RC 81.2

Posvěcení církve je cílem všeho, co Bůh koná pro své děti. Od věčnosti si je vyvolil, aby byli svatí. Dal svého Syna, aby pro něho zemřel, aby mohli být posvěceni poslušností pravdy, aby se mohli zbavit všech osobních malicherností. Vyžaduje od nich osobní službu, osobní odevzdанost. Bůh může být ctěn svými vyznavači, jen když se připodobňují Jeho obrazu a dávají se ovládat Jeho Duchem. Tehdy mohou jako svědkové pro Spasitele zvěstovat, co pro ně božská milost učinila. RC 81.3

Pravé posvěcení přichází působením zásady lásky. *„Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“* (1 J 4,16) Život toho, v jehož srdci přebývá Kristus, zjevuje účinnou zbožnost. Jeho povaha se očisťuje, povznáší, zušlechťuje a zvelebují. Čisté učení se v něm spojuje se skutky spravedlnosti, božské předpisy se svatými činy. ... RC 81.4

Právě vůně naší lásky k bližním zjevuje naši lásku k Bohu. Právě pokornou, pilnou, věrnou prací se pomáhá blahu Izraele. Bůh podpoří a posílí toho, kdo chce kráčet Kristovou cestou. RC 81.5

Posvěcení se nezíská šťastným zanícením, nýbrž je výsledkem neustálého odumírání vůči hříchu, je výsledkem žití pro Krista. Povahové vady nemůže napravit nebo upravit chabé, občasné úsilí. Můžeme je překonat jen dlouhým, vytrvalým úsilím, přísnou kázní a tuhým přemáháním. Nevíme ani jediný den, jak těžký boj nás čeká příštího dne. Pokud povládne satan, musíme potlačovat sobectví a přemáhat hříchy, k nimž jsme sváděni; pokud trvá život není zastávky, není chvíle, které bychom se dožili a mohli říci: Dosáhl jsem posvěcení. Posvěcení je výsledkem celoživotní poslušnosti. – AA 559-561 RC 81.6

Více pozornosti věnovat „Ježíšově víře“

„A v pravdě veliké jest tajemství zbožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest ve slávu.“ (1 Tm 3,16) RC 82.1

Zdá se, že mnozí lidé ani nevědí, co je to víra. Mnozí si stěžují na temnotu a malomyslnost. Ptám se: Jsou vaše tváře obráceny směrem k Ježíši? Máte svůj pohled upřený na Něho, na Slunce spravedlnosti? Musíte sborům jasně představit záležitost víry a naprostou závislost na Kristově spravedlnosti. ... Tak málo prodléváme u Krista, u Jeho nesrovnatelné lásky, Jeho velké oběti přinesené za nás, že satan téměř zatemnil pohled, jaký bychom měli mít a také i musíme mít na Ježíše Krista. Musíme méně důvěřovat lidským bytostem, co se týče duchovní pomoci, a více, daleko více, přicházejícímu Ježíši Kristu jako našemu Vykupiteli. RC 82.2

Můžeme prodlévat s rozhodným úmyslem u nebeských vlastností Ježíše Krista; můžeme hovořit o Jeho lásce, můžeme vyprávět a zpívat o Jeho milosrdenstvích, můžeme Ho učinit naším vlastním osobním Spasitelem. Tehdy jsme jedno s Kristem. Milujeme to, co Kristus miloval, nenávidíme hříchy, ten, který Kristus nenáviděl. O těchto věcech musíme rozmlouvat a jimi se zabývat. ... RC 82.3

Musíme uchovávat ve své mysli hříchy odpouštějícího Spasitele. Máme Ho však představit v Jeho pravém postavení – přicházejícího zemřít, aby zvelebil Boží zákon a učinil jej slavným (Iz 42,21), a přesto ospravedlnit hříšníka, který bude cele spoléhat na zásluhy krve ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele. ... RC 82.4

Poselství zachraňující duše, třetí andělské poselství, je poselství, které má být oznámeno světu. Boží přikázání a Ježíšova víra jsou oba důležité, nesmírně důležité a musí být hlášány se stejnou silou a mocí. O první části poselství se hovořilo ve většině případů, o poslední části jen příležitostně. Víra Ježíše není pochopena. Musíme o ní hovořit, musíme ji uplatňovat v životě, musíme o ni prosit a vychovávat lidi, aby vnesli tuto část poselství do svého rodinného života... RC 82.5

Proč naše ústa tolik mlčí o tématu Kristovy spravedlnosti a Jeho lásce ke světu? Proč nepřineseme lidem to, co je oživí a podnítí k novému životu? Apoštol Pavel je naplněn vytržením a hlubokým obdivem, když prohlašuje: *„A v pravdě veliké jest tajemství zbožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest ve slávu.“* ... RC 82.6

Kristův charakter je nekonečně dokonalý charakter a On musí být vyvýšen, musí být přiveden do popředí zájmů, protože On je silou, mocí, posvěcením a spravedlností všech, kteří v Něho věří. – Manuscript 27, 1889 RC 82.7

Doba zkoušky zjeví víru a lásku

„Ale pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Znat' Pán ty, kteříž jsou jeho.“ (2 Tm 2,9) RC 83.1

Každodenním ovocem života lidí s Bohem skutečně spojených je sebezapření, sebeobětování, dobročinnost, přívětivost, láska, trpělivost, stálost a křesťanská důvěra. Svět o jejich skutcích možná ani neví, oni však denně odolávají zlu a získávají převzácná vítězství nad pokušením a nepravostí. Tito lidé obnovují svoje životně důležité sliby a dodržet je jim pomáhá moc získaná vroucí modlitbou a stálou bdělostí. RC 83.2

Horlivý nadšenec nepostihuje duchovní zápas těchto tichých pracovníků, avšak oko Toho, který vidí tajnosti srdce, všímá si a vysoce oceňuje každou nepovšimnutou a skromnou snahu projevenou v tichosti a pokoře. Pokud se má v charakteru projevit čisté zlato lásky a víry, je k tomu potřebná doba zkoušky. Když na církev doléhají zkoušky a těžkosti, tehdy v pravých Kristových následovnících dozrává neochvějná horlivost a vroucí láska. ... RC 83.3

Avšak pokorní srdcem, kteří si denně uvědomovali, jak důležité je pro člověka útočiště ve Skále věků, se nepohnou ani v bouři zkoušek, protože se nespolehali na sebe. ... RC 83.4

Zdravý člověk s dobrým krevním oběhem ve svých žilách, schopný plnit požadavky životního povolání a dennodenně radostně pracovat, se nevychloubá svým tělesným zdravím před každým, s kým se setká. Zdraví a síla jsou přirozené předpoklady jeho života a on si toto velké požehnání sotva uvědomuje. RC 83.5

Podobné je to i s člověkem spravedlivým. Vlastní dobrotu a zbožnost ani nevnímá. Náboženské zásady se staly zpruhou jeho života a chování. Ovoce Ducha přináší tak přirozeně, jako fíkovník plodí fíky anebo růžový keř kvete růžemi. Jeho přirozenost je tak důkladně proniknuta láskou k Bohu a k bližním, že Kristovy skutky koná s ochotným srdcem. RC 83.6

Všichni, kdo přicházejí do sféry jeho vlivu, pozorují ušlechtilost a půvab jeho křesťanského života, i když si to sám ani neuvědomuje, protože to odpovídá jeho zvykům a náklonnostem. Prosí o nebeské světlo a rád v něm žije. Konat vůli svého nebeského Otce si pokládá za pokrm a nápoj. Jeho život je skryt s Kristem v Bohu (Ko 3,3). – SL 11-13 RC 83.7

Posvěcení zahrnuje celou bytost

„On pak Bůh pokoje posvětiť vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista zachováno budiž.“ (1 Te 5,23) ^{RC 84.1}

Posvěcení, o němž mluví Písmo Svaté, zahrnuje celou bytost – ducha, duši a tělo. Pavel se modlil za Tesalonické, aby byl *„zachován jejich duch úplný a duše i tělo neposkvrněné k příchodu našeho Pána Ježíše Krista“*. Jindy píše věřícím: *„Vyzývám vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste vydávali svá těla v oběť živou, svatou a příjemnou Bohu.“ (Ř 12,1) ^{RC 84.2}*

Za dob starého Izraele byla každá oběť přinášená Bohu pečlivě prohlédnuta. Byla-li na předloženém zvířeti odhalena nějaká vada, bylo zvíře odmítnuto, neboť Bůh přikázal, aby oběť byla *„bez vady“*. Tak se i křesťanům přikazuje, aby *„vydávali svá těla v oběť živou, svatou a příjemnou Bohu“*. ^{RC 84.3}

Aby tak mohli učinit, musí být všechny jejich síly uchovávány v co nejlepším stavu. Každý zvyk, který oslabuje tělesnou nebo duševní sílu, činí člověka neschopným pro službu jeho Stvořiteli. Což by Bůh mohl najít zalíbení v tom, co není tím nejlepším, co Mu můžeme nabídnout? Kristus praví: *„Miluj svého Pána Boha celým svým srdcem.“ (Mt 22,37; Mk 12,30; L 10,27) ^{RC 84.4}*

Ti, kdo milují Boha celým svým srdcem, budou Mu chtít dát nejlepší službu svého života a stále usilovat ze všech sil o to, aby byli v souladu se zákony, jež zvýší jejich schopnost činit vůli Boží. Nebudou hověním choutkám a vášním oslabovat nebo poskvřňovat oběť, kterou přinášejí svému nebeskému Otci.

^{RC 84.5}

Petr praví: *„Zdržujte se tělesných žádostí, jež bojují proti duši.“ (1 Pt 2,11)* Každé hříšné ukojení vede k otupení duchovních sil a k oslabení duchovní a duševní vnímavosti, takže Slovo Boží nebo Duch Boží může na srdce působit jen slabě. Pavel píše Korintským: *„Očistěme se od každé poskvrny tělesné i duchovní a konejme až do konce své posvěcení v bázni Boží.“ (2 K 7,1)* A k ovoci Ducha, jimž je *„lásky, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost,“* přičítá i *„střídmost“ (Ga 5,22.23). ^{RC 84.6}*

Kolik však těch, kteří si říkají křesťané, nedbá těchto výpovědí vdechnutých Duchem Božím a oslabuje své síly honbou za ziskem nebo uctíváním věcí pomíjivých! Kolik jich ponižuje své lidství stvořené k obrazu Božímu nezřízeností, pijanstvím a zapovězeným požitkářstvím! ... Ten, jehož tělo je chrámem Ducha svatého, se nedá zotročit zhoubným zlozvykem. Jeho síly patří Kristu, který ho vykoupil svou vlastní krví. – GC 473-475 ^{RC 84.7}

Daniel zůstává pevný, ať jsou následky jakékoliv

„Rozkázal také král Ašpenazovi... aby přivedl z synů Izraelských, z semene královského a z knížat, mládence, na nichž by nebylo žádné poskvrny, a krásného obličeje, a vtipné ke vší moudrosti, a schopné k umění i k nabývání jeho, a v kterýchž by byla síla, aby stávali na paláci královském.“ (Da 1,3.4) RC 85.1

Prorok Daniel byl mužem skvělého charakteru. Byl zářným příkladem toho, čím se lidé mohou stát, když se spojí s Bohem, původcem veškeré moudrosti. Stručný záznam o životě tohoto svatého Božího muže byl zaznamenán pro povzbuzení těch, kterých v budoucnosti čekalo soužení a pokušení. RC 85.2

Když byli Izraelští se svým králem, knížaty a kněžími odvedeni do zajetí, čtyři z nich byli vybráni, aby sloužili na dvoře babylonského krále. Jedním z nich byl Daniel, který hned od počátku jevil obdivuhodnou schopnost, která se v pozdějších letech ještě rozvinula. Tito mládenci měli knížecí původ. Čteme o nich, že to byli *„mládenci, na nichž nebylo žádné vady, krásného vzezření, zběhlí ve veškeré moudrosti, bohatí v poznání a rozumějící vědění a kteří by byli schopni zastávat služby v královském paláci“* (Da 1,4). RC 85.3

Tušíce velké nadání těchto mladých zajatců, král Nabuchodonozor rozhodl, aby byli připraveni zastávat důležitá místa v jeho království. Aby mohli plnit úkoly dvořanů podle orientálních zvyklostí, museli se naučit kaldejský jazyk a podrobit se důkladné tříleté tělesné i rozumové disciplíně. RC 85.4

Mládenci (Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš) se v této výchovné škole nejenže dostali do královského paláce, ale bylo jim rovněž nařízeno, že mají jíst masité pokrmy a pít víno, které přicházelo z králova stolu. ... RC 85.5

Mezi pokrmy, jež byly králi předkládány, bylo nejen vepřové maso, ale i jiné druhy masitých jídel, jež byla podle Mojžíšova zákona prohlášena za nečistá a jež byla Hebrejům výslovně zakázána. Daniel zde byl vystaven těžké zkoušce. Má se držet učení svých otců ohledně masitých pokrmů a nápojů a urazit krále – a ztratit možná nejen své postavení, ale i svůj život – anebo nemá dbát příkázání Hospodinova a zachovat si královskou přízeň a takto si zajistit velmi výhodné podmínky pro rozumový vývoj a dobré vyhlídky na pozemský blahobyt? RC 85.6

Daniel však nezaváhal. Rozhodl se, že zachová svou neporušenost, ať budou následky jakékoli. *„Uložil v srdci svém, aby se neposkvrňoval pokrmem ze stolu královského ani vínem, kteréž král pil.“* (Da 1,8) ... V Bohu hledal svou sílu a v každém životním rozhodování měl stále na zřeteli Boží bázeň. – SL 18-20 RC 85.7

Danielův život názorným příkladem posvěcení

„I řekl Daniel služebníku, kteréhož ustanovil správce dvořanů nad Danielem, Chananiášem, Mizaelem a Azariášem: Zkus, prosím, služebníků svých za deset dní, a nechť se nám vaření dává, kteréž bychom jedli, a voda, kterouž bychom pili.“ (Da 1,11.12) ^{RC 86.1}

Daniel mohl najít přijatelnou omluvu pro nedodržování přísných pravidel střidmosti; libost Boží mu však byla dražší než přízeň nejmocnějšího pozemského panovníka – dokonce dražší než sám život... ^{RC 86.2}

Daniel žádal, aby o této otázce rozhodla desetidenní zkouška – hebrejským mládencům bylo během této krátké doby dovoleno jíst prostou stravu, zatímco ostatní přátelé jedli pokrmy z králova stolu. ... Hospodin pohlížel s libostí na pevnost a sebezapření těchto hebrejských mládenců a oblažoval je svým požehnáním. ... ^{RC 86.3}

Danielův život je inspirovanou ukázkou posvěceného charakteru. Je naučením pro všechny, ale hlavně pro mládež. Přísné dodržování Božích požadavků je prospěšné pro zdraví těla i mysli. Abychom mohli dosáhnout nejvyšší úrovně mravních a rozumových znalostí, musíme nevyhnutelně hledat moudrost a sílu u Boha a dodržovat přísnou střidmost ve všech životních návycích. ^{RC 86.4}

Ve zkušenosti Daniele a jeho přátel máme příklad vítězství zásady nad pokušením ukájení chuti. To nám ukazuje, že mladí lidé mohou pomocí náboženských zásad zvítězit nad žádostmi těla a mohou i za cenu velkých obětí zůstat věrni Božím požadavkům. ^{RC 86.5}

Co by se stalo, kdyby Daniel a jeho přátelé byli souhlasili s návrhy pohanských úředníků, a pod tlakem okolností jedli a pili podle babylonských zvyků? Jediná odchylka od zásad mohla otupit smysl pro spravedlnost a oslabit nenávist vůči zlu. Povolnost chuti by byla na úkor tělesné zdatnosti, rozumové svěžesti a duchovní odolnosti. Jeden nesprávný krok by byl pravděpodobně vedl k dalším, a při přerušeném spojení s Bohem se mohli stát snadnou kořistí pokušení. ^{RC 86.6}

Bůh řekl: „Ty, kteříž mne ctí, pociťm.“ (1 S 2,30) Daniel se v neochvějně důvěře upínal k Bohu a byl obdařen prorockým duchem. Zatímco ho o povinnostech dvorního života poučovali lidé, Bůh ho zasvěcoval do tajemství budoucích věků a učil ho obrazně a v podobenstvích oznamovat přicházejícím pokolením podivuhodné věci, které se odehrají v posledních dnech. – SL 21-24 ^{RC 86.7}

V přítomnosti Věčného

„Aj, vidím čtyři muže rozvázané, procházející se u prostřed ohně, a není žádného porušení při nich, a čtvrtý na pohledění podobný jest synu Božímu.“ (Da 3,25) ^{RC 87.1}

Král vydal rozkaz, aby ohnivá pec byla rozpálená sedmkrát více než obvykle a aby do ní byli vhozeni hebrejští vyhnanci. Plameny pece byly tak rozpálené, že muži, kteří je do ní vhazovali, byli smrtelně popáleni. ^{RC 87.2}

Králova tvář náhle hrůzou zbledla a jeho oči upřeně hleděly na rozpálené plameny. Obrátil se na své dvořany s otázkou: *„Zdaliž jsme neuvrhli tři muže do prostřed pece svázané?“* (Da 3,24) Odpověď zněla: *„Skutečně, králi.“* A nyní vládce zvolal: *„Aj, vidím čtyři muže rozvázané, procházející se u prostřed ohně, a není žádného porušení při nich, a čtvrtý na pohledění podobný jest synu Božímu.“* (verš 25) ^{RC 87.2}

Když se Kristus zjevuje lidem, oslovuje je neviditelná moc. Uvědomují si, že jsou v přítomnosti Věčného. Před Jeho majestátem se chvějí králové a šlechtici, uznávají, že živý Bůh převyšuje každou pozemskou moc. ^{RC 87.4}

S pocitem výčitky a hanby král zvolal: *„Služebníci Boha nejvyššího, vyjděte a pojd'te sem.“* (verš 26) Oni poslechli a ukázali se tomu ohromnému davu nepopálení a z jejich oděvu nebylo cítit ani stopy po zápachu ohně. Tento div způsobil výraznou změnu v myslích lidu. Velký zlatý obraz postavený s takovou okázalostí zůstal zapomenutý. Král vydal výnos, aby se nikdo nerouhal Bohu těchto mužů, pokud nechce přijít o život, *„protože není jiného Boha, kterýž by tak mohl vytrhovati, jako tento“* (verš 29). ^{RC 87.5}

Tito tři hebrejští mládenci byli lidé skutečně posvěcení. Pravá křesťanská zásada nebude ulekaně zvažovat možné následky. Neptá se: Co si o mně lidé pomyslí? Jak to ovlivní mé světské vyhlídky, když to udělám? Boží dítky se chtějí s největší touhou dovědět, co by jim měl On učinit, aby Ho svými skutky mohli oslavit. Pán učinil dostatečné opatření, aby srdce a životy všech Jeho následovníků ovládala Jeho božská milost, aby na světě byli hořícím a zářícím světlem. ^{RC 87.6}

Tito věrní Hebrejové měli skvělé vrozené schopnosti, dosáhli nejvyššího rozumového vzdělání a nyní zastávali čestná místa. Nic z toho je však neodvedlo od Boha. Svoje schopnosti podřizovali posvěcujícímu vlivu Boží milosti. Svoji neochvějnou poctivostí zvěstovali ctnosti Toho, který je povolal ze tmy do svého předivného světla. (1 Pt 2,9) – SL 38-40 ^{RC 87.7}

Tři Hebrejové zakusili Boží moc

„I mluvil Nabuchodonozor a řekl: Požehnaný Bůh jejich, totiž Sidrachův, Mizachův a Abdenágův, kterýž poslal anděla svého, a vytrhl služebníky své, kteříž doufali v něho.“ (Da 3,28) RC 88.1

V jejich podivuhodném vysvobození se před obrovským shromážděním osvědčila Boží moc a Boží majestát. V ohnivé peci byl při nich sám Ježíš a slávou své přítomnosti přesvědčil pyšného babylonského krále, že to nemůže být nikdo jiný, než Boží Syn. Z Daniele a jeho přátel zářilo nebeské světlo, takže i ostatní poznali, že jen víra zušlechťuje jejich život a zkrášluje jejich charakter. Vysvobozením svých věrných služebníků Pán osvědčil, že se zastane utlačovaných a poníží všechny pozemské moci, které by chtěly snižovat autoritu nebeského Boha. RC 88.2

Jaké to naučení plachým, váhavým a malověrným v Božím díle! Jaké povzbuzení pro ty, kdo se ani hrozbami, ani nebezpečím nechtějí zpronevěřit svým povinnostem! Tyto věrné, neochvějné charaktery jsou příkladem posvěcení, i když netouží po poctě. Rozsah dobra, které mohou vykonat zbožní, i když téměř neznámí křesťané, nelze docenit, dokud nezasedne soud a neotevrou se knihy, které vyjeví celoživotní záznam. RC 88.3

Kristus ztotožňuje své zájmy s touto skupinou; nestydí se je nazývat bratry (Žd 2,11). Tam, kde dnes mezi námi je jeden, měly by být stovky lidí podobně úzce spojených s Bohem a řídících se Jeho vůlí. Měli by být jasným a zářivým světlem, lidmi plně posvěcenými tělem, duší i duchem. RC 88.4

Spor mezi dětmi světla a dětmi tmy stále trvá. Ti, kdo vzývají Kristovo jméno, my se měli probrat ze smrtelného spánku, který ochromuje jejich úsilí, a měli by věrně plnit všechny jim svěřené povinnosti. Kdo si takto počíná, smí očekávat, že se v něm projeví Boží moc. V jeho slovech a skutcích se projeví Boží Syn, Vykupitel světa a bude oslaveno Boží jméno. – SL 40-41 RC 88.5

Jako za dnů Sidracha, Mizacha a Abdenága, tak i v posledním období historie země zasáhne Hospodin mocně ve prospěch těch, kdo budou pevně stát za právem. Ten, jenž se procházel s hebrejskými mláďenci v rozpálené peci, bude se svými následovníky, ať jsou kdekoli... Jeho vyvolení budou stát neotřesení. – PK 513 RC 88.6

Jak král poznal Syna Božího?

„Služebníci Boha nejvyššího, vyjděte a pojd'te sem.“ (Da 3,26) ^{RC 89.1}

Jak věděl tento pohanský král, komu je podobný Syn Boží? Hebrejští zajatci zastávající vysoká místa v Babylóně byli mu svým životem a povahou představiteli pravdy. Když byli dotazováni na příčinu své víry, odpovídali bez váhání. Prostě a jasně vykládali zásady spravedlnosti, učíce tak ty, kdo žili kolem nich o Bohu, kterého uctívali. Mluvili o Kristu, o Vykupiteli, který přijde; a v postavě čtvrtého uprostřed ohně poznal král Syna Božího. ... ^{RC 89.2}

Sidrach, Mizach a Abdenágo vyšli z pece před velkým zástupem lidí a všichni viděli, že jsou nezraněni. Přítomnost jejich Spasitele uchránila je před úhonou; jen jejich pouta shořela. *„Shromáždivše se pak knížata, vývodové a vůdcové a hejtmané královští, hleděli na ty muže, an žádné moci neměl oheň při tělích jejich, ani vlas hlavy jejich nesežehl, ani plášťové jejich se nezměnili, aniž co ohněm páchli.“ (Da 3,27) ... ^{RC 89.3}*

To, co zažil toho dne, vedlo Nabuchodonozora k tomu, že vydal nařízení, *„aby každý ze všelikého lidu, národu a jazyku, kdož by koli co rouhavého řekl proti Bohu Sidrachovu, Mizachovu a Abdenágovu, na kusy rozsekán byl, a dům jeho v záchod obrácen.“ „Není Boha jiného,“* odůvodnil král své nařízení, *„kteříž by mohl vytrhovati, jako tento.“ (Da 3,29) ^{RC 89.4}*

Těmito a podobnými slovy snažil se král Babylóna rozšířit mezi všemi národy země své přesvědčení, že moc a autorita Boha Hebrejů je hodna nejvyššího uctívání. A Bohu bylo libé úsilí krále projevit Mu účtu a rozšířit královské vyznání věrnosti po celé Babylónské říši. ^{RC 89.5}

Bylo správné, že král učinil veřejné vyznání a snažil se vyvyšovat nebeského Boha nad všechny ostatní bohy; avšak ve snaze vnutit svým poddaným, aby učinili podobné vyznání víry a prokázali podobnou účtu, překročil Nabuchodonozor svá práva dočasného vládce. Neměl právo, ani občanské ani mravní, aby hrozil lidem smrtí za to, že neuctívají Boha, právě tak jako neměl právo nařizovat, aby vrhali do plamenů všechny, kdo odmítali uctívat zlatou sochu. Bůh si nikdy nevynucuje poslušnost lidí. Poněchává každému na vůli, aby si vybral, komu bude sloužit. – PK 509-511 ^{RC 89.6}

Bůh odpovídá na Danielovu vroucí modlitbu

„Danieli, muži velmi milý... nebo nyní poslán jsem k tobě... nebo od prvního dne, jakž jsi přiložil srdce své, abys rozuměl... vyslyšána jsou slova tvá, a já přišel jsem příčinou slov tvých.“ (Da 10,11.12) ^{RC 90.1}

„Já pak Daniel viděl jsem to vidění sám. ... Ale nezůstalo ve mně síly, a krása má změnila se, a porušila na mně.“ (Da 10,7.8) ... Lidé skutečně posvěcení budou mít podobnou zkušenost. Čím jasněji chápou Kristovu vznešenost, slávu a dokonalost, tím živěji si budou uvědomovat vlastní slabost a nedokonalost. Ani je nenapadne, aby svůj charakter pokládali za bezhříšný. To, co se jim v nich samotných jevílo jako správné a půvabné, bude se v porovnání s Kristovou čistotou a slávou jevit jako hříšné, nehodné a porušené. Právě tehdy, když jsou lidé odloučení od Boha, když mají velmi zmatené představy o Kristu, nejčastěji říkají: „Jsem bez hříchu, jsem posvěcený.“ ^{RC 90.2}

Prorokovi se nyní zjevil Gabriel a takto ho oslovil: *„Danieli, muži velmi milý, pozoruj slov, kteráž já mluvíti budu tobě“ (Da 10,11) ... Jakou velkou poctu projevil Danielovi nebeský Majestát! Potěšuje svého chvějícího se služebníka a ujišťuje ho, že jeho modlitba byla v nebi vyslyšena. Jako odpověď na vroucí prosbu přišel anděl Gabriel, aby ovlivnil srdce perského krále. Tři týdny, během kterých se Daniel postil a modlil, odolával vládce působení Božího Ducha. Danielova modlitba byla vyslyšena, když přišel archanděl Michal, aby srdce tvrdošíjného krále usměrnil k rozhodnému jednání. ^{RC 90.3}*

„A když mluvil ke mně ta slova, sklopiv tvář svou k zemi, oněměl jsem. A aj, jako podobnost člověka dotkla se rtů mých... A řekl: Neboj se, muži velmi milý, pokoj tobě, posilň se, posilň se, pravím. Když pak on mluvil se mnou, posilněn jsa, řekl jsem: Necht' mluví Pán můj, nebo jsi mne posilnil.“ (Da 10,15-19) ^{RC 90.4}

Zjevení Boží slávy Danielovi připadalo tak úžasné, že nemohl snést její velebnost. Nebeský posel pak zahalil jas své přítomnosti a prorokovi se zjevil jako *„někdo podobný Synům člověka“ (Da 10,16). Svoji božskou mocí posilnil tohoto bezúhonného věrného muže, aby mohl vyslechnout Boží poselství. ^{RC 90.5}*

Daniel byl oddaným služebníkem Nejvyššího. Jeho dlouhý život byl plný šlechetných skutků ve službě svému Pánu. Čistota jeho charakteru a neochvějná věrnost odpovídají jen jeho pokoře srdce a zkroušenosti před Bohem. Opakujeme, Danielův život je inspirovanou ukázkou pravého posvěcení. – SL 50-52 ^{RC 90.6}

Ten, kdo je skutečně posvěcen, se cítí nehodný

„Ne pro nějaké naše spravedlnosti padající, pokorně prosíme tebe, ale pro milosrdenství tvá mnohá.“ (Da 9,18) ^{RC 91.1}

Ti, kteří prožívají biblické posvěcení, projevují pokoru. Uvědomí si – jako kdysi Mojžiš – úžasnou velikost Boží svatosti a uvidí svou vlastní nehodnost jako protiklad čistoty a vznešení dokonalosti Věčného. ^{RC 91.2}

Příkladem pravého posvěcení je prorok Daniel. Celý jeho dlouhý život byl vyplněn ušlechtilou službou pro Pána. Byl nebesům *„mužem velmi milým“* (Da 10,11). Přesto však o sobě netvrdil, že je čistý a svatý; naopak, tento nebem poctěný prorok se připočetl k hříšnému Izraeli, když prosil před Bohem za svůj národ: *„Ne pro nějaké naše spravedlnosti padající, pokorně prosíme tebe, ale pro milosrdenství tvá mnohá.“ „Zhřešili jsme, bezbožně jsme činili.“* (Da 9,18.15) ... ^{RC 91.3}

Když Job uslyšel hlas Pána ve vichru, zvolal: *„Mrzí mne to, a želím toho v prachu a v popelu.“* (Jb 42,6) A když Izaiáš spatřil slávu Páně a uslyšel volání cherubína: *„Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů“*, zvolal: *„Běda mně, jižť zahynu.“* (Iz 6,3.5) Když byl Pavel uchvácen do třetího nebe a uslyšel věci, které nemůže vyslovit žádný člověk, mluví o sobě jako o někom, kdo je *„menší než nejnepatrnější ze všech svatých“* (2 K 12,2-4; Ef 3,8). ... ^{RC 91.4}

Ti, kdo krácejí ve stínu kříže Golgoty, se nevyvyšují, ani se nevychloubají, že jsou prosti hříchu. Uvědomují si, že právě jejich hřích zavinil smrtelný zápas, který zlomil srdce Synu Božímu, a toto po-myšlení je vede k sebeponižování. Ti, kdo žijí v největší blízkosti Ježíšově, nejlépe poznávají, jak je člověk křehký a hříšný, a jedinou svou naději vkládají v zásluhy ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. ^{RC 91.5}

V posvěcení, jak je dnes zná křesťanský svět, se zračí duch sebevyvyšování a pohrdání zákonem Božím, jenž je cizí náboženství Bible. Jeho obhájci učí, že posvěcení je dílem okamžiku, jímž jen skrze víru dosahují svatosti. „Jen věř,“ říkají, „a dostane se ti požehnání.“ ... Současně popírají platnost zákona Božího a tvrdí, že jsou osvobozeni od povinnosti zachovávat přikázání. Je však možné, aby lidé byli svatí a žili podle vůle a povahy Boží, aniž by byli v souladu se zásadami, jež jsou výrazem povahy a vůle Boží a jež ukazují, co je Bohu libé? – GC 470, 471 ^{RC 91.6}

Láska kajícího hříšníka

„Nejmilejší, milujme jedni druhé; nebo láska z Boha jest, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil, a zná Boha.“ (1 J 4,7) RC 92.1

Apoštol Jan se od svých bratrů lišil tím, že byl „učedníkem, kterého Ježíš miloval“ (J 21,20). Nebyl to člověk zbabělý, slabošský či náladově rozkolísaný; měl přívětivou povahu a vlídné, laskavé srdce. Všechno naznačuje, že se ve zvláštním smyslu těšil z přátelství s Kristem a měl mnohé důkazy Spasitelovy důvěry a lásky. Byl jedním z třech, jež směli být svědky Kristovy slávy na Hoře proměnění a Spasitelova smrtelného zápasu v Getsemane. Janově péči svěřil náš Pán svoji matku v oněch posledních chvílích úzkosti na kříži. RC 92.2

Spasitelova láska vůči milovanému učedníkovi našla ozvěnu v krajně vroucí oddanosti. Jan lnul ke Kristu jako vinná réva lne k pevné opoře. Pro svého Mistra se nezalekl ani soudní síně a věrně setrval pod křížem. Když se doslechl, že Kristus vstal z mrtvých, rychle spěchal k hrobu a svou horlivostí předstihl i unáhleného Petra. RC 92.3

Janova láska k Mistrovi nebyla jen projevem obvyklého lidského přátelství. Byla to láska kajícího hříšníka, který si uvědomoval, že je vykoupen Kristovou předrahou krví. Za nejvyšší poctu pokládal možnost pracovat a trpět ve službě svého Pána. Jeho láska k Ježíši v něm pudila lásku ke všem, za něž Kristus zemřel. Jeho zbožnost byla praktická. Poznal, že láska k Bohu se má projevovat v lásce k Jeho dětem. Opětovně připomínal: „*Milování, jestliže Bůh takto miloval nás, i my se máme navzájem milovat.*“ (1 J 4,11) „*My milujeme jeho, neboť on první miloval nás. Řekne-li někdo: Miluji Boha a nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo totiž nemiluje svého bratra, kterého viděl, jak může milovat Boha, kterého neviděl?*“ (J 4,19.20) Apoštolův život se shodoval s jeho učením. RC 92.4

Láska, kterou pro Krista v srdci hořel, ho vedla k tomu, aby s celou vážností neúnavně pomáhal spolubližním, obzvlášť svým bratrům a sestrám v křesťanské církvi. ... RC 92.5

Jan se chtěl podobat Ježíši a pod proměňujícím vlivem Jeho lásky získal tiché a pokorné srdce. Vlastní „já“ se skrylo v Ježíši. Byl úzce spojen s živým Vinným kmenem a takto měl podíl na božské přirozenosti. Trvalým ovocem společenství s Kristem bude vždy pravé posvěcení. To je pravé posvěcení. – SL 53-55 RC 92.6

Jan se dobře naučil lekcím, kterým učil Ježíš

„Syn zajisté člověka nepřišel zatracovati duší lidských, ale aby je spasil.“ (L 9,56) ^{RC 93.1}

Při jisté příležitosti poslal Kristus posly do města Samaritánů s prosbou, aby lidé připravili občerstvení Jemu i Jeho učedníkům. Když se však Spasitel blížil k městu, lidé si mysleli, že půjde dále do Jeruzaléma. To v Samaritánech vzbudilo nepřátelství a místo toho, aby vyslali k Němu posly, kteří by Ho pozvali a snad prosili, aby s nimi zůstal, odmítli mu pohostinství, které jinak poutníkům poskytovali. Ježíš se nikomu nevnučuje a Samaritáni přišli o požehnání, které mohli získat, kdyby ho byli pohostinně přijali. ^{RC 93.2}

Možná nás takové nezdvořilé chování vůči Majestátu nebes udivuje. Kolikrát jsme však podobně lhostejní i my, kteří se nazýváme Kristovými následovníky. Prosíme Ježíše, aby zůstal v našem srdci i v našich domovech? On je láskyplný, milostivý, dobrotivý a ochotný dát nám z těchto nebeských darů, avšak my se často jako Samaritáni chceme obejít bez nich. ^{RC 93.3}

Učedníci věděli, že Pán chtěl Samaritány svojí přítomností obdařit, a když viděli chlad, žárlivost a neúctu vůči Mistru, byli překvapeni a rozhořčeni. Obzvláště pobouření byli Jakub a Jan. Odmítavý postoj vůči jejich Mistru se jim jevil jako příliš velký zločin, než aby nebyl okamžitě potrestán. Ve své unáhlené horlivosti řekli: *„Pane, chceš, ať řekneme ohni, aby sestoupil z nebe a pohltil je, jako to udělal i Eliáš?“ (L 9,54) ...* ^{RC 93.4}

Ježíš pokáral své učedníky: *„Nevíte, jakého jste ducha. Neboť Syn člověka nepřišel lidské duše zahubit, ale spasit.“ (L 9,55.56)* Jan a jeho spoluúčedníci byli žáky školy, v níž byl učitelem Kristus. Ti, kdo ochotně poznávali své nedostatky a snažili se o nápravu charakteru, měli dost příležitostí. Jan byl učenlivý a neustále se snažil svůj život dát do souladu s božským Vzorem. ^{RC 93.5}

Ježíšova naučení o tichosti, pokoře a lásce, jenž jsou vlastnosti podstatně důležité pro růst v milosti a způsobilost v jeho díle, měly pro Jana velkou cenu. Tato naučení jsou právě tak důležitá pro nás osobně i v bratrském sborovém společenství, jako byla významná pro první Kristovy učedníky. – SL 57-59 ^{RC 93.6}

Rozdíl mezi Janem a Jidášem

„Kdo má Syna Božího, má život; kdo nemá Syna Božího, života nemá.“ (1 J 5,12) RC 94.1

V letech, kdy byl v úzkém společenství s Kristem, byl (Jan) Spasitelem často varován a napomínán a tyto výtky přijímal a uznával. Jak se mu zjevovala povaha božského Krista, Jan poznával své vlastní nedostatky a pokorně se skláněl před tímto zjevením. Sám jsa prudké povahy, patřil denně na laskavost a shovívavost Ježíšovu a poslouchal Jeho učení o pokoře a trpělivosti. Denně bylo jeho srdce přitahováno ke Kristu, až v lásce ke svému Mistru zapomínal na sebe. Moc a laskavost, vznešenost a skromnost, síla a trpělivost, jež pozoroval v každodenním životě Syna Božího, plnily jeho duši obdivem. Podřídil svou nedůtklivou a ctižádostivou povahu moci Kristově a božská láska jeho povahu změnila. RC 94.2

V ostrém protikladu k Janovu životu, v němž se projevilo posvěcení, je život jeho spoluúčedníka Jidáše. Jako Jan i Jidáš vyznával, že je učedníkem Kristovým, byl však zbožným jen na povrchu. Vnímal sice krásu Kristovy povahy a často, když naslouchal slovům Spasitelovým, byl jimi přesvědčen, avšak nechtěl se v srdci pokořit a vyznat své hříchy. ... RC 94.3

Jan se svými chybami opravdově bojoval. Jidáš však znásilňoval své svědomí, poddával se pokušení a stále hlouběji zabředal do svých zlovyků. Žít podle pravd, jimž Kristus učil, odporovalo jeho tužbám a cílům a nemohl se přimět k tomu, aby se vzdal svých plánů, aby pak mohl přijmout moudrost z nebes. Místo, aby kráčel ve světle, rozhodl se kráčet ve tmě. Tak dlouho holdoval zlům, lakomství a pomstychtivosti, tak dlouho se obíral nekalými a buřičskými záměry, až ho ovládl satan. RC 94.4

Jan a Jidáš jsou představiteli těch, kdo vyznávají, že jsou Kristovými následovníky. Oba tito učedníci měli stejnou možnost vidět a následovat božský vzor. Oba žili v těsné blízkosti s Ježíšem a oba se těšili výsadě, že mohli naslouchat Jeho učení. Každý z nich měl vážné povahové nedostatky a každý měl přístup k božské milosti, jež přetváří povahu. Avšak zatím co první se v pokoře učil od Ježíše, druhý prokázal, že se neřídí slovem, nýbrž že je jen vyslechne. První, každodenně umíraje světu a přemáhaje hřích, byl posvěcován pravdou, druhý odoláváje proměňující síle milosti a hově sobeckým choutkám, upadal do satanova područí. ... RC 94.5

Člověk může mít v povaze výrazné nedostatky, stane-li se však věrným učedníkem Kristovým, moc božské milosti ho přetvoří a posvěť. – AA 557-559 RC 94.6

Ohromen Boží láskou

„A byl jsem u vytržení Ducha v den Páně.“ (Zj 1,10) ^{RC 95.1}

Den Páně, o kterém se Jan zmiňuje, byla sobota – den, v němž Bůh odpočinul po velkolepém díle stvoření, den, který požehnal a posvětil, protože v něm odpočinul. Jan na ostrově Patmos zachovával sobotu právě tak posvátně, jako když byl mezi lidmi a v tento den jim kázával. Pustý skalnatý ostrov připomínal Janovi skalní Oreb, na kterém Bůh vyhlásil lidu svůj zákon a kde řekl: *„Pomni na den sobotní, aby jej světil.“ (Ex 20,8) ^{RC 95.2}*

Z vrcholu hory oslovil tehdy Mojžíše sám Boží Syn. Horské skály byly Hospodinu svatyní. Nebeský Zákonodárce sestoupil na skalní masív, aby lidem oznámil svůj zákon, aby pamatovali na mohutný a úděsný projev Jeho moci a slávy a aby se báli přestupovat Jeho přikázání. Bůh vyhlásil svůj zákon za dunění hromů, blesků a husté mráčky na vrcholu horstva a Jeho hlas převyšoval zvuk mohutné trouby. Boží zákon byl nezměnitelný a kamenné desky, do kterých tento svůj zákon vyryl, byly z pevného kamene na znamení nezměnitelnosti Jeho přikázání. Skalní Oreb se stal posvátným místem pro všechny, kdo milovali a uctívali Boží zákon. ^{RC 95.3}

Zatímco Jan obdivoval scény na Orebu, spočinul na něm Duch Toho, jenž posvětil sedmý den. Uvažoval o Adamově hříchu přestoupení Božího zákona a o strašných následcích tohoto hříchu. Boží nekonečná láska projevená v daru Jeho Syna na vykoupení ztraceného lidstva mu připadala příliš velká, než aby se dala jazykem vyjádřit. Když to ve svém listě popisuje, vyzývá církev i svět k obdivu: *„Pohled'te, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni dětmi Božími; a také jimi jsme. Proto nás svět nezná, neboť nepoznal jeho.“ (1 J 3,1) ^{RC 95.4}*

Janovi to bylo tajemstvím, že Bůh mohl vydat svého Syna na smrt za odbojného člověka. Nepřestával žasnout při pomýšlení, že ti, pro něž byla přinesena nekonečná oběť, mohou odmítat nesmírně cenný plán spasení. ... ^{RC 95.5}

Není maličností hřešit vůči Bohu a zvrácenou vůli člověka stavět proti vůli svého Tvůrce. Je v nejvyšším zájmu i dnešních lidí, aby se podřídili Bohu a žili s Ním v pokoji. ... Bůh ho stvořil jako svobodnou a mravní bytost, která může poslouchat, ale i vypovědět poslušnost. Odměna věčného života – věčná sláva – je zaslíbena těm, kdo konají Boží vůli. – SL 74-76 ^{RC 95.6}

Láska se projevuje ochotnou poslušností

„Budete-li povolní a poslušní, dobré věci země jísti budete.“ (Iz 1,19) RC 96.1

Charakter křesťana se projevuje v jeho každodenním životě. Kristus řekl: *„Každý dobrý strom nese dobré ovoce a špatný strom nese zlé ovoce.“* (Mt 7,17) Náš Spasitel se přirovnává k vinnému kmeni, jehož ratolestmi jsou Jeho následovníci. Jasně prohlašuje, že všichni, kdo chtějí být Jeho učedníky, musí přinášet ovoce; a dále ukazuje, jak se mohou stát plodnými větvemi. *„Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy, pokud nezůstanete ve mně.“* (J 15,4) RC 96.2

Apoštol Pavel popisuje ovoce, které má křesťan přinášet. Říká, že toto ovoce Ducha *„spočívá ve vší dobrotě, spravedlnosti a pravdě“* (Ef 5,9). Na jiném místě píše: *„Ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, tičnost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost.“* (Ga 5,22.23) Tyto vzácné ctnosti jsou vlastně zásady Božího zákona uplatňované v praktickém životě. RC 96.3

Boží zákon je jediným pravým měřítkem mravní dokonalosti. Tento zákon byl prakticky zpříkaldněn v Kristově životě. Ježíš říká o sobě: *„Já jsem zachoval přikázání svého Otce.“* (J 15,10) Jen takováto poslušnost odpovídá požadavkům Božího Slova. *„Kdo říká, že zůstává v něm, musí sám také žít tak, jak žil on.“* (1 J 2,6) Nemůžeme tvrdit, že to nedokážeme, protože máme ujištění: *„Dosti máš na mé milosti.“* (2 K 12,9) Když hledíme do zrcadla Božího zákona, poznáváme a vidíme nesmírně velkou ohavnost hříchu i vlastní záhubu a náš vlastní ztracený stav jako přestupníků, protože jsme hříšníci. Před Bohem jsme ospravedlněni skrze pokání a víru a Boží milost nás uschopňuje poslouchat Boží přikázání. RC 96.4

Ti, kdo Boha upřímně milují, projeví opravdovou touhu po poznání a konání Jeho vůle. ... Dítě, které miluje své rodiče, projeví tuto lásku ochotnou poslušností. Sobecké a nevděčné dítě činí pro své rodiče co nejméně, přitom však se chce těšit z předností a výsad určených dětem poslušným a věrným. RC 96.5

Ten stejný rozdíl je vidět i mezi těmi, kdo se pokládají za Boží děti. Mnozí vědí, že je Pán miluje a stará se o ně a touží po Jeho požehnání, neradi však plní Jeho vůli. Na Boží požadavky hledí jako na nepříjemné omezení a Boží přikázání pokládají za těžké jho. Kdo však opravdově touží po svatosti srdce a života, ten se z Božího zákona raduje a lituje jen to, že jeho požadavky nedokáže důkladněji plnit. – SL 80, 81 RC 96.6

Posvěcen vírou a poslušností

„V tom bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojné, a tak budete moji učedníci.“ (J 15,8) RC 97.1

Mnozí se vyhýbají životu, jakým žil náš Spasitel. Uvědomují si, že napodobovat tento Vzor vyžaduje příliš velkou obět, že třeba přinášet ovoce dobrých skutků a pak trpělivě snášet Boží ořezávání, aby mohli donášet ještě vzácnější plody. Když si však křesťan uvědomí, že je jen slabým nástrojem v Kristových rukou a věrně se snaží splnit každou povinnost ve spolehnutí se na zaslíbenou Boží pomoc, pak ponese Kristovo jho a zjistí, že je příjemné a každé břemeno pro Krista se mu bude zdát lehké. (Mt 11,30) S odvahou a důvěrou může hledět vpřed a říkat: *„Vím, komu jsem uvěřil, a jsem si jist, že on je schopen zachovat to, co jsem mu svěřil, až do onoho dne.“ (2 Tm 1,12) RC 97.2*

Pokud se na své cestě setkáváme s překážkami a ve víře je překonáváme, pokud narážíme na protiventství a pohanu a v Kristově jménu vítězíme, pokud neseme zodpovědnosti a v Mistrově duchu plníme povinnosti, pak zkušenostně poznáváme Jeho věrnost a moc. Už nebudeme odkázáni na zkušenosti jiných, protože sami budeme moci svědčit. Budeme moci říci jako kdysi Samaritáni: *„Sami jsme slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa, Kristus.“ (J 4,42) RC 97.3*

Čím více obdivujeme Kristův charakter a čím více okoušíme Jeho spásnou moc, tím pronikavěji si budeme uvědomovat vlastní slabost a nedokonalost a tím vroucněji budeme hledět na Něho jako na svoji sílu a svého Vykupitele. ... Vírou v Krista a poslušností Božímu zákonu můžeme být posvěceni a uschopněni pro společenství svatých andělů a vykoupených, oblečených v bílém rouchu v království slávy. RC 97.4

Nejen předností, ale povinností každého křesťana je žít v úzkém spojení s Kristem a mít bohaté zkušenosti v Božích věcech. Jeho život pak bude oplývat dobrými skutky. ... RC 97.5

Při čtení životopisů lidí, kteří se vyznačovali zbožností, často pozorujeme, jak nás svými zkušenostmi a úspěchy předstihují. O to však nejde. Kristus zemřel za všechny a Jeho Slovo nás ujišťuje, že těm, kdo ho prosí, dá svého Svatého Ducha ochotněji, než pozemští rodiče dávají dary svým dětem. RC 97.6

Proroci a apoštolové nedosáhli dokonalosti křesťanského charakteru zázrakem. Používali ty prostředky, které jim zpřístupnil Bůh a všichni, kdo vynaloží stejné úsilí, dosáhnou stejných výsledků. – SL 82-84 RC 97.7

Pavel klade důraz na posvěcení

„Víte zajisté, jaká přikázání vydali jsme vám skrze Pána Ježíše. Tat' jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše.“ (1 Te 4,2.3) ^{RC 98.1}

Ve svém listě (církvi) do Efezu Pavel píše věřícím o „*tajemství evangelia*“ (Ef 6,19), o „*Kristovu nevystižitelném bohatství*“ (Ef 3,8) a pak je ubezpečuje o svých upřímných modlitbách za jejich duchovní blaho: ^{RC 98.2}

„Klekám na kolena před Otcem našeho Pána Ježíše Krista, ... aby vám podle bohatství své slávy dal, abyste skrze jeho Ducha byli posilněni mocí ve vnitřním člověku, aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste zakořenění a založeni v lásce, mohli se všemi svatými postihnout, jaká je šířka a délka, výška i hloubka, a poznat Kristovu lásku, přesahující chápání, abyste byli naplněni do veškeré Boží plnosti.“ (Ef 3,14-19) ^{RC 98.3}

Píše i svým korintským bratřím: „*Posvěcení v Kristu Ježíši...: Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a Pána Ježíše Krista. Vždycky za vás děkuji svému Bohu pro tu Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši, že jste v něm obohaceni v každém ohledu, každým slovem i veškerým poznáním, poněvadž mezi vámi bylo utvrzeno Kristovo svědectví, takže nemáte nedostatek v žádném daru a očekáváte zjevení našeho Pána Ježíše Krista.*“ (1 K 1,2-7) ^{RC 98.4}

Tato slova nejsou adresována jen sboru v Korintu, ale všemu Božímu lidu do konce času. Každý křesťan se může těšit z daru posvěcení. ^{RC 98.5}

Apoštol pokračuje takto: „*Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista, abyste všichni mluvili stejně a neměli mezi sebou roztržky, nýbrž abyste byli dokonale spojeni v tomtéž smýšlení a v tomtéž úsudku.*“ (verš 10) Pavel by od nich nebyl žádal nic nemožné. Jednota je zaručeným výsledkem křesťanské dokonalosti. ... ^{RC 98.6}

Sám apoštol se snažil dosáhnout stejnou úroveň svatosti, jakou předkládal svým bratřím. ... Pavel neváhal při každé vhodné příležitosti zdůrazňovat význam biblického posvěcení. Praví: „*Víte přece, jaká přikázání jsme vám dali skrze Pána Ježíše Krista. Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení.*“ (1 Te 4,2.3) ^{RC 98.7}

„Proto, moji milovaní, jako jste byli vždycky poslušní, nejen když jsem byl přítomen, ale nyní mnohem více, když jsem nepřítomen, s bázní a třesením konejte své spasení.“ (Fp 2,12-15) – SL 84-87 ^{RC 98.8}

Hledíce na Ježíše okem víry

„Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.“ (1 K 15,57) RC 99.1

Vírou hledíme na koruny připravené vítězům. Zaposlouchejme se do vítězné písně vykoupených: „Hoden, hoden jest Beránek, který byl zabitý a vykoupil nás Bohu!“ Snažme se představit si tyto scény jako skutečné. RC 99.2

Štěpán, první křesťanský mučedník, ve své strašném boji s knížatstvy, mocnostmi a duchovními silami zla v nebeských oblastech, zvolal: *„Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží.“* (Sk 7,56) Spasitel světa se mu ukázal, jak z nebe hledí na něho s nejhlubším zájmem, a slavné světlo Kristovy tváře ho ozářilo takovým jasem, že i nepřátelé viděli jeho tvář zářit jako tvář anděla. RC 99.3

Kdybychom více přemýšleli o Kristu a nebeském světě, našli bychom mocné povzbuzení a podporu k tomu, abychom si v Božím bojování udatně počínali. Pokud budeme obdivovat slávu onoho lepšího světa, který se zanedlouho má stát naším domovem, pýcha a hříšná láska k světu, ztratí svou moc. V porovnání s Kristovou vznešeností všechny pozemské půvaby ztrácejí cenu. RC 99.4

Nechť si nikdo nemyslí, že bez opravdového úsilí ze své strany získá jistotu Boží lásky. Když se mysl dlouho zabývala jen světskými věcmi, pak se způsob myšlení těžko mění. Naši pozornost a zájem příliš často upoutává to, co oči vidí a uši slyší. Pokud však chceme vejít do Božího města a hledět na Ježíše a Jeho slávu, musíme si zvyknout okem víry vidět Ho už zde. Kristova slova a Jeho charakter by měly být častým tématem našeho přemýšlení a rozhovoru. Každodenně bychom měli nějaký čas věnovat obzvlášť modlitebnímu uvažování o těchto posvátných tématech. RC 99.5

Posvěcení je dílo na každý den. Nechť nikoho neklame představa, že Bůh mu odpustí a požehná i tenkrát, když bude přestupovat některé z jeho požadavků. Svévolné podléhání poznanému hříchu umlčuje svědecký hlas Ducha svatého a člověka odlučuje od Boha. RC 99.6

Ať by bylo náboženské cítění jakkoliv vzrušující, Ježíš nemůže přebývat v srdci, které přestupuje Boží zákon. Bůh poctí jen ty, kteří ctí Jeho (1 S 2,30) ... Právě zde je Kristova pomoc potřebná. Když se lidská slabost spojuje s božskou mocí, víra volá: *„Díky Bohu, který nám dal vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!“* (1 K 15,57) – SL 91-93 RC 99.7

Bůh pracuje podle plánu násobení

„Milost vám a pokoj rozmnožen bud' skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho.“ (2 Pt 1,2) RC 100.1

Pokud chceme dosáhnout charakteru, s kterým Bůh může souhlasit, pak ve svém náboženském životě musíme rozvíjet správné návyky. Každodenní modlitba má pro vzrůst v milosti podstatný význam, ba duchovní život přímo podporuje, neboť je tak důležitá jako každodenní potrava pro tělesné zdraví. Měli bychom si navyknout své myšlenky častěji modlitebně usměřňovat k Bohu. Pokud mysl bloudí, musíme ji vracet zpět; vytrvalým úsilím se návyk nakonec stane lehkým. Pokud nechceme být ohroženi, nemůžeme se ani na chvíli odloučit od Krista. Pokud jen plníme Jeho podmínky, které On sám určil, pak nás Jeho přítomnost bude provázet na každém kroku. RC 100.2

Víra se musí stát hlavním obsahem našeho života. Všechno ostatní se jí musí podřídít. Všechny své duševní, tělesné i duchovní schopnosti musíme zapojit do křesťanského zápasu. Od Krista musíme očekávat milost a sílu. Zvítězíme právě tak jistě, jako je jisté, že Ježíš za nás zemřel. RC 100.3

Musíme se více přiblížit ke Kristovu kříži. Pokání pod křížem je první lekcí o pokoji, které se máme naučit. Ježíšova láska – kdo ji pochopí? – je neskonale něžnější a sebezapíravější než láska matčina! Pokud chceme poznat cenu lidské duše, musíme živou vírou hledět na kříž a tak začít studium, jež bude vědou a písni vykoupených po celou věčnost. Hodnotu našeho času a schopností vystihuje jen velikost zaplaceného výkupného, zaplaceného za naše vykoupení. ... RC 100.4

Posvěcení je dílo postupné. Petr uvádí jednotlivé kroky: *„Právě proto tedy vynaložte všechno úsilí a připojte ke své víře ctnost, ke ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti vytrvalost, k vytrvalosti zbožnost, k zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. Budou-li totiž tyto věci při vás a rozhojní se, způsobí, že díky poznání našeho Pána Ježíše Krista nebudete nečinní ani neplodní.“* (2 Pt 1,5-8) ... RC 100.5

Můžeme si být jisti, že na této cestě nikdy nemusíme padnout. Ti, kdo se při získávání křesťanských ctností řídí pravidlem sčítání, si mohou být jisti, že Bůh se bude řídit pravidlem násobení, když je bude obdarovávat požehnáním svého Ducha. ... Každý, kdo chce, může z Boží milosti vystupovat po zářivých schodech vedoucích ze země do nebe a nakonec *„s prozpěvováním a věčnou radostí“* vejít branami do Božího města (Iz 35,10). – SL 93-95 RC 100.6

Boží Slovo – prostředek našeho posvěcení

„A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě.“ (J 17,19) RC 101.1

Dříve než se Ježíš naposledy střetl s mocnostmi temnoty, pozdvihl své oči k nebi a modlil se za své učedníky. Řekl: *„Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, tak jako já nejsem ze světa. Posvět' je v pravdě; tvé slovo je pravda.“ (J 17,15-17) ... RC 101.2*

Podstatou Ježíšovy prosby bylo, aby ti, kteří uvěřili v Něho, mohli být zachováni od zla, které je na světě a aby byli posvěceni pravdou. Nenechává nás v nejasnosti a na domněnkách, pokud jde o to, co je pravda, ale dodává: „Tvé slovo je pravda.“ Boží Slovo je prostředkem, kterým může být uskutečněno naše posvěcení. Má to největší význam tehdy, když se sami seznamujeme s posvátným pokyny Bible. RC 101.3

Porozumět slovům života je pro nás stejně důležité, jako bylo pro první učedníky, aby byli poučeni ohledně plánu spasení. Není pro nás omluvy, jestli svou vlastní lhostejností nejsme obeznámeni s požadavky Božího Slova. Bůh nám dal své slovo, zjevení své vůle a zaslíbil Ducha svatého těm, kteří o něho prosí, aby je uvedl do veškeré pravdy; a každá duše, která upřímně touží konat Boží vůli, bude umět rozeznat, odkud je to učení (J 16,13; 7,17). ... RC 101.4

Ježíšovo poslání bylo provázeno přesvědčivými zázraky. Jeho učení lidi naplnilo úžasem. ... Byla to soustava pravdy, která uspokojila potřeby srdce. Jeho vyučování bylo jasné, čisté a srozumitelné všem. Praktické pravdy (ze života), které pronesl, měly přesvědčivou moc a upoutaly pozornost lidí. Zástupy prodlévaly u Jeho boku, žasly nad Jeho moudrostí. Jeho chování odpovídalo velkým pravdám, jež hlásal. Nebylo zde žádné omluvy, žádné nerozhodnosti, ani stín pochybnosti nebo nejistota, že by to mohlo být jinak, než jak hlásal. Hovořil o pozemském i o nebeském, lidském i božském, s přesvědčivou mocí; a lidé *„žasli nad jeho učením, protože jeho slovo mělo moc“ (L 4,32). ... RC 101.5*

Je to pro nás záležitostí největšího významu a zájmu, abychom porozuměli tomu, co je pravda a naše prosby by měly stoupat s velikou vážností, abychom mohli být uvedeni do veškeré pravdy. RC 101.6

David ocenil božské osvětlení a poznal moc Božího Slova. Řekl: *„Začátek učení tvého osvěcuje, a vyučuje sprostné rozumnosti.“ (Ž 119,130)* Necht' ti, kteří touží po světle, zkoumají Písmo Svaté (J 5,39), porovnávají jedno místo Písma s druhým a prosí Boha o osvětlení Duchem svatým. Je dáno zaslíbení, že ti, kdo hledají, naleznou. – RH July 6, 1911 RC 101.7

Potřeba osobního posvěcení

„Stáli buďte a nepohybliví, rozhovňující se v díle Páně vždycky, vědouce, že práce vaše není daremná v Pánu.“ (1 K 15,58) RC 102.1

Velmi potřebujeme, aby mezi námi působil Duch svatý. Musí být vykonáno osobní úsilí při lámání zatvrzelých srdcí. Je zapotřebí hlubokého sebezpytování, aby vůle byla přivedena k vyznání hříchu. Věřící by měli v této době stát s obměkčenými, posvěcenými, zlomenými srdci, každý hřích vyznat v pokání, z kterého není třeba činit pokání. Duch svatý čeká na to, aby mohl roznítit v srdci lásku k Bohu, aby Jeho chvála mohla být mluvena ze rtů, které jsou pravdivé, nesobecké, čisté a upřímné. Když svaté zásady budou ovládat život, duše bude krásná ve své prostotě. RC 102.2

Vliv modlitby víry je tak dalekosáhlý jako celá věčnost. Pán požehná všechny, kteří Ho hledají ho celým srdcem a kteří s poníženou duší a upřímnou touhou se snaží následovat Kristův příklad. Těm, kteří se takto usilují stát účastníky božské přirozenosti, jsou adresována slova: *„Nepolevujte ve správném jednání“*, *„stále se rozhovňujte v díle Páně.“* (1 Te 3,13; 1 K 15,58) Ten, kdo pracuje ve víře a pokoře, držící se pevně Božích zaslíbení, zvítězí. Velikost království pod celým nebem bude dána Božím věrným, věřícím dítkám (Da 7,27). ... RC 102.3

Byla jsem poučena, abych zdůrazňovala nezbytnost osobního posvěcení a svatosti celé bytosti k Bohu. Necht' se každá duše ptá: Pane, co chceš, abych činil? (Sk 9,6), aby Kristova bdělost mohla být viděna v mém životě a abych mohl napodobovat Jeho příklad a abych uměl mluvit upřímná slova, která budou pomocí duším, které jsou v temnotě a hříchu? ... RC 102.4

Každý jednotlivec je povinen předat jiným pravdu, kterou sám vlastní. Nic nemůže zadržet Kristova služebníka před tím, aby nechal své světlo svítit na své bližní... Měli bychom denně růst v schopnosti konat vzácné dílo získávání duší pro Krista. To je tak krásné dílo, tak uspokojivé dílo! Celá nebesa čekají na nástroje, skrze které může proudit nebeský olej k občerstvení a posílení potřebných duší. Pán bude ochraňovat a provázet ty, kteří nechají Jeho božskou plnost vytékat ze svých rtů ve vděčné chvále, a kteří pracují skrze skutky dobročinnosti a lásky, aby lidstvo obdařili požehnáním. Takoví pracovníci se stanou posvěcenými Božími nástroji. RC 102.5

Chtěla bych říci každému věřícímu: vneste do své duše, do své zkušenosti ducha nebeské milosti: to je vštípení Kristova charakteru. ... A vaší odměnou za službu bude odraz Kristova něžného ducha ve vašem vlastním životě. – RH Feb. 25, 1909 RC 102.6

Bez Ježíše nemůžeme nic učinit

„Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i vykoupení.“ (1 K 1,30) ^{RC 103.1}

Mnozí si myslí, že je to nemožné milovat našeho bližního jako sebe samého; to je však jediné opravdové ovoce křesťanství. Milovat druhého znamená oblékat si Pána Ježíše Krista; znamená to chodit a pracovat, aniž máme před sebou neviditelný svět. Máme takto stále vzhlížet k Ježíši, původci a dokonavateli naší víry. ^{RC 103.2}

Vážné varování, které bylo dáno pošetilému bohatému muži, by mělo být dostatečným varováním pro všechny lidi na konci času. Naučení za naučením bylo uděleno naším Pánem, aby se každý člověk odvrátil od sobectví, a vytvořil těsné svazky přátelství a bratrství mezi lidmi navzájem. On si přeje, aby srdce věřících bylo těsně spojeno dohromady silnými pouty porozumění, a takto aby mohli být spojeni v Něm. Mají se spolu chlubit v naději Boží slávy (Ř 5,2), očekávající věčný život skrze ctnosti Ježíše Krista. Jestliže Kristus přebývá v srdci, Jeho láska se rozšíří na ostatní prostřednictvím svého vlastníka a spojí srdce navzájem. ^{RC 103.3}

Kristova milost musí být jedinou oporou křesťana, a když se to stane, bude milovat své bratry, tak jako Kristus miloval jeho. Pak může říci: „Pojď“ a úpěnlivě prosí a přemlouvá duše, naléhavě je žádá, aby se smířili s Bohem. Jeho vliv bude stále více rozhodnější a odevzdá svůj život Kristu, který byl za něho ukřižován. ^{RC 103.4}

Tam, kde je láska dovedena k dokonalosti (1 J 4,12), je zachováván zákon a vlastní „já“ nemá žádného místa. Ti, kteří milují Boha nade vše, pracují, trpí, a žijí pro Toho, který dal za ně svůj život. My můžeme zachovávat zákon pouze skrze Kristovu spravedlnost, kterou (Kristus) učinil naším vlastnictvím. Kristus říká: *„Beze mne nemůžete nic učinit.“* Když přijmeme tento nebeský dar, Kristovu spravedlnost, zjistíme, že nám byla poskytnuta božská milost a že lidské prostředky jsou bezmocné. Ježíš dává Ducha svatého v hojné míře pro velké naléhavé případy, aby nám pomohl v našich slabostech, dal nám silnou útěchu, osvětlil naše mysl a očistil a zušlechtil naše srdce. Kristus se nám stává moudrostí, spravedlností, posvěcením a vykoupením (1 K 1,30). ^{RC 103.5}

Od začátku až do konce křesťanského života, nemůže být bez Krista učiněn ani jeden úspěšný krok. On poslal svého Ducha, aby byl neustále s námi, a když důvěřujeme Kristu až do krajnosti, když Mu odevzdáváme svoji vůli, následujeme Ho vlastně, kamkoli On jde (Zj 14,4). – RH June 26, 1894 ^{RC 103.6}

Duch svatý bude působit na každé srdce, které je přístupné jeho svatému vlivu. Kristova spravedlnost bude takového člověka předcházet a sláva Hospodinova půjde za ním. – Letter 192, 1902 ^{RC 103.7}

Spojením s Kristem získáváme Jeho mysl

„Ale moudrost, kteráž jest shůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství. Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozšiřvá se těm, kteříž pokoj působí.“ (Jk 3,17.18) RC 104.1

Tam, kde je navázáno spojení s Kristem, objeví se láska. Můžeme přinášet jakékoli další plody, nedostává-li se lásky, nejsou k ničemu. Láska k Bohu a bližnímu je pravou podstatou našeho náboženství. Nikdo nemůže milovat Krista a nemilovat Jeho děti. Jsme-li spojeni s Kristem, máme mysl Kristovu (1 K 2,16). Čistota a láska vyzařuje z charakteru, tichost a pravda ovládá život. Samotný výraz tváře se mění. RC 104.2

Kristus přebývajíc v duši projeví svou proměňující moc a vnější vzhled svědčí o pokoji a radosti, která panuje uvnitř. Vpíjíme se do lásky Kristovy, stejně tak jako větev čerpá svou výživu z vinného kmene. Jsme-li naroubováni na Krista, jsme-li plně spojeni s živým Vinným kmenem – vlákno po vlákně, máme podat pravdivý důkaz tím, že budeme přinášet bohaté hrozny životodárného ovoce. Jsme-li spojeni se Světlem, staneme se průduchy světla a v našich slovech i skutcích se bude odrážet světlo světu. RC 104.3

Ti, kdo jsou pravými křesťany, jsou spojeni poutem lásky, která pojí zemi s nebem a spojuje smrtelného člověka s věčným Bohem. Světlo, které vyzařuje z tváře Ježíše Krista, svítí do srdcí Jeho následovníků k Boží slávě. RC 104.4

Pozorováním se měníme a když přemýšlíme o dokonalosti božského Vzorů, budeme toužit po úplné proměně a obnově k obrazu Jeho čistoty. Vírou v Syna Božího dochází k proměně povahy a z dítěte hněvu se stává dítě Boží. Přechází ze smrti do života, stává se duchovním člověkem a rozlišuje duchovní věci. Boží moudrost osvětluje jeho mysl a spatřuje podivuhodné věci z Božího zákona (Ž 119,18). ... Svojí poslušností vůči Bohu má mysl Kristovu a Boží vůle se stává jeho vůlí. RC 104.5

Ten, kdo se bezvýhradně podřizuje vedení Ducha Božího, shledá, že jeho myšlení se rozšiřuje a zdokonaluje. Dosahuje vzdělání v Boží službě, které není jednostranné a neúplné a které nerozvíjí povahu jednostranně, ale právě naopak má za následek její vyváženost a dokonalost. Slabosti, které se projevovaly nerozhodnou vůlí a neschopnou povahou, jsou překonány. Neustálá oddanost a zbožnost přivádí člověka do tak úzkého spojení s Kristem, že má mysl Kristovu. Stává se jedno s Kristem, a vyznačuje se poctivostí a silou zásad. – 1SM 337-338 RC 104.6

Boží původní plán udržování spojení

„A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu.“ (Gn 3,8) RC 105.1

V poznání Boha je zdroj veškerého pravého poznání a skutečný rozvoj. Kamkoliv se obrátíme, ať v oblasti fyzické, duševní nebo duchovní; na cokoliv pohlédneme, kromě nákazy hříchu, je zjeveno toto poznání. Ať sledujeme jakoukoli oblast bádání s upřímnou snahou nalézt pravdu, přicházíme do styku s neviditelnou mocnou Inteligencí, která působí ve všem a skrze všechno. Mysl člověka je zde přivedena do spojení s myslí Boží, smrtelné s Nekonečným. Účinek takového spojení na tělo, ducha i duši nelze ani vystihnout. RC 105.2

Jenom v tomto spojení se nalézají nejvyšší vzdělání a Bohem řízený způsob rozvoje. *„Přivykejž medle s ním choditi“* (Jb 22,21) je Jeho poselstvím k lidstvu. V těchto slovech je naznačen způsob, který byl sledován i při výchově praotce naší lidské rodiny. To, že Adam mohl stát ve slávě bezhříšného lidství ve svaté zahradě Eden, bylo proto, že jej učil Bůh. ... RC 105.3

Když Adam vyšel z ruky Stvořitele, nesl ve své tělesné, duševní i duchovní přirozenosti podobu svého Tvůrce. *„I stvořil Bůh člověka k obrazu svému“* (Gn 1,27), a bylo Jeho úmyslem, aby člověk, čím déle by žil, tím plněji zjevoval tento obraz a tím plněji vyzařoval slávu svého Tvůrce. Všechny jeho schopnosti se měly postupně rozvíjet a jejich velikost a síla se měla neustále zvětšovat. K jejich výchově jim bylo nabídnuto obrovské pole působnosti a jejich bádání se otevíralo nádherné pole působnosti. ... Tváří v tvář, od srdce k srdci, měl společenství se svým Tvůrcem. Kdyby zůstal věrný Bohu, všechno to by bývalo jeho navždy. ... Stále dokonaleji by naplňoval účel svého stvoření a plněji by zjevoval slávu Stvořitelovu. – Ed 14-15 RC 105.4

Nekonečným Tvůrcem všeho byly jejich myslím odhaleny přírodní zákony a jevy i veliké zásady pravdy, které ovládají duchovní vesmír. V *„poznání Boží slávy“* (2 K 4,6) se rozvíjely jejich duchovní a duševní síly a tak okoušeli nejvyšší radosti svého svatého bytí. ... RC 105.5

Zahrada Eden představovala to, čím se podle Božího přání měla stát celá země. A Božím úmyslem také bylo, aby jakmile lidská rodina vzroste počtem, byly zřizovány další domovy a školy podobné těm, jaké jim byly dány v ráji. Tak by postupem času celá země mohla být osazena domovy a školami, v nichž by se zkoumala Boží slova a skutky a v nichž by žáci byli takto připravováni na to, aby po nekonečné věky stále dokonaleji odráželi světlo poznání Jeho slávy. – Ed 22 RC 105.6

Kristus nabízí bohatství vesmíru

„Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temnotí světlo zablesklo, tent' jest se osvítil v srdcích našich, k osvícení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.“ (2 K 4,6) RC 106.1

Hříchem se člověk odloučil od Boha. Kdyby nebylo plánu vykoupení, jeho údělem by bylo věčné odloučení od Boha a temnota nekonečné noci. Jen díky Spasitelově oběti je spojení s Bohem znovu umožněno. Nemůžeme osobně vstoupit do Jeho přítomnosti; ve svém hříchu nesmíme pohledět do Jeho tváře; ale můžeme Ho spatřovat a být s Ním ve spojení skrze Spasitele, Ježíše Krista. *„Světlo poznání slávy Boží“* je zjeveno *„v tváři Ježíše Krista.“* *„Bůh byl v Kristu, když smířoval svět se sebou.“* (2 K 4,6; 5,19) ... RC 106.2

„V něm život byl, a život byl světlo lidí.“ (J 1,4) Kristův život a Jeho smrt, které jsou cenou našeho vykoupení, nám nejsou pouze zaslíbením a zárukou života, nejenom prostředkem k znovuotevření pokladů moudrosti, ale jsou širším a vyšším zjevením Jeho charakteru, než jak ji znali svaté bytosti v zahradě Eden. RC 106.3

A zatímco Kristus otevírá člověku nebe, život, který uděluje, otevírá srdce člověka nebi. Hřích nás nejenom vzdaluje od Boha, nýbrž i ničí v lidské duši, jak touhu, tak i schopnost k Jeho poznání. Kristovým posláním je odstranění veškerého díla zla. On má moc změnit a obnovit schopnosti duše ochromené hříchem, i zatemnělou mysl a zvrácenou vůli. Otevírá nám bohatství vesmíru a sám nám uděluje moc k objevení a přivlastnění si těchto pokladů. RC 106.4

Kristus je *„Světlo, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět“* (J 1,9). Jako má každá lidská bytost život skrze Krista, tak také skrze Něho dostává se každé duši jistý paprsek božského světla. V každém srdci je nejen rozumová, nýbrž i duchovní síla, cit pro spravedlnost a touha po dobru. Avšak proti těmto zásadám bojuje nepřátelská mocnost. Následek požití ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého je zřejmý ve zkušenosti každého člověka. Již v samotné jeho přirozenosti je sklon ke zlému, síla, které sám nemůže odolat. Má-li proti této síle obstát a dosáhnout onoho ideálu, který v nejhlubším nitru své duše pokládá za jedině hodnotný a cenný, může nalézt pomoc pouze v jediné síle. Tou silou je Kristus. Spolupráce s touto silou je největší potřebou člověka. – Ed 28-29 RC 106.5

Kristus vystupuje jako představitel Otce, spojující článek mezi Bohem a člověkem a stává se velkým Učitelem lidstva. On také ustanovil, že muži a ženy mají být Jeho zástupci. – Ed 33 RC 106.6

Vlastní já je skryto a zjeven je Kristus

„S Kristem ukřižován jsem. Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýžto zamiloval mne a vydal sebe samého za mne.“ (Ga 2,20) ^{RC 107.1}

Když se křesťan podrobí slavnostnímu obřadu křtu, tři nejvyšší mocnosti ve vesmíru – Otec, Syn a Duch Svatý – dají svůj souhlas na jeho čin a zaručují se, že použijí svou moc v jeho prospěch, když se bude snažit oslavit Boha. On je pohřben v podobnosti Kristovy smrti, a povstává v podobnosti Jeho vzkříšení. ... ^{RC 107.2}

Tři velké mocnosti nebes se samy zaručují, že poskytnou křesťanovi veškerou pomoc, kterou požaduje. Duch mění kamenné srdce na srdce masité. A křesťané tím, že se účastní Slova Božího, získají zkušenost, která je podle božské podobnosti. Když Kristus přebývá v srdci skrze víru, křesťan se stává Božím chrámem. Kristus nepřebývá v srdci hříšníka, ale v srdci toho, kdo je citlivý na nebeské vlivy. ^{RC 107.3}

Světlo, které vyzařuje ze života opravdového křesťana, svědčí o jeho spojení s Kristem. Vlastní já je skryto z dohledu a Kristus je zjeven. ... *„Ted' jsme Boží synové, ale ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se ukáže, budeme podobní jemu, neboť ho uvidíme tak, jak je.“ (1 J 3,2)* Pak ti, jejichž životy byly skryté spolu s Kristem, ti, kteří na této zemi bojovali dobrý boj víry, budou zářit slávou Vykupitele v království Božím. ^{RC 107.4}

Můj bratře, má sestro, Boží úmysl, který má s vámi, je, abyste žili životem, který učiní jiné lepšími – životem, který zjeví, že Kristus je utvořen ve vás, ta naděje slávy. Jeho úmyslem je, abyste byli schopni říci spolu s apoštolem Pavlem: *„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ (Ga 2,20)* V dokonalé spokojenosti, spočívající v lásce Kristově, důvěřující Vykupiteli a Dárci života, který vydobyl spasení vaší duše, budete vědět, jak Mu máte být co nejbližší, a také co to znamená odolat jakoby viděl Neviditelného (Žd 11,27). ... Radost, kterou Kristus uděluje je darem majícím cenu nekonečně větší než zlato, stříbro a drahokamy. ... ^{RC 107.5}

Naše životy jsou čisté pouze tehdy, když jsme podřízeni Bohu, a šťastné jenom tenkrát, když udržujeme s Ním spojení. Žádost ovládána těmi, kteří získali nejbohatší zkušenost, je jen odrazem světla Slunce spravedlnosti. Ten, kdo žije nejbližší Ježíši, září nejjasněji. – ST Aug. 16, 1905 ^{RC 107.6}

Co znamená pravé odevzdání se Bohu

„Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ (J 17,3) RC 108.1

Nečekejte na nějakou kouzelnou změnu, která by byla ve vás uskutečněna, aniž byste sami učinili potřebné kroky. Život to musí být pokorné konání vašeho vlastního spasení s bázní a třesením, protože je to Bůh, který působí ve vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své (Fp 2,12.13). Neváhejte, ale zachraňte si život. ... RC 108.2

Kristus požaduje, abychom se semkli, abychom byli jedno s Ním tak, jako On je jedno s Otcem. Musíte být závislími na Bohu, být ukázněnými a vycvičenými pro vyšší život. Ano, být závislími na Bohu; čekat na Jeho vůli; následovat ho; spoléhat v poslušnosti na sílu Jeho slova. RC 108.3

Být poslušnými, když se zdá, že pravé odevzdání se Bohu je nejtěžší. Toto oživí vaši mravní přirozenost a pokoří vaši pýchu. Naučte se podřizovat svou vůli vůli Boží a budete učiněni způsobilými pro dědictví svatých ve světle (Ko 1,12). – Manuscript 12, 1888 RC 108.4

Všeobecná víra nestačí. Musíme si obléct roucho Kristovy spravedlnosti a nosit ho otevřeně, směle a rozhodně, představující Krista a neočekávat příliš moc od smrtelného člověka, ale stále se dívat na Ježíše a být uchvázeni dokonalostí Jeho charakteru. Pak osobně učiníme zjevným Ježíšův charakter a dáme najevo, že jsme oživeni pravdou; protože ona posvěť duši a přivede každou myšlenku do podřízenosti Kristovy poslušnosti. – Letter 14, 1891 RC 108.5

Každý misionář bude muset svádět těžké bitvy s vlastním já a těchto bojů nebude ubývat. Ale pokud neustále rosteme v křesťanské zkušenosti, pokud stále vírou vzhlížíme k Ježíši, bude nám dána síla pro každý případ nouze. Všechny síly a schopnosti znovuzrozené přirozenosti musí být zapojeny do neustálého, každodenního používání. Každý den budeme mít příležitost ukřižovat vlastní já, bojovat proti sklonům a zvrácené povaze, která vedla vůli nesprávným směrem. Odpočinek a radost z vítězství není zatím naším údělem, ledaže bychom vírou vstoupili do vítězství, které pro nás vydobyl Kristus. – Letter 4, 1892 RC 108.6

Boží zaslíbení přijata v opravdové víře mají sladký vliv na život a charakter, způsobují, že lidský nástroj vyzařuje božský obraz. ... Bůh koná svou část..., uděluje milost tomu, kdo uděluje ve svém životě ctnosti, jež mu byly dány tím, že svým vlastním charakterem představuje světu pravé posvěcení. – Manuscript 45, 1900 RC 108.7

Kristova láska je uspokojující pramen

„Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežiznil by na věky.“ (J 4,14) RC 109.1

Co řekl Kristus ženě Samaritánce u Jákobovy studny? ... *„Každý, kdo pije tuto vodu, bude opět žít. Kdo by se však napil té vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale ta voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vody tryskající k věčnému životu.“ (J 4,13.14) RC 109.2*

Voda, o které se Kristus zmiňoval, bylo zjevení Jeho milosti v Jeho Slově. Jeho duch, Jeho učení, Jeho láska je tak uspokojujícím pramenem pro každou duši. Každý jiný zdroj, ke kterému se lidé uchýlí, se ukáže jako neuspokojující; ale slovo pravdy je tak osvěžujícím pramenem, představovaným vodami z Libánu, které vždy ukojí žízeň. V Kristu je plnost radosti navěky. Radovánky a zábavy světa nikdy neuspokojí ani nevyléčí duši. Ježíš však říká: *„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život.“ (J 6,54) RC 109.3*

Kristova laskavá přítomnost v Jeho slově stále promlouvá k duši, představující Ho jako pramen živé vody ukájející žízeň. Je to naší výsadou, že máme živého, věrného Spasitele. On je zdrojem naší duchovní síly a Jeho vliv bude vyvěrat ve slovech a činech, které občerství všechny v okruhu našeho vlivu, vyvolávající v nich touhy a přání po síle a čistotě, po svatosti a pokoji, po té radosti, která nepřináší s sebou žádné trápení. Výsledkem takové zkušenosti bude Kristus jako uvnitř přebývající Spasitel. RC 109.4

(Ježíš) žil kdysi jako člověk na zemi, své božství přioděl lidstvím, jako trpící, pokoušený člověk, sužován satanovými úskoky. ... Nyní sedí po pravici Boží, je v nebi jako náš obhájce a přimlouvá se za nás. Když o tom přemýšlíme, musíme se stále těšit a mít naději. On myslí na ty, kteří na tomto světě podléhají pokušením. On myslí na každého z nás osobně a zná každou naši potřebu. Když jsem pokoušen jen říci slovo, On pečuje o mě, přimlouvá se za mě, miluje mě, protože za mě zemřel. Já se Mu bezvýhradně od-vzdám. RC 109.5

Zarmucujeme Kristovo srdce, když chodíme a naříkáme sami nad sebou, jako kdybychom byli svým vlastním spasitelem. Ne; musíme svěřit své duše do péče Bohu jako věrnému Stvořiteli (1 Pt 4,19). On je stále živ, aby se přimlouval za zkoušené a pokoušené (Žd 7,25). Otevřete své srdce zářivým paprskům Slunce spravedlnosti, a necht' ani jeden nádech pochybnosti, jedno slovo nevěry, nevyjde z vašich úst, abyste nerozseli semena pochybnosti. Pro nás jsou připravena bohatá požehnání; uchopme je vírou. Snažně vás prosím, mějte odvalu v Pánu. Božská síla patří nám, a proto mluvm s odvahou, silou a vírou. – ST Sep. 3, 1896 RC 109.6

Můžeme přinášet ovoce spravedlnosti

„I nazvání budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo, abych oslavován byl.“ (Iz 61,3) RC 110.1

Křesťané musí být podobni Kristu. Měli by mít téhož ducha, působit tímtež vlivem a mít tutéž mravní dokonalost jako On. Modláři a lidé zkaženého srdce musí činit pokání a obrátit se k Bohu. Lidé pyšní a samospravedliví se musí ponížit a stát se kajícími, být tichými a pokornými v srdci. Světsky smýšlející musí srdce odpoutat od odpadků světa, k nimž lnou a musí se přivínout k Bohu. Musí začít duchovně smýšlet. Nepoctiví a nespravedliví se musí stát spravedlivými a věrnými. Ctižádostiví a žádosťiví se musí skrýt v Ježíši a hledat Jeho slávu, ne svou. Musí opovrhovat vlastní svatostí a ukládat si svůj poklad v nebi. Ten, kdo se nemodlí, musí si uvědomit potřebu soukromé i rodinné modlitby a musí s velikou opravdovostí přinášet své prosby Bohu. *RC 110.2*

Jako ctitelé pravého a živého Boha měli bychom přinášet ovoce odpovídající světlu a přednostem, jimž se těšíme. Mnozí uctívají modly místo Pána nebes a země. Všechno, co člověk miluje a nač spoléhá, místo aby miloval Pána a důvěřoval cele v Něho, stává se modlou a takto je to zaznamenáno v nebeských knihách. I požehnání se často obrátí ve zlořečení. *RC 110.3*

Sklony lidského srdce, posílené cvikem, jsou někdy zvráceny a stávají se osidlem. Je-li někdo kárán, vždy se najdou takoví, kteří s ním cítí. Naprosto přehlíží skutečnost, jaká škoda byla způsobena Božímu dílu nesprávným vlivem toho, jehož život a charakter se žádným způsobem nepodobají nebeskému Vzor. Bůh posílá své služebníky s poselstvím k lidu, který se prohlašuje za Kristovy následovníky. Avšak někteří jsou jen podle jména Božími dětmi a zavrhuji varovné poselství. *RC 110.4*

Bůh obdivuhodným způsobem obdařil člověka rozumovými schopnostmi. Ten, který uzpůsobil strom, aby přinášel mnoho dobrého ovoce, uschopnil člověka k tomu, aby přinášel hojnost vzácného ovoce spravedlnosti. Postavil člověka do své zahrady, něžně o něj pečoval, a proto očekává, že přinese ovoce. V podobenství o fíkovém stromu Kristus říká: *„Hle, po tři léta přicházím a hledám ovoce na tomto fíkovníku, ale nenalézám.“ (L 13,7) ... RC 110.5*

Jak úzkostlivě pozorujeme oblíbený strom nebo rostlinu v naději, že odmění naši péči a vypučí, rozkvetne a přinese ovoce, a jak býváme zklamáni, když zjistíme, že nemá nic než listí. O kolik větší úzkost a lásku věnuje nebeský Otec duchovnímu růstu těch, které učinil ke svému obrazu a pro něž se tak hluboce ponížil, že dal svého Syna, aby je mohl povýšit, zušlechtit a oslavit. – 5T 249-251 *RC 110.6*

Boží Slovo je silné a mocné

„Žít' jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě straně ostrý.“ (Žd 4,12)
RC 111.1

Boží Slovo se musí stát naším duchovním pokrmem. „*Já jsem ten chléb života*“ (J 6,48), řekl Kristus. ... Svět hyne pro nedostatek čisté, nefalšované pravdy. Kristus je pravda. Jeho slova jsou pravdou a ona mají hlubší význam, než se navenek zdá a hodnotu přesahující jejich skromný zjev. Mysli, které jsou oživené svatým Duchem poznají hodnotu těchto slov. Když jsou naše oči pomazány oční masťou, budeme schopni objevit vzácné drahokamy pravdy, i kdyby byly skryty pod povrchem. RC 111.2

Pravda je jemná, čistá a povznášející. Když formuje charakter, duše sílí pod jejím božským vlivem. Pravda musí být denně přijímána do srdce. Takto vlastně přijímáme Kristova slova, o kterých On říká, že jsou duch a život (J 6,63). Přijetí pravdy učiní z každého jejího příjemce Boží dítě, dědice nebes. Pravda, která je uchovávána v srdci, není chladnou, mrtvou literou, ale živou silou. RC 111.3

Pravda je svatá, božská. Je silnější a mocnější než cokoli jiného při utváření charakteru podle Kristovy podoby. V ní je plnost radosti. Když je uchovávána v srdci, láska ke Kristu převyšuje lásku k nějaké lidské bytosti. To je křesťanství. To je Boží láska v duši. A tak se čistá, nefalšovaná pravda stává tvrzí bytosti. Naplňují se slova: „*A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich.*“ (Ez 36,26) V životě toho, kdo žije a pracuje pod oživujícím vlivem pravdy, se projevuje ušlechtilost. ... RC 111.4

Mnozí si myslí, že jsou obráceni, nesnesou však tlak zkoušek a pokušení. ... Nemají žádnou hlubokou duchovní zkušenost. Nevnášejí pravdu do srdce a svědomí. ... Existuje nedostatek čisté posílené zbožnosti, a tento nedostatek z nich činí slabochy v armádě Páně, zatímco by mohli být obry, kdyby jen chtěli být skutečně obrácení. ... RC 111.5

Žijeme v nebezpečné době. V bázní Boží vám říkám, že pravý výklad Písma Svatého je nezbytný pro správný mravní rozvoj našich charakterů. Když mysl a srdce jsou vedeny Duchem svatým, když vlastní já je mrtvé, pravda se může neustále rozvíjet a rozšiřovat. Když pravda, tak jak je v Ježíši, přetvoří naše charaktery, ukáže se, čím pravda ve skutečnosti je. Když věřící bude o ní přemýšlet, bude se stávat jasnější, zářící svou původní krásou. Bude růst její cena, oživí a obnoví mysl. ... To povznese naše touhy, uschopní nás k tomu, abychom dosáhli dokonalé úrovně svatosti. – RH Feb. 14, 1899 RC 111.6

Pravda musí být vštípena do srdce

„Všeliká výmluvnost Boží přečištěná jest; ont' jest štít doufajících v něho.“ (Př 30,5) RC 112.1

Bůh dává každému člověku jeho práci a se svěřeným úkolem dává svým poslům i míru síly úměrnou jejich víře. On neustále odhaluje srdci bohatství své milosti. Světlo bude vyzařovat v jasných paprscích z těch, kteří přijali světlo z Božího Slova. ... RC 112.2

Ti, kdo nesou pravdu, nejen důkazy, ale i svými životy, staví se na stranu spravedlnosti. Svým změněným životem podávají důkaz, že nesou vážné a slavnostní varovné poselství, které je vůní života k životu, nebo smrti k smrti. Když jsou lidé skutečně obráceni, spory a hádky ustanou. Jasná, pronikavá pravda bude hlášána rty, jichž se dotklo řeřavé uhlí z Božího oltáře. ... RC 112.3

Starý zákon je půdou, kde semena praktické zbožnosti byla zaseta jako první. Toto se opakovalo v Kristových slovech pronesených k Jeho učedníkům. Musíme si však uvědomit, že celý židovský systém se skládá z proroctví evangelia. Je to evangelium v symbolech. Z oblakového sloupu Kristus představoval člověku povinnost vůči Bohu a jeho bližním. Jeho slova k Jeho ustanoveným nástrojům jak ve Starém, tak i v Novém zákoně, jasně poukazují na křesťanské ctnosti. Celým svým učením rozséval drahocenná zrna pravdy. Všichni mohou najít vzácné perly velké ceny, pokud budou v životě uplatňovat určené zásady. RC 112.4

Máme pravdu. Nebudeme ji snad uplatňovat v životě? Sobectví je velké zlo, které způsobuje, že kázání o Kristově kříži nemá žádný účinek. ... Představujte praktické uplatňování pravdy. Zdůrazňujte pravdu v domovech s posvěceným ujištěním a otevřeností, představující vysokou úroveň, kterou Bůh staví před svůj lid. Pravda se musí stát pro jejího příjemce po všech stránkách pravdou. Musí být vštípena do srdce. ... RC 112.5

„Budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, ze vši své síly a celou svou myslí.“ (L 10,27) To je služba, kterou vyžaduje Bůh. Pouze to je čisté a neposkvřené náboženství. Srdce je tvrzí bytosti; a dokud není zcela na Hospodinově straně, nepřítel získá nad námi svými lstivými pokusy trvalá vítězství. RC 112.6

Pokud se život dostane pod její nadvládu, moc pravdy bude neomezená. Myšlenky jsou přivedeny do podřízenosti Kristu. Z pokladu srdce jsou vynesena vhodná a přiléhavá slova. Zvláště svá slova bychom měli střežit. – RH Feb. 21, 1899 RC 112.7

Světlo Písma Svatého musí být opatrováno

„Sešliž světlo své a pravdu svou, to ať mne vodí a zprovodí na horu svatosti tvé a do příbytků tvých.“
(Ž 43,3) RC 113.1

Duch svatý musí působit na srdce učitelů Božího Slova, aby mohli lidem zvěstovat pravdu jasným a čistým způsobem, tak jak Kristus hlásal pravdu. On ji zjevil nejenom ve svých slovech, ale i ve svém životě. ... RC 113.2

Lidé v tomto období světa jednají, jako kdyby měli svolení pochybovat o slovech Nekonečného, posuzovat Jeho rozhodnutí a ustanovení, schvalovat, opravovat, přetvářet, a rušit platnost, ke svému vlastnímu potěšení. Pokud si nedovedou nesprávně vyložit, mylně vysvětlit, nebo změnit Boží jasné rozhodnutí, nebo ho přizpůsobit, aby tím uspokojili velké množství lidí, a také sebe, zruší ho. Nikdy nebudeme bezpečni, pokud se necháme vést lidskými názory; ale bezpečni jsme pouze tehdy, když se necháme vést jasným „*Tak praví Pán*“. Nemůžeme svěřit spasení svých duší nějakému nižšímu měřítku než rozhodnutí neomylného Soudce. Ti, kdo učinili Boha svým vůdcem a Jeho Slovo svým rádcem, následují světlo života. Boží živé výroky vedou jejich nohy po přímých cestách. RC 113.3

Ti, kteří jsou takto vedeni, se neodvážejí posuzovat Boží Slovo, ale vždy budou trvat na tom, že Jeho Slovo soudí je. Oni získají svou víru a náboženství z Jeho Slova. Ono je průvodcem, který jim ukazuje cestu. Ono je světlem pro jejich nohy, a svící na jejich cestě (Ž 119,105). Oni kráčí pod vedením Otce světla, u něhož není žádná proměna a ani stín posunu. (Jk 1,17) Ten, jehož něžné milosrdenství převyšuje všechny Jeho skutky (Ž 145,9), způsobuje, že stezka spravedlivých je jako světlo jasné, kteréž se rozmáhá, a svítí až do pravého dne (Př 4,18). – RH Feb. 21, 1899 RC 113.4

Máme světlo Písma Svatého, a proto budeme bráni k zodpovědnosti za veškeré světlo, kterého jsme si nevážili. Skutky mnohých nejsou v souladu s pravdou, kterou obdrželi. Do našich plánů je vneseno příliš mnoho lidských prvků. Nespolehneme na Ducha svatého, aby svou proměňující silou působil na srdce a život. Máme nedostatek té víry, která je nepřemožitelná a tajemná. Účinnost pravdy je oslabena jednáním těch, kteří neočišťují své duše poslušností pravdy (1 Pt 1,22). RC 113.5

Tajemství Hospodinovo je s těmi, kteří se Ho bojí a dodržují Jeho smlouvu. Potřebujeme Boží víru, aby pod posvěcující mocí Božího Slova mohly být zjeveny zásady lidského bratrství. Potřebujeme vedení Duchem svatým. Jeho moc na mysl a srdce nás uschopní zvěstovat pravdy Božího svatého Slova. Zdravá hlásaná učení přivedena do účinného spojení s lidskými dušemi budou mít za následek zdravé a povznášející činy. Pravda taková, jaká je v Ježíši, musí být opatrována. Tehdy křesťané nebudou křesťany jen podle jména. Kristova láska prostoupí jejich životy. – RH Feb. 28, 1899 RC 113.6

Pravda nás učiní svobodnými

„Protož v svobodě, kterouž Kristus nás osvobodil, stůjte a nezapletejtež se zase v jho služebnosti.“
(Ga 5,1) RC 114.1

Obávám se o naše sbory. Chvěji se před Bohem kvůli jejich záznamu. Máme světlo Písma Svatého, a proto budeme bráni k zodpovědnosti za veškeré světlo, které jsme neopatrovali. ... RC 114.2

Potřebujeme moc Ducha svatého, aby zapudila naši nedůvěru a vlastnosti, které nejsou podobné Kristu. Musíme si uvědomit, že potřebujeme lékaře. Jsme nemocní, a my to nevíme. Kéž Pán promění srdce svých pracovníků! Když budou obráceni kazatelé, pak můžeme očekávat výsledky. My však nemůžeme proměnit svá vlastní srdce. Tato práce může být vykonána pouze mocí Ducha svatého. Na každém stupni díla ať je připomínáno: *„Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.“* (Za 4,6)

... RC 114.3

Kristus slíbil, že nám pošle Utěšitele, jehož posláním je zříditi Boží království v duši. Když bylo učiněno takové hojné opatření milosrdenství, milosti a pokoje, proč lidské bytosti jednají tak, jako by považovali pravdu za otrocké jho? Je to proto, že srdce nikdy neokusilo a nepoznalo, jak dobrý je Hospodin. (Ž 34,9) Pravdu Božího Slova považují někteří za pouto. Ale je to pravda, která činí lidi svobodnými. Jestliže vás tedy pravda vysvobodí, budete vskutku svobodní (J 8,36). Pravda odděluje člověka od jeho hříchů, od jeho zděděných a vypěstovaných sklonů ke zlému. Duše, která pěstuje Kristovu lásku je naplněná svobodou, světlem a radostí. V takové duši nejsou žádné rozdělené myšlenky. Celý člověk touží po Bohu. Nejde za lidmi, aby se dověděl své povinnosti, ale jde ke Kristu, zdroji veškeré moudrosti. Zkoumá Boží Slovo, aby zjistil, jaké úrovně musí dosáhnout. RC 114.4

Můžeme vůbec najít spolehlivějšího průvodce než je Ježíš? Právě náboženství spočívá v tom být pod vedením Svatého v myšlenkách, slově i skutku. Ten, který je cesta, pravda i život se ujímá pokorného, opravdového, upřímného badatele a říká mu: Následuj mě. On ho vede po úzké cestě k svatosti a nebi. Kristus otevřel tuto cestu pro nás za velikou cenu samého sebe, a proto nejsme ponecháni, abychom klopýtali na naší cestě a padli vedle ní do temnoty. Ježíš je po naší pravici a praví: Já jsem ta cesta; a všichni, kteří se rozhodnou následovat Pána, budou vedeni po královské cestě připravené pro vykoupené Páně, aby mohli vejít. ... RC 114.5

Jaký druh nádob je vhodný pro Mistrovo použití? Prázdné nádoby. Když vyprázdníme duši od každé poskvrny, jsme připraveni k použití. ... Když mysl a srdce jsou pod vlivem Ducha, když vlastní já je mrtvé, pravda je pak schopná neustálého rozmachu a nového rozvoje. – RH Feb. 28, 1899 RC 114.6

Pečeť Božství zjevená v Jeho Slově

„Slovo Kristovo přebývejž ve vás bohatě se vši moudrostí.“ (Ko 3,16) RC 115.1

Slovo Boží nám ukazuje moc, která položila základy země a rozprostřela nebesa. Jen v něm můžeme najít dějiny lidského rodu v podání nepokaženém lidskými předsudky nebo lidskou pýchou. Jsou v něm zaznamenány zápasy, porážky a vítězství největších mužů, jaké kdy svět poznal. Jsou v něm vyloženy velké problémy povinnosti a určení. Je v něm zdvihnutá opona, která odděluje viditelný svět od světa neviditelného, takže můžeme sledovat boj protichůdných sil dobra a zla od chvíle, kdy se poprvé objevil hřích, až ke konečnému vítězství spravedlnosti a pravdy; a ve všem tom se zjevuje povaha Boží. V uctívém hloubání nad pravdami, jež obsahuje Slovo Boží, vchází mysl... ve styk s věčným Duchem. Takové studium nejen zdokonaluje a zušlechťuje povahu, ale nezbytně i osvěžuje a oživuje duševní schopnosti. RC 115.2

Učení Bible má životně důležitý vztah k blahu člověka, ke všem stránkám jeho pozemského života. Vysvětluje zásady, jež jsou úhelným kamenem zdaru národa, zásady, s nimiž je spjata blaho společnosti a jež jsou zárukou a ochranou rodiny, zásady, bez nichž nikdo nemůže být světu užitečný, bez nichž nemůže dosáhnout štěstí a cti v tomto pozemském životě a ani si nemůže zajistit příští, věčný život. Není v životě situace nebo jistého úseku, pro něž by učení Bible nebylo podstatnou přípravou. Slovo Boží by dalo světu jedince silnějšího a činorodějšího rozumu, než jim může dát všechno vědění lidské filozofie, kdyby je lidé sledovali a řídili se jím. Dalo by světu muže silné a pevné povahy, bystré a vnímavé, se zdravým úsudkem, muže, kteří by přispěli Bohu ke cti a pro svět by byli požehnáním. RC 115.3

Vědeckým studiem dospějeme rovněž k poznání Stvořitele. Veškerá pravá věda je jen převodem Písma Božího do světa hmotného. Věda svým bádáním poskytuje jen nové důkazy o moudrosti a síle Boží. Jak kniha přírody, tak Písmo Svaté, jestliže je správně chápeme, nás seznamují s Bohem tím, že nás poučují o moudrých a blahodárných zákonech, skrze něž Bůh koná. ... RC 115.4

Pečeť božství projevující se na stránkách Písma, vidíme také na mohutném horstvu, na úrodných údolích, na širém, hlubokém oceánu. Přírodní jevy promlouvají k člověku o lásce Stvořitelově. – PP 596-600 RC 115.5

Čelit satanovi zbraní Písma Svatého

„V srdci svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.“ (Ž 119,11) ^{RC 116.1}

První a nejvyšší povinností každé rozumné bytosti je učit se z Písma Svatého, co je pravda, a pak v tomto světle kráčet a povzbuzovat druhé, aby následovali jejího příkladu. Měli bychom zpytovat Bibli den co den, uvažovat o každé myšlence a porovnávat jedno místo v Bibli s druhým. S Boží pomocí si musíme sami utvořit svůj názor, neboť budeme před Bohem odpovídat sami za sebe. ... ^{RC 116.2}

Pochopení biblické pravdy nezávisí ani tak na síle rozumu vynaloženého na poznání, jako spíše na cílevědomosti úsilí, na opravdovosti touhy po pravdě. ^{RC 116.3}

Bibli nelze zkoumat bez modlitby. Toliko Duch svatý nám může vštípit důležitost věcí, jež jsou snadné k pochopení, a zabránit tomu, abychom nepřekroutili pravdy nesnadno pochopitelné. Patří ke službě nebeských andělů připravit srdce lidí k tomu, aby pochopila Boží Slovo, abychom byli uchvázeni jeho krásou, aby na nás zapůsobily jeho výstrahy, aby nás jeho zaslíbení povzbudila a posílila. Měli bychom vzít za svou prosbu žalmistovu: *„Otevři oči mé, abych spatřoval předivné věci ze zákona tvého.“ (Ž 119,18) ^{RC 116.4}*

Často přicházejí neodolatelná pokušení, protože pokoušený, který se nemodlí a nezpytuje Bibli, nemí si ihned připamatovat Boží zaslíbení a čelit satanu zbraněmi Písma. Avšak ti, kdo jsou ochotni dát se poučit v božských věcech, jsou obklopeni anděly, kteří jim ve chvíli krajní nouze připomenou právě ty pravdy, jichž mají zapotřebí. A tak, *„když se přivalí jako řeka nepřítel, Duch Hospodinův pryč jej zažene“ (Iz 59,19). ^{RC 116.5}*

Ježíš dal svým učedníkům zaslíbení: *„Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec v mém jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ (J 14,26)* Avšak Kristovo učení musí být nejprve vštípeno v paměť, aby je Boží Duch mohl ve chvíli nebezpečí naší paměti připomenout. ... ^{RC 116.6}

Žijeme právě v nejvážnějším období dějin tohoto světa. O osudech lidí žijících na zemi bude vbrzku rozhodnuto. Naše budoucí blaho a také spása dalších duší závisí na tom, jakou cestou se nyní dáme. Je třeba, abychom se nechali vést Duchem pravdy. ... Je třeba, abychom nyní usilovali o hluboké a živé zkušenosti ve věcech Božích. Nesmíme ztratit ani okamžik. Kolem nás dochází k událostem nesmírného významu; přitom jsme na půdě, ovládané satanovými čarami. – GC 598-601 ^{RC 116.7}

Odměna za hledání

„Ovšem, jestliže na rozumnost zavoláš, a na opatrnost zvoláš-li; budeš-li jí hledati jako stříbra, a jako pokladů pilně vyhledávati jí: Tehdy porozumíš bázni Hospodinově, a známosti Boží nabudeš.“ (Př 2,3-5) RC 117.1

Musíme však Bibli opravdově studovat a vážně zkoumat. Jasně a zřetelné poznání pravdy není nikdy výsledkem lenosti. Ani prospěch v časných věcech nezískáme bez opravdového, trpělivého a vytrvalého úsilí. Chce-li někdo dosáhnout úspěchu v práci, musí mít pevnou vůli k jejímu vykonání a víru, že se dostaví výsledky. Podobně nemůžeme očekávat, že získáme duchovní poznání bez opravdové námahy. Kdo chce najít poklad pravdy, musí kopat a hledat právě tak, jako kope horník, aby vytěžil poklad ukrytý v zemi. Polovičatá práce konaná bez zájmu není nic platná. Je nezbytné, aby staří i mladí Slovo Boží nejen četli, ale opravdově a celým srdcem ho studovali a hledali pravdu jako skrytý poklad. Kdo tak jedná, získá odplatu, neboť Kristus dá nový život jeho duchovním schopnostem. ... RC 117.2

Nikdo, kdo zkoumá Písmo v Duchu Kristově, nezůstane bez odměny. Je-li člověk ochotný nechat se poučit jako dítě, podřizuje-li se plně Bohu, najde v Božím Slově pravdu. Kdyby lidé poslouchali Boží nařízení, porozuměli by plánu Boží vlády. Nebesa by jim ke studiu otevřela komnaty milosti a slávy. Lidé by byli úplně jiní než jsou dnes, protože zkoumání pokladu pravdy by je zušlechtilo. Tajemství vykoupení a vtělení Ježíše Krista, Jeho výkupná oběť, by pro ně nebyly jen neurčité pojmy, jak je tomu nyní. Nejenom že by je mnohem lépe chápali, ale také by si jich více vážili. RC 117.3

Ve své modlitbě ke svému Otci dal Ježíš Kristus světu naučení, které by se nám mělo vrýt do mysli a do srdce. Řekl: *„A toto je ten věčný život, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“* (J 17,3) To je nejvyšší poznání. Dává člověku sílu. Poznání Otce a Ježíše Krista, kterého Otec poslal, získané vlastními zkušenostmi, přetváří člověka k Božímu obrazu. Umožňuje mu, aby se ovládal, aby všechny své tužby a vášně podřídil nadvládě rozumu. Činí z člověka skutečné dítě Boží a dědice nebes. Přivádí člověka do spojení s moudrostí Nekonečného a otevírá před ním poklady celého vesmíru. RC 117.4

To je poznání, které můžeme získat studiem Slova Božího. Tento poklad může najít každý, kdo je ochotný obětovat všechno, jen aby ho získal. – COL 111-114 RC 117.5

Božská moc získána skrze modlitbu

„A přede dnem velmi ráno vstav Ježíš, vyšel, a šel na pusté místo, a tam se modlil.“ (Mk 1,35) ^{RC 118.1}

Žádný druhý život nebyl tak naplněn prací a odpovědností jako život Ježíšův; a přesto jak často se Ježíš modlil! Jak stálé bylo Jeho obcování s Bohem! V záznamu o Jeho životě na zemi lze často najít taková místa: ... *„Scházely se velké zástupy, aby naslouchaly a byly uzdravovány ze svých nemocí. On se však uchýloval na pustá místa a modlil se.“ „V těch dnech se stalo, že vystoupil na horu, aby se modlil, a strávil celou noc v modlitbě k Bohu.“ (L 5,15.16; 6,12) ^{RC 118.2}*

I ve svém životě, který byl zcela zasvěcen blahu druhých, pokládal Spasitel za potřebné odejít z každodenního ruchu a od zástupů, které Ho den co den doprovázely. Musel se odloučit od života plného nestálé činnosti a styku s lidskými potřebami, vyhledat ústraní a možnost nerušeného obcování se svým Otcem. Jako jeden z nás, který pocítil naše potřeby a nedostatky, byl zcela závislý na Bohu a na skrytém místě v modlitbách hledal božskou sílu, aby pak mohl pokračovat posílen pro další povinnosti a zkoušky. V hříšném světě snášel Ježíš boje a duševní muka. Obcováním s Bohem se mohl zbavit břemene smutku, jenž Ho drtil. V něm nacházel útěchu a radost. ^{RC 118.3}

V Kristu dosahoval pláč lidstva k Otci nekonečného slitování. Jako člověk obracel se Ježíš s prosbou k trůnu Božímu, až Jeho lidství bylo prodchnuto nebeským proudem, který spojil lidství s božstvím. Stálým obcováním s Bohem přijímal Ježíš život od Boha, aby ho mohl dát světu. To, co dělal Ježíš, bychom měli dělat i my. ^{RC 118.4}

*„Pojďte vy sami stranou“ (Mk 6,31), vybízí nás Ježíš. Kdybychom dbali Jeho slov, byli bychom si-
lnější a užitečnější. ... ^{RC 118.5}*

Ve všech, kdo se učí v Boží škole, se má projevit život, jenž se liší od světa, jeho zvyklostí a jeho způsobů; a každý potřebuje osobně prožít poznání Boží vůle. Každý sám musí slyšet Boha, jenž promlouvá k srdci. Když ztichnou všechny jiné hlasy a když v osamění čekáme před Bohem, klid duše nám dá poznat Boží hlas. Bůh nás vybízí: *„Upokojte se, a vězte, že já jsem Bůh.“ (Ž 46,11) ^{RC 118.6}*

Tak v osamění můžeme najít pravé odpočinutí. A to je nejlepší příprava pro všechny, kdo jsou zapojeni do Božího díla. Duše, která si takto odpočine, bude i v uspěchaném davu a v náporu práce obklopena ovzduším světla a klidu. Život bude vydechovat zvláštní vůni a bude svědčit o božské síle, jež zasáhne lidská srdce. – DA 362-363 ^{RC 118.7}

Čekej, bdi a modli se

„Očekávejž na Hospodina, posilň se, a onť posilní srdce tvého; protož očekávej na Hospodina.“ (Ž 27,14) RC 119.1

Čekejte na Hospodina, a znovu říkám, čekejte na Hospodina. Můžeme prosit lidské nástroje, a nemůžeme obdržet nic. Smíme prosit Boha a On nám říká: Dostanete. Vy tedy víte, na koho se díváte; víte, komu důvěřujete. Nesmíte důvěřovat v člověka anebo si učinit z těla svou oporu. Opřete se tak silně, jak jen můžete o Mocného Izraele, který řekl: *„Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj, aby pravím, učinil se mnou pokoj?“* (Iz 27,5) Pak čekejte a bděte, modlete se a pracujte, majíce svou tvář stále obrácenou ke Slunci spravedlnosti. RC 119.2

Nechť jasné paprsky z Ježíšovy tváře září do vašich srdcí a skrze vás vyzařují na ostatní. *„Vy jste světlo světa... Tak nechte své světlo zářit před lidmi, ať vidí vaše dobré skutky a vzdají slávu vašemu Otci, který je v nebesích.“* (Mt 5,14-16) Musíme před lidmi vyvýšit Ježíše. ... RC 119.3

Právě tak jistě jak spoléháte na člověka, abyste byli uznáni a bylo vám pomoheno, budete zcela zklamáni. Vaše povzbuzení a pomoc nepřijde od právě těch nejlepších lidí. Pán vás chce naučit lekci, abyste spoléhali pouze na Něho, protože On je váš Vykupitel. Jste jeho vlastnictvím – Jeho stvořením i vykoupením. Zvolte si cestu Páně, Boží vůle má být vaší vůlí. ... RC 119.4

Svatý Izraelský nám dal předpisy, aby se jimi všichni řídili. Tyto předpisy nejsou měřítkem, z kterého se může něco ubírat. Zásady svatosti mají však být denně vyučovány, a pak se Boží vůle stane svrchovanou. V Bohu můžete obstát, v Bohu můžete vést útočný boj, představující pravdu tak, jak je v Ježíši. RC 119.5

Necit' se vůbec zahanbeni z obměkčení srdce pod puzením Ducha svatého. Nechť Ježíš vstoupí, když klepe, a pak Ho uznejte, radujte se v srdci, chovejte neustálou vděčnost za to, že když jste cítili, že tam nebylo žádné rámě, které by vás zachránilo, Jeho rámě vám přineslo záchranu, Jeho láska vám byla zjevena. Pak když v plné radosti té lásky budete představovat Ježíše ostatním, Duch svatý bude působit skrze vás... k požehnání jiným. ... Je výsadou každého, kdo přijímá Ducha pravdy, aby představoval pravdu v její jednoduchosti, proniknout k srdcím zmatených, chvějících se duší, které jsou opravdu ohrožené. ... On ví, jak přiložit balzám. ... RC 119.6

Učiňte Boha svou úplnou důvěrou. Modlete se, modlete se, modlete se, modlete se ve víře. Vložte pak své duše do Boží péče. On zachová to, co mu bylo svěřeno až do onoho dne (2 Tm 1,12). ... Důvěřujte plně, neochvějně Bohu. – Letter 126, 1895 RC 119.7

Moc k vítězství nad Bohem i nad lidmi

„Nebo jsem prý viděl Boha tváří v tvář, a zachována jest duše má.“ (Gn 32,30) RC 120.1

Ti, kdo nyní mají jen málo víry, jsou v největším nebezpečí, že podlehnou moci satanských klamů a nařízením znásilňujících svědomí. A i když ve zkoušce obstojí, dostanou se v čase soužení do hlubší bídy a octnou se ve větší úzkosti, protože si nezvykli spoléhat na Boha. Nenaučili se věřit a budou se musit učit věřit v hrozných podmínkách strachu. RC 120.2

Měli bychom poznávat Boha tím, že budeme zkoušet Jeho zaslíbení. Andělé zaznamenávají každou opravdovou a upřímnou modlitbu. Měli bychom se spíše odříkat uspokojování sobeckých požitek, než abychom zanedbávali obecnství s Bohem. Největší chudoba, největší odpírání, je-li po libosti Boží, je lepší než bohatství, pocty, snadný život a přátelství, není-li v něm Boha. Musíme si najít čas k modlitbě. Připustíme-li, aby naši mysl zaujaly světské zájmy, může nám Pán poskytnout čas tím, že nám odejme naše modly, totiž zlato, domy, majetek. RC 120.3

Mladí lidé nebudou svedeni k hříchu, odmítnou-li vstoupit na každou cestu s výjimkou té, na níž si mohou vyprosít Boží požehnání. Kdyby se poslové, kteří přinášejí světu poslední vážné varování, modlili o Boží požehnání ne chladně, lhostejně a liknavě, nýbrž vřele a ve víře, jako to činil Jákob, našli by mnoho příležitosti k tomu, aby mohli říci: *„Viděl jsem Boha tváří v tvář, a zachována jest duše má.“* (Gn 32,30) Nebesa je budou pokládat za knížata, neboť budou mít moc zvítězit na Bohem a nad lidmi. ... RC 120.4

Nyní, kdy náš velký Velekněz provádí za nás usmíření, bychom se měli snažit dosáhnout dokonalosti v Kristu. Náš Spasitel se ani jedinou myšlenkou nepoddal moci pokušení. ... Kristus o sobě prohlásil: *„Přichází vládce tohoto světa. Nemá na mně nic.“* (J 14,30) – GC 622, 623 RC 120.5

Cožpak Kristus a Jeho apoštolové nekonali divy? Týž soucitný Spasitel žije i dnes a je právě tak ochoten vyslechnout modlitbu víry jako tehdy, když chodil viditelný mezi lidmi. Přirozené spolupůsobí s nadpřirozeným. Je součástí Božího plánu poskytnout nám v odpověď na modlitbu víry to, co by nám nebylo poskytnuto, kdybychom o to neprosili. – GC 525 RC 120.6

Nikdo není v bezpečí ani den, ba ani hodinu bez modlitby. ... Musíme být stále na stráži před satanovými útoky, a současně se bez přestání s vírou modlit: *„Neuvod' nás v pokušení.“* (Mt 6,13) – GC 530 RC 120.7

Modlíci se věřící by měli obklopit svět

„Je potřebí vždycky se modliti a neoblevovati.“ (L 18,1) RC 121.1

Nechť naši bratři a sestry pamatují na to, že žijeme na samých hranicích věčného světa. Případy všech budou prozkoumány u nebeského soudu, a proto je nejvyšší čas odložit hřích a pracovat horlivě na záchraně tolika, kolik je jen možné. *RC 121.2*

Mezi Božím lidem by měly být v této době časté chvíle opravdové, vážné modlitby. Mysl by měla být stále ve zbožném postoji. Nechť doma i v církvi jsou předkládány opravdové modlitby za ty, kteří se odevzdali kázání Božího Slova. Nechť se věřící modlí tak, jak se modlili učedníci po Kristově nanebevstoupení. *RC 121.3*

Členové našich sborů se musí obrátit a musí se stát duchovněji v mysli. Modlitební řetěz opravdových, modlících se věřících by měl obklopit svět. Nechť se všichni modlí v pokoře. Několik známých se může sejít a modlit se za Ducha svatého. Nechť ti, kteří nemohou odejít ze svého domu, shromáždí své děti a spojí se v učení ke společným modlitbám. Mohou se dožadovat Spasitelova zaslíbení: *„Neboť kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,20) ... RC 121.4*

Jako odpověď na modlitby Božího lidu jsou posláni andělé s nebeským požehnáním. Pán chce, abychom v našem misijním úsilí byli daleko více úspěšnější. Každodenní modlitbou a posvěcením všeho mohou být takto všichni ve spojení se svým nebeským Otcem, který jim může udělit bohatá požehnání. *RC 121.5*

Zvláště ti, kdo jsou mladí ve víře, musí bdít a být na stráži před satanovými úskoky. Musí se pevně držet v neochvějné víře velké smírčí oběti. Nemusí pokračovat v hříchu. Skrze modlitbu mohou obdržet milost, která je učiní schopnými zvítězit. ... *RC 121.6*

O kolik více by mohlo být učiněno, kdyby čas strávený Božím lidem na kritizování byl stráven povzbuzováním se navzájem a ve službě! Jak mnohem lepší by bylo, kdyby se hlasy spojily na modlitbě, ve svatém souzvuku, než být zaměstnány vyhledáváním chyb! – RH Jan. 3, 1907 *RC 121.7*

Největší vítězství, jichž dobyla církev Kristova nebo jednotliví křesťané, byla dobyta nikoli rozumem nebo vzděláním, penězi nebo lidskou přízní, nýbrž před Bohem, když se vroucí víra v smrtelné úzkosti přimkne k mocné paži Boží. – PP 203 *RC 121.8*

Co potřebujeme nejvíce je... schopnost srdce, modlitba k Bohu ve víře o Jeho proměňující moc. ... Není to rozumová schopnost nebo moc peněz, ale schopnost srdce, kterou lidé potřebují právě nyní. – Letter 20, 1890 *RC 121.9*

Modlitba je vhodná kdykoli a kdekoli

„Budete-li zač prositi ve jménu mém, jáť učiním.“ (J 14,14) RC 122.1

Není doby nebo místa, kdy by bylo nevhodné vysílat k Bohu prosbu. Nic nám nemůže zabránit, abychom nepozvedli svá srdce v opravdové modlitbě. Uprostřed davu na ulici, při své každodenní práci můžeme vyslat prosbu k Bohu a žádat o Boží vedení, jako to učinil Nehemiáš, když předložil králi Artaxerxovi svou žádost. Koutek pro spojení s Bohem můžeme najít všude, kde jsme. Měli bychom stále mít své srdce otevřené a zvát Ježíše, aby přišel a usídlil se v nás jako nebeský host. *RC 122.2*

I když je kolem nás špatné, zkažené prostředí, nemusíme dýchat jeho nákazu, nýbrž můžeme žít v čistém ovzduší nebes. Můžeme zavřít všechny dveře nečistým představám a nesvatým myšlenkám, povzneseme-li se k Bohu upřímnou modlitbou. Ti, kdo mají svá srdce otevřená, aby přijali pomoc a požehnání Boží, budou žít ve světlejším ovzduší, než je ovzduší země, a budou ve stálém spojení s nebesy. *RC 122.3*

Je třeba, abychom měli jasnější představu o Ježíši, abychom plněji chápali cenu věčných věcí. Srdce Božích dětí má naplnit krása svatosti. Abychom toho dosáhli, musíme prosit Boha, aby nám zjevil nebeské skutečnosti. *RC 122.4*

Modlitbami se obracejme k výšinám, aby nám Bůh dovolil nadýchat se nebeského ovzduší. Můžeme být k Bohu tak blízko, že naše myšlenky se v každé neočekávané zkoušce obrátí k Němu tak přirozeně, jako se květina obrací k slunci. *RC 122.5*

Přinášej Bohu své potřeby, své radosti, své starosti, svá přání i své obavy. Tvé břímě Ho neobtěžuje, ani Ho neunaví. Ten, jenž ví o každém vlasu na tvé hlavě, není lhostejný k potřebám svých dětí. *„Protože Pán je velmi milosrdný a soucitný.“ (Jk 5,11)* Naše strasti a naše volání se dotýkají jeho laskavého srdce. Přinášej mu všechno, co znepokojuje tvou mysl. Není nic tak těžké, aby to nemohl unést, neboť Bůh udržuje všechny světy a vládne nad všem věcmi vesmíru. *RC 122.6*

Nic, co se týká našeho pokoje, není tak malé, aby si toho nevšiml. Žádná kapitola našeho života není tak temná, aby si ji nemohl přechít, žádná situace, v níž se octneme, není tak těžká, aby ji nemohl zvládnout. ... Mezi Bohem a jednotlivcem je tak jasný a plný vztah, jako by nebylo jiného člověka na světě, o kterého by pečoval a za nějž dal svého milovaného Syna. – SC 99, 100 *RC 122.7*

Víra, která působí skrze lásku

„Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nespolehej.“ (Př 3,5) RC 123.1

Mluvíme-li o víře, je třeba mít na paměti, že je tu určitý rozdíl. Je druh víry, který se naprosto liší od pravé víry. Existence a moc Boží, pravda Slova Božího jsou skutečnosti, které ani satan a jeho zástupy nemohou popřít. Bible praví, že „*i démoni tomu věří – a třesou se*“ (Jk 2,19); to ovšem není víra. Kde je nejen víra ve Slovo Boží, ale i podřízení vůle Bohu, kde je Bohu poddáno srdce, kde jsou k Němu upřeny city, tam je pravá víra, víra, která působí láskou a očišťuje duši. *RC 123.2*

Takovou vírou se obnovuje srdce k obrazu Božímu. A srdce, které v neobrozeném stavu nepodléhá zákonu Božímu, a ani v pravdě nemůže, se nyní raduje z jeho svatých přikázání a volá spolu s žalmistou: „*Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemýšlování.*“ (Ž 119,97) A spravedlnost zákona se naplňuje v nás, „*kterí nechodíme podle těla, ale podle Ducha*“ (Ř 8,1). *RC 123.3*

Jsou takoví, kteří okusili odpouštějící lásku Kristovu a kteří by opravdu chtěli být dítkami Božími, avšak přitom si uvědomují, že mají nedokonalou povahu, že jejich život není bez nedostatku a snadno pochybují, zda jsou jejich srdce obnovena Duchem svatým. Takovým bych chtěla říci: nepropadejte zoufalství, nezakolisejte. Často budeme muset pro své nedostatky a omyly padnout v pláči k nohám Ježíšovým; nesmíme však podlehnout malomyslnosti. I když nás přemůže nepřítel, nejsme ztraceni. Bůh nás neopustí a nezavrhne. Kristus je na pravici Boží a zastupuje nás. Milovaný učedník Jan napsal: „*Toto vám píši, abyste nehřešili. A kdyby někdo zhřešil, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista, toho spravedlivého.*“ (1 J 2,1) *RC 123.4*

A nezapomínejte na Kristova slova: „*Sám Otec vás miluje.*“ (J 16,27) Chce vás znovu přijmout (obnovit), chce ve vás vidět odraz své čistoty a svatosti. Dovolíte-li mu, bude pokračovat v dobrém díle, které již ve vás začal, až do dne Ježíše Krista (Fp 1,6). Modlete se vroucněji, věřte plněji. ... *RC 123.5*

Čím méně si myslíme o sobě, tím více oceňujeme nekonečnou čistotu a laskavost našeho Spasitele. Pohled na vlastní hříšnost nás pudí k Tomu, jenž nám může odpustit; a chopí-li se člověk, uvědomující si svou bezmocnost, Krista, zjeví mu Kristus svou moc. Čím více nás k Němu a k Slovu Božímu pudí pocit potřeby, tím plněji poznáme Kristovu povahu a tím dokonaleji budeme zrcadlit Jeho obraz. – SC 63-65 *RC 123.6*

Skrze víru je všechno naše

„Všecky věci vaše jsou... vy pak Kristovi, a Kristus Boží.“ (1 K 3,21-23) RC 124.1

Nejen že byl Syn Boží dán jako oběť za viníky, jako Vykupitel za ztracené, ale skrze Něho jsou všechny věci naše. Ti, kteří měli víru v Krista, ti kteří byli poslušni Jeho nařízení, poznají ze zkušenosti bezmeznost síly, která nám neustále podává svědectví o tom, že jsme Kristovi a že Kristus je náš. Spasitel nám udělil výsadní právo na naše dědictví, a protože jsme si zvolili Krista za svůj díl, stojíme ve výhodném postavení. RC 124.2

Ti, kdo jsou poslušni Jeho Slova, mohou přijmout tento důkaz – ujištění pravdy, takové, jaká je v Ježíši. Jestliže navykne naše mysl, aby prodlévaly u věcí víry, která nám byla dána, můžeme zůstat pevní, jako bychom viděli Neviditelného (Žd 11,27). Ti, kdo krácejí s Ježíšem, se mohou radovat radostí nevýslovnou a slávy plnou (1 Pt 1,8). ... RC 124.3

Vytrvalá víra a neustálá poslušnost jsou nezbytné pro setrvávání v Jeho lásce. ... Musíme žít každým slovem, které vyšlo z Božích úst (Mt 4,4). Pak pravda taková, jaká je v Ježíši, pravda která je zpříkladněna v Jeho charakteru, se projeví v našich životech, v našem duchu, našich slovech, našich náladách. Pravda se stane zákonem mysli. Kristus bude utvořen uvnitř, ta naděje slávy (Ko 1,27). RC 124.4

Existuje zvlášť úzké spojení mezi proměněnou duší a Bohem. Je nemožné najít slova, kterými by šlo vyličit toto spojení. Je to poklad mající nekonečně větší cenu pro pravého věřícího než zlato a stříbro. RC 124.5

Křesťan vidí Spasitele stále před sebou a pohledem na Něho je proměňován v tentýž obraz, od slávy k slávě (2 K 3,18). Nese Boží znamení. Máme se toho vzdát kvůli falešné vědě? Nikdy! Pravda je plná božského bohatství. Ten, kdo je účastníkem božské přirozenosti, se bude pevně držet pravdy. On se jí nikdy nepustí; protože pravda drží jeho. RC 124.6

Nezapomeňme nikdy na to, že charakter, který si denně utváříme, rozhodnou o našem budoucí osudu. Ti, jejichž srdce jsou naplněna Kristovou láskou, naleznou v nebeských dvorech radostné přijetí. ... RC 124.7

Je to duchovní stav Božích dětí, který je jejich slávou v Jeho očích. Toto je odlišující znamení, které je odděluje od světa... Musíme hladovět a žíznit po spravedlnosti, abychom mohli představit Krista světu. Pokud Jeho láska zůstává v našich srdcích, bude to jasně vidět. Tehdy budeme světlem na světě. Kristus vyzývá každého svého následovníka, aby zjevil ctnosti Jeho charakteru, představoval Ho slovy a skutky a uvedl ve známost Jeho lásku. – Manuscript 84, 1905 RC 124.8

Vírou se rozvíjí každá přednost

„Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího.“ (J 3,3) RC 125.1

Ptáš se: Co mám dělat, abych byl spasen? Než začneš studovat Bibli, odlož své představy, své zděné i vypěstované domněnky. Zkoumáš-li Písmo jen proto, abys v něm našel potvrzení svých názorů, nikdy nepoznáš pravdu. Čti Písmo, abys poznal, co říká Pán. Jestliže se při studiu Bible přesvědčíš, že tvé hýčkané názory nesouhlasí s pravdou, nevykládej pravdu takovým převráceným způsobem, aby odpovídala tvému přesvědčení, ale přijmi světlo, které ti Pán ukázal. Otevři svou mysl i srdce, abys mohl poznat úžasné věci ze Slova Božího. *RC 125.2*

Víra v Krista jako ve Vykupitele světa vyžaduje uznání osvětleného rozumu, který je ovládán srdcem, jež umí rozeznat a ocenit nebeský poklad. Takovou víru nemůžeme oddělit od pokání a přeměny povahy. Věřit znamená nalézt a přijmout poklad evangelia se všemi povinnostmi, které ukládá. *RC 125.3*

„Nenarodí-li se člověk znovu, nemůže spatřit království Boží.“ (J 3,3) Může se domnívat, může si leccos představovat, ale bez pohledu víry nemůžeme poklad spatřit. Kristus obětoval svůj život, aby nám zajistil poklad nesrovnatelné ceny. Avšak bez znovuzrození z víry v Jeho krev nedosáhne odpuštění hříchů a nezíská věčný poklad žádná hynoucí duše. *RC 125.4*

Potřebujeme osvětlení Duchem svatým, abychom mohli rozpoznat pravdy Božího Slova. Kráasy přírody můžeme pozorovat jen, když je ozáří slunce svým světlem a zažene tmu. Ani poklady Božího Slova nemůžeme ocenit, pokud je neozáří jasné paprsky Slunce spravedlnosti. *RC 125.5*

Bůh ze své lásky poslal Ducha svatého, aby zjevoval Boží pravdy každému člověku, který bezvýhradně věří Kristu. Jeho mocí jsou vštípeny do mysli životně důležité pravdy, na nichž závisí spasení člověka a cesta života je představena tak jasně, že na ní nikdo nemusí bloudit. ... Kdykoli studujeme Bibli, měli bychom se modlit, aby nám Boží svatý Duch osvětlil čtené Slovo. Jen tak můžeme poznat a ocenit poklady Písma. – COL 112, 113 *RC 125.6*

Vírou v Krista může být odstraněn každý nedostatek charakteru, očištěna každá poskvrna, napravena každá chyba a rozvinuta každá přednost. – Ed 257 *RC 125.7*

Víra je štítem pro každou duši

„A zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivé nešlechtníka toho uhasiti.“ (Ef 6,16) RC 126.1

Víra znamená důvěřovat Bohu – věřit tomu, že nás miluje a nejlépe zná, co je pro naše dobro. Taková víra přijímá místo naší nevědomosti Jeho moudrost; místo naší slabosti Jeho sílu; místo naší hříšnosti Jeho spravedlnost. Náš život, vše co jsme a máme, náleží již Jemu; víra uznává Jeho vlastnictví a přijímá Jeho požehnání. Pravda, upřímnost a čistota byly označeny za tajemství životního úspěchu. Je to víra, která nám tyto zásady dává do vlastnictví. RC 126.2

Každá dobrá pohnutka nebo snaha je darem Božím; víra přijímá od Boha život, který jedině může způsobit opravdový růst a pokrok. RC 126.3

Proto by mělo být dobře objasněno, jak máme pěstovat víru. Každé Boží zaslíbení je vázáno určitými podmínkami. Jsme-li ochotni činit Jeho vůli, stává se Jeho síla naší silou. Každý dar, který On slibuje, je obsažen v samotném zaslíbení. *„Símě je Boží slovo.“ (L 8,11) RC 126.4*

V semínku je již vlastně skryta celá rostlina; a v Božích zaslíbeních, podobně jako v semínku život rostliny, jsou již předem obsaženy zaslíbené Boží dary. Jestliže přijmeme toto zaslíbení, obdržíme tento dar. RC 126.5

Víra, která nás uschopňuje přijmout Boží dary, je sama o sobě darem, který je v jisté míře udělován každé lidské bytosti. Roste podle toho, jak se přizpůsobuje Božímu Slovu. Aby mohla víra sílit, musíme ji často přivádět do přímého styku s Božím Slovem. Při studiu Bible má být student veden k tomu, aby spatřoval moc Božího Slova. Při stvoření Bůh *„řekl a stalo, rozkázal a postavilo se“ (Ž 33,9). ... RC 126.6*

Z lidského hlediska je život všech neznámou stezkou. Je to cesta, po které vzhledem k naší hlubší zkušenosti, kráčíme každý sám. Žádná lidská bytost nemůže plně vniknout do našeho nejniternějšího života. Jak horlivé by mělo být naše úsilí pro blaho dítěte, které kráčí cestou, na které dříve nebo později musí volit směr, samo si určující cíl života pro věčnost, abychom jeho důvěru včas obrátili k jistému Průvodci a Spomocníkovi! RC 126.5

Žádný vliv, který má být štítem proti pokušení a pohnutkou k čistotě a pravdě, se nevyrovná vědomí Boží přítomnosti. *„Všechno je nahé a odkryté před očima toho, jemuž se budeme zodpovídat.“ „Čisté jsou tvé oči, tak že na zlé věci hleděti, a na bezpráví se dívati nemůžeš.“ (Žd 4,13; Abk 1,13) RC 126.6*

Tato myšlenka byla Josefovým štítem uprostřed zkaženosti Egypta. Na svody pokušení měl pevnou odpověď: *„Jak bych... mohl učinit takovou nešlechtnost a hřešit i proti Bohu?“ (Gn 39,9) Víra, pokud je prohlubována, se stane takovým štítem každé duši. – Ed 253-255 RC 126.7*

Víra nás činí způsobilými pro královskou rodinu

„Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.“ (Žd 11,1) RC 127.1

Jak často obstáli proti moci celého světa ti, kdo důvěřovali Božímu Slovu, i když sami byli naprosto bezmocní! Enoch, muž čistého srdce a svatého života, se držel pevně své víry ve vítězství spravedlnosti proti zkaženému a posmívajícímu se pokolení. Noe se svou rodinou odolal lidem své doby, lidem veliké tělesné i duchovní síly a nejhlubšího mravního úpadku. Dítka Izraelské při Rudém moři, bezmocné množství ustrašených otroků proti nejmocnějšímu vojsku nejmocnějšího národa na zemi. David, pastýřský mládeneček, jemuž Bůh zaslíbil trůn, proti Saulovi, ustanovenému vládci, který se nechtěl vzdát své moci. Sidrach a jeho přátelé v ohnivé peci a král Nabuchodonozor na trůnu. Daniel mezi lvy a jeho nepřátelé na vysokých místech královského dvora. Ježíš na kříži a židovští kněží a zákoníci, kteří donutili římského místodržitele k prosazení své vůle. Pavel vedený v okovech k mučednické smrti a Nero, krutovládce světové říše. RC 127.2

Takové příklady se nenalézají jenom v Bibli. Vyskytují se hojně v každém záznamu o lidském pokroku. Valdenští a Hugenoti; Viklef a Hus; Jeroným a Luther; Tyndale a Knox; Zinzendorf a Wesley. Tito, spolu s velkým množstvím jiných, dosvědčili moc Božího Slova proti lidské moci a zchytralosti, jež podporovaly zlo. Takoví jsou pravými šlechtici lidstva na tomto světě. Jsou jeho královským rodem. Dnešní mládež je povolána k tomu, aby zaujala jejich místa. RC 127.3

Víra je potřebná v malých věcech ne méně než stejně tak jako ve velkých záležitostech života. Ve všech našich každodenních záležitostech a zaměstnáních se nám skrze trvalou důvěru stane podporující Boží síla skutečností. ... RC 127.4

Jedině vědomí Boží přítomnosti může zahnat strach, jenž by učinil bázlivému dítěti život břemenem. Utvrďte v jeho mysli zaslíbení: *„Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí, a zastává jich.“ (Ž 34,8)* Přečtěte mu podivuhodný příběh o Elizeovi v horském městečku, kdy mezi ním a vojskem ozbrojených nepřátel byl mocný houf nebeských andělů. Přečtěte mu, jak se Petrovi ve vězení, odsouzenému na smrt, ukázal anděl Boží, který prošel ozbrojenou stráží těžkými dveřmi a velkou železnou bránou, navzdory všem jejich závorám a zámkům a vyvedl Božího služebníka do bezpečí. ... RC 127.5

Bůh bude pracovat i nyní neméně význačným způsobem jako tenkrát, všude tam, kde se nalézají srdce víry, která jsou hotova stát se průchodištěm Jeho moci. – Ed 254-256 RC 127.6

Jak můžeme získat duchovní sílu

„Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně.“
(J 5,39) RC 128.1

Duch svatý je po boku každého opravdového badatele Božího Slova, uschopňuje ho objevit skryté drahokamy pravdy. Jeho mysli se zmocňuje Božské osvětlení, vštěpuje mu pravdu s novým, svěžím významem. Je naplněn radostí, jakou nikdy předtím necítil. Spočívá na něm Boží pokoj. Uvědomuje si vzácnost pravdy jako nikdy předtím. A nebeské světlo vyzařující ze Slova způsobuje, že se zdá, jako by každé písmeno bylo zabarveno zlatem. Samotný Bůh promlouvá k srdci, činíce své slovo duchem a životem. RC 128.2

Věčný život je přijímání živých prvků z Písma Svatého, konající vůli Boží. To je to, co znamená jíst tělo a pít krev Syna Božího. Výsadou všech je podílet se na nebeském chlebu studováním Slova, a tak získat duchovní sílu a energii. ... A pro ty, kdo přijali Krista jako osobního Spasitele, je připravena bohatá hostina. Denně, když jedí Jeho Slovo, jsou vyživováni a posilováni. RC 128.3

Proč Boží lid prochází kolem slov Velkého Učitele? Proč se spoléhá na pomoc a útěchu lidských bytostí, když má tak velké a drahé zaslíbení: *„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mě poslal ten živý Otec a já žiji skrze Otce, tak ten, kdo jí mne, bude žít skrze mne... Kdo jí tento chléb, bude žít na věky?“* (J 6,56-58) ... RC 128.4

Ti, kdo se účastní hostiny pro ně připravené, získají zkušenost nejvyšší ceny. Poznají, že v porovnání s Božím Slovem je slovo člověka jako plevy k pšenici. RC 128.5

V každém plánu, který si vytyčíme, musíme jednat s naprostou závislostí na Bohu, jinak budeme oklamáni pouhým zdáním namísto skutečností. ... RC 128.6

V důsledku chřadnutí těla musí být krev neustále obnovována potravou. Tak je to i v našem duchovní životě. Slovo musí být denně přijímáno, musíme mu věřit a žít podle něho. Kristus musí přebývat v nás, oživující celou bytost, obnovující životodárnou krev duše. Jeho příklad musí být naším průvodcem. V našem jednání mezi sebou navzájem musíme projevit Jeho soucit. V našich srdcích musí dojít k opravdovému uskutečňování Kristovy milosti. Pak můžeme říct spolu s apoštolem: *„Žiji tedy již ne já, ale žije ve mně Kristus.“* Kristův život zůstávající v duši je důvodem k radosti a zárukou naší slávy. – RH Oct. 1, 1901 RC 128.7

Duch svatý – Kristův zástupce

„Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, onť vás naučí všemu a připomenet' vám všechno, což jsem koli mluvil vám.“ (J 14,26) RC 129.1

To, že Kristus se jim mohl zjevit, a přesto být neviditelný světu, bylo pro učedníky tajemstvím. Nemohli pochopit duchovní význam Kristových slov. Mysleli na vnější, viditelný projev. Nemohli pochopit skutečnost, že Kristus mohl být přítomen mezi nimi, a přesto být nespátřen světem. Necháпали význam duchovního zjevení. RC 129.2

Velký Učitel toužil poskytnout učedníkům veškeré možné povzbuzení a útěchu, protože oni měli být tak tvrdě zkoušeni. Bylo však těžké pro ně pochopit Jeho slova. Musí se ještě naučit, že vnitřní duchovní život, celý provoněný poslušností z lásky, jim udělí duchovní moc, kterou potřebují. RC 129.3

Zaslíbení Utěšitele představovalo pro ně drahocennou pravdu. Ujistilo je to, že neztratí svou víru i za nanejvýš těžkých okolností. Duch svatý, poslaný v Kristově jménu, je měl naučit všemu a připomenout jim všechno, co jim řekl Kristus. Duch svatý měl být Kristovým zástupcem, Obhájcem, který se stále přimlouvá za padlý lidský rod. On prosí, aby jim byla dána duchovní moc, aby v moci toho Mocnějšího než všichni nepřátelé Boží i lidí, byli schopni zvítězit na svými duchovní nepřáteli. RC 129.4

Ten, kdo zná konec na počátku, učinil opatření proti útoku satanských nástrojů. A On splní své slovo věrným v každé době. Jeho Slovo je jisté a stálé; ani jeho jediné písmenko ani jedna čárka nezklame. Jestliže se lidé budou držet pod Boží ochranou, Jeho korouhev bude nad nimi rozprostřena jako nedobytná pevnost. On dosvědčí, že Jeho Slovo nemůže nikdy zklamat. On dokáže, že je světlem, které svítí v temném místě, dokud se nerozbřesne den. On, Slunce spravedlnosti, vzejde a zdraví bude na Jeho paprscích (2 Pt 1,19; Mal 4,2). ... RC 129.5

On dal ujištění, že Duch svatý bude dán, aby s vámi zůstal navěky a aby byl vaším obhájcem a průvodcem. (J 14,16) On vás prosí, abyste Mu důvěřovali a odevzdali se do Jeho péče. Duch svatý neustále působí – vyučuje, připomíná, svědčí, přichází do duše jako božský utěšitel a přesvědčuje o hříchu jako ustanovený soudce a průvodce. ... RC 129.6

Vaším úkolem je spolupracovat s Kristem, abyste mohli být v Něm doplněni (Ko 2,10). Tím, že se s Ním vírou spojíte a budete Mu důvěřovat a přijímat Ho, stanete se Jeho součástí. Váš charakter pak bude Jeho slávou, která má být na vás zjevena (Ř 8,18). – Manuscript 44, 1897 RC 129.7

Naplnění mocí Ducha svatého

„Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samarii, a až do posledních končin země.“ (Sk 1,8) RC 130.1

Naší výsadou je kázat Slovo Boží v dokázání Ducha. (1 K 2,4) Výsadou každé duše je uplatňovat víru v našeho Pána Ježíše Krista. Čistý duchovní život přichází pouze tehdy, když se duše sama odevzdá do vůle Boží skrze Krista, usmiřujícího Spasitele. Je naší výsadou být vedeni Duchem svatým. Cvičením víry jsme přivedeni do společenství s Ježíšem Kristem, protože Kristus přebývá v srdcích všech, kteří jsou tiší a pokorní. Jejich je víra, která působí skrze lásku a očišťuje duši, víra, která přinese pokoj do srdce a vede po cestě sebezapření a oběti. RC 130.2

Je nám dáno zaslíbení, že když budeme pokračovat v poznávání Pána, budeme vědět, že „*jeho vycházení je jako jitřní svítání*“ (Oz 6,3). Je nezbytné, abychom každý den měli Boží proměňující milost v srdci, aby všechny naše slova a činy mohly dosvědčit, že jsme podřízeni mysli a vůli Boží. Když budeme konat naší ustanovenou službu s tichostí a pokorou, zjevíme v našich životech proměňující moc Ducha svatého. Pak se staneme Pánovými nástroji ke konání Jeho díla. RC 130.3

S pokorou a tichostí a přesto s velkou vážností, máme poskytnout naši službu Bohu. Kristus je náš vzor, náš příklad ve všech věcech. On byl naplněn Duchem a moc Ducha se projevila skrze Něho, ne tělesnými pohyby, ale horlivostí v dobrých skutcích. RC 130.4

Mezi Božím lidem je zapotřebí hluboké a důkladné zkoumání srdce, aby mohl být schopen pochopit, co znamená pravé náboženství. Kristus je úžasný učitel. Jeho život a slova jsou založena na zdravých zásadách. Jeho způsob učení byl velmi jednoduchý. Byl utvářen podle božské podoby, a pokud Ho budeme následovat, neučiníme žádnou chybu. ... RC 130.5

Naše životy musí být skryty s Kristem v Bohu (Ko 3,3). Musíme mít osobní poznání Krista. Jedině tehdy Ho můžeme správně představovat světu. Kdekoli jsme, musíme naše světlo nechat zářit k Boží slávě v dobrých skutcích. Toto je velké a důležité dílo našeho života. Ti, kteří jsou skutečně pod vlivem Ducha svatého, projeví Jeho moc praktickým uplatňováním věčných zásad pravdy. Oni zjeví, že svatý olej vytéká ze dvou olivových ratolestí do komůrek chrámu duše. Jejich slova budou naplněna mocí Ducha svatého, aby obměkčila a podmanila si srdce. To jasně ukáže, že vyřčená slova jsou duch a život (J 6,63). – Letter 352, 1908 RC 130.6

My nemůžeme používat Ducha svatého, On musí použít nás

„A onť přijda, obviňovati bude svět z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu.“ (J 16,8) RC 131.1

Kristus zaslíbil své církvi dar Ducha svatého a toto zaslíbení platí stejně tak prvním učedníkům jako i nám. Ale jako každé jiné zaslíbení je dáno za určitých podmínek. Jsou mnozí, kteří tvrdí, že věří a dožadují se Božích zaslíbení; oni mluví o Kristu a Duchu svatém, přesto však nedosahují žádného požehnání, protože nepodřídí svou duši vedení a vládě božských mocností. *RC 131.2*

My nemůžeme používat Ducha svatého; Duch svatý musí použít nás. Skrze Ducha, Bůh působí ve svém lidu *„chtění i činění podle své dobré vůle“* (Fp 2,3). Mnozí se však nechtějí podříditi tomuto vedení. Chtějí se sami vést. To je důvod, proč neobdrží nebeský dar. Pouze těm, kteří pokorně čekají na Boha, kteří očekávají na Jeho vedení a milost, bude dán Duch svatý. Toto zaslíbené požehnání, požadované vírou, přináší s sebou všechna jiná požehnání. Bývá dáváno podle bohatství Kristovy milosti a On je ochoten obdařit jím každou duši, která je schopna ho přijmout. *RC 131.3*

Udělení Ducha svatého je udělením Kristova života. Pouze ti, kteří jsou takto Bohem vyučeni, pouze ti, kteří mají v sobě působícího Ducha a v jejichž životě se projevuje Kristův život, se mohou stát opravdovými představiteli svého Spasitele. *RC 131.4*

Bůh přijímá lidi takové, jací jsou a vychovává je pro svou službu, jestliže se Mu odevzdají. Když je do duše přijat Duch Boží, oživí všechny její schopnosti. Pod vedením Ducha svatého se mysl upřímně oddaná Bohu harmonicky rozvíjí a je posílena, aby mohla pochopit a vyplnit Boží požadavky. Slabý, nerozhodný charakter se stane pevným a stálým. *RC 131.5*

Stálá oddanost vytvoří mezi Kristem a Jeho učedníky tak úzké spojení, že se křesťan stane povahou podobným Svému Mistru. Má jasnější a širší rozhled. Jeho bystrost je pronikavější, jeho úsudek je vyváženější. Je tak oživen životodárnou silou Slunce spravedlnosti, že může přinášet hojné ovoce k Boží slávě. ... *RC 131.6*

Jaký užitek bychom měli z toho, že jednorozený Boží Syn se pokořil a snášel pokušení lstivého nepřitele, a zemřel, spravedlivý za nespravedlivé, kdyby nám nebyl dán Duch svatý jako neustále působící oživující síla, aby v každém jednotlivém případě uvedl v platnost to, co Vykupitel světa vymohl? – GW 284-286 *RC 131.7*

Duch svatý – Kristův zvláštní dar

„Jednomu pak každému z nás dána jest milost podle míry obdarování Kristova. Protož dí Písmo: Vstoupiv na výsost, játe vedl vězně, a dal dary lidem.“ (Ef 4,7.8) RC 132.1

Ježíš, Boží Syn se ponížil kvůli nám, snášel pokušení pro nás, zvítězil v náš prospěch a ukázal nám, jak můžeme i my zvítězit. ... RC 132.2

Duch svatý byl zaslíben, že bude s těmi, kteří bojují o vítězství a tím, že se projevil veškerou mocí, vybavil lidský nástroj nadpřirozenými silami a poučil nevědomé o tajemství Božího království. ... RC 132.3

Duch svatý, jenž byl dán, uschopnil Jeho učedníky, apoštoly, aby se pevně a rozhodně postavili proti všem druhům modlářství a vyvyšovali Pána a pouze Jeho. Kdo jiný než Ježíš Kristus svým Duchem a božskou mocí vedl pera svatých pisatelů, aby světu mohl být představen drahocenný záznam slov a skutků Ježíše Krista? RC 132.4

Zaslíbený Duch svatý, kterého On poslal, když vystoupil ke svému Otci, stále působí, aby obrátil pozornost k veliké oběti přinesené na kříži Golgoty, zjevil světu Boží lásku k člověku a odhalil usvědčené duši drahocenné věci v Písmu Svatém a zpřístupnil zatemnělým myslím jasné paprsky Slunce spravedlnosti, pravdu, která způsobí, že se jejich srdce rozhoří probuzeným porozuměním věčných pravd. RC 132.5

Kdo jiný než Duch svatý předkládá myslí mravní měřítko spravedlnosti, přesvědčuje ji o hříchu a vyvolává zármutek podle Boha, který působí pokání, jehož nelze litovat a nabádá ke cvičení víry v Toho, který jedině může zachránit od všech hříchů (2 K 7,10; Mt 1,21)? ... RC 132.6

Měli bychom pečlivě uvažovat o Kristově životě a neustále ho studovat s touhou porozumět tomu, proč musel vůbec přijít. Můžeme učinit naše závěry pouze zkoumáním Písma Svatého, tak jak nám Kristus přikázal, abychom činili, protože On říká: *„Písma svědčí o mně.“* Zkoumáním Božího Slova můžeme najít ctnosti poslušnosti jako protiklad hříšné neposlušnosti. *„Neboť jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšnými, tak se také poslušností jednoho mnozí stanou spravedlivými.“* (Ř 5,19) RC 132.7

Studujme pozorně zahradu Eden s její hanebnou poskvrnou neposlušnosti a porovnávejme ji se zahradou Getsemane, kde Vykupitel světa trpěl nadlidskými mukami, když byly na Něho vloženy hříchy celého světa. – Manuscript 1, 1892 RC 132.8

Výsledek přijetí Ducha

„My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha toho, kterýž jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám.“ (1 K 2,12) RC 133.1

Duch svatý zmocnil učedníky vyvyšovat pouze Hospodina a vedl pera svatých pisatelů, aby záznam Kristových slov a skutků mohl být odevzdán světu. I dnes tento Duch neustále působí, snaží se obrátit pozornost lidí k velké oběti přinesené na kříži Golgoty, zjevuje světu Boží lásku k člověku a odhaluje duši přesvědčené o své vině zaslíbení Písma Svatého. RC 133.2

Je to Duch, který způsobuje, že do zatemnělých myslí zazáří jasné paprsky Slunce spravedlnosti a že se lidská srdce rozhoří probuzeným uvědoměním si věčných pravd. Je to Duch, který představuje před mysl velké měřítko spravedlnosti a přesvědčuje ji o hříchu. Je to Duch, který probouzí víru v Toho, který jediné může zachránit od hříchu a který způsobuje změnu charakteru tím, že odvádí city lidí od věcí časných a pomíjitelných a upíná je k věčnému dědictví. Duch obnovuje, zjemňuje a posvěcuje lidské bytosti a uschopňuje je, aby se mohly stát členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. RC 133.3

Když se člověk úplně zřekne vlastního já, když jsou všichni falešní bohové vypuzeni z duše, pak je tato prázdnota vyplněna přílivem Ducha Kristova. Takový člověk má víru, která očišťuje duši od veškerého poskvrnění. Je podřízen Duchu a přemýšlí o věcech Ducha. Nespolehá na sebe. Kristus je mu vším ve všem. Přijímá s pokorou pravdy a vzdává Bohu čest slovy: *„My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha, kterýž jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám.“* RC 133.4

Duch, kterého zjevuje, také působí v něm ovoce spravedlnosti. Kristus je v něm *„pramenem vody tryskající k věčnému životu“* (J 4,14). On se stává ratolestí pravého vinného Kmene a přináší bohaté ovoce hroznů k Boží slávě. Jaký je charakter přineseného ovoce? – Ovoce Ducha je *„láska,“* ne nenávisť; *„radost,“* ne nespokojenost a smutek; *„pokoj,“* ne podrážděnost, starosti a těžkosti, které jsme si sami způsobili. Je to *„tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost a středmost“* (Ga 5,22-23). Ti, kdo mají tohoto Ducha, jsou opravdovými Božími spolupracovníky. ... Mluví rozumná slova a podle Kristova příkladu vynáší z pokladu svého srdce čisté a svaté věci (Mt 12,35). – GW 286-288 RC 133.5

Máme zjevovat Kristovu lásku a radost

„Bůh pak naděje naplňujž vás všelikou radostí a pokojem u víře, tak abyste se rozhojnili v naději skrze moc Ducha svatého.“ (Ř 15,13) RC 134.1

V nezměrném pokladu Ducha svatého jsou obsaženy všechny zdroje nebes. Bůh nijak neomezuje působení své milosti na lidi. Kdyby všichni chtěli přijmout Ducha Božího, všichni by jím byli naplněni. Každý člověk má možnost stát se živým prostředníkem, skrze něhož Bůh může předávat světu bohatství své milosti, nevyčerpatelné bohatství Ježíše Krista. Kristus chce mnoho prostředníků, kteří by světu ukazovali Jeho Ducha a Jeho povahu. Náš svět nepotřebuje nic tak naléhavě jako projevy Spasitelovy lásky prostřednictvím lidí. Celé nebe vyhlíží prostředníky, kteří by lidem zprostředkovali olej Ducha svatého, aby se pro ně stal zdrojem radosti a požehnání. RC 134.2

Kristus učinil všechno pro to, aby se Jeho církev stala tělem proměněným a ozářeným „Světlem světa“ a měla slávu „Immanuele“. Kristus si přeje, aby každého křesťana obklopovalo duchovní ovzduší světla a pokoje. Chce, aby se Jeho radost projevovala v našich životech. RC 134.3

Přítomnost Ducha svatého v nás se projeví navenek láskou. Plnost Boží moci bude prostřednictvím posvěceného člověka působit na další. RC 134.4

Slunce spravedlnosti nese „*zdraví na svých paprscích*“ (Mal 4,2). Tak má z každého pravého učedníka vyzářovat vliv, který vede k životu, odvaze, užitečnosti a pravému uzdravení. RC 134.5

Náboženství Ježíše Krista znamená víc než odpuštění hříchů. Odstraňuje naše hříchy a prázdnotu vyplňuje dary Ducha svatého. Je to Boží osvětlení, radost v Pánu. Je to srdce zbavené sobectví a poctěné trvalou přítomností Pána Ježíše. Jestliže v srdci vládne Kristus, je čisté a osvobozené od hříchu. V životě takového člověka se projevuje sláva, plnost a dokonalost plánu spasení. Každý, kdo přijímá Spasitele, získává dokonalý pokoj, dokonalou lásku a dokonalou jistotu. Krása a vliv Kristovy povahy, která se projevuje v životě člověka, svědčí o tom, že Bůh opravdu poslal svého Syna na svět, aby jej spasil. – COL 419, 420 RC 134.6

Když budeš věřit, nalezneš pokoj a radost v Duchu svatém. Víra přináší pokoj a důvěřování Bohu přináší radost. – 2T 319, 320 RC 134.7

Nádherný strom života

„Štípil pak byl Hospodin Bůh ráj v Eden na východ... A vyvedl Hospodin Bůh z země všeliký strom na pohledění libý, a ovoce k jídlu chutné; též strom života uprostřed ráje, i strom vědění dobrého a zlého.“ (Gn 2,8.9) RC 135.1

Člověk byl stvořen k obrazu Božímu. Jeho povaha byla v souladu s vůlí Boží. Jeho mysl byla s to pochopit božské věci. Jeho city byly čisté, jeho žádosti a vášně byly ovládány rozumem. Byl svatý a šťastný, že byl k obrazu Božímu, a byl plně poslušen vůle Boží. Když člověk vzešel z ruky svého Stvořitele, byl vysoké postavy a dokonale souměrný. Jeho vzezření bylo zdravé a planul světlem života a radosti. ... RC 135.2

Všechno, co Bůh vytvořil, bylo dokonale krásné a zdá se, že nechybělo nic, co by mohlo přispět ke štěstí svatého páru; a přece Stvořitel podal další znamení své lásky k nim a připravil jim zvláštní zahradu k obývání. V zahradě byly stromy všech druhů, obtěžkané vonnými a chutnými plody. ... Uprostřed zahrady stál strom života, který v nádheře převyšoval všechny ostatní stromy. Jeho plody byly podobny zlatým a stříbrným jablkům a měly moc učinit život věčným. ... RC 135.3 RC 135.3

Zkušebním kamenem poslušnosti, věrnosti a lásky našich prvních rodičů byl strom poznání, který stál u stromu života uprostřed zahrady. Z jiných stromů mohli jíst svobodně, z tohoto stromu jíst jim bylo pod trestem smrti zapovězeno. ... RC 135.4

Navštěvovali je andělé a měli možnost bezprostředního styku se Stvořitelem. Byli silní díky stromu života a jejich rozumová schopnost byla jen nepatrně menší než schopnost andělů. – PP 45-50 RC 135.5

(Naši první rodiče) mohli sdílet společenství s Bohem a svatými anděly; ... nejdříve však... musela být vyzkoušena jejich věrnost. ... Poslušnost, naprostá a stálá, byla podmínkou věčné blaženosti. Za této podmínky měl člověk přístup ke stromu života. – PP 48, 49 RC 135.6

Aby měl život věčný, musel by člověk nadále požívat ze stromu života. Je-li toho zbaven, bude se jeho životnost postupně zmenšovat, dokud život zcela nevyhasne... (Satan) doufal, že budou požívat ze stromu života. ... Po pádu člověka bylo však ihned uloženo svatým andělům, aby střežili strom života. ... Nikomu z Adamovy rodiny nebylo dovoleno překročit tuto přehradu a požívat životodárné ovoce; proto žádný hříšník není nesmrtelný. – PP 60 RC 135.7

Všeobecná nadvláda zákona

„Hospodinova jest země, a plnost její, okršlek země, i ti, kteříž obývají na něm. Nebo on ji na moři založil, a na řekách upevnil ji.“ (Ž 24,1.2) RC 136.1

Na všech stvořených věcech je patrný otisk Božství. Příroda svědčí o Bohu. Když se vnímavá mysl dostane do kontaktu s tajemnými divy vesmíru, nemůže nepoznat působení nekonečné moci. Země nevytváří rok co rok svoji hojnost a nepokračuje ve svém oběhu kolem slunce vlastní přirozenou silou. Neviditelná ruka řídí planety na jejich nebeských dráhách. Celou přírodou proniká tajemný život – život, který udržuje nesčíslné světy v jejich nekonečném prostoru, žije v nepatrném hmyzu vznášejícím se v letním vánku, pohání let vlaštovky, dává potravu mladým krkavcům, kteří volají k němu (Ž 147,9), mění poupě v květ a květ v ovoce. RC 136.2

Ta stejná síla, která udržuje přírodu, působí také v člověku. Ty stejné dokonalé zákony, které řídí pohyby hvězd a atomy, řídí i lidský život. Zákony, které ovládají činnost srdce a usměrňují tok životodárného proudu v těle, jsou zákony mocné Inteligence, která má ve své moci i duši člověka. Z ní pochází veškerý život. Jen v souladu s Bohem lze najít pravou sféru působení. Pro všechno Jeho stvoření platí stejné podmínky – život je udržován přijímáním Božího života a trvá v souladu s vůlí Stvořitele. Přestoupit jeho fyzické, duševní nebo mravní zákony znamená dostat se do nesouladu s vesmírem, zavést disharmonii, anarchii a zkázu. RC 136.3

Pro toho, kdo se takto učí chápat přírodní jevy, se svět stává učebnicí a život školou. Jednota člověka s přírodou a s Bohem, všeobecná nadvláda Jeho zákona a zjevné následky přestoupení nemohou zůstat bez účinku na mysl a utváření charakteru. ... RC 136.4

Pokud je to možné, nechť děti od svých nejranějších let přebývají tam, kde tato podivuhodná kniha přírody bude před nimi otevřena. Umožněte jim hledět na velebné scény, které na nebeské plátno namaloval veliký Mistr-Umělec... nechejte je, ať odhalují tajemství střídání ročních období, aby se tak ze všech Jeho děl učily o svém Stvořiteli. RC 136.5

Žádným jiným způsobem nemohou být položeny tak pevné a jisté základy pravé výchovy. Ve styku s přírodou však dítě nachází i důvod na bezradnost, všímá si působení dvou protichůdných sil. Zde příroda potřebuje vykladače. Pohledem na zlo, které se projevuje i ve světě přírody, si každý musí osvojit smutné poučení: *„To udělal nepřítel.“* (Mt 13,28) ... Naučení z přírody může být správně pochopeno jenom ve světle, které září z Golgoty. – Ed 99-101 RC 136.6

Zákony přírody jsou Božími zákony

„Slov mých pozoruj, k řečem mým nakloň ucha svého. ... Nebo životem jsou těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím.“ (Př 4,20-22) RC 137.1

Protože mysl a duše nachází svoje vyjádření prostřednictvím těla, je duševní i duchovní svěžest velkou měrou závislá na tělesné síle a aktivitě. Všechno, co podporuje tělesné zdraví, podporuje také rozvoj silné mysli a vyváženého charakteru. Bez zdraví tedy nikdo nemůže jasně chápat a přesně plnit své povinnosti ani vůči sobě, vůči bližním, ani vůči svému Stvořiteli. Proto bychom si měli zdraví chránit tak svědomitě jako svůj charakter. Základem všeho výchovného úsilí je znalost fyziologie a zdravotní vědy. ...

RC 137.2

Mládež si ve svěžesti a síle života málo uvědomuje hodnotu svého zdraví. Poklad nad zlato cennější, pro pokrok důležitější než učení, postavení nebo bohatství, a přesto, jak lehkomyslně se s ním nakládá! Jak lehce bývá ztracen! Jak často mnohý člověk, který v boji o bohatství a moc obětuje zdraví, když už téměř dosahuje cíle svých tužeb, padá vysílen, zatímco někdo jiný s větší tělesnou vytrvalostí se zmocňuje vytoužené odměny! Kvůli nezdravým životním podmínkám a zanedbáváním zdravotních zákonů, se mnozí dostali ke zlým návykům, takže nakonec obětovali veškerou naději pro tento svět i pro svět budoucí! ... *RC 137.3*

Jako základnímu principu každé výchovy v tomto směru by měla být mládež vyučována tomu, že přírodní zákony jsou Božími zákony, že jsou skutečně Božské jako přikázání Desatera. Bůh vepsal zákony, jež ovládají náš organismus do každého nervu, svalu a žilky těla. Každé nedbalé a záměrné porušení těchto zákonů je hříchem proti našemu Stvořiteli. Jak je proto nezbytné důkladně znát tyto zákony! ... *RC 137.4*

Zvlášť by měl být zdůrazněn vliv mysli na tělo a také vliv těla na mysl. Elektrická síla mozku, podporovaná duševní činností, udržuje životaschopnost celého systému a je tak neocenitelnou pomocí při vzdorování nemocem. ... Měli bychom také poukázat na sílu vůle a důležitost sebeovládání při zachovávání a udržování zdraví; na skličující, ba přímo zničující účinky hněvu, nespokojenosti, sobectví či nečistoty a na druhé straně na úžasnou, životodárnou sílu, kterou je možné najít v pohodě, radosti, nesobeckosti a vděčnosti. Do fyziologie patří i jedna pravda Písma, o které bychom měli více uvažovat: *„Veselé srdce občerstvuje jako lékařství.“ (Př 17,22) – Ed 195-197 RC 137.5*

Oslavujme Boha svým tělem i duchem

„Nebo koupeni jste za velikou mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.“ (1 K 6,20) RC 138.1

Jak Ho máme následovat, abychom se dozvěděli, kdo je náš učitel? Můžeme zkoumat Jeho Slovo a seznámit se s Jeho životem a skutky. Jeho slova musíme přijmout jako chléb pro naše duše. V každé oblasti, do které je člověk postaven, nám Pán Ježíš zanechal své stopy. Děláme dobře, když Ho následujeme. Ducha, skrze kterého On promlouvá, musíme opatrovat; máme představovat pravdu tak, jak je v Ježíši. Musíme Ho následovat s čistým srdcem a láskou. Vlastní „já“ musí být skryto s Kristem v Bohu; když se pak ukáže Kristus, náš život, tehdy i vy se s ním ukážete ve slávě (Ko 3,3.4). ... RC 138.2

Apoštol Pavel píše pod vnuknutím Božího Ducha, že *„ať děláte cokoli,“* dokonce úplně přirozené věci např. jedení nebo pití, měli byste to dělat ne proto, abyste uspokojili zvrácenou chuť, ale s pocitem zodpovědnosti – *„všechno činit k slávě Boží“* (viz 1 K 10,31). Každá část člověka musí být střežena; musíme si dávat pozor, aby to, co bylo vloženo do žaludku nevypudilo vznešeného ducha a svaté myšlenky. RC 138.3

Jak bych vás mohla potěšit? Ptám se některých. Jako bychom se snažili připravit je o velké dobro, když jim předkládáme nezbytnost jíst rozumně a podřídít všechny jejich zvyky Božímu neměnnému zákonu. RC 138.4

Existují práva, která patří každému jednotlivci. Máme svou osobnost a totožnost, která je naším vlastnictvím. Nikdo nemůže ztratit svou totožnost v jiné. Všichni musí jednat sami za sebe, podle příkazů svého vlastního svědomí. Pokud jde o naši zodpovědnost a vliv, jsme odpovědní Bohu, protože naše životy pocházejí od Něho. Toto nemůžeme získat od lidí, ale pouze od Boha. Jsme Jeho stvořením i vykoupením. Naše těla nejsou naším vlastnictvím, abychom mohli zacházet s nimi, jak se nám líbí, ochromovat je zlozvyky, které vedou ke zkáze, činíce je nemožnými vykonávat Boží dokonalou službu. Naše životy a všechny naše schopnosti patří Jemu. On pečuje o nás v každém okamžiku; On udržuje živý organismus v činnosti; kdybychom byli ponecháni v chodu na jeden okamžik, museli bychom zemřít. Jsme naprosto závislí na Bohu. RC 138.5

Naučíme se velké lekci, když pochopíme náš vztah k Bohu a Jeho vztah k nám. Slova *„Anebo nevíte, že... nejste sami svoji? Byli jste přece koupeni za velikou cenu“* (1 K 6,19.20), by měla být pověšena v pamětní síni, abychom mohli vždy uznávat Boží právo na naše dary, na náš majetek, na náš vliv, na nás samotné. Musíme se naučit, jak máme zacházet s tímto Božím darem, v mysli, v duši, v těle, abychom jako Kristovo vykoupené vlastnictví mohli konat pro Něho zdravou, vonící, (příjemnou) službu. – Special Testimonies, Series A 9:58, 59 RC 138.6

Máme zjevovat zásady nebes

„A protož vyjdětež z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás.“ (2 K 6,17) RC 139.1

Ti, kdo se vydávají za křesťany, vynakládají každoročně obrovské částky na zbytečné a škodlivé požitky, zatímco duše hynou, protože se jim nedostává slova života. Olupují Boha o desátky a oběti, a vydávají na oltář zhoubného požitku více, než kolik přispívají na podporu chudých nebo na šíření evangelia. Kdyby všichni, kdo se nazývají Kristovými následovníky, byli skutečně posvěceni, pak by své prostředky nevydávali na zbytečné, ba škodlivé požitky, nýbrž by je věnovali do pokladnice Páně a křesťané by pak byli příkladem střidmosti, sebezapření a obětavosti. Byli by pak světlem světa. RC 139.2

Svět se oddává bezuzdnému požitkářství. *„Žádost těla, žádost očí a pýcha života“* ovládají lid (1 J 2,16). Avšak Kristovi následovníci mají světlejší povolání: *„Vyjděte z jejich středu a oddělte se, praví Pán, a nečistého se nedotýkejte.“* (2 K 6,17) Ve světle Božího Slova jsme oprávněni říci, že není pravé to posvěcení, jež nezpůsobí naprosté zřeknutí se hříšných zlovyků a světských požitků. RC 139.3

Těm, kdo uposlechnou podmínky *„Vyjděte z jejich středu a oddělte se... a nečistého se nedotýkejte“*, platí Boží zaslíbení: *„já vás přijmu a budu vám Otcem a vy mi budete syny a dcerami, praví Pán Všemohoucí.“* (2 K 6,17.18) Je výsadou a povinností každého křesťana dosáhnout bohatých a vzácných zážitků v náboženských věcech. *„Já jsem světlo světa,“* pravil Ježíš. *„Kdo mě následuje, nebude už chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“* (J 8,12) *„Stežka spravedlivých je jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne.“* (Př 4,18) Každý krok víry a poslušnosti přivádí duši do užšího spojení se Světlem světa, v němž není *„žádné tmy“* (1 J 1,5). Jasné paprsky Slunce spravedlnosti září na služebníky Boží, kteří mají odrážet jeho paprsky. Jako nás učí hvězdy, že je velké světlo na nebi, jehož záře je osvětluje, tak mají křesťané zjevovat, že je Bůh na trůně vesmíru, který je hoden chvály a napodobení. Plody Božího Ducha, čistota a svatost Boží povahy se projevují v Božích svědcích. – GC 475, 476

RC 139.4

Naším úkolem na tomto světě je zjevit čisté zásady, které jsou platné v nebi. – UL 291 RC 139.5

Zdraví je málo ceněným požehnáním

„Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého, jenž přebývá ve vás, kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji?“ (1 K 6,19) RC 140.1

Zdraví je dar, kterého si jen málo lidí váží. Na něm však ve velké míře závisí duševní a tělesná výkonnost. Tělo je sídlem pohnutek a náklonností. Máme je udržovat v co nejlepším zdravotním stavu a ve správném duchovním prostředí, abychom mohli ze svých darů vytěžit co největší užitek. RC 140.2

Všechno, co zmenšuje naše tělesné síly, oslabuje rozum a snižuje schopnost rozeznávat mezi dobrem a zlem. Ztrácíme schopnost rozhodovat se pro dobro a slábne naše vůle ke konání věcí, o nichž víme, že jsou správné. RC 140.3

Jestliže zneužíváme své tělesné síly, zkracujeme dobu, kdy bychom mohli být užiteční pro Boha. Zmenšujeme schopnost konat práci, kterou nám Bůh svěřil. Jestliže dovolíme, aby nás ovládly zlovyky, jestliže chodíme pozdě spát a uspokojujeme chuť na úkor zdraví, oslabujeme své tělo. Jestliže zanedbáváme tělesný pohyb a cvičení a přepínáme mysl i tělo prací, narušujeme vyváženost nervové soustavy. Lidé, kteří si zkracují život a zbavují se schopnosti pracovat ve službách Božích, protože nedbají přírodních zákonů, okrádají o službu Boha i své bližní. RC 140.4

Svým jednáním zkrátili dobu, ve které mohli sloužit druhým, konat dílo, které jim Bůh ve světě určil. Připravili se také o možnost vykonat svou práci v krátké době. Pán Bůh nás bude brát k odpovědnosti, jestliže svými škodlivými návyky připravujeme svět o dobro, které jsme mohli vykonat. RC 140.5

Když přestupujeme zákony, které ovládají naše tělo, přestupujeme tím i mravní zákon. Bůh je původcem všech zákonů. Vepsal svůj zákon svým vlastním prstem na každý nerv, na každý sval a na každou schopnost, kterou člověku svěřil. Nesprávným používáním kteréhokoli tělesného orgánu přestupujeme Boží zákon. RC 140.6

Všichni by se měli dostatečně seznámit se stavbou lidského těla, aby je mohli udržovat v dobrém zdravotním stavu pro službu Bohu. Máme pečlivě udržovat a rozvíjet zdraví, aby se v nás co nejplněji projevovala Boží povaha. Studium vztahů mezi tělesným zdravím a duchovním životem je jednou z nejdůležitějších oblastí výchovy. Měli bychom jí věnovat náležitou pozornost v rodině i ve škole. ... Všichni lidé by měli usilovat o co nejlepší zdraví. RC 140.7

Zvyky podřizujte rozumu a rozum Boží vůli. – COL 346-348 RC 140.8

Příroda poctí ty, kdo jsou poslušni jejích zákonů

„Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se nepoškrňoval pokrmem z stolu královského, a vínem, kteréž král pil. Pročež hledal toho u správce nad dvořany, aby se nemusil poškrňovati.“ (Da 1,8) RC 141.1

Nemůžeme správně pochopit předmět střidmosti, dokud neuvažujeme o něm z biblického hlediska. A nikde nenajdeme úplnější a přesvědčivější vyličení pravé střidmosti a z ní vyplývajícího požehnání, než nám skýtá příběh proroka Daniele a jeho přátel na babylonském dvoře. ... RC 141.2

Nebyla to jejich vlastní pýcha nebo ctižádost, která přivedla tyto mládence na královský dvůr, do společnosti těch, kteří ani neznali, ani se nebáli pravého Boha. Byli zajatci v cizí zemi a Nekonečná moudrost je postavila tam, kde byli. Přemýšleli o svém postavení, se všemi jeho těžkostmi a nebezpečími; a pak v bázní Boží učinili své rozhodnutí. Dokonce i s rizikem královny nelibosti, chtěli zůstat věrni náboženství svých otců. Byli poslušni Božímu zákonu jak přírodnímu, tak i mravnímu a Boží požehnání jim dodávalo sílu, krásu i rozumovou schopnost. RC 141.3

Tito mládenci získali pravou výchovu ve svém raném životě; a nyní, když byli odloučeni od vlivů domova a posvátných společenství, poctili učitele svého dětství. S jejich návyky sebezapření byl spojen upřímný úmysl, píle a neochvějnost. Nepromarnili žádný čas v zábavách, marnivosti nebo pošetilosti. Nebyli puzeni pýchou ani bezcennou ctižádostí; ale snažili se čestně osvědčit k poctě svého vlastního utlačovaného národa a pro slávu Toho, jehož služebníky byli. RC 141.4

Bůh vždy poctí to, co je správné. V Babyloně byli shromážděni nejnadanější mládenci z každé země podrobené velikým dobyvatelem; přesto mezi všemi hebrejskými zajatci neměli soupeře. Vzpřímená postava, pevný, pružný krok, krásné vzezření prozrazovalo, že krev není zkažená, jasné smysly, čistý dech – to všechno svědčilo o dobrých návycích, odznamenání ušlechtilosti, jimiž příroda poctí ty, kdo jsou poslušni jejích zákonů. A když si král po ukončení tříleté výchovy vyzkoušel jejich schopnosti a znalosti, *„nebyl nalezen mezi všemi těmi, jako Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš“* (Da 1,19). Jejich bystré chápání, jejich volba a přesná řeč, jejich obsáhlé a různorodé vědomosti svědčily o neporušené síle a svěžesti jejich duševních schopností. RC 141.5

Život Daniele a jeho přátel byl zaznamenán na stránkách inspirovaného Slova k užítku všech mladých lidí pozdějších věků. – ST Feb. 11, 1886 RC 141.6

8. května

Důležitost přísné střidmosti

„Blahoslavená jsi ty země, když... knížata tvá, když čas jest, jídají pro posilnění, a ne pro opilství.“
(Kaz 10,17) *RC 142.1*

Naučení ze zkušenosti těchto hebrejských mláďenců je tím naučením, o kterém bychom měli všichni velmi uvažovat. Naše nebezpečí není v nedostatku, ale v hojnosti. Jsme neustále pokoušeni až do krajnosti. Ale ti, kdo si chtějí uchovat své síly neporušené pro službu Bohu, musí dodržovat přísnou střidmost v používání všech Jeho darů, stejně tak jako zachovat úplnou zdrženlivost od každého škodlivého nebo ponižujícího požitku. *RC 142.2*

Správné tělesné návyky podporují duševní nadřazenost. Rozumová schopnost, tělesná síla a dlouhověkost jsou závislé na neměnných zákonech. V této záležitosti neexistuje žádná náhoda, žádné štěstí. Nebesa nezakročí, aby ochránila lidi před následky přestupování přírodních zákonů. V pořekadlu, že „každý člověk je strůjcem svého vlastního štěstí“, je velká pravda. Zatímco rodiče jsou zodpovědní za vtisknutí charakteru, stejně jako za vzdělání a výchovu, které poskytnou svým synům a dcerám, tak je dosud stále pravdou, že naše postavení a užitečnost ve světě závisí velkou měrou na našem vlastním způsobu jednání. *RC 142.3*

Nechť si staří i mladí pamatují, že za každé porušení zákona života, příroda vysloví svůj nesouhlas. Trest dopadne stejně tak na duševní jako i tělesné síly. A to nekončí malým proviněním. Následky nesprávného chování lze vidět na jeho potomcích, a tak zděděné hříchy jsou předávány až do třetího nebo čtvrtého pokolení. ... *RC 142.4*

Trpíme za špatné zvyky našich otců, a přesto kolik jich jedná v každém směru ještě hůře než oni! Každým rokem jsou vypity miliony galonů opojných nápojů a miliony dolarů jsou utraceny za tabák. Opium, čaj, káva, tabák, a opojné nápoje rychle hasí životní jiskru vitality, která ještě zůstává v lidském rodu. ... *RC 142.5*

Používání opojného nápoje zbavuje rozumu a zatvrzuje srdce vůči každému čistému a svatému vlivu. ... *RC 142.6*

Dnes potřebujeme muže jako Daniel – muže, kteří vlastní sebezapření a odvahu být rozhodnými reformátory střidmosti. Ať každý křesťan pozná, že jeho příklad a jeho vliv jsou na straně reformy. Nechť kazatelé evangelia jsou věrní v poučování a varování lidí. A nechť si všichni uvědomí, že naše štěstí v druhém světě závisí na pravém zušlechtnění tohoto světa. – ST Feb. 11, 1886 *RC 142.7*

Všechno, co je v živém organismu, patří Hospodinu

„A ve všelikém slovu moudrosti a rozumnosti, na kteréž se jich doptával král, našel je desetkrát zběhlejší nade všechny mudrce a hvězdáře, kteříž byli ve všem království jeho.“ (Da 1,20) RC 143.1

Proč Daniel a jeho přátelé odmítali jíst z králova stolu? Proč odmítali jeho masa a vína? Protože byli učeni, že tento druh jídla by nechoval jejich mysl ani tělesnou soustavu v úplně nejlepším stavu zdraví, aby mohli konat Boží službu. Tito mládenci s velikou vážností žádali toho, který měl dohlížet na jejich stravu, aby je nenutil jíst královy lahůdky a pít jeho vína. Oni ho žádali, aby je podrobil jenom deseti-denní zkoušce a pak je prohlédne a rozhodne podle jejich tělesného vzezření, zda jim jejich střídmá strana nebyla ke škodě. Když zkouška skončila, výsledek rozhodně ukazoval v jejich prospěch. RC 143.2

Zcela jinak tomu bylo s mládenci, kteří jedli lahůdky z králova stolu a pili jeho vína. Jasná jiskra pohledu byla pryč; zdravě červený, zdravý ruměnek zmizel z jejich tváře. Čtyřem hebrejským zajatcům bylo pak dovoleno, aby mohli mít stravu, kterou si zvolili. Jaký výsledek to mělo na mysl a charakter? Oni zásadně odmítali vzpruhy z masa a vína. Byli poslušni Boží vůle v sebezapření, a On jim prokázal své uznání. On chtěl, aby Jeho služebníci poctili svým lpěním na pevných zásadách ve všech svých životních zvycích. Jejich vzezření bylo svědectvím o fyzickém zdraví a mravní čistotě. RC 143.3

„Mládence pak ty čtyři obdařil Bůh povědomostí a rozumností ve všelikém literárním umění a moudrostí; nadto Danielovi dal, aby rozuměl všelikému vidění a snům.“ (Da 1,17) Hospodin byl učitelem těchto mládenců. Zlaté články nebeského řetězu spojily smrtelné s nekonečným. Byli účastníky božské přirozenosti. Byli velmi pečliví, aby si uchovali své spojení s Bohem. Modlili se a studovali a vnesli do svého praktického života přísně zásadní, pokorné mysl. ... Slovo Hospodinovo jim bylo pokrmem a nápojem (J 6,55). „A ve všelikém slovu moudrosti a rozumnosti, na kteréž se jich doptával král, našel je desetkrát zběhlejší nade všechny mudrce a hvězdáře.“ (Da 1,20) ... RC 143.4

Když se dívky víry s opravdovou modlitbou bezvýhradně odevzdají Bohu, Pán poctí jejich víru, a obdaří je jasnou myslí. ... RC 143.5

Právě tělo, v kterém jsou svatostánky duše a skrze které to působí, je Hospodinovo. Nemáme žádné právo porušovat nějakou část živého mechanismu. Každá část živého organismu patří Hospodinu. Poznání našeho vlastního tělesného organismu by nás mělo naučit, že každý úd má konat Boží službu jako nástroj spravedlnosti. – Special Testimonies, Series A 9:60-62 RC 143.6

Vztah mezi tělem a duchem

„A kdož rozsívá tělu svému, z těla žíti bude porušení; ale kdož rozsívá Duchu, z Duchat' žíti bude život věčný.“ (Ga 6,8) RC 144.1

Nižší vášně mají své sídlo v těle a používají si je za nástroj. Slova „tělo“ nebo „tělesný“ anebo „tělesné žádosti“ znamenají nižší, zkaženou přirozenost; tělo samo o sobě nemůže jednat proti Boží vůli. Bůh nám přikázal, abychom ukřižovali své tělo s jeho vášněmi a žádostmi (Ga 5,24). Jak to dokážeme? Máme si snad působit fyzickou bolest? Nikoli. Máme však umrtvovat pokušení ke hříchu. Musíme zapuzovat zkažené myšlenky. Každá myšlenka musí být podřízena Ježíši Kristu. Všechny živočišné sklony musí být podřízeny vyšším silám duše. Boží láska musí svrchovaně vládnout; Kristus se nemůže s nikým dělit o trůn. Svá těla musíme považovat za Jeho vykoupené vlastnictví. Údy těla se mají stát nástroji spravedlnosti. – AH 127, 128 RC 144.2

Přísné dodržování Božích požadavků je prospěšné pro zdraví těla i mysli. Abychom mohli dosáhnout nejvyšší úrovně mravních a rozumových znalostí, musíme hledat moudrost a sílu u Boha, a zachovávat přísnou střídmost ve všech životních návycích. Ve zkušenosti Daniele a jeho přátel máme příklad vítězství zásady na pokušení hovět chuti. To nám ukazuje, že mladí lidé mohou pomocí náboženských zásad zvítězit nad žádostmi těla a mohou i za cenu velkých obět zůstat věrni Božím požadavkům. ... RC 144.3

Měli bychom uvažovat o slovech apoštola, v nichž se obrací na své bratry, aby skrze Boží milosrdenství, vydávali svá těla „*v oběť živou, svatou, Bohu libou*“ (Ř 12,1). To je pravé posvěcení. To není jenom teorie, pohnutí, nebo slovní vyjádření, ale živá, účinná zásada, vstupující do každodenního života. To vyžaduje, aby naše zvyky v jídle, pití a oblékání byly takové, aby zajistily ochranu fyzického, duševního i mravního zdraví, abychom mohli vydávat Pánu svá těla – ne jako oběť zkaženou špatnými návyky, ale jako – „*oběť živou, svatou a příjemnou Bohu*“. ... RC 144.4

Úzká spojitost existuje mezi fyzickou a mravní přirozeností. ... Všude, kde jen mohou být, ti, kteří jsou skutečně posvěceni, pozdvihnou mravní úroveň dodržováním správných fyzických návyků a stejně jako Daniel ukážou jiným příklad střídmosti a sebezapření. Každá zvrácená choutka se stává soupeřícím chtíčem. Všechno, co je v rozporu s přírodním zákonem, vytváří chorobný stav duše. ... RC 144.5

S jakou péčí by měli křesťané usměrňovat své návyky, aby mohli uchovat plnou sílu každé schopnosti dané do Kristovy služby. – RH Jan. 25, 1881 RC 144.6

Zdraví – dává hodnotu vnějšímu životu

„Nejmilejší, žádám’ obzvláštně, abys se dobře měl a zdrav byl, tak jako duše tvá dobře se má.“ (3 J 1,2) RC 145.1

Příroda je Božím požehnáním pro zdraví těla, duše a ducha. Zdravým má sloužit k tomu, aby si udrželi zdraví a nemocným, aby ozdravěli. Použitím vodoléčby můžeme mnohem lépe posloužit k ozdravení než všemi možnými léky na světě. RC 145.2

Na venkově nemocní nacházejí mnohé, co odvrací jejich pozornost od nich samotných a od jejich utrpení. Na cokoliv se podívají, všude se mohou těšit z krásného díla přírody – květů, polí, stromů, bohatě obtížených ovocem, lesních stromů vrhajících svůj vděčný stín, i kopců a údolí se svými různými odstíny zeleně a mnohými podobami života. RC 145.3

Nejen že jsou tímto okolím povzbuzeni, ale současně se učí poznávat ty nejvzácnější duchovní pravdy. Při pohledu na obdivuhodné Boží dílo je jejich mysl obrácena od věcí viditelných k neviditelným. Krása přírody je vede k přemýšlení o neposkvrněném kouzlu nové země, kde již nebude nic, co by mařilo krásu, nic poskvřujícího, nebo ničivého, nic co způsobuje nemoc a smrt. RC 145.4

Příroda je Božím lékařem. Čistý vzduch, radostný slunečný svit, překrásné květy a stromy, ovocné sady a vinice – pohyb na volném vzduchu uprostřed této scenérie, je ozdravujícím elixírem života. Život v přírodě je jedinečným lékem, který potřebují mnozí nemocní. Jeho vliv mocně uzdravuje nemoc moderního života, života, který oslabuje a ničí tělesné, duševní a duchovní síly. RC 145.5

Jak blahodárné je tiché a volné prostředí venkova pro unavené nemocné, uvyklé na městský život v lesku mnoha světél a hluku ulic. Jak dychtivě se obracejí ke scénám přírody. Jak radostní by měli být pro přednosti sanatoria na venkově, kde by mohli sedět ve volné přírodě, těšit se z paprsků slunce a dýchat vůni stromů a květů. V pryskyřici smrků a vůni jedlí, borovic a ještě mnoha jiných léčivých stromů je mnoho životodárných vlastností. Takové stromy bychom neměli nemilosrdně kácet. Radujte se z nich, kde jich je dostatek a sázejte nové, kde je jich málo. ... RC 145.6

Nic tak nepomáhá k navrácení zdraví a štěstí, jako život uprostřed půvabného venkovského prostředí. ... Kéž nám Bůh pomůže vynaložit všechno úsilí na to, abychom v co nejvyšší míře zužitkovali životodárnou moc slunce a čerstvého vzduchu. – 7T 76-79 RC 145.7

Každý mladý člověk se musí rozhodnout sám

„A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrženlivý.“ (1 K 9,25) RC 146.1

Každý z nás sám rozhoduje o tom, zda náš život bude ovládán myslí anebo tělem. Mladí lidé musí sami za sebe učinit volbu, jež bude utvářet jejich další život; a je třeba přitom vynaložit veškeré úsilí, aby mladý člověk dobře rozuměl silám, s nimiž přichází do styku a vlivům, které utvářejí jeho charakter a určují jeho osud. RC 146.2

Nestřídmost je nepřítel, před kterým musí být všichni na stráži. Prudký nárůst tohoto hrozného zla by měl probudit každého, kdo miluje svůj rod, k boji proti němu. – Ed 202 RC 146.3

Zachovávaní střídmosti a pravidelnosti ve všech věcech má úžasnou moc. Vykoná mnohem více než příznivé okolnosti nebo vrozené nadání na rozvoj příjemné a vyrovnané povahy, jež tolik přispívá k uhlazení stezky života. Zároveň zjistíme, že takto získána moc sebeovládání bude jednou z našich nejcennějších vlastností k úspěšnému zvládnutí závažných povinností a zmírnění tvrdých skutečností, které očekávají každého člověka. RC 146.4

Cesty moudrosti *„jsou cesty utěšené, a všechny stezky její pokojné“* (Př 3,17). Nechť každý mladý člověk naší země, před kterým leží možnosti vznešenějšího údělu, než jsou královské koruny, zváží naučení skryté ve slovech mudrce: *„Blahoslavená jsi ty země, když... knížata tvá, když čas jest, jídají pro posilnění, a ne pro opilství.“* (Kaz 10,17) – Ed 206 RC 146.5

„Nechť srdce tvé ostříhá přikázání mých,“ praví Bůh. *„Dlouhosti zajisté dnů, i let života i pokoje přidají tobě.“* *„Nebo životem jsou těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím.“* *„Řeči utěšené,“* prohlašuje Písmo, jsou nejen jako *„plást medu a sladkost duši,“* ale i *„lékařství kostem.“* (Př 3,1.2; 4,22; 16,24) RC 146.6

Mládež potřebuje pochopit hlubokou pravdu tvořící základ biblického prohlášení, že u Boha je *„studnice života“* (Ž 36,10) On je nejenom původcem všeho, ale je i životem všeho, co žije. Je to Jeho život, který přijímáme v slunečním svitu, v čistém, svěžím vzduchu, v jídle, které buduje naše tělo a udržuje naši sílu. Jeho životem trváme v každé hodině a v každé chvíli. Všechny Jeho dary, pokud nejsou porušeny hříchem, slouží k životu, zdraví a radosti. RC 146.7

„Sám všechno činí ušlechtilé časem svým“ (Kaz 3,11) a pravá krása nebude zajištěna porušováním Božího díla, ale tím, že se dostane do souladu se zákony Toho, který stvořil všechny věci a který nachází požitek v jejich kráse a dokonalosti. – Ed 197, 198 RC 146.8

Cvičení je nepostradatelné pro zdraví

„Ozdoba mládenců jest síla jejich.“ (Př 20,29) RC 147.1

Péče o zdraví je jednou z našich nejdůležitějších povinností. Dlužíme za to sobě, společnosti, i Bohu. Mladí muži a mladé ženy jsou známí svou lhostejností, pokud jde o jejich zdraví. ... RC 147.2

Cvičení je nezbytně nutné pro zdraví každého orgánu. Jestli jeden soubor svalů je používán na úkor zanedbání ostatních, živý stroj není rozumně zatěžován. RC 147.3

Když provádíme tělesné cvičení, oběh krve se zrychlí. Srdce přijímá krev rychleji a odešle ji rychleji do plic. Plíce pracují rázněji, dodávají větší množství krve, která je pak odeslána s větší silou do celé bytosti. Cvičení dává nový život a sílu každé části těla. RC 147.4

Nervy získávají anebo ztrácí sílu podle toho, jakým způsobem je s nimi zacházeno. Jestliže byly používány příliš dlouho a příliš tvrdě, jsou přetíženy a oslabeny. Jestliže byly používány správně, zesílí. RC 147.5

Aby mohly mít zdravou, vyváženou činnost, musí být udržovány. Mysl musí být s tímto v souladu. ... Jestliže tělesné cvičení je považováno za námahu, jestliže mysl nemá žádný zájem o cvičení různých částí těla, nezíská žádný užitek. Mysl musí mít zájem o cvičení svalů. RC 147.6

Při výchově mládeže musí být tělesné cvičení spojeno s duševní námahou. – Letter 6, 1885 RC 147.7

Naprostá poslušnost vůči Božím příkazům volá po shodě se zákony bytí. ... RC 147.8

Čas strávený tělesným cvičením, není ztracen. Student, který je neustále soustředěn na své knihy, zatímco provádí jen nepatrné cvičení na otevřeném vzduchu, ubližuje sám sobě. Přiměřené cvičení různých orgánů a tělesných schopností je důležité pro nejlepší práci každého jedince. Je-li mozek neustále zatěžován, zatímco ostatní orgány jsou ponechány v nečinnosti, dochází ke ztrátě fyzické i duševní síly. Fyzické síly jsou zbavovány svého zdravého napětí, mysl ztrácí svoji svěžest a ráznost a následkem toho vzniká chorobná podrážděnost. RC 147.9

Aby muži a ženy měli dobře vyváženou mysl, měly by být uvedeny v činnost a rozvinuty všechny síly bytosti. ... RC 147.10

Pán nám přikazuje, abychom šli od příčiny k následku, pamatovali na to, že jsme Jeho vlastnictvím a spojili se s Ním tím způsobem, že budeme udržovat své tělo čisté a zdravé a celou svou bytost zasvětime Jemu. – CT 295-300 RC 147.11

Náležitý výcvik

„Všecko, což by předsevzala ruka tvá k činění, podle možnosti své konej; nebo není práce ani důmyslu ani umění ani moudrosti v hrobě, do něhož se béřeš.“ (Kaz 9,10) RC 148.1

Různá řemesla a zaměstnání vyžadují výcvik velké rozmanitosti duševních a tělesných schopností; povolání, při nichž se sedí, jsou nejzáludnější, protože znemožňují lidem pobyt na čerstvém vzduchu a na slunci, a zaměřují se pouze na určitý druh schopností, zatímco jiné tělesné orgány jsou oslabovány nečinností. A tak lidé nesou úděl své práce, zdokonalují své podniky, a brzo pak leží pod zemí, v hrobě. RC 148.2

Mnohem příznivější podmínky má člověk pracující na čerstvém vzduchu, který namáhá své svaly, zatímco mozek je stejně zatěžován a všechny tělesné orgány mají výsadu konat svou práci. Stále nové scény se rozvíjejí před očima těchto lidí, kteří mohou žít mimo města a pracovat ve volné přírodě, majíce před sebou díla Velkého Umělce. Když si učiní knihu přírody předmětem svého studia, zmocňuje se jich zjemňující, podmaňující vliv, protože si uvědomí, že vše je v Boží péči, počínaje nádherným sluncem na nebi a konče malým hnědým vrabečkem nebo nepatrným živým broučkem. RC 148.3

Všechny tyto věci Božího stvoření určil pro nás Majestát nebes jako důkaz svojí lásky. Ten, který ozdobil květiny krásou, řekl: *„Pomyslete na polní lilie, jak rostou. Nepracují ani nepředou, ale říkám vám, že ani Šalomoun ve vši své slávě nebyl oděn jako jedna z nich.“ (Mt 6,28.29)* ... Hospodin je náš učitel, a my se pod Jeho vedením můžeme z přírody naučit těm nejvzácnějším lekcím. RC 148.4

Svět postižen kletbou hříchu, je i ve svém úpadku ještě velmi krásný. Kdyby nebyl poskvrněn bezbožnými, zkaženými činy lidí, kteří chodí po této zemi, mohli bychom se s Boží pomocí radovat z tohoto našeho světa. Ale nevědomost, láska k zábavám, hříšné zvyky, kazící duši, tělo i ducha, naplňují svět mravním malomocenstvím; tisíce a desetitisíce hubí smrtelně morální malárie. Co máme udělat pro záchranu naší mládeže? My sami můžeme učinit jen málo, ale Bůh žije a vládne a On může učinit velmi mnoho. ... RC 148.5

Zatímco se vyhýbáme všemu, co je falešné a strojené, zamítáme koňské dostihy, hraní karet, loterie, zápasy o ceny, pití lihovin a používání tabáku, musíme mládeži poskytnout zdroje radosti, které jsou čisté, ušlechtilé a povznášející. Měli bychom si zvolit místo... kde bychom neměli stále před očima lidská obydlí, nýbrž Boží stvořená díla, kde budou pro ně zajímavá místa, zvoucí je k návštěvám, něco jiného, než poskytuje město. Umožněme (jim) pobyt tam, kde příroda může promlouvat k jejich smyslům a v jejím hlase necht' slyší hlas Boha. Nechejme je žít tam, kde mohou hledět na Jeho podivuhodné skutky a skrze přírodu spatřit jejího Tvůrce. – FE 319, 320 RC 148.6

Zázraky lidského těla

„Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci, a milování, a myslí způsobné.“ (2 Tm 1,7) RC 149.1

Jsme Božím dokonalým dílem a Jeho Slovo říká, že jsme „*hrozně a podivuhodně učinění*“ (Ž 139,14). On připravil tento živý příbytek pro duši; je „řemeslně složen“, jako chrám, který sám Pán přichystal pro přebývání svého svatého Ducha. Mysl řídí celého člověka. Veškerá naše činnost, ať dobrá či zlá, má svůj počátek v myšlence. Je to naše mysl, která velebí Boha a spojuje se s nebeskými bytostmi. Přesto mnozí lidé za celý svůj prožitý život nepochopí, jakým pokladem je pro ně tato tělesná schránka, naše lidské tělo. – CG 360 RC 149.2

Všechny tělesné orgány jsou služebníky mysli a nervy jsou jeho poslové přenášející její příkazy do každé části těla a řídící pohyby celého živého organismu. Cvičení je důležitou pomocí pro fyzický rozvoj. Zrychluje krevní oběh a udržuje tělesnou soustavu ve zdravém stavu. Jestliže je dovoleno, aby svaly zůstaly nepoužívány, brzy se ukáže, že krev je dostatečně nevyživuje. Místo, aby rostly co do velikosti a síly, ztrácí svou pevnost a pružnost, měknou a slábnou. Nečinnost není Hospodinovým zákonem ustanoveným v lidském těle. Harmonická činnost všech částí – mozku, kostí a svalů – je nezbytná pro plný a zdravý vývin celého lidského organismu. ... RC 149.3

Choutky a vášně musí být ovládány, abychom se jimi neoslabovali a neposkvrnili Boží chrám v člověku. RC 149.4

Všechno, co snižuje tělesnou sílu, zeslabuje mysl a činí ji méně jasnou, aby rozlišovala mezi dobrem a zlem, mezi správným a špatným. Tato zásada je objasněna v případě Nádaba a Abiu. Bůh jim svěřil k vykonání nejsvětější dílo tím, že jim dovolil, aby se přiblížili k Němu v jim svěřené službě; oni však měli zvyk pít víno a přišli do svaté služby ve svatyni se zmatenou myslí. RC 149.5

Tam byl svatý oheň zanícený samotným Bohem; ale oni použili obyčejný oheň na svých kadidelnicích, když obětovali kadidlo, které stoupalo jako příjemná vůně s modlitbami Jeho lidu. Protože jejich mysli byly zatemněné bezbožnou bezuzdností, nedbali božských požadavků; „*protož sestoupil oheň od Hospodina, spálil je; a zemřeli tu před Hospodinem*“ (Lv 10,2). ... RC 149.6

Je povinností každého jednotlivého studenta učinit vše, co je v jeho silách, aby své tělo předložil Kristu jako čistý chrám, fyzicky dokonalý a zbavený veškeré mravní poskvrny – vhodný příbytek pro uvnitř přebývajících Boží přítomnost. – FE 426-428 RC 149.7

Mravní zásady ochraňují duši

„Utíkejte smilstva. Všeliký hřích, kterýžkoli učinil by člověk, kromě těla jest, ale kdož smilní, ten proti svému vlastnímu tělu hřeší.“ (1 K 6,18) RC 150.1

Bylo mi ukázáno, že žijeme uprostřed zkaženosti posledních dnů. A protože se rozmáhá nepravost, láska mnohých chladne (Mt 24,12). Slovo „mnohých“ se vztahuje na ty, kdo se vydávají za následovníky Krista. Jsou zasaženi převládající nepravostí a vzdalují se od Boha, ale není třeba se nechat takto ovlivnit. Příčinou tohoto úpadku je to, že se neдрží stranou od této nepravosti. Skutečnost, že jejich láska k Bohu chladne, protože se rozmáhá nepravost, ukazuje, že jsou v určitém smyslu účastníky této nepravosti, jinak by to nemohlo ovlivnit jejich lásku k Bohu a jejich horlivost a zápal v Jeho díle. RC 150.2

Byl mi ukázán hrozný obraz toho, v jakém stavu se nalézá svět. Všude převládá zkaženost. Nevázanost je zvláštním hříchem tohoto věku. Nikdy předtím neřest nepozvedla svou znetvořenou hlavu s takovou troufalostí jako nyní. Zdá se, že lidé jsou ochromeni a milovníci ctnosti a pravé zbožnosti jsou téměř zastrázeni jejich troufalostí, jejich silou, a rozšířeností. Tato převládající nepravost se neomezuje jenom na nevěřící a posměvače. Kéž by tomu tak bylo, a přece tomu tak není. ... RC 150.3

Každý křesťan se bude muset naučit potlačovat své vášně a nechat se řídit zásadou. RC 150.4

Nervy mozku, které spojují celý organismus, jsou jediným prostředkem, skrze který mohou nebesa komunikovat s člověkem a ovlivňovat jeho vnitřní život. Všechno, co narušuje tok elektrického proudu v nervové soustavě mozku, zmenšuje sílu životodárných schopností a výsledkem toho je umrtvení duševní citlivosti mysli. – 2T 346, 347 RC 150.5

Morální zásady, přísně dodržované, se stávají jediným strážcem duše. Jestliže byla někdy doba, aby se strava skládala z nejjednodušších druhů potravin, pak je to nyní. ... Čím méně dráždivé stravy, tím je možno snadněji ovládnout vášně. Uspokojování chuti by nemělo být bráno v úvahu bez ohledu na fyzické, duševní a morální zdraví. ... RC 150.6

Bůh vám svěřil chrám, o který máte pečovat, a který má být uchován v tom nejlepším stavu pro Jeho službu a k Jeho slávě. Vaše těla nejsou vašim vlastnictvím. *„Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrámem Du-cha svatého, jenž přebývá ve vás, kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji? Nebo koupení jste za ve-likou mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.“ „Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží ve vás přebývá?“ (1 K 6,19.20; 3,16.17) – 2T 352, 353 RC 150.7*

Nesprávné tělesné návyky ovlivňují mozek

„Protož buďto že jíte, nebo pijete, anebo cožkoli činíte, všechno k slávě Boží činite.“ (1 K 10,31) RC 151.1

Druh jídla a způsob, jakým je požíváno, vykonává mocný vliv na zdraví člověka. Mnozí... nikdy nevyvinuli rozhodné úsilí, aby ovládali svoji chuť nebo aby dodržovali náležitá pravidla ve stravování. Někteří jedí příliš mnoho při jednotlivých jídlech a někteří jedí mezi jídly, kdykoli přijde na ně pokušení. RC 151.2

Do všech myslí by měla být vštípena nezbytnost pečlivosti ve stravovacích návycích. ... Obracím se na všechny, aby odmítali jíst ty potraviny, které poškozují jejich zdraví. Takto mohou sloužit Pánu svým odříkáním. RC 151.3

Ti, kdo jsou poslušní zákonů zdraví, věnují čas a myšlenky potřebám těla a přírodním zákonům zažívání. A budou odměněni jasností myšlenek a silou myslí. Na druhé straně je možné poskvnit si svou křesťanskou zkušenost zneužíváním žaludku. Ty věci, které narušují zažívání, mají ochromující zkřehlý vliv na jemnější duševní síly. ... Každý návyk, který poškozuje zdraví, působí na mysl. Dobře je využít čas, který je zaměřen na vytvoření a uchování dobrého fyzického a duševního zdraví. Pevné, klidné nervy a zdravý oběh krve pomáhají lidem, aby následovali správné zásady a naslouchali hlasu svědomí. ... RC 151.4

Mozek je tvrzí bytosti. Nesprávné tělesné návyky poškozují mozek a zabraňují dosažení... dobré duševní kázně. Pokud se mladí lidé nestanou zběhlými v poznání toho, jak pečovat o své tělo stejně tak jako o svou mysl, nebudou úspěšnými studenty. Studium není hlavní příčinou selhání duševních sil. Hlavní příčinou je nevhodná strava, nepravidelná jídla, nedostatek fyzického cvičení, a bezstarostná lhostejnost v jiných ohledech k zákonům zdraví. Činíme-li vše, co je v našich silách, abychom si uchovali zdraví, pak můžeme s důvěrou prosit Boha, aby požehnal našemu úsilí. ... RC 151.5

Mládež by měla být učena, že si nemůže činit se svým životem, co se jí líbí. Bůh nebude považovat za nevinné ty, kteří zacházeli lehkomyšlně s Jeho drahocennými dary. Lidé by si měli uvědomit, že čím více jsou obdařeni silou, nadáním, prostředky, nebo příležitostmi, tím silněji by mělo na nich spočívat břímě Božího díla a tím více by měli pro Něho pracovat. Mládež, která je naučena věřit, že život je posvátnou zodpovědností, se bude zdráhat vrhnout se do víru zábav a zločinů, které pohlcují tolik slibných mladíků tohoto věku. – CT 297-300 RC 151.6

Duševní a morální síla je závislá na fyzickém zdraví. – 1MCP 61 RC 151.7

Život je svatá důvěra

„Nebo u tebe jest studnice života, a v světle tvém světlo vidíme.“ (Ž 36,9) RC 152.1

Potřebujeme jako pracovníci mít svůj pohled upřen na Ježíše, původce a dokonavatele své víry. Jako Boží spolupracovníci máme přitahovat duše ke Kristu. Musíme pamatovat na to, že každý z nás má vykonat zvláštní úkol v Mistrově službě. Ó, jak mnoho dobrého by mohli členové církve vykonat, kdyby si uvědomili zodpovědnost, jež na nich spočívá, totiž aby poukázali těm lidem, s nimiž přicházejí do styku, na Vykupitele. *RC 152.2*

Když členové církve budou nezištně pracovat v díle, jež jim svěřil Bůh, bude vykonán mnohem silnější vliv ve prospěch duší jdoucích na zahynutí, a v zdravotně-misijní oblasti bude pak vyvinuto mnohem horlivější úsilí. Když každý člen církve vykoná svoji část věrně a poctivě, pracovníkům v poli bude pomáháno a budou povzbuzováni a Boží věc se s velikou mocí pohne kupředu. ... *RC 152.3*

Když věnujete čas obdělávání své zahrady, získáte tím cvičení potřebné k udržení tělesné soustavy v dobrém provozním stavu, konáte stejně tak Boží dílo, jako když pořádáte shromáždění. Bůh je náš Otec, On nás miluje a proto nechce, aby nějaký jeho služebník špatně zacházel se svým tělem. *RC 152.4*

Další příčinou špatného zdraví a neschopnosti v práci, je špatné trávení. Je nemožné, aby mozek konal svou nejlepší práci, když jsou zneužívány zažívací síly. Mnozí jedí ve spěchu různé druhy jídel; toto způsobuje v žaludku hotovou válku a mozek je zmaten. Používání nezdravého jídla a přejídání se tím, co je samo o sobě zdravé, by mělo být stejně tak zanecháno. Mnozí jedí v každou hodinu, bez ohledu na zákony zdraví. Pak temnota zahaluje mysl. Jak mohou být lidé poctěni božským osvětlením, když jsou tak nedbalí ve svých zvycích, tak lhostejní ke světlu, které Bůh dal o těchto věcech? ... *RC 152.5*

Život je svatá důvěra, ke které nás jedině Bůh může uschopnit, abychom si ho uchovali a použili k Jeho slávě. Ale ten, kdo utvořil tak podivuhodnou stavbu, projeví zvláštní péči o to, aby ji uchoval v dobrém stavu, pokud lidé nepracují proti Němu. Každou svěřenou schopnost nám pomůže zdokonalit a použít v souladu s vůlí Dárce. Dny, měsíce, a léta jsou nám přidány k životu, abychom mohli využít naše příležitosti a přednosti pro uskutečnění našeho osobního spasení, a naším nesobeckým životem působit pro blaho ostatních. Takto můžeme vybudovat Kristovo království a zjevit Boží slávu. – RH June 20, 1912 *RC 152.6*

Pravé náboženství chrání zdraví

„Cesty její (moudrosti) jsou cesty utěšené, a všechny stezky její pokojné.“ (Př 3,17) RC 153.1

Tento svět není jen bolest a bída. „*Bůh láska jest,*“ je napsáno na každém otevírajícím se poupěti, na okvětním lístku každé květiny, na každém stonku trávy. Ačkoli kletba hříchu působí, že země vydává trní a hloží, přece květiny zastíní bodláčí a růže překryjí trny. Všechny věci v přírodě svědčí o láskyplné otcovské péči našeho Boha a o Jeho přání učinit své děti šťastnými. Svými zákazy a příkazy nechce Bůh pouze projevat svou moc; ve všem, co koná, má na mysli jen blaho svých dětí. Nevyžaduje na nich, aby se vzdaly čehokoli, co by jim mohlo prospět. RC 153.2

Názor, že náboženství nepřispívá ke zdraví a štěstí na tomto světě, který zastávají některé společenské třídy, je jedním z nejškodlivějších omylů. Písmo svaté praví: „*Bázeň Hospodinova k životu. Takový jsa nasycen, bydlí, aniž neštěstím navštíven bývá.*“ (Př 19,23) „*Který člověk žádostiv jest života, a miluje dny, aby užíval dobrých věcí? Zdržuj jazyk svůj od zlého, a rty své od mluvení lsti. Odstup od zlého, a čiň dobré, hledej pokoje, a stihej jej.*“ (Ž 34,13-15) Moudrá slova „*životem jsou těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím*“ (Př 4,22). RC 153.3

Pravé náboženství přivádí člověka v soulad se zákony Božími, a to po stránce tělesné, duševní i mravní. Učí ho sebeovládání, kázní, klidu a mírnosti. Náboženství zušlechťuje ducha, tříbí vkus a úsudek. Dává duši čistotu nebes. Víra v lásku Boží a ve všemohoucí prozřetelnost ulehčuje břímě starostí a trápení. Naplňuje srdce každého radostí a uspokojením. Náboženství přímo pomáhá chránit zdraví, prodlužovat život a zvyšovat naše potěšení z každého požehnání. Otevírá duši nevysychající pramen štěstí. Kéž by si všichni, kdož našli Krista, uvědomili, že jim nabízí něco nekonečně lepšího, než po čem sami touží. ... RC 153.4

Mezi duchem a tělem je úzký vztah a máme-li dosáhnout vysoké úrovně mravní a duchovní, musíme dbát zákonů, jež ovládají naši tělesnou podstatu. Abychom získali silnou a vyrovnanou povahu, musíme cvičit a rozvíjet jak duševní, tak tělesné síly. Jaké studium může být... důležitější než to, jež pojednává o tomto podivuhodném organismu, jímž nás Bůh obdařil, a o zákonech, jimiž jej lze zachovat ve zdraví? – PP 600, 601 RC 153.5

Máme ocenit Boží úžasné skutky

„Oslavuji tě, proto že se hrozným a divným skutkům tvým divím, a duše má zná je výborně.“ (Ž 139,14) RC 154.1

Každá schopnost, kterou nám Bůh dal, by měla být použita ve velmi moudré a nejvyšší službě Bohu. Hospodin vyvedl svůj lid ze světa, aby ho nejen učinil způsobilým pro čisté a svaté nebe, ale aby jej připravil skrze moudrost, kterou jim dá, aby byli Božími spolupracovníky v přípravě lidu, aby mohl obstát v Božím dni. RC 154.2

Velké světlo bylo dáno na zdravotní reformu, pro všechny však je nezbytné, aby s tímto předmětem zacházeli s nestranností a obhajovali ho s moudrostí. V naší zkušenosti jsme poznali mnohé, kteří nepředstavovali zdravotní reformu takovým způsobem, aby učinili nejlepší dojem na ty, po nichž chtějí, aby přijali jejich názory. Bible je plná moudrých rad a dokonce i jedení a pití zaujímá náležitou pozornost. Nejvyšší výsada, jíž člověk může požívat, je, že se stane účastníkem božské přirozenosti a víry, která nás spojí silným svazkem, aby tak Boží vůle přetvořila a zformovala mysl a přivedla k tomu, abychom se stali jedno s Kristem. Nikdo by neměl nestřídmými choutkami tak hověť své chuti, aby oslabil jakýkoli z jemných výtvarů lidského mechanismu a tak poškodil mysl nebo tělo. Člověk je Hospodinovým vykoupeným vlastnictvím. RC 154.3

Jestliže jsme se stali účastníky božské přirozenosti, budeme žít ve spojení s naším Stvořitelem a oceníme všechna Boží díla, která přiměla Davida k tomu, že zvolal: *„Jsem hrozně a předivně utvořen.“* (Ž 139,14) Nebudeme považovat orgány našeho těla za náš vlastní majetek, jako kdybychom je vytvořili sami. Všechny schopnosti, které Bůh dal lidskému tělu, si musíme cenit. ... *„Byli jste přece koupeni za cenu. Oslavujte tedy Boha svým tělem i svým duchem, což obojí je Boží.“* (1 K 6,20) RC 154.4

Nesmíme nemoudře zacházet ani s jedinou schopností mysli, duše nebo těla. Nemůžeme zneužívat žádný jemný orgán lidského těla bez toho, aniž bychom museli snášet trest za přestupování přírodních zákonů. Biblické náboženství vnesené do praktického života zajistí nejvyšší vzdělání ducha. RC 154.5

Střídmost je v Božím Slově vyvýšena na vysokou úroveň. Když jsme poslušní Božímu slovu, můžeme se povznést výše a ještě výše. Nebezpečí nestřídmosti je jasně stanovené. Výhoda, která je získána střídmostí, je nám všem odhalena skrze Písmo Svaté. Boží hlas se obrací k nám: *„Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec, který je v nebesích.“* (Mt 5,48) ... RC 154.6

Zdravotní reforma, moudře vedena, bude jako vstupní klín tam, kde může následovat pravda se značným úspěchem. – RH June 25, 1959 RC 154.7

Moc myslet a konat

„Přivýkejž medle s ním choditi, a pokojněji se míti, skrze to přijde tobě všechno dobré.“ (Jb 22,21) ^{RC 155.1}

Zákon lásky nás vyzývá, abychom tělo, mysl a duši odevzdali službě Bohu a bližním. Tato služba, kterou se stáváme požehnáním pro jiné, přináší největší požehnání nám samotným. Nesobeckost je základ každého pravého rozvoje. Obětavou službou dosahujeme nejvyšší zušlechtění každé schopnosti. Stáváme se stále více účastníky božské přirozenosti. Jsme připravováni pro nebe, protože nebe přijímáme do svých srdcí. ^{RC 155.2}

Protože zdrojem každého pravého poznání je Bůh, ... prvořadým cílem výchovy je usměrnit naše mysl k Jeho vlastnímu sebezjevení. Adam a Eva získávali poznání o Bohu přímým společenstvím s Ním a poznávali Ho také i prostřednictvím Jeho díla. Všechny stvořené věci ve své původní dokonalosti byly vyjádřením Božího myšlení. Adamovi a Evě příroda štědře zjevovala božskou moudrost. Přestoupením se však člověk připravil o poznání Boha v přímém kontaktu s Ním a do značné míry i prostřednictvím Jeho díla. ^{RC 155.3}

Země zohyžděná a poskvrněná hříchem jen matně odráží Stvořitelovu slávu. Pravdou však zůstává, že Jeho názorná naučení nejsou úplně znehodnocená. Na každé stránce velkého svazku Jeho stvořených děl můžeme najít stopy Jeho rukopisu. Příroda stále vypravuje o svém Stvořiteli. Toto zjevení je však částečné a neúplné a v našem padlém stavu s oslabenými schopnostmi a omezeným viděním nejsme schopni správně si ho vyložit. Potřebujeme dokonalejší zjevení, které jsme dostali od Boha v Jeho psaném Slově. ^{RC 155.4}

Písmo Svaté je dokonalým měřítkem pravdy. ... Každá lidská bytost, stvořená k Božímu obrazu, se podobá svému Stvořiteli tím, že má schopnost myslet a konat. Lidé, u kterých je tato schopnost rozvinuta, dovedou nést zodpovědnost v podnikání a ovlivňovat charakter jiných. ... ^{RC 155.5}

Ved'me žáky ke zdroji pravdy, k otevřeným rozsáhlým oblastem zkoumání přírody a zjevení. Necht' rozjímají o důležitých zásadách povinnosti a poslání a jejich mysl se rozvinou a posilní. ... Namísto toho, aby se nějaká převládající vášeň stala zničující mocí, má být každá pohnutka a tužba přivedena do souladu s velkými zásadami práva. Mysl, která se zabývá dokonalostí Božího charakteru, se obnovuje a duše se přetváří k Božímu obrazu. ... ^{RC 155.6}

Boží ideál pro Jeho dítky je vyšší než i ta nejvznešenější lidská myšlenka. Božskost – podobnost Bohu – to je meta, kterou třeba dosáhnout. – Ed 16-18 ^{RC 155.7}

Obdržíme věčnou moudrost

„Učiň to moudrému, a bude moudřejší; pouč spravedlivého, a zvýší si své znalosti.“ (Př 9,9) RC 156.1

Jestliže rádi nasloucháme radám Ducha svatého a řídíme-li se jimi, jsme schopni přijímat Jeho moc ve stále větší míře, abychom mohli více a lépe sloužit. Dosud nevyužité síly se probudí a znovu oživí naše ochromené duchovní schopnosti. *RC 156.2*

Pokorný následovník Mistra, který odpověděl na Boží volání, může spoléhat na Boží pomoc. Jestliže přijmeme od Boha velkou a svatou odpovědnost, zušlechťí to naši povahu, oživí duchovní a duševní schopnosti, posílí a očistí mysl a srdce. Je pozoruhodné, jak vírou v Boží moc může slabý člověk získat sílu, rozhodnost a velký úspěch. *RC 156.3*

Jestliže někdo začíná skromně, s malými vědomostmi, ale používá všechno, co má a přitom se dál pilně vzdělává, pozná, že mu Bůh nabízí nebeské poklady. Čím více se snaží šířit světlo pravdy, tím více světla sám přijímá. Čím více se snaží z lásky k lidem vysvětlovat Boží Slovo, tím jasněji mu sám porozumí. Čím více používáme své vzdělání a schopnosti, tím více se rozvinou. *RC 156.4*

Každé úsilí, které vynaložíme pro Krista, přináší požehnání i nám. Použijeme-li své prostředky k oslavení Pána Ježíše, získáme jich ještě víc. Jestliže se snažíme přivádět další ke Kristu a modlíme se za ně, naše srdce zachvátí oživující vliv Boží milosti. Naše láska zvroucní, celý náš křesťanský život se bude vyznačovat větší opravdovostí, upřímností a modlitebním úsilím. *RC 156.5*

Hodnota člověka je v nebi posuzována podle schopnosti srdce poznat Boha. Toto poznání je pramenem, z kterého vytéká veškerá síla. Bůh stvořil člověka, aby každá schopnost mohla být schopností božské mysli; a On se stále snaží přivést lidskou mysl do spojení s božským. On nám nabízí výsadu spolupráce s Kristem při zjevování Jeho milosti světu, abychom mohli obdržet větší poznání nebeských věcí. *RC 156.6*

Pohledem na Pána Ježíše získáváme jasnější a zřetelnější představu o Bohu. Pohledem na Pána Ježíše se měníme. Součástí naší povahy se stane přívětivost a láska. Získáme povahu, která se bude podobat Božímu charakteru. Čím více se podobáme Kristu, tím více roste naše schopnost poznávat Boha. Čím více poznáváme Boží Slovo, tím více jsme schopni přijímat bohatství poznání a věčné moudrosti. – COL 354-355 *RC 156.7*

Pravá měřítko křesťanské dokonalosti

„Ale jakž ten, kterýž vás povolal, Svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte. Jakož napsáno jest: Svatí buďte, nebo já Svatý jsem.“ (1 Pt 1,15.16) RC 157.1

Božím úmyslem je, aby všechen Jeho lid zdokonalil své životní dílo, a aby ve všech svých cílech byl veden a ovládán křesťanskou zásadou a pravou zkušeností. Ale mnozí nechápou pravý cíl života; a pod vlivem vypěstovaných chyb zde obětují všechno, co je v životě opravdu cenné. Opravdový člověk je ten, kdo je ochotný obětovat své vlastní zájmy pro dobro jiných, a který zapomíná na sebe ve službě pro jejich štěstí. RC 157.2

Rozum je mocnější síla než bohatství nebo fyzická síla. Jestliže je posvěcen a řízen Božím Duchem, může vykonat mocný vliv pro dobro. Přesto samotný rozum nepřivede člověka do souladu s božským měřítkem. Když vykonal službu neřesti, veliký rozum se stává prokletím svému vlastníkovvi a všem, kteří jsou pod jeho vlivem. RC 157.3

Něčí osobování si pravého mužství musí být určeno používáním schopností, které mu Bůh dal. Lord Byron měl mimořádné intelektuální nadání, ale nebyl člověkem žijícím v souladu s Božím měřítkem. ... Tento muž byl jedním ze slavných lidí světa; přesto ho Pán ohodnotil jen jako toho, kdo zneužil své Bohem mu dané schopnosti. Mnozí jiní, které Bůh obdaril velkou rozumovou schopností a které svět nazýval velkými lidmi, se shromáždili pod praporem satana a používali dary Boží k překroucení pravdy a ke zničení lidských duší. ... RC 157.4

V protikladu k životům těchto lidí je život Martina Luthera. Nenarodil se jako princ. Nenosal žádnou královskou korunu. Z klášterní cely zazníval jeho hlas a byl pocíťován jeho vliv. Měl šlechetné, velkorysé srdce, stejně jako bystrý rozum, a všechny své síly a schopnosti používal pro dobro lidstva. Stál odvážně za pravdou a spravedlivostí a postavil se na odpor světu vůči blahu svých bližních. RC 157.5

To, co přináší lidstvu požehnání, je duchovní život. Jestliže je člověk v souladu s Bohem, bude na Něm neustále závislý, aby od Něho získal sílu. *„Buďte vy tedy dokonalí, tak jako i Otec, který je v nebesích, je dokonalý.“* To by mělo být naše životní dílo, neustále směřovat k dokonalosti křesťanského charakteru, vždy usilovat o soulad s Boží vůlí, a pamatovat si, že úsilí započaté na zemi bude pokračovat po celou věčnost. Bůh předložil lidské rodině vysoké měřítko, a ten, kdo je věrný svému Bohem danému mužství, bude nejenom podporovat štěstí svých bližních v tomto životě, ale bude jim také pomáhat dosáhnout věčnou odměnu v životě, který má přijít. – ST June 17, 1886 RC 157.6

Moudrost, která naplní Boží úmysl

„Počátek moudrosti jest bázeň Hospodinova, a poznat Nejsvětějšího je rozumnost.“ (Př 9,10) RC 158.1

Všechny rozmanité schopnosti, ať jsou to schopnosti tělesné, rozumové nebo schopnost ducha, jsou člověku dány od Boha, aby jich užíval k dosažení nejvyššího možného stupně dokonalosti. Tou ovšem není pěstování vlastností výhradně pro sebe samého, neboť Bůh, jehož podobenství máme nabýt, je dobrota a láska. Každé schopnosti a každé vlastnosti, jíž nás Stvořitel obdařil, máme použít k Boží slávě a k pozvednutí svých bližních. A v takovém konání je jejich nejčistší, nejušlechtlejší a nejšťastnější využití. RC 158.2

Kdyby se této zásadě věnovala pozornost, jakou její význam vyžaduje, změnily by se od základů některé z běžných metod výchovy. Učitelé by se přestali dovolávat hrdosti a sobecké ctižádosti žáků, přestali by v nich rozdmýchávat ducha řevnivosti a snažili by se v nich probouzet lásku k dobru a pravdě a kráse, vzbuzovat v nich touhu po dokonalosti. Žák by se snažil rozvíjet v sobě Boží dary, nikoli aby předčil druhé, nýbrž aby uskutečnil Stvořitelův úmysl a nabyt Božího podobenství. Místo, aby se řídil světskými měřítky a sobeckou touhou po vyniknutí, která sama o sobě vede k zakrnění, byla by jeho mysl upřena ke Stvořiteli s cílem poznat Boha a stát se Mu podobným. ... RC 158.3

Velkým životním úkolem je vypěstování povahy a poznání Boha je základem veškeré správné výchovy. ... Boží zákon je odraz Boží povahy. Proto žalmista praví: *„Všecka přikázání tvá jsou spravedlnost.“* *„Z přikázání tvých rozumnosti jsem nabyt.“* (Ž 119,112.104) Bůh se nám zjevuje v Božím slově a v dílech stvoření. Poznání Boha nabýváme z knih vnuknutých Duchem Božím a z knihy přírody. RC 158.4

Pro rozum platí zákon, že se postupně přizpůsobuje těm předmětům, k nimž je cvičen se upírat. Zabývá-li se jen všedními věcmi, zakrňuje a oslabuje se. Jestliže se od něho nevyžaduje, aby se zabýval obtížnými problémy, ztratí po čase téměř zcela svou schopnost růstu. Co do výchovné hodnoty se Bibli nic nevyrovná. V Božím slově nalézá mysl podněty k nejhlubšímu zamyšlení, k nejvyšším touhám. Bible obsahuje nejpoučnější dějiny, jaké člověk má. Vytryskla ze zdroje věčné pravdy a božská ruka bděla po staletí nad její čistotou. – PP 595, 596 RC 158.5

Osvícení až do plného jasu

„Tak abychom znalice Hospodina, více poznávati se snažovali; nebo jako jitřní svítání jest vycházení jeho.“ (Oz 6,3) RC 159.1

Žijeme uprostřed nebezpečí posledních dnů, a proto bychom se měli očistit od každé poskvrny a obléct si roucho Kristovy spravedlnosti. Boží dílo má neustále postupovat vpřed. Musíme přinést sebe – tělo, duši i ducha do podřízenosti Kristu. Jestliže to neučiníme, bude ohroženo zdraví jak těla, tak i duše. RC 159.2

Bůh chce, aby Jeho pracovníci získali každodenní porozumění toho, jak logicky vysvětlit od příčiny k následku, jak dospěli k rozumným, bezpečným závěrům. On jim chce zvýšit sílu paměti. Nemůžeme si dovolit dělat chyby. Jako malé děti se musíme posadit u Kristových nohou a učit se od Něho, jak máme úspěšně pracovat. Musíme prosit Boha, aby nám dal zdravý úsudek a světlo, abychom ho mohli udělit ostatním. Potřebujeme poznání, které přináší ovoce zkušenosti. Neměli bychom dovolit, aby uplynul den, aniž bychom získali vyšší poznání ve věcech časných i duchovních. Nesmíme postavit žádnou laťku, kterou nejsme ochotni přeskóčit a postavit blíže další výšce, kterou doufáme, že vystoupíme. RC 159.3

Nejvyšší vzdělání můžeme nalézt ve výchově mysli, aby dennodenně postupovala vpřed. Konec každého dne by nás měl zastihnout o denní krok blíže odměně vítězů. Den co den má naše chápání být zralejším. Denně musíme učinit závěry, které přinesou bohatou odměnu v tomto životě, i v životě příštím. Každodenním pohledem na Ježíše, místo abychom hleděli sami na sebe, učiníme rozhodný pokrok jak v časném, tak i v duchovním poznání. RC 159.4

Konec všech věcí je blízko. To, co jsme již vykonali, nesmí být tečkou za naší veškerou prací! Vůdce našeho spasení říká: *„Postupujte vpřed! Přichází noc, ve které žádný člověk nebude moci pracovat.“* (J 9,4) Naše užitečnost musí trvale růst. Naše životy musí být neustále ovládány Kristovou mocí. Naše lampy musí být udržovány jasně hořící. RC 159.5

Modlitba je nebesy ustanoveným prostředkem k úspěchu. Výzvy, žádosti, naléhavé prosby mezi člověkem a člověkem, pohnou lidmi, a hrají jakoby roli v ovládaní událostí národů. Ale modlitba pohne nebesy. Ta samá moc, která přichází jako odpověď na modlitbu, může učinit lidi moudré v nebeské moudrosti a uschopnit je pracovat v jednotě ducha, spojit pouty pokoje. Modlitba, víra, důvěra v Boha, přinese božskou moc, která dá lidským počítáním jejich skutečnou hodnotu – nicotnost. ... RC 159.6

Ten, kdo se postaví tam, kde ho Bůh může osvítit, postupuje vpřed, jakoby z počáteční jasnosti svítání až do plného poledního jasu. ... – AU CR Nov. 1, 1904 RC 159.7

Prožívat skutečnou radost ze života

„Neboť... vyznávají jej budu; onť jest hojné spasení tváři mé a Bůh můj.“ (Ž 42,12) RC 160.1

Moudrý muž říká, že cesty moudrosti jsou „*cesty utěšené, a všechny stezky její pokojné*“ (Př 3,17). Mnozí mají dojem že, oddanost vůči Bohu škodí zdraví a radostnému štěstí ve společenských vztazích života. Ale ti kteří vešli na cestu moudrosti a svatosti, zjistí, že „*zbožnost je užitečná ke všemu, neboť má zaslíbení nynějšího života i toho budoucího*“ (1 Tm 4,8). Oni si uvědomují opravdovou radost života, zatímco nejsou sužováni marnou lítostí nad promarněnými hodinami, ani malomyslností nebo hrůzou myslí, jako jsou často světáci, když jsou rozptýleni nějakou vzrušující zábavou. RC 160.2

Je pravdou, že existuje mnoho vyznávajících křesťanů, kteří mají zkaženou obrazotvornost a nepředstavují správně náboženství Bible. Oni jsou stále zamračení. Považují to za ctnost, když si stěžují na sklíčenost ducha, na velké zkoušky a těžké spory. Toto jednání není v souladu se slovy Spasitele: „*Tak nechte své světlo zářit před lidmi, ať vidí vaše dobré skutky a vzdají slávu vašemu Otci, který je v nebesích.*“ (Mt 5,16) Povinností všech je chodit v tomto světle a pěstovat přirozenou veselost myslí, aby mohli spíše odrážet světlo než sklíčenost a temnotu. RC 160.3

Zbožnost není v rozporu se zákony zdraví, nýbrž je s nimi v souladu. Kdyby lidé byli vždy poslušni zákona deseti přikázání, kdyby uskutečňovali ve svých životech zásady těchto deseti nařízení, neexistovalo by prokletí nemocí, které nyní zaplavuje svět. Lidé se musí naučit, že lehkovážné zábavy nejsou nezbytné, aby si uchovali mysl bez sklíčenosti. Mysl může být skutečně takto dnes rozptylována; když však pomine vzrušení, přichází tiché přemítání. Je probuzeno svědomí a způsobí, že je slyšet jeho hlas, který praví: „Toto není ten způsob, jak získat zdraví nebo pravé štěstí.“ RC 160.4

Existuje mnoho zábav, které vzruší mysl, ale za nimi jistě následuje sklíčenost. Jiné druhy zábav jsou naopak nevinné a zdravé; ale užitečná práce, která umožňuje tělesné cvičení, má často blahodárnější vliv na mysl, a přitom to posiluje svaly, zlepšuje krevní oběh a projeví se jako mocný prostředek při obnovení zdraví. RC 160.5

„Který člověk žádostiv jest života, a miluje dny, aby užíval dobrých věcí? ... Volají-li spravedliví, Hospodin vyslýchá, a ze všech jejich úzkostí je vytrhuje.“ (Ž 34,13.18) – ST Oct. 23, 1884 RC 160.6

Cesta ke zdraví

„Oči Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým, a uši jeho k volání jejich.“ (Ž 34,16) RC 161.1

Vědomí správného jednání je nejlepším lékem pro nemocné tělo a mysl. Zvláštním Božím požehnáním spočívajícím na příjemci, je zdraví a síla. Ten, jehož mysl je klidná a spokojená v Bohu, se nachází na nejlepší cestě ke zdraví. Mít vědomí toho, že oko Hospodinovo na nás hledí a že Jeho ucho je otevřené k našim modlitbám, je skutečným uspokojením. Poznání toho, že máme neselhávajícího Přitele, kterému můžeme svěřit všechna tajemství duše, je štěstím, jež nelze vyjádřit slovy. Ti, jejichž mravní schopnosti jsou zatemněné nemocí, nejsou správnými představiteli křesťanského života ani krásy svatosti. Příliš často jsou v ohni fanatismu anebo ve vodách chladné lhostejnosti či netečné malomyslnosti. RC 161.2

Ti, jež si neuvědomují, že náboženskou povinností je ukázněvat mysl, aby přemýšlela o radostných věcech, ocitnou se obvykle v jedné ze dvou krajností: buď budou v neustálém kolotoči vzrušujících zá-
bav, oddávající se lehkomyšlným rozmluvám, smíchu a žertování, anebo budou sklíčení, zmítání útrapa-
mi a duševními spory, v domnění, že jen málokdo něco takového prožil anebo může pochopit. ... Vhodná
práce, zdravé používání všech jejich sil a schopností, by odvedly jejich myšlenky od nich samotných. ...

RC 161.3

Kdyby vychovávali svou mysl k tomu, aby prodlévala u předmětů, které nemají nic společného s ni-
mi samotnými, mohli by být ještě užitečnými. ... RC 161.4

Pocity zoufalství jsou často výsledkem příliš velkého volného času. Ruce a mysl by měly být za-
městnány užitečnou prací, ulehčováním břemen ostatních; a ti, kteří jsou takto zaměstnáni, přinesou uží-
tek také sobě samým. ... RC 161.5

Mysl by měla být odvrácena od vlastního já; její schopnosti by měly být použity při vymýšlení způ-
sobů, jak učinit druhé šťastnější a lepší. *„Čisté a neposkvrněné náboženství před Bohem a Otcem je toto:
navštěvovat sirotky a vdovy v jejich soužení a zachovávat sám sebe neposkvrněného od světa.“ (Jk 1,27)*

RC 161.6

Pravé náboženství zušlechť mysl, vytříbí vkus, posvěť úsudek a učiní jeho vlastníka účastníkem čis-
toty a svatosti nebes. Přiblíží k nám anděly a oddělí nás stále více od ducha a vlivu světa. Vstoupí do
všech jednání a styků života a dá nám *„ducha... jasně myslí“* (2 Tm 1,7), jejímž výsledkem bude štěstí a
pokoj. – ST Oct. 23, 1884 RC 161.7

Duševní vzdělání získané studiem Bible

„Skrze umění (poznání) zajisté pokojové naplnění bývají všelijakým zbožím drahým a utěšeným.“ (Př 24,4) RC 162.1

Božím zákonem pro mysl a duši stejně jako i pro tělo je, že sílu lze nabýt úsilím. Naše síly a schopnosti se rozvíjejí cvičením. Bůh v souladu s tímto zákonem zajistil ve svém slově prostředky pro duševní i duchovní rozvoj. RC 162.2

Bible obsahuje všechny pokyny, které lidé potřebují znát, aby byli připraveni pro tento i budoucí život. Může je pochopit každý. Nikdo s duchem, který si cení její učení, si nemůže přecíst ani jeden odstavec bez toho, aniž by získal nějakou užitečnou myšlenku. Nejcenější naučení Bible však nelze získat příležitostným a přerušovaným studiem. Její velký systém pravdy není podán tak, aby ho unáhlený a lhotejný čtenář postřehl. ... Pravdy, které přicházejí, aby vytvořily velký celek, musí badatel najít a shromáždit „trošku odtud, trošku od onud“ (Iz 28,10). RC 162.3

Když je takto vyhledáme a dáme dohromady, zjistíme, že do sebe dokonale zapadají. Každé evangelium doplňuje ostatní, každé proroctví vysvětluje jiné proroctví a každá pravda je rozvinutím nějaké jiné pravdy. Předobrazy židovské bohoslužby jsou objasněny evangeliem. Každé přikázání má v Božím slově své místo a každá skutečnost svůj význam. Celá stavba ve svém určení i provedení podává svědectví o svém Původci, a takto ji mohla vymyslet a zhotovit jen Nekonečná mysl. RC 162.4

Při zkoumání různých částí Bible a při studiu jejich vzájemných vztahů jsou nejvyšší schopnosti lidského ducha vedeny k usilovné činnosti, což by nebylo možné bez rozvoje duševních sil. RC 162.5

Duchovní hodnota biblického studia však nespočívá jen ve zkoumání a shromažďování pravdy, ale také v úsilí potřebném k pochopení daného předmětu. Mysl, která se zaměstnává pouze všedními věcmi, zakrňuje a slábne a není-li vedena k chápání veliké a dalekosáhlé pravdy, ztratí po čase schopnost rozvíjet se. Nic neochrání před tímto úpadkem tak, jako studium Božího slova, jehož podněcující moci se nic nevyrovná. RC 162.6

Bible jako prostředek rozumového výcviku je mnohem účinnější než jakákoliv jiná kniha nebo všechny ostatní knihy dohromady. ... Žádné jiné studium nemůže poskytnout takovou duševní sílu jako právě úsilí pochopit úžasné pravdy zjevení. Mysl, která se takto dostává do styku s myšlenkami Nekoněného, mohutní a sílí. – Ed 123, 124 RC 162.7

Usilovat o neustálý pokrok

„Přede vším, čehož se stříci sluší, ostříhej srdce svého, nebo z něho pochází život.“ (Př 4,23) RC 163.1

Skutečně horlivých lidí je na našem světě málo, jsou však velmi potřební. Příklad čínorodého člověka je dalekosáhlý; má nad ostatními elektrizující vliv. Setkává se při své práci s překážkami; ale on je zatlačí do pozadí a místo, aby dovolil svým způsobem vystavět hradbu, zlomí každou překážku. ... RC 163.2

Na každé cestě se nachází trní. Všichni, kteří následují Hospodinovo vedení, musí očekávat, že se setkají se zklamáními, kříži a ztrátami. Ale duch pravého hrdinství jim bude pomáhat, aby je překonali. Mnozí velmi přehánějí zdánlivé potíže, a pak se začnou litovat a podlehnou malomyslnosti. Takoví se musí cele změnit. Potřebují sebekázeň, aby mohli vyvinout úsilí a překonat všechny dětinské pocity. Měli by učinit rozhodnutí, že život nesmí být stráven zabýváním se maličkostmi. Nechte je, ať se rozhodnou něco vykonat a pak ať to udělají. RC 163.3

Mnozí činí dobrá rozhodnutí, stále se chystají něco učinit, ale nikdy se k tomu nedostanou. O všech jejich rozhodnutích se pouze mluví. V mnoha případech, kdyby měli více síly a učinili něco navzdory překážkám, měli by mnohem lepší zdraví. RC 163.4

Každý člověk by měl mít v životě smysl a cíl. Bedra myslí by měla být přepásána a myšlenky by měly být vycvičeny, aby se neuchylovaly tak jako magnetická střelka k pólu. Mysl by měla být vedena správným směrem, podle dobře vytvořených plánů. Pak na každém kroku bude postupovat vpřed. Žádný čas nebude ztracen následováním nejasných myšlenek a náhodných plánů. Hodnotné cíle by měly být stále uchovávány před očima a každá myšlenka a každý čin by měl směřovat k jeho uskutečnění. Necht' se vždy soustředíme na cíl – uskutečnit to, co má být vykonáno. RC 163.5

Úspěch či neúspěch v tomto životě hodně závisí na způsobu, jakým jsou myšlenky vedeny ke kázni. Jestliže jsou ovládány tak, jak Bůh přikazuje, aby byly, budou prodlévat u těch předmětů, které povedou k větší zbožnosti. Jestliže jsou myšlenky správné, budou taková i slova. ... RC 163.6

Odpolední slunce... může způsobit, že život může přinášet zralejší a plodnější ovoce než ranní slunce. Ono může stále zvětšovat velikost a jas, dokud se neztratí za západajícími vrcholy. ... Udržujte své srdce a mysl svěží nepřetržitým cvičením. ... RC 163.7

Bible je nejlepší knihou na světě pro rozumové vzdělání. Velká témata, jež jsou v ní představena, vznešená prostota, s níž jsou tato témata podávána, světlo, které září na tajemství nebes, dává sílu a svěžest rozumu a chápání. – RH Apr. 6, 1886 RC 163.8

Křesťané se pohybují kupředu a vzhůru

„Obnoviti se pak duchem myslí své, a obléci nového člověka, podle Boha stvořeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy.“ (Ef 4,23.24) RC 164.1

Špatné návyky musí být přemoženy. Musí být vytvořeny správné návyky. Pod kázní největšího Učitele, jakého kdy svět znal, se musí křesťané pohybovat kupředu a vzhůru směrem k dokonalosti. To je Boží příkaz a nikdo by neměl říci, já to nemohu učinit. Místo toho by měl říct: Bůh po mě vyžaduje, abych byl dokonalý, a On mi dá sílu překonat všechno, co stojí v cestě dokonalosti. On je zdroj veškeré moudrosti a veškeré síly. ... RC 164.2

Křesťané mají být nositeli světla, mají říct všem, s nimiž přijdou do styku: *„Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“* Mají být příkladem zbožnosti, představující Krista slovy, v duchu i v jednání. Jejich skutky mají být otiskem Spasitelových skutků. Tak mohou ukázat nadřazenost Kristových zásad nad zásadami světa. Mají působit na vyšší úrovni jednání než působí ti, kdo nejsou křesťany. Mají vnést zúšlechťující vliv evangelia do každé oblasti života. Jejich čistota a užitečnost má být zdrojem osvětlení ostatních. RC 164.3

Svět stanovil měřítko vyhovující sklonům neposvěceného srdce, ale toto není měřítko pro ty, kteří milují Krista. Vykupitel si je vyvolil ze světa, a zanechal jim svůj bezhříšný život jako měřítko. On je chce povznést nad všechna nízká slova nebo činy. ... *„Přepásejte bedra svojí mysli, buďte střízliví a dokonale se spolehněte na milost, kterou vám přináší zjevení Ježíše Krista... jako je svatý Ten, který vás povolal, buďte i vy ve všem svém chování svatí. Je přece napsáno: Buďte svatí, neboť já jsem svatý.“* (1 Pt 1,13-16) RC 164.4

Těmto slovům se musí věřit a mají být uplatňována v životě. Křesťané jsou nadřazení v moudrosti, v poznání, ve schopnostech, protože oni věří v Boha a Jeho moc. Pán si přeje, aby dosáhli nejvyšší příčky žebříku, aby Ho mohli oslavovat. On má pokladnici moudrosti, z níž mohou čerpat. ... RC 164.5

Opravdový křesťan získá zkušenost, která přinese svatost. Světlo pravdy osvětluje jeho chápání. Plamen lásky k Vykupiteli rozptýlí mrak, který vstoupil mezi jeho duši a Boha. Boží vůle, čistá, vznešená a posvěcená, se stává jeho vůlí. Jeho tvář vyzařuje světlo nebes. Jeho tělo je přizpůsobeno pro chrám Ducha svatého. Svatost je ozdobou jeho charakteru. Bůh může s ním rozmlouvat, protože duše i tělo je v souladu s nebeskými zásadami. – ST July 17, 1901 RC 164.6

Boží chrám

„On za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal.“ (2 K 5,15) RC 165.1

Člověk je Božím důmyslným dílem, Jeho mistrovským veledílem, stvořeným k vznešenému a svatému účelu; a do každé části lidského svatostánku chce Bůh vepsat svůj zákon. Každý nerv a sval, každá duševní a fyzická vloha, musí být uchována čistou a neposkvrněnou. RC 165.2

Bůh chce, aby tělo bylo chrámem pro Jeho Ducha. Jak vážná je pak zodpovědnost spočívající na každé duši. Jestliže poskvrňujeme svá těla, ubližujeme nejenom sami sobě, ale i mnohým jiným. ... RC 165.3

Kristus zemřel proto, aby Boží mravní obraz mohl být v lidstvu obnoven, aby se muži a ženy mohli stát účastníky božské přirozenosti, a unikli zkáze, která je ve světě v žádostivosti (2 Pt 1,4). Nesmíme použít žádnou schopnost naší bytosti pro sobecké uspokojení, protože všechny naše schopnosti patří Jemu a mají být používány k Jeho slávě. ... RC 165.4

Lidský dům, Boží stavba, vyžaduje důkladnou, bdělou péči. Můžeme zvolat spolu s Davidem: *„Hrozně a předivně jsem utvořen.“* (Ž 139,14) Boží důmyslné dílo musí být chráněno, aby nebeský vesmír a odpadlé lidstvo mohlo vidět, že muži a ženy jsou chrámem živého Boha. RC 165.5

Dokonalost charakteru, kterou vyžaduje Bůh, je přizpůsobení celé bytosti jako chrámu pro uvnitř přebývajícího Ducha svatého. Pán požaduje službu celé bytosti. On si přeje, aby se muži a ženy stali vším, čím jim umožnil, aby byli. Nestačí to, aby byly používány jen určité části lidského organismu. Všechny části musí být uvedeny do činnosti, jinak bude služba nedostatečná. ... RC 165.6

Tělesný život musí být pečlivě vzděláván, zušlechťován a rozvíjen, aby božská přirozenost mohla být zjevena skrze muže a ženy ve své plnosti. Bůh čeká na to, až lidé použijí rozum, který jim dal. On očekává, že použijí pro Něho všechny rozumové schopnosti. Mají dát svědomí to nejvyšší místo, jaké mu bylo určeno. Duševní a tělesné síly spolu s city a náklonnostmi mají být tak rozvíjeny, aby mohly dosáhnout nejvyšší užitečnosti. Takto má být Kristus představen světu. ... RC 165.7

Je Bůh potěšen, když vidí, jak nějaký tělesný orgán nebo schopnost, kterou dal člověku, je zanedbávána, nesprávně používána nebo připravena o zdraví a užitečnost, jakou by mohla pro něj mít? Dále pak rozvíjejte dar víry. Buďte zmužilí a překonejte každý zlozvyk, který poskvrňuje chrám duše. Musíme být zcela závislí na Bohu a naše víra zesílí a stane se doufáním, i když nemůžeme vidět Boží úmysl v Jeho jednání s námi ani důsledek tohoto jednání. Víra poukazuje kupředu a vzhůru k věcem budoucím, chápe se pouze té síly, která jediná nás může uschopnit, že budeme v Něm doplněni (Ko 2,10). – RH Nov. 6, 1900 RC 165.8

Eden – první domov

„Hospodin Bůh... utvořil... ženu, a přivedl ji k Adamovi... Z té příčiny opustí muž otce svého i matku svou, a přidržeti se bude manželky své, i budou v jedno tělo.“ (Gn 2,22.24) RC 166.1

Bůh uspořádal první svatbu. Původcem sňatku je tudíž Stvořitel vesmíru. *„Poctivé jest u všech manželství“* (Žd 13,4); manželství bylo jedním z prvních darů, které člověk dostal od Boha, a je jedním ze dvou darů, které si vzal Adam s sebou, když byl vyhnán po pádu z ráje. Jsou-li v tomto vztahu uznávány a zachovávány božské zásady, je manželství požehnáním; udržuje čistotu a štěstí lidského pokolení, uspokojuje společenské potřeby člověka, povznáší ho po stránce tělesné, rozumové i mravní. ... RC 166.2

Domov našich prvních rodičů měl být vzorem pro další domovy, až jejich děti začnou osídlovat zemi. Tento domov zkrášlený rukou samého Boha, nebyl nádherným palácem. ... Bůh však umístil Adama do zahrady. Ta byla jeho příbytkem. ... Vše to, co obklopovalo svatý pár, je poučením pro všechny časy, že pravé štěstí není v ukojení pýchy a v rozmařilosti, nýbrž ve spojení s Bohem prostřednictvím věcí, jím stvořených. Kdyby lidé věnovali méně pozornosti věcem vyumělkovaným a žili ve větší prostotě, přiblížili by se více záměru, který měl Bůh při jejich stvoření. Pýcha a ctižádost nikdy neuspokojí; ti, kteří jsou opravdu moudří, najdou pravou a povznášející radost v tom, co Bůh přichystal na dosah všem. RC 166.3

Obyvatelům ráje byla svěřena péče o zahradu, její obdělávání a udržování. Jejich zaměstnání nebylo unavující, nýbrž příjemné a posilující. Bůh ustanovil práci jako dobrodiní pro člověka, jež zaměstná jeho mysl, posílí jeho tělo a rozvine jeho schopnosti. V duševní a tělesné činnosti našel Adam jednu z největších radostí svého svatého života. ... Adam a Eva jako svatý pár nebyli jen dětmi pod otcovskou péčí Boha, byli i žáky, kterým vševědoucí Stvořitel udílel rady. ... Řád a soulad tvoření promlouval k nim o věčné moudrosti a síle. Stále nalézali nové půvaby, jež naplňovaly jejich srdce hlubokou láskou a vyvolávaly nové projevy vděčnosti. RC 166.4

Pokud zůstávali věrni zákonu Božímu rostla jejich schopnost poznávat, radovat se a milovat. Načerpávali neustále nové poznatky, odkrývali nové zdroje štěstí a poznávali stále častěji a jasněji nezměrnou, nevyčerpatelnou lásku Boží. – PP 46-51 RC 166.5

Vliv křesťanského domova

„Kdož mne následuje, nebude chodit v temnostech, ale bude mít Světlo života.“ (J 8,12) RC 167.1

Náš čas, naše síla i naše schopnosti patří Bohu; a pokud jsou zasvěceny Jeho službě, naše světlo bude svítit. To ovlivní nejprve a nejsilněji ty, kteří jsou v našich vlastních domovech nejdůvěrněji s námi spojeni; ale to se rozšíří i mimo domov, až do „světa“. Pro mnohé to bude vůně života k životu; existují však někteří, kteří nebudou chtít vidět toto světlo, nebo kráčet v něm. Oni patří do té třídy, o které mluvil náš Spasitel, když řekl: *„Toto je ten soud, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé.“* (J 3,19) Takoví se nacházejí ve velmi nebezpečném postavení; ale jejich jednání neomluví nikoho, jestliže nenecháme naše světlo zářit. RC 167.2

Předpokládejme, že by nějaká loď nedbala varování výstražného majáku a rozbila by se na kusy o skálu, protože strážce majáku by zhasl jeho světla, a řekl by: „Nebudu už více věnovat pozornost majáku“; jaký by byl důsledek takové jednání? Avšak on to tak nedělá. On udržuje jeho světla hořící celou noc, vrhající své paprsky daleko ven do temnoty, ve prospěch každého námořníka, který se dostane do nebezpečného úseku útesů a mělčin. Kdyby se nějaká loď rozbila, protože světla byla zhasnuta, bylo by to telegrafováno po celém světě, že během té a té noci, na tom a tom místě se rozbila na kusy o skály loď, protože na věži nesvítilo žádné světlo. Ale kdyby se některé lodě rozbily proto, že nevěnovaly pozornost světlu, strážce majáku by byl nevinný; oni byli varováni, ale nevěnovali tomu žádnou pozornost. RC 167.3

Co kdyby světlo v domácnosti zhaslo? Pak by každý člověk v tom domě byl v temnotě; a následek by byl tak katastrofální, jako kdyby zhaslo světlo na věži majáku. Duše se dívají na vás, spolukřesťany a vidí, zda jste opilí starostmi o tento život (L 21,34), nebo se připravujete pro budoucí, nesmrtelný život. Oni vás budou pozorovat, aby viděli, jaký je vliv vašeho života a zda jste věrnými misionáři doma a vychováváte své děti pro nebesa. RC 167.4

Nejpřednější křesťanova povinnost je v jeho domově. Otcové a matky, máte velkou odpovědnost. Připravujete své děti buď pro život, anebo pro smrt; vychováváte je pro trvalé místo zde na zemi, pro vlastní uspokojení v tomto životě, nebo pro nesmrtelný život, aby chválili Boha navěky. A který to bude? To by mělo být břemenem starostí vašeho života, aby každé dítě, které Bůh světil vaší péčí, přijalo božskou podobu. – ST Jan. 14, 1886 RC 167.5

Důkaz, který nevěřící nemohou vyvrátit

„Dokud Světlo máte, věřte v Světlo, abyste synové Světla byli.“ (J 12,36) RC 168.1

Spořádaná křesťanská domácnost je důkazem, který nevěřící nemohou popřít. Neposkytuje žádný prostor pro nějaké předhazování, zpochybnění (bezvýznamnou kritiku). A děti z takových domovů jsou připraveny čelit různým úvahám svádějícím k nevěře. Přijaly Bibli za základ své víry a proto mají pevný základ, který nesmete žádná vlna pochybností. *RC 168.2*

Kristus řekl: *„Vy jste světlo světa.“* (Mt 5,14) On vložil do naší péče dary. Co máme udělat s Jeho svěřenými dary? Máme nechat naše světlo svítit tím, že ho použijeme k Jeho slávě a k užitku našich spolubližních, anebo je máme použít k podporování svých vlastních sobeckých zájmů? Mnozí je používají k sobeckým účelům. Zdá se, že si neuvědomují, že všichni podléháme soudu, a brzy musíme vydat svůj počet za to, jak jsme využili Bohem nám dané dary ve prospěch dobra. Ale jakou omluvu předloží v onen veliký den za to, že nevyužívali své schopnosti, své vzdělání, svůj vkus a svou vytrvalost a horlivost ve prospěch Boží věci? *RC 168.3*

Potřebujeme božskou pomoc, pokud chceme udržet naše světla hořící. Ale Ježíš zemřel proto, aby nám poskytl tuto pomoc. On nabízí pozvání: *„Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj, aby pravím, učinil se mnou pokoj.“* (Iz 27,5) Chopte se ramene Nekonečné síly; pak Ho naleznete drahého vaší duši, a celá nebesa vám budou k dispozici. *„Chodíme-li však ve světle, jako on je ve světle,“* (1 J 1,7) budeme mít společenství svatých andělů. „Jozuovi“ bylo řečeno: *„Takto praví Hospodin zástupů: Jestliže po cestách mých choditi budeš, a jestliže stráž mou držeti budeš, ... dám ti zajisté to, abys chodil mezi těmito přistojícími.“* (Za 3,7) A kdo jsou „tito přistojící“? Jsou to Boží andělé. Jozue musí mít živou, spoléhající se důvěru v Boha každého dne; a pak andělé půjdou s ním a Boží moc spočine na něm při všem jeho díle. *RC 168.4*

Pak křesťanští přátelé, otcové a matky, necht' vaše světlo roste, a nikdy nezhasne! Necht' vaše srdce nikdy neochabne a vaše ruce ať se nikdy neunaví! A zanedlouho se vám brány nebeského města otevrou; a můžete představit sami sebe i své děti před trůnem, a říci: *„Aj, já a děti, kteréž jsi mi dal.“* (Iz 8,18) A jaká odměna to bude za věrnost vidět vaše děti korunované nesmrtelným životem v překrásném Božím městě! – ST Jan. 14, 1886 *RC 168.5*

Uchopit se Nejmocnějšího nebes

„Budiž nám přítomná i ochotnost Hospodina Boha našeho, a díla rukou našich potvrď mezi námi, díla, pravím, rukou našich potvrď.“ (Ž 90,17) RC 169.1

Vaše děti by měly být učeny ovládat své povahy a pěstovat laskavého Kristu podobného ducha. Ved'te je tak, aby si zamilovaly Boží službu, aby měly větší zálibu v tom, když jdou do modlitebny, než na místa zábavy. Učte je, že náboženství je živou zásadou. Kdybych předložila myšlenku, že náboženství je pouze pocit, můj život byl neměl cenu. Ale já nikdy nedovolím, aby pocit vstoupil mezi nebesa a mou duši. Ať jsou mé pocity jakékoliv, budu hledat Boha na začátku dne, v poledne i v noci, abych mohla načerpat sílu ze živého Zdroje síly. RC 169.2

Matky... nebyl vám dán váš čas snad proto, abyste ho využily ke zkrášlení myslí vašich dětí a rozvíjení krásy charakteru? Neměl by být využit k tomu, abyste se chopili Nejmocnějšího nebes a hledali u Něho sílu a moudrost k výchově vašich dětí pro místa v Jeho království, a abyste jim zajistili život, který bude trvat tak dlouho jako trůn Hospodinův? ... RC 169.3

Matka možná sedí u své práce noc po noci, zatímco její děti jdou spát bez modlitby a políbení na dobrou noc. Ona nepřipoutá jejich něžná srdce ke svému vlastnímu provázky lásky, protože je „příliš zaměstnaná“. ... RC 169.4

Někteří se mohou divit, proč tak hodně mluvíme o domácím náboženství a o dětech. Je to proto, že existuje tak hrozné zanedbání domácích povinností na straně tak mnohých. Jako Boží služebníci, jste vy rodiče, zodpovědni za děti svěřené vaší péči. Mnohé z nich dospívají bez úcty, vyrůstají bezstarostné a bez náboženství, nevděčné a bezbožné. RC 169.5

Kdyby tyto děti byly správně vedeny a ukázněny, kdyby byly vychovávány v kázni a napomenutích Páně (Ef 6,4), nebeští andělé by byli ve vašich domovech. Kdybyste byli věrnými domácími misionáři, ... byli byste... uschopnili vaše děti, aby se vám postavily po boku jako užiteční pracovníci v díle Božím. RC 169.6

Jaký dojem to učiní na společnost, když uvidí rodinu sjednocenou v díle a službě Páně. Taková rodina je mocným kázáním ve prospěch pravosti křesťanství. Ostatní uvidí, že v takové rodině působí na děti mocné vlivy a že Bůh Abrahámův je s nimi. A že to, co má takový silný vliv na děti, je pocíťováno i mimo domov, a ovlivňuje to i životy ostatních. Kdyby domovy vyznavačů křesťanství měly pravý náboženský ráz, působily by mohutným vlivem ve prospěch dobra. Byly by vskutku „světlem světa“. – ST Jan. 14, 1886 RC 169.7

Kristus uděluje potřebné ctnosti

„Aby synové naši byli jako štípkové zdárně rostoucí v mladosti své, a dcery naše jako úhelní kamenové, tesaní ku podobenství chrámu.“ (Ž 144,12) RC 170.1

První a nejdůležitější povinností, kterou je matka zavázána svému Stvořiteli je vychovat pro Něho děti, které jí On svěřil... Jak pečlivý by tedy měl být její jazyk a chování v přítomnosti těchto malých žáků. ... RC 170.2

Matky, uvědomte si skutečnost, že váš vliv a příklad ovlivňuje charakter a osud vašich dětí; a proto vzhledem k vaší zodpovědnosti, rozvíjejte vyváženou mysl a čistý charakter, odrážejte jen to, co je pravé, dobré a krásné. RC 170.3

Váš soucitný Vykupitel vás pozoruje s láskou a soucitem, připravený vyslyšet vaše modlitby a poskytnout vám pomoc, kterou potřebujete. Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, věrnost a dobrota jsou základní prvky Kristu podobného charakteru. On zná to, co tíží srdce každé matky a je jejím nejlepším přítelem v každém případě nouze. Jeho věčné rámě podpírá každou bohabojnou, věrnou matku. Když byl na zemi, měl matku, která zápasila s bídou, měl mnoho úzkostlivé péče a starostí, a proto soucítí s každou křesťanskou matkou v jejích starostech a úzkostech. Ten Spasitel, který podnikl dlouhou cestu k tomu účelu, aby utišil zneklidněné srdce ženy, jejíž dcera byl ovládána zlým duchem, uslyší matčiny modlitby a bude žehnat jejím dětem. RC 170.4

Ten, kdo vrátil zpět vdově jejího jediného syna, když byl nesen k pohřbu je dnes dotčen žalem truchlící matky. Ten, který proléval slzy soucitu u Lazarova hrobu a vrátil zpět Martě a Marii jejich pohřbeného bratra; Ten, který odpustil Marii Magdaléně; který pamatoval na svou matku, když visel v smrtelných mukách na kříži; který se ukázal plačící ženě a učinil ji svým poslem ke zvěstování prvního radostného poselství o vzkříšeném Spasiteli – Ten je dnes nejlepším přítelem žen a je připraven pomáhat jim ve všech situacích života. RC 170.5

Náš Spasitel, který rozumí zápasům našeho srdce a zná slabosti naší přirozenosti, soucítí s našimi slabostmi, odpouští naše hříchy a udělí nám ctnosti, po kterých vážně toužíme. Radost, pokoj, tichost, dobrotivost, věrnost a dobrota jsou základními prvky křesťanského charakteru. Tyto drahocenné ctnosti jsou ovoce Ducha a křesťanovou korunou a štítem. V domově, kde vládnu tyto ctnosti, jsou synové „jako štípkové zdárně rostoucí v mladosti své,“ a dcery „jako úhelní kamenové, tesaní ku podobenství chrámu“. Tyto nebeské cíle nejsou závislé na okolnostech ani na vůli nedokonalého úsudku člověka. Nic nemůže přinést dokonalejší radost a uspokojení než rozvíjení křesťanského charakteru; nejvznešenější tužby a cíle nemohou směřovat výše. – ST Sep. 9, 1886 RC 170.6

Kristus ulehčuje břemeno rodičů

„Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí duším svým.“ (Mt 11,28,29) RC 171.1

Žádné dílo se nemůže vyrovnat práci křesťanské matky. Koná svoji práci s vědomím toho, co to znamená vychovávat své děti v kázni a napomenutích Páně (Ef 6,4). Jak často se jí bude zdát břemeno těžší, než může unést; a pak jak drahocennou výsadou je to, že může všechno odevzdat svému soucitnému Spasiteli na modlitbě. Může Mu své břímě složit k nohám a nalezne v Jeho přítomnosti sílu, která ji v nejtěžších chvílích podpoří, potěší, dodá ji odvahy, naději a moudrost. Jak povzbuzující je pro ustaranou matku vědomí, že má ve všech těžkostech takového Přítel. Kdyby matky častěji přicházely ke Kristu a plněji Mu důvěřovaly, jejich břímě by bylo mnohem lehčí a našly by odpočinek pro své duše (Mt 11,29). RC 171.2

Ježíš miluje děti. Důležitá zodpovědnost výchovy dětí by neměla spočívat pouze na matce. ... Otec by měl povzbuzovat a podporovat matku v jejím díle pečování svými radostnými pohledy a laskavými slovy. ... Musí věnovat svým dětem svůj čas i pozornost. ... Tato výchova dětí, která vyhovuje biblickému měřítku, bude vyžadovat čas, vytrvalost a modlitbu. Měli bychom si všimnout toho, jestli některé věci kolem domu nejsou zanedbány. RC 171.3

Mnohokrát přes den je matka volána, slyší nejprve jeden malý nepokojný hlas a pak další. Jako odpověď na toto volání se matka musí obracet tu a tam a věnovat pozornost jejich potřebám. ... Slovo uznání přinese sluneční svit do srdce po dobu několika hodin. Mnoho vzácných paprsků světla a radost může matka šířit tu a tam mezi svými drahými maličkými. Může si tak těsně připoutat k sobě ty, kteří jsou drazí jejímu srdci, že jím její přítomnost bude nejradostnějším místem na světě. RC 171.4

Trpělivost matky je však často zatížena nesčetnými malými zkouškami, které se zdají být takové, jakoby si vůbec nezasluhovaly pozornost. ... Ona se znovu a znovu téměř zapomene, ale tichá modlitba k jejímu soucitnému Vykupiteli uklidní její nervy a ona je uschopněná držet otěže sebeovládání s tichou důstojností. Mluví klidným hlasem, ale musí se značně přemáhat, aby zadržela nevlídná slova a potlačila pocity hněvu, které, kdyby byly vyjádřeny, zmařily by její vliv, a trvalo by velmi dlouho, než by byl znovu vybudován. ... Tak, jak rodiče chtějí, aby Bůh jednal s nimi, tak by měli jednat i se svými dětmi. RC 171.5

Naše děti jsou jen mladšími členy Boží rodiny, jež nám jsou svěřeny, abychom je moudře vychovávali, trpělivě ukázněvali, aby si mohly vytvořit křesťanský charakter a byli způsobilými být druhým k požehnání v tomto životě a těšit se na život, který má přijít. – ST Sep. 13, 1877 RC 171.6

Rodiče mají učit poslušnosti

„Dítka poslouchajte rodičů svých v Pánu; neboť jest to spravedlivé.“ (Ef 6,1) RC 172.1

Děti mají být vedeny k tomu, aby jejich schopnosti byly ke cti a chvále Boží. Za tímto účelem se musí učit lekci poslušnosti, protože jenom životem ochotné poslušnosti mohou prokázat Bohu službu, kterou od nich vyžaduje. Ještě předtím než je dítě dost vyspělé na to, aby mohlo uvažovat, musí být vedeno k poslušnosti. Něžným, vytrvalým úsilím musí být vytvořeny návyky v chování. ... RC 172.2

Ukažte dětem, že pravá úcta se projevuje poslušností. Bůh nepřikázal nic, co by nebylo důležité a neexistuje žádná jiná cesta, kterou by se Mu mohla tak příjemně prokázat úcta, jako poslušností vůči tomu, co On řekl. RC 172.3

Matka je královnou domova a děti jsou jejími poddanými. Musí své domácnosti moudře vládnout s důstojností svého mateřství. ... Říkejte svým dětem přesně to, co od nich požadujete. Pak jim dejte na srozuměnou, že vaše slovo musí být uposlechnuto. Takto je naučíte ctít Boží přikázání, která jasně praví „musíš,“ a „nesmíš“. RC 172.4

Málo rodičů začíná dostatečně brzy učit své děti poslušnosti. Dítěti se obvykle dovolí, aby ve dvou nebo třech letech roky získalo převahu nad svými rodiči, kteří ho zanedbali vést ke kázní, domnívajíce se, že dítě je příliš malé na to, aby se mohlo naučit poslouchat. Avšak po celou tuto dobu v malé bytosti roste sobectví a každý den činí obtížnějším úsilí rodičů o získání vedení. Ve velmi raném věku mohou děti pochopit to, co se jim jasně a jednoduše řekne a laskavým a moudrým vedením se mohou naučit poslušnosti. Nikdy by se jim nemělo dovolit, aby projevily svým rodičům neúctu. Nikdy by se nemělo dovolit, aby svéhlavost přešla bez pokárání. Budoucí blaho dítěte vyžaduje laskavou, milující, avšak pevnou kázeň. ... RC 172.5

Moudří rodiče nebudou říkat svým dětem: „Následujte svou vlastní volbu; jděte kam chcete a dělejte si co chcete“; ale, „poslouchajte Hospodinovo naučení.“ Musí být ustanoveny a přísně dodržovány moudré předpisy a nařízení, neboť jinak by krása rodinného života mohla být nadobro zničena. ... RC 172.6

Děti budou šťastnější, mnohem šťastnější, při náležité disciplíně, než kdyby jim bylo dovoleno, aby si dělaly to, co jim naštěptávají jejich nevázané pudy. Nejoprávněnější půvab dítěte spočívá v jeho skromnosti a poslušnosti – v pozorném naslouchání prikazujících slov, v ochotných nohou a rukou jít a pracovat na cestě povinnosti. ... RC 172.7

Rodiče by měli obklopit své děti především ovzduším radosti, zdvořilosti, a lásky. Domov, ve kterém přebývá láska a ve kterém se tato láska projevuje v pohledech, slovech i činech, je místem, kde andělé rádi přebývají. – CT 111-115 RC 172.8

Kristus silou manželky a matky

„Povstanouce synové její, blahoslaví ji; manžel její také chválí ji.“ (Př 31,28) RC 173.1

Je pravda, že běh domácnosti není vždycky hladký a celý rodinný život vyžaduje mnoho trpělivosti a síly. Ale i když matky nejsou zodpovědné za okolnosti, které nemohou ovlivnit, tak přece nemůžeme popřít, že okolnosti mají v práci matky velký význam. Zaslouží však pokárání, když dovolí, aby je tyto okolnosti ovládly a narušily jejich zásady, jakmile jsou unaveny, pak nejsou věrny svému vysokému povolání a zanedbávají své známé povinnosti. *RC 173.2*

Žena a matka, která velkoryse překonává těžkosti, pod kterými jiní klesají pro nedostatek trpělivosti a vytrvalosti, nejen sama sílí při plnění svých povinností, ale její zkušenost s překonáváním pokušení a překážek ji uschopňuje k tomu, aby mohla slovem i příkladem účinně pomáhat druhým. Mnozí, kteří si za příznivých okolností počínají správně, prodělávají v těžkostech a zkouškách změnu povahy. S narůstajícími problémy se jejich charakterové vlastnosti zhoršují. Bůh si však nikdy nepřál, abychom se stali hříčkou okolností. ... *RC 173.3*

(Pravá žena a matka) vykonává své povinnosti důstojně a s radostí a nemá pocit, že to, co dělá vlastníma rukama ve spořádané domácnosti, je pro ni ponižující. Když se obrací k Bohu o sílu a útěchu a snaží se vykonávat své každodenní povinnosti v Jeho moudrosti a bázní, připoutá si k svému srdci svého manžela a uvidí, že její děti, až dospějí, budou poctivými muži a ženami, kteří budou mít mravní životní sílu následovat příklad své matky. *RC 173.4*

V tomto životě neexistuje žádná náhoda; žeň rozhodne o druhu semena, jaké bylo zaseto. ... *RC 173.5*

Matky, musíte rozvíjet charakter. Váš soucitný Vykupitel vás pozoruje s láskou a soucitem, připravený vyslyšet vaše modlitby a poskytnout vám pomoc, kterou potřebujete ve vaší celoživotní práci. Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, věrnost a dobrota jsou základní prvky Kristu podobného charakteru. Tyto drahocenné ctnosti jsou ovoce Ducha. Jsou křesťanovou korunou a štítem. Nejvznešenější sny a nejušlechtilejší touhy nemohou směřovat výše. Nic nemůže dát dokonalejší spokojenost a zadostiučinění. *RC 173.6*

Tyto nebeské cíle nejsou závislé na okolnostech ani na vůli nebo nedokonalém úsudku člověka. Drahý Spasitel, který rozumí zápasům našeho srdce a slabostem naší přirozenosti, se slitovává a odpouští nám naše chyby a uděluje nám ctnosti, po kterých opravdově toužíme. – HR August, 1877 *RC 173.7*

Otcové mají trávit čas s dětmi

„A vy otcové nepopouzejte k hněvu dítek svých, ale vychovávejte je v cvičení a v napomínání Páně.“
(Ef 6,4) RC 174.1

Mezitím co jsme hovořili o důležitosti matčiny práce a jejího poslání, neměli bychom jen tak lehce přejít povinnost a zodpovědnost manžela a otce při výchově jeho dětí. Jeho úsilí by mělo být v souladu s úsilím bohabojné matky. Měl by projevovat svou lásku a úctu k ní jako své ženě, kterou si vyvolil za matku svých dětí. ... RC 174.2

Otcové by se měli... spojit s dětmi, mít soucit s nimi v jejich malých problémech, připoutat si je ke svým srdcím silnými pouty lásky, a vybudovat takový vliv na jejich rozvíjející se myšlení, že jejich rada bude považována za posvátnou. ... RC 174.3

Při návratu domů ze své práce by měl považovat za příjemnou změnu strávit nějaký čas se svými dětmi. Může je vzít do zahrady a ukázat jim rozvíjející se poupátka, a rozmanité odstíny kvetoucích květín. Pomocí takových prostředků jím může dát nejdůležitější naučení o Stvořiteli, tím, že před nimi otevře velkou knihu přírody, kde láska Boží je vyjádřena v každém stromu, květině, i listech trávy. Může vštípit jejich myslím skutečnost, že jestli Bůh tolik pečuje o stromy a květiny, tím více se bude starat o bytosti stvořené k Jeho obrazu. Může je vést k tomu, aby již záhy porozuměli, že Bůh si přeje, aby děti byly milé, ne díky umělým ozdobám, ale krásou charakteru, půvabem laskavosti a citu, který naplní jejich srdce radostí a štěstím. RC 174.4

Rodiče mohou udělat mnoho pro to, aby spojili své děti s Bohem tím, že je budou povzbuzovat, aby milovaly díla přírody, kterou On jim dal a poznali ruku Dárce ve všem, co přijímají. Půda srdce může být takto záhy připravena pro vložení drahocenným semínek pravdy, které v pravý čas vyrazí a přinesou bohatou žně. Otcové, vzácné příležitosti, které byste mohli využít k získávání důkladného poznání povahy a charakteru vašich dětí a nejlepších způsobů jednání s jejich mladými myslmi, jsou... vskutku drahocenné. – ST Dec. 6, 1877 RC 174.5

Otcova povinnost k jeho dětem by měla být jednou z jeho nejpřednějších zájmů. Nemělo by to být zanedbáno kvůli nabývání bohatství nebo získání vysokého postavení ve světě. Ve skutečnosti to jsou právě podmínky bohatství a pocty, jež často oddělí muže od jeho rodiny a přeruší jeho vliv na ně více než cokoli jiného. Jestliže otec chce u svých dětí rozvinout vyvážený charakter, aby byli poctou pro něho a požehnáním světu, má zvláštní práci, kterou musí vykonat. – ST Dec. 20, 1877 RC 174.6

Otcové mají vést děti k náboženskému světlu

„Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej.“ (Ž 127,1) RC 175.1

Co máme říci, abychom probudili mravní citlivost otců, aby pochopili a splnili svou povinnost vůči svým dětem? Tento předmět vzbuzuje velký zájem a významně souvisí s budoucím blahem naší země. Měli bychom slavnostně vštípit otcům i matkám vážnou zodpovědnost, kterou na sebe vzali tím, že přivedli na svět děti. To je zodpovědnost, od které je nemůže nic osvobodit, než pouze smrt. Samozřejmě, hlavní péče a břímě spočívá na matce během prvních let života jejích dětí, přesto však by i otec měl být její oporou a rádcem, povzbuzovat ji, aby spoléhala na jeho velkou lásku a pomáhat jí, jak je to jen možné. ... RC 175.2

V ten veliký den zúčtování bude otázan: Kde jsou děti, které jsem svěřil vaší péči, abyste je vychovali pro Mě, aby jejich rty mohly vyprávět mou chválu a jejich životy byly jako diadém krásy na světě (Iz 28,5), a aby žily a ctily Mě po celou věčnost? RC 175.3

V některých dětech mravní síly silně převládají. Mají sílu vůle ovládat své myšlení a jednání. U jiných jsou zvířecí vášně téměř neodolatelné. Aby mohli čelit těmto různým povahám, které se často vyskytují v té samé rodině, otcové stejně jako i matky potřebují trpělivost a moudrost božského Pomocníka.

... RC 175.4

Otec by měl často shromáždit své děti kolem sebe a vést jejich mysli k paprskům mravního a náboženského světla. Měl by studovat jejich různé sklony a schopnosti a proniknout k nim nejjednoduššími cestami. Někteří mohou být nejvíce ovlivněni skrze úctu a bázeň Boží; jiní skrze projev jeho laskavosti a moudré prozřetelnosti, vyžadující jejich hlubokou vděčnost; jiní mohou být hlouběji ovlivněni tím, že se jim odhalí divy a tajemství přírodního světa, s veškerým jeho jemným souladem a krásou, která promlouvá k jejich duším o Tom, kdo je Stvořitel nebe a země a všech krásných věcí, které jsou v nich. RC 175.5

Děti, které jsou nadané talentem nebo láskou k hudbě mohou získat dojmy na celý život, tím, že budou moudře používat tyto schopnosti jako prostředek pro náboženskou výuku. ... Mnozí je mohou dosáhnout skrze svaté obrazy, znázorňující výjevy z Kristova života a Jeho poslání. ... RC 175.6

I když by v rodinné kázni měla být jednota, měla by tam být také i rozmanitost, aby uspokojila požadavky různých členů rodiny. Mělo by to být předmětem studia rodičů... aby... je naplnili touhou věnovat se nejvyššímu rozvoji rozumu a dokonalosti charakteru. – ST Dec. 20, 1877 RC 175.7

Práce obou rodičů je důležitá

„(Hospodin) přibytku spravedlivých žehná.“ (Př 3,33) RC 176.1

Boží Slovo by mělo být moudře vneseno do... mladých myslí a mělo by se stát měřítkem jejich čestnosti, napravovat jejich chyby, poučovat a vést jejich mysl, které by měly být mnohem úspěšnější při potlačování a ovládání vznětlivé povahy než nevlídná slova, která podněcují k hněvu. ... RC 176.2

Radostné vzezření a veselá, povzbudivá slova rozjasní ty nejchudší domovy a bude jako kouzlo chránit otce a děti před mnohými pokušeními, které je budou odvádět od lásky k domovu. ... RC 176.3

Učinit domov šťastným není jen úkolem matky. I otcové mají vykonat důležitou část. Manžel je vlastně rodinným poutem (pojítkem domova – podle angl. „house-band“) domácích pokladů; pojí svými silnými, vroucími, oddanými city členy rodiny – matku a děti – dohromady nejsilnějšími pouty jednoty. Má povzbuzovat úsilí matky při výchově dětí veselými, laskavými slovy. RC 176.4

Jen málokdy dokáže matka svoji práci ocenit a často ji podceňuje a považuje ji za pouhou domácí dřinu. Den za dnem, týden za týdnem dělá stále totéž a nevidí žádné zvláštní výsledky. Večer není schopna vzpomenout si na vše, co za den dělala. Ve srovnání s tím, co v zaměstnání udělal manžel, se jí zdá, že neudělala nic, co by stálo za řeč. RC 176.5

Otec přichází často domů s pocitem sebeuspokojení a hrdě vypráví, co všechno se mu v pracovním dni podařilo. ... Ona neudělala nic víc, než že se starala o děti, uvařila a uklidila. Neprodávala ani nekupovala jako obchodník, neobdělávala půdu jako zemědělec, nepracovala jako mechanik a nemá tedy být z čeho unavená. ... RC 176.6

Kdyby mohl být stržen závoj a kdyby oba manželé mohli vidět, jak Bůh pohlíží na jejich celodenní práci, a viděli by, jak Jeho nekonečné oko srovnává práci jednoho s prací toho druhého, byli by asi překvapení tímto nebeským odhalením. Otec by se díval na svou práci ze skromnějšího hlediska, zatímco matka by získala novou sílu a odvalu, aby mohla dále svou práci vykonávat s moudrostí, vytrvalostí a trpělivostí. RC 176.7

Nyní zná hodnotu své práce. Otec se stará o věci, které jednou skončí a pominou, ale matka ovlivňuje rozvoj myšlení a povahu svých dětí. Nepracuje tedy jen pro přítomnost, ale i pro věčnost. Bude-li konat své dílo pro Boha věrně, stane se nesmrtelným. – ST Sep. 13, 1877 RC 176.8

Děti mají rozvinout vyvážený charakter

„Vyvýšit se Hospodin, nebo na výsosti přebývá... I bude upevněním časů tvých, silou i hojným spasením; moudrost a umění (poznání), a bázeň Hospodinova poklad tvůj.“ (Iz 33,5.6) RC 177.1

Chraňte své děti, jak je to jen možné, před každým nežádoucím vlivem, protože v dětství jsou přístupnější k přijetí různých vlivů, ať už jsou to vlivy mravní důstojnosti, čistoty, krásy charakteru, anebo sobectví, nečistoty a neposlušnosti. Dovolte jednou, aby byly ovlivněny duchem reptání, pýchy, marnivosti a nečistoty a tato poskvrna nemůže být už smazána po celý život. RC 177.2

Mládež je proto tak neochotná podřídit se správné autoritě, protože má doma špatnou výchovu. Jsem matka. Víím, co říkám, tvrdím-li, že mládež a děti jsou nejen bezpečnější, ale i šťastnější, když jsou podřízeny zdravé kázni, než když se řídí vlastními sklony. – AH 469, 470 RC 177.3

Mělo by to být cílem každého rodiče, aby rozvinul u svého dítěte zdravý a vyvážený charakter. Je to dílo nemalé důležitosti a významu – dílo vyžadující vážné přemýšlení a modlitbu o nic méně než trpělivé a vytrvalé úsilí. Musí být položen správný základ, základ silný a pevný, stojící, a pak den co den musí postupovat vpřed práce na budování, zušlechťování a zdokonalování. – CT 107, 108 RC 177.4

Tělesné, duševní a duchovní schopnosti musí být dobře rozvíjeny, aby mohl být vytvořen správně vyvážený charakter. Děti musíme hlídat, chránit a vést ke kázni, aby mohlo být dílo zdárně vykonáno. Aby mládež mohla být správným způsobem formována, vyžaduje to umění a vytrvalé úsilí. Jisté zlé sklonky mají být pečlivě usměrněny a něžně pokárány; mysl má být povzbuzena ve prospěch práva. Dítě by mělo být povzbuzeno při pokusu ovládnout vlastní „já“ a toto vše musí být učiněno rozvážně, abychom se neminuli požadovaného cíle. RC 177.5

Rodiče se mohou právem zeptat: „*Kdo je však k tomu způsobilý?*“ (2 K 2,16) Jen Bůh je naší způsobilostí (2 K 3,5) a jestliže nebudou počítat s Ním v této záležitosti, nebudou-li hledat u Něho pomoc a radu, jejich úloha bude vskutku beznadějná. Avšak modlitbou, studiem Bible a opravdovou horlivostí z jejich strany, mohou splnit tento důležitý úkol a za všechn svůj čas a veškerou péči obdrží stonásobnou odměnu. ... RC 177.6

Jejich učebnicí by měla být Bible, kniha tak bohatá na rady a naučení. ... Dojmy, které zanecháme v myslích mladých, jdou jen stěží vymazat. Jak je pak důležité, aby tyto dojmy byly správné, a aby obracely pružné schopnosti mladých lidí správným směrem. – 4T 197, 198 RC 177.7

Otec jako kněz; matka jako učitel

„Poslouchej, synu můj, cvičení otce svého, a neopouštěj naučení matky své.“ (Př 1,8) RC 178.1

Láska, která byla v srdci Krista, má být i v našich srdcích, abychom ji mohli projevovat těm, kteří jsou kolem nás. Potřebujeme být denně posilováni Boží láskou a nechat tuto lásku vyzařovat na ty, kteří jsou kolem nás. ... RC 178.2

Rodiče, máte církve ve vašem domově a Bůh vás žádá, abyste vnesli do této církve nebeskou milost, která je nevyčísitelná a nebeskou moc, který je nezměřitelná. Můžete mít tuto milost a tuto moc, jestliže budete chtít. Ale musíte se vychovávat podle vašich křestních slibů. Když jste učinili tyto sliby, zavázali jste se ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého, že budete žít pro Boha, a proto nemáte žádné právo, abyste porušili tento slib. Pomoc tří velkých mocností je vám dána k dispozici. RC 178.3

Když v Kristově jménu prosíte o milost k vítězství, bude vám dána, protože zaslíbení zní: *„Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.“* (Mt 7,7; L 11,9) Ano, žádejte Boha o pomoc. Když jste v rozpacích, nechodte k vašim bližním. Učte se přinášet vaše starosti Bohu. Budete-li hledat, naleznete; budete-li klepat, bude vám otevřeno. Ale to znamená víru, víru, víru. Cvičte živou víru v Krista. ... RC 178.4

Otec je kněz a spojovacím páskem domova. Matka je učitelkou maličkých od jejich útlého věku a královnou domácnosti. Nikdy nemá být podceňována. Nikdy jí nesmí být před dětmi mluvena nedbalá, bezvýznamná slova. Ona je jejich učitelkou. Myšlenkou, slovem a skutkem otec zjevuje náboženství Kristovo, čímž jeho děti mohou jasně vidět, že má poznání o tom, co to znamená být křesťanem. ... RC 178.5

V naší práci se nemáme snažit zapůsobit. Musíme se dívat na Krista, pohledět, jakou lásku nám dal Otec: abychom byli nazváni Božími syny! A jaká radost, jaká moc, bude s námi, když to budeme činit! Nebude to jenom citové vzrušení, ale hluboká a trvalá radost. Musíme představit pevné pravdy Božího Slova, aby tyto pravdy mohly zapůsobit na srdce lidí, a aby muži a ženy mohli být přivedeni k tomu, aby kráčeli ve šlépějích Vykupitele. ... RC 178.6

Modlím se o to, aby vaše oči byly pomazány nebeským olejem, abyste mohli rozeznat, co je pravda a co je blud. Musíme si obléknout bílé roucho Kristovy spravedlnosti. Musíme chodit a mluvit s Bohem. – Manuscript 66, 1905 RC 178.7

Kazatelé mají být věrnými v rodinném životě

„Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zestará, neuchýlí se od ní.“ (Př 22,6) RC 179.1

Otec je nejvyšší kněz rodiny. Životy jeho manželky a dětí, by jako Boží vlastnictví měly mít pro něho nejvyšší cenu a měl by věrně usměřňovat budování jejich charakterů. Péče o jeho děti od jejich dětských let by měla být jeho hlavním přemýšlením, protože je to pro jejich nynější i věčné blaho, aby rozvinuly pravé charaktery. Měl by pečlivě zvážit svá slova a činy s ohledem na jejich vliv a důsledky, jaké mohou vyvolat. *RC 179.2*

Ten, kdo koná práci kazatele evangelia, musí být věrný ve svém rodinném životě. Je to tak důležité, že tak jako otec má zdokonalit dary, které mu dal Bůh k tomu, aby učinil domov obrazem nebeské rodiny, tak ten, kdo koná kazatelskou práci, má použít od Boha dané schopnosti, aby získal duše pro církev. Jako kněz doma a jako velvyslanec Kristův v církvi by měl zpříkladnit svým životem Kristův charakter. Musí být věrný v bdění za duše jako ten, který musí vydat počet ze svého správcovství (L 16,2). *RC 179.3*

V Jeho službě nesmí být vidět žádná nedbalost a lhostejná práce. Bůh nebude sloužit hříchům lidí, kteří nemají jasné vědomí posvátné zodpovědnosti spojené s přijetím postavení kazatele církve. Ten, kdo se neosvědčí jako věrný, moudrý pastýř ve svém domově, zcela jistě se neosvědčí jako věrný pastýř Božího stáda v církvi. – Manuscript 42, 1903 *RC 179.4*

Každá rodina je sborem, který řídí rodiče. První přemýšlením rodičů by měla být práce na spasení jejich dětí. Když otec a matka jako kněz a učitel rodiny se plně postaví na Kristově straně, bude v jejich domově uplatňován dobrý vliv. A tento posvěcený vliv bude pocíťován v církvi a bude uznán každým věřícím. Kvůli velkému nedostatku zbožnosti a posvěcení v domově je dílo Boží značně zdržováno. Nikdo nemůže přinést do církve vliv, který neprojevuje ve svém rodinném životě a ve své práci. ... *RC 179.5*

Andělé Boží, kteří slouží těm, kdo se mají stát dědici spasení (Žd 1,14), pomohou i vám učinit vaši rodinu vzorem nebeské rodiny. Ať je v domovech pokoj a bude pokoj i v církvi. Jestliže budou tyto vzácné zkušenosti přeneseny do sborů, stanou se prostředky k vytvoření příznivého vlivu něžné lásky jednoho k druhému. Hádky přestanou. Pravá křesťanská zdvořilost se projeví mezi členy církve. Svět na nich pozná, že byli s Ježíšem a učili se od Něho. Kdyby všichni členové žili křesťanským životem, jaký dojem by církev mohla učinit na svět! – CG 549 *RC 179.6*

Rodiče mají radit svým dětem

„Synu můj, jestliže by tě namlouvali hříšníci, nepřivoluj.“ (Př 1,10) RC 180.1

Rodiče by měli povzbuzovat své děti, aby jim důvěřovaly a aby k nim přicházely se svým zármutkem, se svými malými nesnázemi a zkouškami. Pokud to rodiče dělají, mohou se naučit cítit se svými dětmi a modlit se za ně a s nimi, aby je Bůh chránil a vedl. Měli by jim poukázat na jejich věrného Přitele a Rádce, který cítí s jejich slabostmi. On byl pokoušen ve všem podobně jako my, avšak bez hříchu (Žd 4,15). RC 180.2

Satan svádí děti k tomu, aby byli ke svým rodičům odměřeni a aby si zvolili mladé, nezkušené společníky za své důvěrníky; takové, kteří jim nemohou pomoci, ani jim nemohou dát dobrou radu. ... RC 180.3

Děti by se ušetřily mnohého zla, kdyby byly více důvěrnější ke svým rodičům. Rodiče by měli povzbuzovat své děti k tomu, aby byly vůči nim otevřené a upřímné, aby k nim přicházely se svými těžkostmi a tehdy, když jsou zmatené ohledně toho, jaký směr je správný, aby předložily svým rodičům záležitost tak, jak na ni pohlíží oni, a aby je požádaly o radu. RC 180.4

Kdo může tak dobře předvídat a upozornit je na jejich nebezpečí jako bohabojní rodiče? Kdo může lépe chápat zvláštní povahu svých dětí tak jako oni? Matka, která sledovala každou změnu mysli od dětských let a zná jejich přirozené sklony, je nejlépe připravena radit svým dětem. Kdo může říci, které povahové rysy třeba kontrolovat a krotit, jako matka, za pomoci otce? RC 180.5

Děti, které jsou křesťany, upřednostní lásku a souhlas svých bohabojných rodičů před každým pozemským požehnáním. Budou své rodiče milovat a ctít. Toto by měl být jeden z hlavních předmětů studia jejich života. Jak mohu učinit své rodiče šťastnými? Děti, které nebyly vedeny ke kázni a neobdržely správné poučení, mají jen malý smysl pro povinnost vůči svým rodičům. ... RC 180.6

Pilné ruce a mysli nenajdou čas k tomu, aby věnovali pozornost každému pokušení, které vnukne nepřítel; ale všechny zahálčivé ruce a mozky jsou připraveny, aby je satan mohl ovládat, a rodiče by proto měli učit své děti, že zahálka je hřích. – ST June 6, 1878 RC 180.7

Hospodin vyžaduje od své vykoupené rodiny dokonalost. Vyžaduje dokonalost v budování charakteru. Otcové a matky zvláště potřebují poznat nejlepší metody výchovy dětí, aby mohli spolupracovat s Bohem. Muži a ženy, děti a mládež jsou vázeni na nebeských váhách podle toho, co zjevují svým životem doma. Křesťan doma je křesťanem všude. Náboženství přinesené do domova působí vlivem, který je nedocenitelný. – 5BC 1085 RC 180.8

Studujte božského průvodce pro bohoslužbu

„Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč stydět, a kterýž by právě slovo pravdy rozděloval.“ (2 Tm 2,15) RC 181.1

Bible je průvodcem k správnému vedení dětí. Pokud rodiče chtějí, mohou zde nalézt způsob, jak vést a vychovávat své děti, aby neučinili žádnou hrubou chybu. ... Když se rodiče budou řídit tímto průvodcem, místo aby poskytovali svým dětem neomezenou shovívavost, pak budou častěji používat trestající metlu. Místo toho, aby byli slepí k jejich chybám, k jejich zvráceným povahám, a viděli jen jejich přednosti, budou mít jasný úsudek a budou se dívat na tyto věci ve světle Bible. Poznají, že musí vést své děti správným způsobem. – CG 256 RC 181.2

Boží Slovo oplývá obecnými zásadami pro utváření správných životních návyků, a také svědectví, jak obecná, tak osobní, která byla určena k tomu, aby se pozornost upoutala zvláště na tyto zásady. – 4T 323 RC 181.3

Při probouzení a posilování lásky ke studiu Bible mnoho závisí na tom, jak využijeme chvíle pobožností. Čas ranních a večerních pobožností by měl být nejkrásnějším a nejpůsobivějším z celého dne a z celého dne. Musíme jasně pochopit, že do těchto chvil nesmí být vnášeny žádné tíživé a nelaskavé myšlenky, poněvadž rodiče a děti se tu scházejí, aby se setkali s Ježíšem a pozvali do svých domovů svaté anděly. Pobožnost má být krátká a plná života, přizpůsobená okolnostem a necht' se časem měnit. RC 181.4

Necht' se všichni účastníci čtení Bible, učí se a často si opakují Boží zákon. Zájem dětí se zvýší, když jim občas dovolíte, aby si samy zvolily, co se bude číst. Ptejte se jich na to, co jste přečetli a dovolte jim klást otázky. Uveďte všechno, co by jim pomohlo lépe pochopit smysl přečteného. Když se tím pobožnost příliš neprodlouží, dovolte dětem, aby se děti zúčastnily modliteb a připojily ke zpěvu, i kdyby to měl být jen jediný verš. ... RC 181.5

Rodiče by si měli denně najít čas ke studiu Bible se svými dětmi. Samozřejmě, že si to vyžádá úsilí a plánování, což se dá jen za cenu jistých obětí, ale námaha bude bohatě odměněna. Jako nejlepší přípravu pro vyučování svých nařízení Bůh doporučuje, aby byla nejdříve ukryta v srdcích rodičů. „*A budou slova tato, kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém,*“ praví „*a budeš je často opětovat!*“ (Dt 6,6.7) Pokud chceme v našich dětech probudit zájem o Bibli, musíme mít sami o ni zájem. Pokud v nich chceme probudit lásku k jejímu studiu, musíme ji sami milovat. ... Musíme poslouchat všechno, co nám Boží Slovo přikazuje. Pak smíme požadovat vše, co nám zaslibuje. – Ed 186-189 RC 181.6

Bible je Boží hlas pro rodiny

„Aj, dědictví od Hospodina jsou dítky.“ (Ž 127,3) RC 182.1

Rodiče se musejí polepšit, i duchovní potřebují zlepšení, v domácnostech je zapotřebí Boha. Chtějí-li rodiče změnit současný stav, musejí vnést do svých rodin Slovo Boží a učinit je svým rádcem. Musejí poučit své děti, že Písmo Svaté je hlasem Božím, který je určen jim a jehož je nutno bezpodmínečně poslouchat. Měli by své děti trpělivě poučovat a laskavě a neúnavně je učit, jak mají žít, aby se líbily Bohu. Děti z takových rodin jsou pak připraveny, aby čelily různým úvahám svádějícím k nevěře. Když přijaly Bibli za základ své víry, mají základ, který nesmete žádná vlna pochybování. *RC 182.2*

Ve velmi mnoha domácnostech se zanedbává modlitba. Rodiče si myslí, že nemají kdy k ranní a večerní pobožnosti. Nezbyvá jim ani chvilka k tomu, aby poděkovali Bohu za Jeho milostivé dary – za blahodárny sluneční svit a za déšť, prospívající rostlinstvu, a za to, že je chrání svatí andělé. Nemají kdy na to, aby se pomodlili za Boží pomoc a vedení a za to, aby Kristus trvale přebýval v jejich domácnosti. Jdou do práce... bez jediné myšlenky na Boha a na nebe. Mají duše, jež jsou tak drahocenné, že Syn Boží raději obětoval svůj život pro jejich spasení, než by byl dovolil, aby je beznadějně ztratili. ... *RC 182.3*

Stejně jako staří patriarchové měli by duchovní i dnes zřizovat oltáře Hospodinovy všude, kde rozbijí svůj stan. Byla-li kdy doba, kdy v každém domě by měla znít modlitba, pak je to doba dnešní. Otcové a matky by měli často pozvednout svá srdce k Bohu v pokorné prosbě za sebe a za své děti. Otec jako kněz rodiny – měl by pokládat svou ranní a večerní oběť na oltář Boží a jeho žena a děti by se měly společně pomodlit a vzdát Bohu díky. V takové domácnosti bude Ježíš rád prodlévat. *RC 182.4*

Z každého křesťanského domu mělo by vyzařovat světlo náboženství. Měla by se tam projevovat láska, a to ve všem, v pozorných laskavostech, v nesobeckém zdvořilém jednání. Jsou rodiny, kde se tato zásada zachovává, kde Bůh je ctěn a kde vládne opravdová láska. V takových domovech stoupá ranní a večerní modlitba k Bohu jako sladká vůně kadidla a Boží milost a požehnání snášejí se na hlavy prosících jako ranní rosa. – PP 143, 144 *RC 182.5*

To, co učiní charakter milým v domově, je to, co ho učiní milým v nebeských příbytcích. – CG 481 *RC 182.6*

Rodinná pobožnost nesmí být zanedbávána

„Ať doufají... v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání.“ (1 Tm 6,17) RC 183.1

Byli bychom mnohem šťastnější a užitečnější, kdyby náš rodinný život a společenský styk byl veden zásadami křesťanského náboženství, a z příkladně Kristovou tichostí a prostotou. ... Necht' naši hosté vidí, že se snažíme učinit všechny kolem nás šťastnými naší veselou náladou, soucitem a láskou. RC 183.2

Zatímco se snažíme zajistit pohodlí a štěstí našich hostů, nezapomeňme na naši povinnost vůči Bohu. Modlitební hodina by neměla být zanedbána kvůli nějaké jiné činnosti. ... V časně večerní hodině, kdy se můžete modlit bez spěchu a srozumitelně, předkládejte svou prosbu a pozvedněte svůj hlas v šťastné, vděčné chvále. Necht' všichni, kteří navštěvují křesťany, vidí, že modlitební hodina je nejposvátnější, nejvzácnější, a nejšťastnější dobou dne. Takový příklad nebude bez účinku. RC 183.3

Tyto chvíle bohoslužby působí zušlechťujícím, povznášejícím vlivem na všechny, kteří se jich účastní. Správné myšlenky a nové a lepší touhy budou probuzeny v srdcích nejvíce bezstarostných. Modlitební hodina přinese vděčný pokoj a odpočinek těm, kteří jsou unaveni duchem, protože pravé ovzduší křesťanského domova je ovzduším pokoje a klidu. RC 183.4

Křesťan by se měl snažit v každém jednání reprezentovat svého Mistra, učinit Jeho službu, aby se jevila přitažlivou. ... RC 183.5

Devět desetin zkoušek a zmatků, které tak trápí mnohé, jsou buď pomyslné nebo způsobené jejich vlastním špatným jednáním. Měli by přestat mluvit o těchto zkouškách a zveličovat je. Křesťan může odevzdat každou starost, každou rušivou věc Bohu. Nic není příliš malé pro našeho soucitného Spasitele, aby si toho nepovšiml; nic není pro Něho příliš velké, aby to nemohl unést. RC 183.6

Dejme si tedy svá srdce a domovy do pořádku; naučme naše děti, že bázeň Hospodinova je počátek moudrosti (Ž 110,10); a dovolme, aby náš radostný, šťastný a spořádaný život, vyjádřil naši vděčnost a lásku Tomu, *„který nám dává k užívání hojnost všeho“* (1 Tm 6,17). Ale nadevše, upřeme své myšlenky a pocity svých srdcí na drahého Spasitele, který trpěl za vinného člověka a tak nám otevřel nebesa. RC 183.7

Láska k Ježíši nemůže být skryta, ale sama se projeví a bude pocíťována. Ona vyvolá podivuhodnou sílu. Ona učiní bázlivé nebojácnými, lenivé pracovitými, nevědomé moudrými. Ona učiní koktavý jazyk výmluvným a probudí dřímající rozum k novému životu a svěžesti. Ona učiní malomyslné nadějnými, sklíčené radostnými. Láska ke Kristu povede jejího vlastníka, aby přijal povinnosti a pečoval o Jeho věc a nesl je v Jeho síle. – ST Dec. 17, 1885 RC 183.8

Raná výchova dětí rozhodne o jejich budoucí zkušenosti

„Cti otce svého i matku, (toť jest přikázání první s zaslíbením,) aby dobře bylo tobě a abys byl dlouhověký na zemi.“ (Ef 6,2-3) RC 184.1

Jak málo rodičů věnuje čas k přemýšlení o tom, jak hodně záleží na poučení a výchově dětí, již se jim dostane během prvních let jejich života. Právě v té době je položen základ pro vybudování dětského charakteru. ... RC 184.2

Matky, nezapomeňte, že Bůh od vás vyžaduje, abyste věnovaly svým dětem trvalou, laskavou péči. On nechce, abyste byly otroky svých dětí, ale chce, abyste je naučily žít pro Něho. Den co den jim dávejte lekce, které je připraví pro budoucí užitečnost. Jedna lekce, kterou budete muset opakovat znovu a znovu, je lekce poslušnosti. Učte vaše děti, že nemohou vládnout, že musí respektovat vaše přání a podřídít se vaší autoritě. Takto je naučíte sebeovládání. ... RC 184.3

Když děti ztratí své sebeovládání a mluví prudká slova, rodiče by měli po určitou dobu zachovat ticho, nekárat je ani je neodsuzovat. A v této době je mlčení zlatem a vykoná více pro přinesení lítosti, než jakákoliv slova, která by mohla být pronesená. Satan je velmi potěšen, když rodiče popuzují své děti mluvením nevlídných, hněvivých slov. Pavel nám dal v tomto bodu varování: *„Otcové, nepopouzejte své děti, aby nebyly skličené.“* (Ko 3,21) Ony mohou být velmi zlé, ale vy je nemůžete přinutit ke správnému jednání tím, že ztratíte s nimi trpělivost. Necht' váš klid pomůže obnovit správnou náladu. RC 184.4

Ježíš miluje děti a mládež. Těší Ho, když vidí, jak je satan zahnán ve své snaze přemoci je. Mnozí mladí lidé se nacházejí v bezprostředním nebezpečí díky různým pokušením, ale Spasitel má s nimi nejněžnější soucit a posílá své anděly, aby bděli nad nimi a chránili je. On je dobrý pastýř, vždy připravený jít do pouště a hledat ztracenou, zbloudilou ovečku. ... RC 184.5

Matky, toužíte po misijním poli? Ve svém domově máte misijní pole, v kterém můžete pracovat s neúnavnou silou a neochabující horlivostí, věduce, že výsledky vaší práce budou trvat po celou věčnost. ... Práce matky, která má úzké spojení s Kristem, má nedozírnou cenu. Její služba lásky činí domov domem Božím. Kristus s ní spolupracuje, proměňuje vodu obyčejného života na nebeské víno. RC 184.6

Křesťanští rodiče, je vám svěřena odpovědnost představit světu sílu a znamenitost rodinného náboženství. Buďte ovládáni zásadou, a ne popudem. Pracujte s vědomím, že Bůh je váš pomocník. ... Vaše děti jím vedené budou vyrůstat k vašemu požehnání a k vaší cti v tomto životě i v životě budoucím. – RH Jan. 24, 1907 RC 184.7

Rodiny mají odrážet Boží dobrotu

„Jakož se slitovává otec nad dítkami, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se ho bojí.“ (Ž 103,13) RC 185.1

Vneste nebeské světlo do vašich rozhovorů. Mluvením slov, která povzbudí a potěší, zjevíte, že ve vaší duši přebývá slunce Kristovy spravedlnosti. Děti potřebují příjemná slova. Je to nezbytné pro jejich štěstí, aby pocítili pochvalu a uznání, jež by na nich spočinuly. Snažte se překonat tvrdost výrazu tváře a pěstovat něžné tóny hlasu. Vystihněte krásu obsaženou v naučení Božího Slova a pěstujte to jako něco nezbytného pro štěstí a úspěch vašeho rodinného života. V šťastném prostředí děti rozvinou povahu, která je milá a zářivá jako slunce. RC 185.2

Pravá krása charakteru není něco, co vyzařuje jen při zvláštních příležitostech; Kristova milost přebývajíc v duši se projevuje za všech okolností. Ten, kdo pěstuje tuto milost jako trvalou přítomnost v životě, zjeví krásu povahy stejně tak ve zkouškách jako i za snadných okolností. Doma, ve světě, v církvi, máme žít Kristův život. Všude kolem nás jsou lidé potřebující obrácení. Když je Boží zákon napsán v srdci a je dosvědčen zbožným charakterem, ti kteří neví nic o moci Kristovy milosti, budou vedeni k tomu, aby toužili po něm a obrátili se. RC 185.3

V nebeských dvorech nyní probíhá slavnostní šetření. Pomyšlení na rozhodnutí, které má být nyní v nebi učiněno, by mělo přimět rodiče k tomu, aby byli horlivými při výchově svých dětí v bázni a lásce Boží. Tvrdými slovy a přísnými tresty za provinění se nedosáhne mnoho, ale bdělostí a modlitbou, aby nebyli chyceni do osidel nepřítele. ... RC 185.4

Každá rodina, která má poznání pravdy pro tuto dobu, ji má oznámit jiným. Hospodinův lid se má připravit na konání zvláštního díla. Děti stejně jako starší členové rodiny mají vykonat svou část v hledání a zachraňování těch, kteří jdou na zahynutí. Kristus byl od svého mládí pro všechny, s nimiž přicházel do styku, vlivem, který je táhl směrem k vyšší věci. Stejně tak dnešní mladí lidé mohou vynaložit sílu pro dobro tím, že potáhnou duše k Bohu. RC 185.5

Rodiče si musí plněji uvědomit zodpovědnost a poctu, kterou jim Bůh udělil tím, že je učinil zástupci dětí. Charakter projevený ve stycích každodenního života, vyloží dítěti buď pro dobro nebo pro zlo, tato Boží slova: RC 185.6

„Jakož se slitovává otec nad dítkami, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se ho bojí.“ (Ž 103,13) „Jako ten, kteréhož matka jeho těší, tak já vás těšiti budu.“ (Iz 66,13) – ST Nov. 14, 1911 RC 185.7

Laskavost a trpělivost v domově

„Jako ten, kteréhož matka jeho těší, tak já vás těšiti budu.“ (Iz 66,13) RC 186.1

Domov má být místem, ve kterém má být rozvinuta každá nebeská ctnost. Pán rád přebývá v těch rodinách, které pěstují domácí náboženství, a u nichž panuje duch chvály a radostné mysli. Jeho lid potřebuje porozumět zásadám, které tvoří základ Kristova náboženství a studovat, jak učinit tyto zásady vládnoucím prvkem v jejich životě. To naplní domov slunečním jasem. Ovoce víry bude viděno v opravdové službě pro Krista. *RC 186.2*

Jako ti, kteří se zavázali následovat tichého a pokorného Ježíše, by křesťanští rodiče nikdy neměli dovolit, aby je ovládl hněv. Nikdy by neměli své děti uhodit bez rozmyslu nebo ve vzteku. Když udělaly něco špatného a vy cítíte, že musí být potrestány, předložte tuto záležitost na modlitbě Bohu. Poklekněte před Pánem a řekněte svému Otci o vašem bolu, protože Duch Páně byl zarmoucen. Proste o Boží požehnání a vedení při výchově vašich dětí... Když se díky pomoci božského Ducha rodičům podaří obrátit jejich mladá srdce k Němu, Bůh i andělé jásají. *RC 186.3*

Nechť si rodiče uvědomí, že příklad, který dávají svým každodenním chováním, budou jejich děti následovat. ... Nechť si uvědomí, že pokáráním nedosáhnou ničeho při utváření křesťanského charakteru. To nikdy nezpůsobí nápravu, ani nepřivede mladé lidi k tomu, aby toužili stát se Kristovými vyvolenými. *RC 186.4*

Laskavostí a trpělivostí se snažte, abyste své děti odvrátili od zla. Proste Boha o moudrost, abyste je mohli vychovat tak, aby milovaly vás a milovaly Boha. Když je nezbytné zamítnout jim jejich přání, ukažte jim laskavě, že tím, že tak činíte, usilujete o jejich nejvyšší dobro. Milujte a ochraňujte své děti; ale nedovolte jim, aby šly po své vlastní cestě, protože je to prokletím doby, ve které žijeme. Ukažte jim, kde dělají chyby a poučte je, že jestli nenapraví tyto omyly, tak nemohou nikdy obdržet místa v příbytích, které Ježíš připravuje těm, kteří Ho milují. Takto si získáte jejich lásku a důvěru. ... *RC 186.5*

Děti a mladí lidé potřebují vliv radostného příkladu. Oni potřebují příjemné poučení. ... Křesťanský rodič má příkladem trpělivosti a zdrženlivosti učit, že zlá nálada a tvrdost nemá mít žádné místo v životě těch, kteří věří v Krista, že tyto vlastnosti se Bohu nelíbí. Když vás vaše děti uvidí, že vnášíte do svých životů zásady pravdy, pak také i ony budou bojovat proti špatným návykům a jednáním a spolu s vámi budou odrážet Boží dobrotu a lásku. – ST Nov. 14, 1911 *RC 186.6*

Užitečné zaměstnání lepší než hry

„Ten Bůh silný přepasuje mne udatností, a činí dokonalou cestu mou.“ (Ž 18,32) RC 187.1

Ved'te muže a ženy k tomu, aby vštěpovali svým dětem, že se nemají zaměstnávat činností, která je právě v módě, ale že mají být užiteční. Matky by měly učit dcery, aby konaly užitečnou práci nejen doma, ale i mimo dům. Stejně tak by mohly vést své syny do určitého věku, aby byli užiteční v domácnosti i mimo ní. *RC 187.2*

Na světě je třeba vykonat tolik nezbytných, užitečných věcí, že kdyby je lidé dělali, nepotřebovali by téměř žádnou zábavu. Mozek, kosti a svaly zpevní a zesílí tehdy, když se je používá k nějakému účelu. Je dobré, když se mladí pořádně zamyslí a když vymýšlejí plány, při kterých si zvyknou rozvíjet rozumové i tělesné síly a prakticky využívat darů, které jim Bůh dal, aby Ho mohli jimi chválit. *RC 187.3*

To bylo jasně vyloženo našemu zdravotnímu zařízení i naší koleji jako pádný důvod, proč by měla být tato mládež umístěna u nás. Ale jak tomu bylo za dnů Noeho a Lota, tak je tomu i nyní. Lidé vymysleli mnoho vynálezů a značně se odchýlili od Božích cílů a Jeho cest. *RC 187.4*

Neodsuzuji jednoduché cvičení – obyčejnou hru s míčem, ale může se i při své jednoduchosti přehánět. Obávám se vždy výsledku těchto zábav. Bývá to spojeno s peněžitým nákladem, jenž by se měl spíš věnovat na to, aby lidé, kteří hynou bez Krista, dostali světlo pravdy. Zábavy a vynakládání prostředků na své vlastní pobavení vedou krok za krokem k sebeoslavování. Záliba pro takové věci a vášně, která se v nás při výchově k takovým hrám budí, nepřispívá k dokonalosti povahy křesťana, vzbuzuje lásku a vášně k takovým věcem, které nenapomáhají k dokonalosti křesťanského charakteru. ... *RC 187.5*

Trpící lidstvo potřebuje pomoci všude. Studenti si mohou získat přístup k jejich srdcím pronesením vhodných slov, laskavou službou těm, kteří potřebují také i fyzickou práci. Toto... přinese vědomí Božího souhlasu. Budete pak dávat hřivny, které vám byly svěřeny k moudrému využití, směnárníkům (Mt 25,27). ... *RC 187.6*

Existují zdravé způsoby cvičení, které se mohou naplánovat tak, aby byly prospěšné pro duši i tělo... Je naší povinností snažit se vždy o to, aby mládež dobře používala svaly a mozek, jež Bůh dal mladým lidem, aby mohli být druhým užiteční tím, že jim ulehčí jejich práci, ... Tím, že odvrátí mysl studentů od zábavy a rozpustilosti, které je často odvádějí mimo důstojnost mužství a ženství... Pán chtěl, aby mysl byla povznesena nad všednost a usilovala o vyšší, ušlechtlejší cesty k prospěchu druhých. – 2SM 321-324 *RC 187.7*

Učte své děti spolupracovat s Bohem

„Přímé jsou cesty Hospodinovy, a spravedliví choditi budou po nich.“ (Oz 14,9) RC 188.1

V životě křesťana věci tohoto světa, modly pýchy, prostopášnosti a sebeuspokojení nemají mít místa. Bůh nestvořil oko, aby bylo používáno k sobeckým účelům. On nám dal schopnost zraku, abychom mohli vidět a obdivovat Spasitele v Jeho dílech, které stvořil pro naše potěšení. RC 188.2

Když se děti připravují navštěvovat jednu z našich škol, moudří rodiče jim pomůžou pochopit, že během školního života se mají snažit rozvinout charakter, který je připraví k tomu, aby se mohli spojit s neпадlými bytostmi vesmíru. A mohou to učinit pouze skrze vítěznou moc, kterou jim udělí Kristus. Bez Jeho milosti, nikdo nemůže vytvořit charakter podobný Kristu. RC 188.3

Rodiče, učte své děti, aby se stali vašimi spolupracovníky v církvi. Vychovávejte je tak, aby rádi spolupracovali s Bohem. Vštěpujte jim do mysli myšlenku, že když budou starší, jejich příležitosti ke službě se rozšíří a jejich síla a schopnosti se úměrně k tomu zvětší. Necht' pochopí, že ti kteří se odevzdali Bohu, se stanou potrubím požehnání ostatním, kteří Ho neznají. Naučte je, jak mohou obdržet sílu, aby zvítězili nad Bohem (Gn 32,28). Kdyby to všichni rodiče konali věrně, mohli bychom vidět posvěcené pracovníky všude. – Manuscript 67, 1903 Mladí i staří členové církve by se měli naučit hlásat světu poslední poselství. Budou-li to činit s pokorou, budou doprovázeni Božími anděly, kteří je naučí zvěstovat poselství evangelia pro tuto dobu zpěvem i modlitbou. – MYP 217 RC 188.4

Myšlenka pořádání biblických hodin je myšlenka nebeského původu a otevírá cestu stovkám mladých mužů a žen, aby vyšli do misijního pole a vykonali tak důležité dílo, které by jinak nebylo vykonáno. RC 188.5

Bible není spoutána. Může se dostat do každé domácnosti, a její pravdy mohou být zvěstovány každému člověku. Jsou mnozí, kteří, jako kdysi udatní Berienští, budou denně sami pro sebe zkoumat Písmo, když jim je pravda zvěstována, aby viděli, zdali je tomu tak (Sk 17,11). ... Ježíš – Vykupitel světa vyzývá lidi nejen aby četli, nýbrž *„aby zkoumali Písma“*. Je to veliké a důležité dílo a bylo svěřeno nám, a budeme-li ho konat, budeme mít z něho veliký užitek, neboť poslušnost Kristova příkazu nezůstane bez odměny. Bůh bude korunovat toto věrné následování světla, zjeveného v Jeho slově, zvláštními projevy své přízně. – MYP 220 RC 188.6

Rodina spojena pouty lásky

„Ústa svá otvírá k moudrosti, a naučení dobrotivosti v jazyku jejím.“ (Př 31,26) RC 189.1

Kdykoli matka může promluvit slovo chvály za dobré chování svých dětí, měla by tak učinit. Měla by je povzbudit slovy uznání a laskavými pohledy. Tyto pak budou pro srdce dítěte jako sluneční svit a povedou ho k vypěstování sebeúcty a rozvoji charakteru. ... RC 189.2

Děti mají od přirozenosti citlivou, milou povahu. Hned mají radost, hned zase pláčou. Matky si mohou připoutat své děti ke svým srdcím něžnou kázní, laskavými slovy a činy. Projevit přísnost a být na děti puntičkářský je velkou chybou. Jednotná pevnost a nevzrušené ovládání jsou nezbytné ve výchově každé rodiny. Pověz vše klidně, chovej se rozvázně a proved' do důsledku vše, co říkáš. RC 189.3

Něžnost se ve styku s dětmi vyplácí. Neodpuzuj je nedostatkem porozumění pro jejich dětské hry, radosti a strasti. – 3T 532 RC 189.4

Malé děti jsou matčiným zrcadlem. Odrážejí její zvyky a způsoby chování, a dokonce tam lze objevit i tón jejího hlasu. Jak pečlivá by tedy měla být její řeč a chování v přítomnosti těchto malých žáčků, kteří si berou z ní příklad. Chce-li, aby byli v chování něžní a poddajní, musí nejdříve vypěstovat tyto vlastnosti sama v sobě. RC 189.5

Když děti milují a důvěřují své matce a poslouchají ji, dostali první lekci, jak se stát křesťany. ... RC 189.6

Vzhledem k osobní zodpovědnosti matek, každá žena by měla rozvinout vyrovnanou mysl a čistý charakter, odrážející jen to, co je pravé, dobré a krásné. Žena a matka může připoutat svého manžela a děti k svému srdci trvalou láskou, projevenou něžnými slovy a zdvořilým chováním, které obvykle její děti napodobují. RC 189.7

Zdvořilost nestojí moc, ale má schopnost zjemnit povahu, která by se bez ní stala tvrdou a nepříjemnou. Křesťanská zdvořilost by měla vládnout v každé domácnosti. Pěstování stále zdvořilosti a ochota chovat se k jiným tak, jak bychom sami chtěli, aby se oni chovali k nám (Mt 7,12), by odstranilo polovinu životních nesnází. Zásada hlásána v příkazu: „*Bratrskou láskou srdečně milujte jedni druhé*“ (Ř 12,10), je základním kamenem křesťanského charakteru. ... Křesťanská zdvořilost je zlatá páska, která spojuje členy rodiny pouty lásky, stávajícími se důvěrnějšími a silnějšími každý den. – HR August, 1877 RC 189.8

V domově by měla vládnout zdvořilost

„Milování buď bez pokrytství... láskou bratrskou jedni k druhým naklonění jsouce... uctivit se vespolek předcházejte.“ (Ř 12,9.10) RC 190.1

V zásadě hlásané v příkazu: *„Bratrskou láskou srdečně milujte jedni druhé“* (Ř 12,10), spočívá pravý základ rodinného štěstí. ... Žena a matka může připoutat srdce svého manžela a dětí ke svému vlastnímu silnými provázky lásky (Oz 11,4), jestliže ve svém styku s nimi projeví neproměnnou lásku něžnými slovy a zdvořilým jednáním. RC 190.2

Častokrát existují v jedné a téže rodině výrazné odlišnosti povah a charakterů; protože je to podle Božího plánu, aby se stýkaly lidé různých povah. Je-li tomu tak, každý člen domácnosti by měl posvátně pohlížet na city druhých a respektovat jejich práva. Tak se vypěstuje vzájemná úcta a snášenlivost, překonají se předsudky a zjemní povaha. V rodině zavládne soulad a soužití různých povah bude pro všechny užitečné. ... RC 190.3

(Věrná manželka a matka) bude konat své povinnosti s důstojností a veselou myslí, nebude to pokládat za ponižující dělat svými vlastníma rukama to, co je nezbytné učinit ve spořádané domácnosti. RC 190.4

Aby mohla být dobrou manželkou, není nutné, aby přirozenost ženy naprosto splynula v přirozenosti jejího manžela. Každý jedinec má život odlišný od všech ostatních, zkušenost odlišující se v podstatě od jejich. Není plánem našeho Stvořitele, aby se naše osobnost ztratila v osobnosti druhého; On chce, aby naše charaktery byly zjemněné a posvěcené Jeho něžnou milostí. On by chtěl slyšet naše nová slova z našich vlastních srdcí. On chce, aby naše toužebná přání a vážná volání stoupala k Němu poznačená naší vlastní osobností. Všichni nekonají stejná cvičení myslí a Bůh nevyžaduje nějakou použitou zkušenost. Náš soucitný Vykupitel nám podává svou pomocnou ruku právě tam, kde jsme. RC 190.5

Jestliže se manželka obrací k Bohu o sílu a útěchu, a v Jeho bázní se snaží konat své každodenní povinnosti, získá si úctu a důvěru svého manžela, a uvidí, že se její děti, až dospějí, stanou poctivými muži a ženami, majícími mravní životní sílu jednat správně. ... RC 190.6

Když si matka získala důvěru svých dětí a naučila je milovat a poslouchat ji, dala jim tím první lekci v křesťanském životě. Děti musí tak milovat, důvěřovat a být poslušni svého Spasitele, jako milují, důvěřují a poslouchají své rodiče. Láska, kterou rodiče věrnou péčí a správnou výchovou projevují, je slabým odrazem Ježíšovy lásky k Jeho věrnému lidu. – ST Sep. 9, 1886 RC 190.7

Radostná nálada v domově podporuje štěstí

„Plást medu jsou řeči utěšené, sladkost duši, a lékařství kostem.“ (Př 16,24) RC 191.1

Maminka by měla pěstovat radostnou náladu, spokojenost a pocit štěstí. Každé úsilí v tomto směru se bohatě odplácí v tělesném blahu a v mravní povaze jejích dětí. Radostný duch podpoří štěstí její rodiny a ve velké míře přispěje k jejímu zdraví. *RC 191.2*

Manžel ať pomáhá ženě svým zájmem a neochabující láskou. Chce-li, aby byla stále svěží a šťastná tak, aby byla v rodině jako sluneční svit, ať jí pomůže nést její břemeno. Jeho laskavost a opravdová zdvořilost budou pro ni vzácným povzbuzením a štěstím, které jí tím dodá, přinese radost a pokoj i jemu. ...

RC 191.3

Otcům a matkám je dána velká přednost a velká odpovědnost v tom, že pro své děti stojí na místě Boha. Jejich povaha, jejich každodenní život a jejich výchovné metody budou jejich dětem tlumočit Boží slova. Svým vlivem buď získají, nebo odradí důvěru dítěte v ujištění Pána Ježíše. *RC 191.4*

Šťastní jsou ti rodiče, kteří svým životem správně odrážejí Boží povahu, takže Boží zaslíbení a příkazy probouzejí v dítěti vděčnost a úctu. Šťastní jsou ti rodiče, jejichž něžnost, spravedlnost a trpělivost ukazují dítěti Boží lásku, spravedlnost a trpělivost. Šťastní jsou ti, kdo tím, že učí dítě, aby je milovalo, věřilo jim a poslouchalo je, je učí milovat svého nebeského Otce, věřit mu a poslouchat ho. Rodiče, kteří dávají dítěti takový dar, dávají mu poklad vzácnější než bohatství všech dob. Je to poklad, který má věčnou hodnotu. *RC 191.5*

V dětech, které byly svěřeny její péči, má každá maminka svatý úkol od Boha. Bůh říká: „Vezmi tohoto syna nebo tuto dceru a vychovej ho pro mě. Pomož mu vybudovat krásný charakter podobný velkolepému paláci, aby mohl navždy zářit v Hospodinově království.“ ... *RC 191.6*

Bůh je na nebesích a světlo a sláva z Jeho trůnu spočinou na věrné mamince, když se snaží vychovat své děti, aby odolávaly vlivu zla. Žádné jiné dílo se důležitostí nevyrovná jejímu poslání. ... *RC 191.7*

Maminka, která si to uvědomuje, bude své možnosti pokládat za neocenitelné. Bude se opravdově snažit podle své povahy a svými výchovnými metodami postavit před své děti nejvyšší ideál. ... Bude pilně zkoumat Jeho Slovo. Bude mít oči upřené na Krista, aby její každodenní činy při plnění všedních úkolů a povinností mohly být věrným odrazem jedině pravého Života. – MH 374-378 *RC 191.8*

Velké pravdy předávány z otce na syna

„(Král) ho (Josefa) ustanovil pánem domu svého, a panovníkem všeho vladařství svého, aby vládl i knížaty jeho podle své libosti, a starce jeho vyučoval moudrosti.“ (Ž 105,21.22) RC 192.1

Ve svém dětství byl Josef vyučován Boží lásce a bázní. V otcově stanu pod syrskými hvězdami mu otec často vyprávěl příběh o nočním vidění u Bethel, o žebříku spojujícím nebe se zemí, o sestupujících a vystupujících andělech a o Hospodinu, který se tehdy ze svého nebeského trůnu zjevil Jákobovi. Otec mu také vyprávěl o svém zápase u potoka Jabok, kde se po vyznání pěstovaných hříchů stal přemožitelem a dostal titul Božího knížete. RC 192.2

Josef už jako pastýřský chlapec, když hlídal stáda svého otce, vedl čistý a prostý život, který měl příznivý vliv na jeho tělesný a duchovní vývoj. Společenstvím s Bohem skrze přírodu a studiem velkých pravd, které otec předal synovi jako svatý odkaz, získal Josef silnou mysl a pevné zásady. RC 192.3

Během životní krize, když šel z domova svého dětství v Kanaánu po té hrozné cestě do otroctví, které ho očekávalo v Egyptě, si Josef při posledním pohledu na kopce, které zakryly stany jeho příbuzných, vzpomněl na Boha svého otce. Připomněl si všechna naučení z dětství a jeho duše se rozechvěla odhodláním zůstat věrný a vždy jednat tak, jak se sluší na poddaného Krále nebes. RC 192.4

Josef byl pevný i v hořkém údělu cizince a otroka, i uprostřed jásotu neřesti a lákadel pohanské bohoslužby, když byl obklopen všemi svody bohatství, umění a nádhery království, protože si osvojil poučení o poslušnosti vůči povinnosti. Věrnost v každém postavení, od nejnižšího až k nejvznešenějšímu vedla všechny jeho schopnosti k nejvyšší službě. RC 192.5

V čase, kdy byl Josef povolán na faraónův dvůr, byl Egypt největším z národů. Svojí civilizací, uměním a vzděláním neměl tehdy sobě rovného. Josef spravoval záležitosti království v období největších těžkostí a nebezpečí tak, že si získal důvěru krále i lidu. Faraó ho *„ustanovil pánem domu svého, a panovníkem všeho vladařství svého, aby vládl i knížaty jeho podle své libosti, a starce jeho vyučoval moudrosti“*. ... RC 192.6

Věrnost Bohu a víra v Neviditelného byly kotvou Josefova života a v nich spočívalo též tajemství jeho síly. *„Rámě rukou jeho bylo posíleno mocnou rukou Boha Jákobova.“ (Gn 49,24) ...* RC 192.7

Josef a Daniel dokázali, že jsou věrni zásadám své rané výchovy a Tomu, jehož byli zástupci. – Ed 52-57 RC 192.8

Abrahámův příklad jako otce

„Nebo znám jej; protož přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud, aťby naplnil Hospodin Abrahamovi, což mu zaslíbil.“ (Gn 18,19) RC 193.1

O Abrahámovi je psáno, že „*přítelem Božím nazván jest*“ (Jk 2, 23), že je „*otcem všech věřících*“ (Ř 4,11). Svědectví Boží o tomto věrném patriarchovi zní: „*Uposlechl Abrahám hlasu mého, a ostříhal nařízení mých, přikázání mých, ustanovení mých a zákonů mých.*“ (Gn 26,5) ... Byla to pro Abraháma velká pocta, jíž se mu dostalo, že totiž bude otcem lidu, který bude po celá staletí střežit a opatrovat na světě pravdu Boží, lidu, skrze něhož dostane se požehnání všem národům na světě v příchodu zaslíbeného Me-siáše. RC 193.2

A ten, jenž povolal patriarchu k tomuto úkolu, uznal ho za hodna. Byl to sám Bůh, který promluvil. Bůh, jenž rozumí vzdáleným myšlenkám a správně hodnotí lidi, řekl: „Znám jej.“ Abrahám nezradí pravdu pro sobecké zájmy. Bude dodržovat zákon a počínat si správně a spravedlivě. Bude se nejen sám bát Boha, ale bude pěstovat náboženství i ve své rodině. Naučí svou rodinu spravedlnosti. Zákon Boží bude v jeho domácnosti zachováván. RC 193.3

Abraháмова domácnost měla více než tisíc duší. Ti, kdož se řídili jeho učením a uctívali jednoho Boha, našli v jeho táboře domov. A zde, jako ve škole, dostalo se jim takového poučení, že byli schopni stát se zástupci pravé víry. Z toho vyplývala pro Abraháma velká odpovědnost. Vychovával hlavy rodin, a ty pak zavedou jeho správné metody v domácnostech, v nichž vládnou. ... RC 193.4

Abrahám se snažil všemi prostředky, jež byly v jeho silách, aby ochránil obyvatele svého tábora před stykem s pohany a před účastí na modloslužebnictví, protože věděl, že styk se zlem povede k porušování zásad, aniž to kdo postřehne. Největší péči věnoval tomu, aby se nepěstovalo falešné náboženství v jakékoli formě a aby se všem vstřípila v mysl vznešenost a sláva živého Boha jako správný předmět uctívání. ... RC 193.5

Abraháмова láska k vlastním dětem a k rodině ho vedla k tomu, že střežil jejich náboženské přesvědčení, že jim vštěpoval poznání Božích ustanovení jako nejcennější odkaz, který mohl zanechat jim a skrze ně celému světu. Učil je, že všichni jsou pod vládou nebeského Boha. Rodiče nesmějí utiskovat děti a děti musejí poslouchat rodiče. Zákon Boží uložil každému jeho povinnosti a jen poslušností může si každý zajistit štěstí a blaho. – PP 140-142 RC 193.6

Abraháмова poslušnost Božího hlasu

„Abraham uposlechl hlasu mého, a ostříhal nařízení mých, příkázání mých, ustanovení mých a zákonů mých.“ (Gn 26,5) RC 194.1

(Abrahámův) vlastní příklad, vliv jeho každodenního života, působil neustále. Neochvějnou povětivost, laskavost a nesobeckou zdvořilost, které mu získaly obdiv králů, projevoval i v rodině. Jeho život provázela zvláštní vůně šlechetnosti a líbeznosti, takže každému bylo zřejmé, že je ve spojení s nebem. Nepřehlížel ani nejposlednějšího čeledína. V jeho domácnosti nebylo jednoho zákona pro pána a jiného zákona pro sloužícího, královské cesty pro bohaté a jiné pro chudé. Se všemi jednal spravedlivě a se soucitem jako se spoludědici milosti života. RC 194.2

„Bude vládnout... svým domem (přikáže... svému domu).“ Nezanedbá nápravu zhoubných náklonností svých dětí, nebude je nemoudře hýčkat, neobětuje smysl pro povinnost nesprávně chápané lásky. Abrahám poskytne všem správnou výchovu a udrží svrchovanost správných a spravedlivých zákonů. RC 194.3

Jak málo je dnes takových, kteří následují jeho příkladu! Příliš mnoho rodičů je ovládáno slepými a sobeckými city, jež mylně považují za lásku a jež projevují tím, že ponechávají děti s jejich nezralým úsudkem a nepotlačovanými zálibami, aby si dělaly, co samy chtějí. To je ovšem krutá chyba páchaná na dětech a velké zlo, které pak postihuje všechny. Slabost rodičů způsobuje nekázeň v rodině i v celé společnosti. Umožňuje mladým, aby se věnovali svým zálibám, místo aby se podřizovali požadavkům Božím. Tak vyrůstají se srdcem, jež se vzpírá plnit vůli Boží, a přenášejí tohoto bludného neukázněného ducha na své děti a na děti svých dětí. Rodiče by měli vládnout svému domu, tak jako to činil Abrahám. Je třeba vštěpovat dětem poslušnost k rodičům a posilovat ji jako první krok k poslušnosti moci Boží. ... RC 194.4

Ti, kdož se snaží zlehčit požadavky svatého Božího zákona, míří přímo na základy vlády v rodinách i v národech. Křesťanští rodičové, kteří nezachovávají požadavky Boží, neřídí své domácnosti tak, aby šly cestou Hospodina. Zákon Boží se jim nestal životním pravidlem. Jejich děti, když si pak založí vlastní krb, necítí povinnost učit své děti tomu, čemu se samy nikdy neučily. A proto je tak mnoho neznabožských rodin. ... RC 194.5

Dokud rodičové sami nebudou s celou duší poslušni zákona Hospodinova, nebudou schopni vychovávat své děti po svém. V tomto směru je nutná náprava, a to náprava pronikavá a rozsáhlá. – PP 142, 143 RC 194.6

Anna a raný život Samuele

„Ale mládeneček Samuel prospíval a rostl, a milý byl, jakož před Hospodinem, tak i před lidmi.“ (1 S 2,26) RC 195.1

Splnění Annina slibu, že zasvětil své dítě Hospodinu, bylo odloženo, dokud nemohl být představen ve svatostánku. Již v době, kdy nabýval rozumu, učila Anna jeho dětskou mysl milovat a ctít Boha a pokládat se za Hospodinova. Snažila se, aby každý předmět kolem něho zaváděl jeho mysl ke Stvořiteli. RC 195.2

I když se rozloučila se svým dítětem, neustala věrná matka ve své péči o něho. Každý den se za něho modlila. Každý rok zhotovila pro něho malou suknici, a když se se svým manželem účastnila výročních obětí, dávala ji dítěti jako upomínku své lásky. Každá nitka sukničky byla utkána za doprovodu modlitby, aby zůstal čistý, šlechetný a věrný. Nežádala pro svého syna velikost, ale modlila se vroucně, aby byl dobrým a užitečným. RC 195.3

Její víra a oddanost byly odměněny. Viděla svého syna v prostotě dětství, jak kráčí v lásce a v bázni Boží. Viděla ho, jak dospívá v muže v milosti před Bohem i před lidmi, pokorného, uctivého, pohotového v povinnosti a vroucího ve službě svého božského Mistra. ... RC 195.4

Kéž by si každá matka mohla uvědomit, jak velké jsou její povinnosti a její zodpovědnost, a jak velká bude odměna za její věrnost. Matčin každodenní vliv na její děti je připravuje pro věčný život nebo věčnou smrt. Uplatňuje ve svém domově moc, která je přesvědčivější než kazatel za kazatelnou nebo dokonce král na svém trůnu. Boží den zjeví, kolik svět dluží zbožným matkám za muže, kteří byli neoblomnými zastánci pravdy a reformy – muže, kteří byli nebojácní činit a vzdorovat, kteří stáli neochvějně uprostřed zkoušek a pokušení; muže, kteří si vyvolili vysoké a svaté zájmy pravdy a Boží slávu, před světskou poctou nebo i samotným životem. RC 195.5

Když zasedne soud a budou otevřeny knihy, když Velký soudce prohlásí: „To dobře“ a koruna nesmrtelné slávy bude vložena na hlavy vítězů, mnozí pozvednou své koruny před zraky shromážděného vesmíru a ukážou na svou matku a řeknou: „To ona mě učinila tím vším, čím jsem se stal skrze Boží milost. Její naučení, její modlitby, byly požehnáním k mé věčné spáse.“ RC 195.6

Samuel se stal velkým člověkem v nejplnějším slova smyslu, podle toho, jak Bůh posuzuje charakter. ... Mladí lidé by měli být učeni postavit se pevně a neochvějně za pravdu uprostřed převládající nepravosti, a učinit všechno, co je v jejich moci, aby zastavili rozmáhající se neřesti a podporovat ctnost, čistotu a pravé lidství. Dojmy zanechané v mysli a charakteru v raném životě, jsou hluboké a trvalé. – ST Nov. 3, 1881 RC 195.7

1. července

Boží církev odráží Jeho slávu

„Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěštovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.“ (1 Pt 2,9) RC 196.1

Církev je nástroj, který Bůh ustanovil ke spáse lidstva. Byla zřízena ke službě a jejím posláním je přinášet světu evangelium. Od počátku bylo v Božím plánu, aby Jeho církev obrazy světa Jeho plnost a výtečnost. Členové církve, jež Bůh povolal ze tmy do svého podivuhodného světla, mají zvěstovat Jeho slávu. Církev je místem, v němž se uchovává bohatství milosti Kristovy; a skrze církev se nakonec ve své plnosti projeví láska Boží i *„vládám a vrchnostem na nebesích“* (Ef 3,10). RC 196.2

Mnohá a podivuhodná jsou zaslíbení zaznamenaná v Písmu, jež se týkají církve. *„Dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů.“* (Iz 56,7) *„Obdařím je i okolí pahrbku svého požehnáním.“* (Ez 34,26) ... *„Aj, na dlaních vyryl jsem tě, zdi tvé jsou vždycky přede mnou.“* (Iz 49,16) RC 196.3

Církev je Boží pevnost, Boží útočištné město, které Bůh udržuje v odbojném světě. Každé zrazení církve je zradou na Tom, jež vykoupil lidstvo krví svého jednorozeného Syna. Od počátku tvoří věrné duše církev na zemi. V každé době měl Pán své strážce, kteří vydávali věrné svědectví pokolení, v němž žili. Tito strážcové přinášeli výstražná poselství a když byli vyzváni, aby ustali, převzali dílo jiní. Bůh vstoupil s těmito svědky ve smluvní vztah, a tím spojil církev na zemi s církví na nebesích. Posílá své anděly, aby sloužili Jeho církvi a brány pekla nemohou přemoci Jeho lid. RC 196.4

Bůh podporuje svou církev v dobách pronásledování, zápasů a temna. Ani mráček na ni nepadne bez Božího opatření. Jediný protivník, jehož by nepředvídal, nepovstane, aby mařil Jeho dílo. Vše se uskutečňuje tak, jak Bůh předpověděl. Bůh neponechává svou církev opuštěnu, nýbrž naznačuje v prorockých prohlášeních, co se stane, a způsobuje to, co Duch Boží vnukává prorokům, aby předpovídali. Všechny úmysly Boží budou uskutečněny. Zákon Boží je spjat s trůnem Božím a žádná zlomoc jej nemůže zničit. Bůh vnukává pravdu a střeží ji a pravda zvítězí přes všechna protivenství. – AA 9-12 RC 196.5

Každý pravý křesťan má být nositelem světla

„Já jsem světlo světa.“ (J 9,5) RC 197.1

Bůh si přeje, abychom svítili jako světla na světě. Temnota přikryla zemi, a mrákota národy (Iz 60,2); a Kristus říká svým následovníkům: *„Ať září vaše světlo před lidmi, aby uviděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích.“* (Mt 5,16) Máme předávat světlo pravdy ostatním, stále prosit, stále přijímat, stále udělovat, působit ve vší jednoduchosti skrze posvěcení Duchem (2 Te 2,13). *RC 197.2*

Kristus poukázal, jaké postavení by měl Jeho lid zaujímat, když řekl: *„Vy jste světlo světa.“* Od členů církve má vycházet vliv, který osvítí další. Dárce světla umístí lampy tak, aby všichni v Jeho domě na světě mohli být osvětleni. On má nevyčerpatelnou zásobu světla a proto postaví ty, kteří opravdu věří v Něho, tam, kde budou svítit jasněji a stále jasněji. Naše světlo bude neustále přibývat na jas, protože my neustále přijímáme světlo ze Zdroje veškerého světla. Pohledem na Krista se budeme měnit k Jeho obrazu, odrážejíce Jeho světlo světu. *RC 197.3*

Každá duše spojená s Kristem, se stává světlem v Božím domě. Každý má přijímat a udělovat, nechť jeho světlo svítí v jasných, zářivých paprscích. Jsme učiněni zodpovědnými před Bohem, jestliže nenecháváme zářit světlo na ty, kdo jsou v temnotě. Bůh světil každému členu své církve dílo předávání světla světu, a ti, kteří věrně konají svou úlohu v tomto díle, budou přijímat stále větší zásobu světla, aby ho mohli udělovat dále. Pán přetváří a formuje svým Duchem lidský nástroj, oživuje jeho sílu a dává mu světlo, kterým má osvítit ostatní. *RC 197.4*

Život se vždy projevuje v jednání. Pokud je srdce živé, tak rozesílá krev do všech částí těla. Ti, jejichž srdce jsou naplněná duchovním životem, nebudou muset být vybízeni k tomu, aby tento život zjevili. Božský život bude plynout od nich v bohatých proudech milosti. Když se modlí a když mluví, Bůh je oslaven. *RC 197.5*

Neexistuje žádné omezení pro to, co by Hospodin mohl učinit. On je připraven rozvinout a připojit nové území ke svému království; ale Jeho lid musí vykonat svou část při uskutečňování tohoto díla. *„Proste a bude vám dáno“* (Mt 7,7), tak zní zaslíbení. Naší úlohou je spoléhat na toto slovo s neochvějnou důvěrou, věřice, že Bůh bude konat podle svého zaslíbení. Nechť si víra razí cestu temnotou nepřítele. Když vyvstává nesporná pochybnost, běžte ke Kristu a nechejte duši, ať je povzbuzena Jeho společenstvím. Spasení, které nám vydobyl, je úplné a dokonalé. Oběť, kterou přinesl, je velká a nekončící. Nebesa mají neselhávající zásobu pomoci pro všechny, kteří ji potřebují. – BEcho June 11, 1900 *RC 197.6*

Bůh oslaven v lidském životě

„Boží jsme zajisté pomocníci, Boží rolí, Boží vzdělání jste.“ (1 K 3,9) RC 198.1

Pro Spasitele je potěšením vidět, jak Jeho následovníci spolupracují s Bohem, jak štědře přijímají všechny prostředky z přineseného ovoce a dávají štědře, jako Jeho spolupracovníci podřízení Jemu. Kristus oslavil svého Otce tím, že nesl ovoce, a život Jeho pravých následovníků bude přinášet totéž ovoce. Přijímáním a udělováním ponese Jeho služebníci mnoho ovoce. „*Až dosud,*“ řekl Kristus svým učedníkům, „*jste v mém jménu o nic neprosili; prostě a přijmete to, aby vaše radost byla úplná.*“ (J 16,24) *RC 198.2*

Bůh se ve své prozřetelnosti stále prochází mezi námi, i když Jeho kroky nejsou viděny, i když Jeho jasné a přímé působení není rozpoznáno ani pochopeno. Svět ve své lidské moudrosti nezná Boha. Pán chce, aby prostřednictvím lidské bytosti byla zjevena Jeho sláva, a ne lidská sláva. Je to Jeho světlo, které svítí skrze Jeho nástroje. Prozřetelnost a zjevení působí v božském souladu, zjevuje Boha jako prvního a posledního, a nejlepšího ve všem. *RC 198.3*

Kristus přitahuje hříšníky k sobě provázky lásky, snaží se je spojit se sebou samým, aby se mohli stát Božími spolupracovníky, ne v pýše a soběstačnosti, ale v tichosti a pokoře. Když jsou hříšníci obrácení, Bůh je oslaven před knížatstvy a mocnostmi nebe a země. Tito obrácení jsou divadlem světu, andělům, i lidem (1 K 4,9). „*Vy svědkové moji jste,*“ říká Bůh (Iz 43,10). Pohledem na Mě budete proměněni ve své povaze. Tím, že projevíte Kristu podobnou trpělivost a lásku, dáte najevo tuto proměnu. *RC 198.4*

Tím, že budete prokazovat jiným lásku a něžnost, kterou nám Bůh tak hojně udělil, necháváme naše světlo zářit. Měli bychom každý Boží dar co nejlépe využít, činíce ho tvůrcem dobra. Bohu nemůžeme dát nic, co by Mu už dříve nepatřilo, můžeme však pomáhat trpícím kolem nás. Můžeme jim zaopatřit potřeby pro tento život a zároveň jim přitom hovořit o Boží úžasné lásce. *RC 198.5*

Kristus ztotožnil své zájmy se zájmy svého lidu. On jasně prohlásil, že Mu můžeme sloužit tím, že budeme sloužit Jeho trpícím dětem. Slova povzbuzení a útěchy, promluvená tehdy, když duše je nemocná a dodávat odvahu, když je sklíčená, na to pohlíží Spasitel tak, jako kdyby byla promluvena Jemu samotnému. ... *RC 198.6*

Máme mít na světě tak nápravný vliv jako sůl, která si uchová svou chuť. Mezi bezbožným, nečistým, modloslužebným pokolením, máme být čistí a svatí, ukazující, že Kristova milost má moc obnovit v člověku božskou podobu. Máme působit spásným vlivem na ty, kdo jsou na světě. – BEcho June 11, 1900 *RC 198.7*

Být jedno jako i Kristus je jedno s Otcem

„Již pak více nejsem na světě, ale oni jsou na světě, a já k tobě jdu. Otče svatý, ostříhejž jich ve jménu svém, kteréž jsi mi dal, ať by byli jedno jako i my.“ (J 17,11) RC 199.1

Kde můžeme najít čistotu, dobrotu a svatost, kde budeme bezpeční? Kde je ovčinec, kde neproniknou žádní vlci? Já vám říkám... Pán má své organizované tělo, pomocí kterého bude pracovat. Mezi nimi může být více než dvacet Jidášů; může tam být unáhlený Petr, který za těžkých okolností soudu zapře svého Pána; mohou tam být osoby představované Janem, kterého Ježíš miloval, ale který měl horlivost, jež by zničila životy lidí přivoláním ohně z nebe na ně, aby pomstil urážku Krista a Jeho pravdy. Ale velký učitel touží udělit poučení, aby napravit tato existující zla. On činí totéž dnes se svou církví. Poukazuje na jejich nebezpečí. Představuje jim laodicejské poselství. RC 199.2

Ukazuje jim, že veškeré sobectví, veškerá pýcha, veškeré sebevyvýšení, veškerá nevíra a zaujatost, jež vedou k odporu vůči pravdě a k odchýlení se od pravého světla, jsou nebezpečné a pokud ti, kteří pěstují tyto věci, nebudou činit pokání, budou ponecháni v temnotě, jako byl židovský národ. Necht' každá duše nyní usiluje o vyslyšení Kristovy modlitby. Necht' je ozvěnou každé duše, aby modlitbou v mysli, v prosbách, v napomenutích bylo to, aby všichni byli jedno, tak jako je Kristus jedno s Otcem, a proto i pracovali pro tento cíl. Místo, abyste použili válečné zbraně v našich vlastních řadách, použijte je raději proti nepřátelům Boha a pravdy. Neustále opakujte Kristovou modlitbu celým svým srdcem: *„Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno, jako jsme my... Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého.“ (J 17,11-15) ... RC 199.3*

Dveře srdce musí být otevřeny pro Ducha svatého, protože On je posvětitel, a pravda je prostředek. Musíme přijmout pravdu takovou, jaká v Ježíši. Toto je jediné pravé posvěcení: *„Tvé slovo je pravda.“ (J 17,17) Ó, čtěte modlitbu Krista o jednotu: „Zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno, jako jsme my.“ (J 17,11) Kristova modlitba je nejen pro ty, kteří jsou nyní Jeho učedníky, ale pro všechny ty, kdo uvěří v Krista skrze slova Jeho učedníků až do konce světa. ... RC 199.4*

Pán měl církev od toho dne, přes všechny měnící se události času až do současné doby. ... Bible nám představuje vzor církve. Mají žít v jednotě mezi sebou navzájem, a také i s Bohem. Když věřící jsou spojeni v Kristu živém vinném kmeni, výsledkem pak bude, že budou jedno s Kristem, plní soucitu, něžnosti a lásky. – Manuscript 21, 1893 RC 199.5

Dokonalá jednota přinese úspěch

„Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.“ (J 17,21) RC 200.1

Naléhavě žádám náš lid, aby přestal se svou kritikou a pomluvami a přistoupil k Bohu v opravdové modlitbě, prosíce Ho, aby jim pomohl pomáhat bloudícím. Necht' se spojí navzájem a s Kristem. Studujte 17. kapitolu Jana a uče se, jak se máte modlit a prožívat Kristovu modlitbu. On je Utěšitel. On zůstane v jejich srdcích a způsobí, aby jejich radost byla naplněna (J 15,11). Jeho slova se jim stanou chlebem života a v síle, kterou takto získají, budou schopni rozvinout povahu, která bude ke cti Boží. Mezi nimi bude existovat dokonalé křesťanské společenství. V jejich životech bude vidět ovoce, které se objevuje vždy jako výsledek poslušnosti vůči pravdě. RC 200.2

Učiňme Kristovu modlitbu pravidlem našeho života, abychom mohli vytvořit charakter, který zjeví světu moc Boží milosti. Méně mluvmе o malicherných rozdílech a horlivěji zkoumejme, co Kristova modlitba znamená pro ty, kdo věří v Jeho jméno. Máme se modlit za jednotu a pak žít takovým způsobem, aby Bůh mohl vyslyšet naše modlitby. RC 200.3

Dokonalá jednota – spojení tak úzké jako spojení existující mezi Otcem a Synem – to je to, co dá úspěch snahám Božích pracovníků. – Manuscript 1, 1903 RC 200.4

Úplné spojení s Kristem a mezi sebou navzájem je naprosto nezbytné pro dokonalost věřících. Kristova přítomnost skrze víru v srdcích věřících je jejich silou, jejich životem. Ona přinese jednotu s Bohem. „Ty ve mně.“ Spojení s Bohem skrze Krista činí církev dokonalou. – Undated Manuscript 133 RC 200.5

Ten, kdo se snaží sloužit jiným sebezapřením a obětí, získá rysy charakteru, které schvaluje Bůh, a projeví moudrost, pravou trpělivost, shovívavost, laskavost a soucit. Toto mu udělí nejvyšší místo v Božím království. – Manuscript 165, 1898 RC 200.6

Nic nemůže prohloubit dokonalou jednotu v církvi než duch Kristu podobné shovívavosti. Satan může rozsévat svár; jedině Kristus sám může přivést v soulad odporující si prvky. ... Když vy jako jednotliví pracovníci církve milujete Boha nade vše a svého bližního jako sebe samého, pak to nebude žádné těžké úsilí, abyste byli v jednotě, bude tam jednota v Kristu, uši rychlé oznámit zprávu budou zavřené, a nikdo nenajde zalíbení vytýkat něco svému bližnímu. Členové církve budou udržovat v sobě lásku a jednotu a stanou se tak jednou velkou rodinou. Pak ponese svět pověřovací listy, které budou svědčit o tom, že Bůh poslal svého Syna na svět. Kristus řekl: *„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (J 13,35) – Letter 29,1889 RC 200.7*

Příprav se vstříc svému Bohu

201.1 „*Blízký jest den Hospodinův veliký, blízký jest a rychlý velmi zvuk dne Hospodinova.*“ (Sf 1,14) *RC*

Bylo mi přikázáno, abych volala na sbory, aby se probudily ze spánku. Musíme bojovat proti neviditelným, nadpřirozeným nepřítelům. Musíme si obléknout celou Boží zbroj, abychom byli připraveni pro bitvy, které musíme každý den bojovat. *RC 201.2*

Vyzývám ty, kteří obdrželi světlo a poznání, aby se co nejoprávněji modlili a přišli „*na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným*“ (Sd 5,23). Kdo jsou tito silní nepřátelé? To jsou ty mocnosti, které v Danielových dnech bránily nebeským poslům, aby nepřesvědčily krále Persie, aby konal to, co měl konat. *RC 201.3*

Naše dílo hlásání Kristova druhého příchodu je podobné dílu Jana Křtitele, předchůdce Kristova při Jeho prvním příchodu. Máme hlásat světu poselství: „*Blízký jest den Hospodinův veliký.*“ „*Příprav se vstříc svému Bohu.*“ (Sf 1,14; Am 4,12) Musíme toho vykonat mnohem více, než jsme doposud vykonali. *RC 201.4*

Mezi námi, jako mezi dětmi Izraele, když byly vedeny do zaslíbené zemi, jsou mnozí, kteří, i kdyby mohli jasně vidět každý krok při postupování vpřed, se nepohnou na Boží příkaz: „Jděte kupředu.“ Mají jen malou víru a jen málo ducha sebezapření. ... *RC 201.5*

V Božím díle je místo pro všechny, kteří jsou naplněni duchem sebeobětování. Před námi leží vážné a slavnostní dílo. Bůh volá muže a ženy, kteří jsou ochotni zažít duševní námahu, muže a ženy, kteří jsou posvěceni pro Jeho dílo. Potřebujeme... muže, kteří mají pevnou zkušenost ve věci Boží, kteří, když se setkají s těžkostmi, se budou pevně držet díla, říkajíce: Nezklameme ani se nedáme odradit. Potřebujeme muže, kteří vybudují a upevní dílo. Ne zbořit a snažit se zničit to, co se jiní pokouší vykonat. Potřebujeme muže a ženy, skrze které Bůh může obdělávat černý úhor země – ty, jejichž srdce bylo zoráno. *RC 201.6*

Nepotřebujeme pracovníky, kteří musí být podporováni a vydržováni těmi, kteří jsou dlouho ve víře. ... Potřebujeme pracovníky, kteří nejsou naplněni sobectvím, ty, kteří se nepovažují za soběstačné. ... *RC 201.7*

Satan bude vždy spolupracovat s těmi, kteří jsou ochotni zradit svaté povolání. Existují zrádci, ... muži, kteří tvrdí, že zachovávají sobotu, ale kteří, místo aby budovali dílo, brání mu kritizováním a falešným obviňováním svých bratří. *RC 201.8*

Ó, jak mnozí by mohli konat ušlechtilé dílo sebezapření a sebeobětování, kteří jsou však zaměstnání malichernostmi života! Jsou slepí, a proto nemohou vidět daleko. Činí svět z atomu a atom ze světa. Stáli se mělkými potoky, protože neudělují jiným Vodu života. – Manuscript 173, 1898 *RC 201.9*

Každý člen může sloužit

„Protož napomáhající (jako spolupracovníci vás napomínáme), i napomínáme vás, abyste milosti Boží nadarmo nebrali.“ (2 K 6,1) RC 202.1

Všichni členové naší církve by měli pociťovat hluboký zájem o domácí i zahraniční misie. Velké duchovní požehnání na nich spočine, když vynaloží sebeobětavé úsilí, aby vztyčili korouhev pravdy na novém území. Peníze vložené do tohoto díla přinesou bohatou odměnu. Nově obrácení, radující se ve světle přijatém z Božího slova, budou ve svém okolí udělovat ze svých prostředků, aby mohlo být světlo přineseno ostatním. RC 202.2

Pán vyzývá svůj lid, aby se ujal různých oblastí misijního díla. Ti, kteří jsou na cestách a mezi ploty musí slyšet zachraňující poselství evangelia. Členové církve mají konat evangelizační práci v domovech těch svých přátel a sousedů, kteří ještě neobdrželi úplné svědectví o pravdě. ... RC 202.3

Nechť ti, kteří začali konat toto dílo, učiní Kristův život předmětem svého stálého studia. Nechť jsou velmi horliví a využívají každou schopnost ve službě Pánu. Opravdové, nesobecké úsilí přinese výborné výsledky. Pracovníci získají od velkého Učitele vzdělání nejvyšší ze všech. RC 202.4

Mnozí z Božího lidu jdou s publikacemi obsahujícími světlo přítomné pravdy do míst, kde třetí andělské poselství ještě nikdy nebylo zvěstováno. Práce cestujícího evangelisty, který je naplněn Duchem Božím přináší s sebou mnoho úžasných možností pro dobro. Zvěstováním pravdy v lásce a jednoduchosti dům od domu, v souladu s naučením, které Kristus dal svým učedníkům, když je poslal na jejich první misijní cestu. Písněmi chvály Bohu, pokornými, upřímnými modlitbami a jednoduchým představením biblické pravdy v rodinném kruhu, budou mnozí zasaženi. Božský pracovník bude přítomen, aby přesvědčil srdce. *„Já jsem s vámi po všechny dny“*, tak zní Jeho zaslíbení. S ujištěním trvalé přítomnosti takového Pomocníka můžeme pracovat s vírou, nadějí a odvahou. RC 202.5

Jednotvárnost naší služby pro Boha musí být zlomena. Každý člen církve by měl být zaměstnán v nějakém odvětví Božího díla. Nechť ti, kteří jsou dobře utvrzeni v pravdě, jdou do sousedních oblastí a konají shromáždění, dávající srdečné pozvání všem. Nechť v těchto shromážděních zaznívají libozvučné písně, vroucí modlitby a čtení Boží Slova. ... RC 202.6

Jsou ještě i další, kteří mohou navštěvovat domovy lidí, představující členům rodiny nějaký jednoduchý působivý předmět biblické pravdy. ... RC 202.7

Jsou takoví, kteří kvůli neodkladným domácím povinnostem nemohou vykonávat práci dům od domu. Nechť si však nemyslí, že nemohou dělat nic, čím by mohli pomoci. Mohou povzbuzovat ty, kteří vycházejí ven a mohou poskytnout své prostředky, kterými by je pomáhali podporovat. – Manuscript 150, 1903 RC 202.8

Necht' je kajícím odpuštěno

„Odpouštějte, a budeť vám odpuštěno.“ (L 6,37) RC 203.1

Pán odpustí všem, kteří litují svých hříchů. On se odvrátí od těch, kteří nečiní pokání, od těch, kteří se sebevědomě povyšují. Nikdy neodmítne slyšet hlas pláče a lítosti. Nikdy neodvrátí svou tvář od pokorné duše, která k Němu přichází v lítosti a pokání. ... RC 203.2

Člen církve, který věří Božímu Slovu, nikdy nebude pohlížet lhostejně na duši, která se pokořuje a vyznává svůj hřích. Necht' je kající přijat zpět s radostí. Kristus přišel na tento svět, aby odpustil každému, kdo řekne: „Lituji. Omlouvám se za svůj hřích.“ Když bratr řekne: „Bůh mi odpustil. Mohl bys mi odpustit?“ Stiskněte mu ruku a řekněte: „Jako já doufám, že mi bude odpuštěno, tak i já ti odpouštím.“ RC 203.3

„A protož vy takto se modlete: Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme našim viníkům. I neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na věky, Amen. Nebo budete-li odpouštět lidem viny jejich, odpustíť i vám nebeský Otec váš. Jestliže pak neodpustíte lidem vin jejich, aniž Otec váš odpustí vám hříchů vašich.“ (Mt 6,9-15) RC 203.4

Když se nepřítel snaží všemi způsoby zničit, mají se snad členové církve s ním spojit a odradit muže, kteří činí pokání a prosí o odpuštění? Bůh neurčil žádného člověka za soudce. *„Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou vám bude odměřeno...“ (Mt 7,1.2) „Vcházejte těsnou branou. Prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby, a mnoho je těch, kdo vcházejí skrze ni, neboť těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji nalézají.“ (Mt 7,1-2.13-14) RC 203.5*

„Když potom šel Ježíš odtud, uviděl člověka jménem Matouš, jak sedí na celnici, a řekl mu: Pojď za mnou. A on vstal a šel za ním.“ (Mt 9,9) RC 203.6

„Když pak Ježíš seděl za stolem v jeho domě, hle, stalo se, že přišlo mnoho celníků a hříšníků a stolovali s Ježíšem a jeho učedníky. Když to uviděli farizeové, řekli jeho učedníkům: Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky? Ježíš to však uslyšel a řekl jim: Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: Milosrdenství chci, a ne oběť. Nepřišel jsem totiž volat spravedlivé, ale hříšné k pokání.“ (Mt 9,9-12) Necháte toto naučení proniknout hluboko do svého srdce? – Letter 199, 1905 RC 203.7

Probudit se a bdít nad dušemi

„Ját' musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest. Přicházíť noc, kdyžto žádný nebude moci dělati.“ (J 9,4) RC 204.1

Nikdy jsem necítila větší nezbytnost následování cesty Páně a konání Jeho vůle než v této době. Právě teď je čas na to, abychom vykonali důkladnou práci pro věčnost. Musíme být pokorní a důvěryhodní. Musíme použít každou schopnost, kterou nám Bůh dává. Byli jsme obdařeni velkým a drahocenným světlem Božího Slova, a proto bychom měli studovat, jak bychom mohli co nejlépe využít toto světlo. Všichni jsme zkoušeni a prověřováni. Bůh nás pozoruje, aby viděl, jak budeme používat Jeho velká požehnání. RC 204.2

Co můžeme říci, abychom vyburcovali náš lid, aby používal jemu svěřené dary ke cti a slávě Boží? Největší potřebou světa je věnovat úsilí pro obrácení duší. Tisíce tisíců jdou na zahynutí bez poznání pravdy. Má duše je někdy pohnuta až do jejích samotných hlubin, když vidím tento hrozný obraz. Chtěla bych vybudnout náš lid, aby se snažil přivést každou myšlenku do podřízenosti Kristu, aby všechny jeho schopnosti mohly být použity v díle záchrany duší. Teď bychom neměli spát. Je to čas probudit se a bdít nad dušemi, protože budeme muset za ně vydat počet. RC 204.3

Povstanou nyní naše sbory a uvědomí si tuto situaci? Kristovi zástupci musí nést břemeno duší. Každý národ, pokolení, jazyk i lid musí slyšet poslední poselství milosti pro tento svět. Když členové naší církve budou mít lepší porozumění biblické pravdy, probudí se ze své netečné dřimoty a budou připraveni věnovat své peníze na Boží věc a zasvětit se horlivé práci pod vedením Ducha svatého. Boží lid je Jeho nástroj, určený k hlásání pravdy ve všech částech světa. RC 204.4

Kristus nás učil modlit se: *„Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.“* (Mt 6,10) To nám otevírá výšiny, kterých musíme dosáhnout trvalým růstem a neustálým pokrokem. Jako členové Kristovy církve máme konat Jeho vůli na zemi. Kdyby všichni činili druhým tak, jak by chtěli, aby jim druhí činili, viděli bychom předzvěst obráceného světa. Na této zásadě má křesťan stavět. Musíme vystupovat po žebříku, jehož vrchol sahá až do nebe. RC 204.5

Každý člen církve má být zapojen do činné služby pro svého Mistra. *„Proč tu stojíte a celý den zahálíte?“* (Mt 20,5) Kristus se ptá. *„Jděte dnes pracovat na mou vinici. Pracujte, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat.“* (J 9,4) RC 204.6

„Jste mými svědky, praví Hospodin.“ (Iz 43,10.12) Můžeme to pochopit? Na místě Kristově máme naléhavě žádat lidi, aby se smířili s Bohem (2 K 5,20). ... Uznejte Ho za svého Vykupitele a budete jedno s Ním, právě tak jako On je jedno s Otcem. – Letter 190, 1907 RC 204.7

Členové církve mají být požehnáním ostatním

„*Vy jste sůl země.*“ (Mt 5,13) *RC 205.1*

Kristova církev má být požehnáním a její členové jsou požehnáním podle toho, jak udělují toto požehnání ostatním. Božím záměrem při výběru lidí před celým světem nebylo jen to, aby je mohl přijmout za své syny a dcery, ale aby mohl skrze ně udělit světu dobrodiní božského osvětlení. Když si Hospodin vyvolil Abraháma, neměl být prostě jenom zvláštním přítelem Božím, ale měl být prostředníkem drahocenných a zvláštních výsad, které chtěl Hospodin udělit národům. On byl světlem uprostřed mravní temnoty svého okolí. *RC 205.2*

Kdykoli Bůh uděluje svým dětem světlo a pravdu, tak nejen že oni mohou obdržet dar věčného života, ale také i ti, kteří jsou kolem nich, mohou být duchovně osvětleni. ... „*Vy jste sůl země.*“ (Mt 5,13) A když Bůh činí své děti solí, tak je to nejen pro jejich vlastní záchranu, ale že mohou být také nástroji v zachraňování jiných. *RC 205.3*

Kristovo náboženství není sobecké náboženství. Nemá být drženo pod zámekem, ale má mít mocný vliv, vycházející od každého opravdového křesťana k osvětlení těch, kteří sedí v temnotách. Každá duše, která se spojí s opravdovým křesťanem, bude tím učiněna lepší. Máme být nositeli Božího světla, odrážejíce trvalé paprsky nebes na ostatní. *RC 205.4*

Je to jen díky Kristovým zásluhám, že všechny naše duchovní a časná požehnání jsou nám udělena k našemu užitku. Kristus nám dal spasení na dosah, abychom ho mohli uchopit vírou, abychom mohli vetkat Kristovu lásku do svých charakterů a uplatňovat ji ve svých životech, abychom mohli být požehnáním celému lidstvu. Ale nikdo z nás nemůže vrhnout světlo na jiné, pokud jsme sami neshromáždili paprsky božského osvětlení z Božího Slova. Musíme mít Kristu podobný rys charakteru, jinak nemůžeme být pravými představiteli našeho Pána. *RC 205.5*

Bez Boží pomoci nemůžeme učinit nic. Boží Duch musí spolupůsobit s naším úsilím, a pokud nás provází Boží požehnání, budeme potrubím světla. Pán je ochotný udělit nám plnou zkušenost, která, když bude zdokonalena, nás přivede z nížin země do úzkého, nebeského spojení s Bohem, a každé vlákno sobectví bude vykořeněno z naší povahy. *RC 205.6*

Záříte jako živé kameny v Božím stavbě? ... Nevlastníme pravé náboženství, jestliže ono nemá na nás řídicí vliv v každé záležitosti. Měli bychom vetkat praktickou zbožnost do našeho životního díla. Měli bychom mít Kristovu proměňující milost v našich srdcích. Potřebujeme mnohem méně vlastního já a více Ježíše. ... *RC 205.7*

Potřebujeme hojnou milost, abychom zůstali pokornými a aby nás učinila zbožnými, milosrdnými, soucitnými a zdvořilými, abychom mohli jednat s druhými tak, jak chce Pán, abychom jednali. – ST Feb. 3, 1890 *RC 205.8*

Bůh jedná s námi tak, jak my jednáme s druhými

„K tomu obdařím je i okolí pahrbku svého požehnáním, a sesílá budu déšť časem svým; dešťové požehnání budou bývatí.“ (Ez 34,26) RC 206.1

Každý, kdo musí jednat s druhými, by měl učinit jejich případ svým vlastním, protože právě tak, jak jednáme s jinými, bude Bůh jednat s námi. Máme jednat s Kristem tak, jak jednáme s Jeho dětmi, protože On je představen v osobě Jeho svatých. Boží pravda musí posvětit duši, zušlechtit a povznést charakter, a proto musíme získat nebeskou podobu, dříve, než budeme způsobilí pro nebeské dvory. RC 206.2

Mnozí jsou postaveni tam, kde jsou přivedeni do kontaktu s těmi, kteří věří v přítomnou pravdu, a také s těmi, kteří nevěří, a jak je proto důležité, aby všechna menší světla byla připravená a hořící, aby všichni mohli zachytit paprsky světla ze zářících lamp těch, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky. Potřebujeme hojnou milost pro tuto dobu duchovního úpadku. ... RC 206.3

Neměli byste snad vy, kteří jste si zjednali pomoc, dovolit, aby vaše světlo zářilo vašim dělníkům, aby mohli být také Božími spolupracovníky? Bůh vám dal vzácné výsady a přednosti v tom, že vám poslal světlo své pravdy, a proto máte zužítkovat tato požehnání a dovolit, aby i jiní měli podíl na vašich požehnáních. Jaká velká misijní pole jsou právě kolem vašich domovů, jaké příležitosti pro vás každý den mluvit o hodnotě Božích zaslíbení. – ST feb. 3, 1890 RC 206.4

Pro každého křesťana existuje práce činit to, co je správné za svými vlastními dveřmi, ve svém vlastním sousedství. Ale jak mnozí ztrácejí ze zřetele věčné zájmy a jsou úplně pohlceni svými časnými záležitostmi. Pro to neexistuje žádná potřeba, proto Ježíš říká: *„Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a toto vše vám bude přidáno.“ (Mt 6,33) RC 206.5*

Učiňte své vlastní věčné blaho a také vašeho bližního prvním a nejdůležitějším předmětem uvažování. Vaši bližní mají duše, které lze zachránit nebo ztratit, a Bůh očekává od těch, kterým dal světlo, aby vynaložili rozhodné, zájem jevící úsilí vůči ostatním. Musí pamatovat na svaté požadavky pravdy v každé záležitosti života. Necht' věřící i nevěřící vidí v životě těch, kdo prohlašují, že mají poznání rozvinuté pravdy, trvalé, jasné, silné světlo vyzařující v horlivosti, zbožnosti a ušlechtilosti charakteru, v jejich jednání s lidmi. Pak Pán bude s vámi jednat štědře jako se svými služebníky... RC 206.6

Předpokládejte, že jste nechali vaše světlo zářit a skrze vaši oddanost Boží věci bylo několik dalších přivedeno k tomu, že zasvětili Jemu svou službu; pak se stanou požehnáním ještě i dalším, které jste nemohli zasáhnout svým osobním vlivem. Pán praví: „Obdařím je... i okolí... požehnáním.“ Vaše světlo musí být dalekosáhlé. – ST Feb. 10, 1890 RC 206.7

Bůh poctí ty, kteří Ho ctí

„Těch, kteříž mne ctí, poctím.“ (1 S 2,30) RC 207.1

Jste Božími najatými služebníky, a proto máte dát světlo, čas, myšlenky i takt Jeho dílu; a jestliže to učiníte, získáte uznání vašeho nebeského Otce a dar věčného života. ... RC 207.2

Bud'te často na modlitbách. Necht' vás žádný člověk ani osobní zájmy neodloučí od Boha, který je zdrojem vaší síly. Když ráno vstanete, shromážděte všechny členy své domácnosti, tak jak to dělal Abrahám, a pozvěte je, aby spolu s vámi hledali Boha. Jestliže vás vaše zaměstnání silně tlačí a žene vás do vaší práce, pak zde vyvstává ještě větší potřeba udělat si čas a modlit se, předkládat vaše prosby k trůnu milosti a zajistit si ochrannou péči, pomoc, milosrdenství a Boží požehnání. Neodpírejte Bohu čas, který vyžaduje a neodříkejte jenom rychle formální modlitbu bez víry, abyste mohli spěchat do vašeho zaměstnání. RC 207.3

Bůh může pro vás mnoho učinit, dokonce i ve vaší práci, jestliže Ho budete prosit. On může poslat své anděly, aby vás ochránili před neštěstím, zraněním a ztrátou života a majetku. Důvod proč ti, kdo ne-
dbají výsad, které jim Bůh poskytl, nemají více útěchy, pokoje a radosti, je v tom, že si neudělají čas na to, aby mohli mít společenství s Bohem, který je zdrojem jejich síly. Může Bůh vylít svého Ducha, může nám požehnat tam, kde je takový nezájem v Jeho službě? On nám nemůže udělit svá bohatá požehnání bez naší spolupráce v Jeho plánech. On říká: *„Ty, kdo mě ctí, poctím.“* RC 207.4

Je pro nás zrovna tak vhodné, právě tak podstatné a důležité, abychom se modlili třikrát denně, tak jak to bylo pro Daniele. Modlitba je životem duše, základem duchovního růstu. Ve svém domově, před svojí rodinou, a před svými dělníky, byste měli dosvědčit tuto pravdu. A když máte tu výsadu setkat se se svými bratřími ve sboru, řekněte jim, jak je nezbytné udržet spojení mezi Bohem a duší. Řekněte jim, že jestliže poskytnou srdce a hlas k modlitbám, Bůh odpoví na jejich modlitby. Řekněte jim, aby nezane-
dbávali své náboženské povinnosti. Nabádejte své bratry, aby se modlili. Musíme hledat, jestliže chceme najít, musíme prosit, jestliže chceme obdržet, musíme klepat, jestli chceme, aby nám byly dveře otevřeny. RC 207.5

Jestliže je tam jen několik málo shromážděných, je jich dost na to, aby se mohli dovolávat Božích drahocenných zaslíbení. Otec, Syn a svatí andělé tam budou přítomni spolu s vámi, aby spatřili vaši víru, vaše pevné zásady, a nastane tam vylití Božího svatého Ducha. Bůh má v zásobě hojnost požehnání pro ty, kteří přinesou nejen všechny desátky do Jeho pokladnice, ale také čas a sílu kostí, mozku a svalů do Jeho služby. – ST Feb. 10, 1890 RC 207.6

Směřovat k většímu duchovnímu životu v církvi

„Nediviž se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi.“ (J 3,7) RC 208.1

Často je pokládána tato otázka: Proč není více síly v církvi? Proč není více živé zbožnosti? Důvodem je to, že požadavky Božího Slova nejsou přizpůsobeny skutečnosti a pravdě; nemilujeme Boha nade vše a svého bližního jako sebe samého. Toto zahrnuje celou zemi. Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci (Mt 22,40). Nechť jsou tyto dva Boží požadavky výslovně uposlechnuty a v církvi nebudou žádné sváry, žádné neharmonické tóny v rodině. Práce mnohých je příliš povrchní. Vnější formy nahrazují vnitřní dílo milosti. ... Teorie pravdy získala čestné místo, ale chrám duše není očištěn od svých model.

... RC 208.2

Pravé přesvědčení o hříchu, skutečný zármutek srdce následkem bezbožnosti, smrt vlastního já, každodenní přemáhání nedostatků charakteru a znovuzrození – toto je označované jako staré věci. Pavel říká, že to pominulo a všechno je nové (2 K 5,17). O takovém díle mnozí nevědí nic. Oni naroubovali pravdu do svého přirozeného srdce a pak pokračovali postaru, prokazující ty stejné nešťastné rysy charakteru. Co je nyní zapotřebí, je jasné svědectví nesené v lásce ústy, jichž se dotkl živý oheň. RC 208.3

Členové církve neprokazují to živé spojení s Bohem, které musí mít, aby mohli přivést duše z temnoty do světla. Učiňte strom dobrým a výsledkem bude dobré ovoce. Působení Ducha Božího na srdce je nezbytné pro zbožnost. Musí být přijat do srdcí těch, kdo přijímají pravdu a stvořit v nich čisté srdce, dříve, než někdo z nich může zachovávat Jeho přikázání a být činitelem Slova. „Nediv se,“ řekl velký Učitel užaslému Nikodémovi: „Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se znovu narodit.“ RC 208.4

Bible není studována tak často, jak by měla; není učiněna pravidlem života. Kdyby její předpisy a naučení byly svědomitě dodržovány a učiněny základem charakteru, byl by zde pevný a neochvějný cíl, který by žádné obchodní spekulace nebo světské záležitosti nemohly vážně ovlivnit. Charakter takto utvořený a podporovaný Božím Slovem obstojí ve dnech zkoušky, těžkostí a nebezpečí. Svědomí musí být osvíceno a život posvěcen láskou k pravdě přijatou do srdce ještě předtím, než bude působit zachraňujícím vlivem na svět. RC 208.5

To, co potřebujeme, jsou muži činu pro tuto dobu, pohotoví, rozhodní, v zásadách pevní jako skála a připraveni čelit každé krizové situaci. Proč jsme tak slabí, proč je mezi námi tolik nezodpovědných lidí; je to proto, že nejsou spojeni s Bohem; nemají uvnitř přebývajícího Spasitele a nepocítují lásku ke Kristu, vždy stále svěží a novou. ... Žádné pozemské spojení není tak silné jako tato láska. Nic se mu nevyrovná. – RH Aug. 28, 1879 RC 208.6

Deset panen představuje církev

„O půlnoci pak stal se křik: Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu.“ (Mt 25,6) RC 209.1

Kristus seděl se svými učedníky na Olivové hoře. Slunce zapadalo za hory a nebe se zatahovalo večerními stíny. Pozorovali dům krásně osvětlený ke sváteční události. Záplava světla a nedočkaví lidé svědčili o tom, že se brzy objeví svatební průvod. *RC 209.2*

V mnoha zemích Východu se svatební slavnosti konají navečer. Ženich si přichází pro nevěstu a odvádí si ji do svého domu. Při světle pochodní se svatebčané odeberou z domu nevěstina otce do domu ženicha, kde je pro pozvané připravena hostina. Pán Ježíš sledoval shromážděné, kteří očekávali příchod svatebčanů, aby se připojili k slavnostnímu průvodu. *RC 209.3*

Nedaleko nevěstina domu stálo deset dívek v bílých šatech. Každá z nich měla v ruce rozžatou lampu a nádobku na olej. Všechny napjatě očekávaly příchod ženicha. Ženich však nepřicházel. Míjela hodina za hodinou, čekající únavou usnuli. O půlnoci zaznělo volání: *„Hle, ženich přichází! Vyjděte mu vstříc!“* (Mt 25,6) Náhle probuzení spáči vyskočili. Viděli přicházet průvod s hudbou a zpěvem, ozářený pochodněmi. Slyšeli hlas ženicha a hlas nevěsty. *RC 209.4*

Deset družiček uchopilo své lampy a připravovalo se, aby mohlo jít s průvodem. Pět družiček však nenaplnilo své lampy olejem. Nepředpokládaly, že budou čekat tak dlouho, a nepřipravily se na dobu nedostatku. V tísní se obracely na své prozíravější družky a žádaly: *„Dejte nám ze svého oleje, protože naše lampy hasnou!“* (Mt 25,8) Ty však už své lampy vyčistily a naplnily olejem, takže i jejich nádoby na olej byly už prázdné. Neměly olej navíc, a proto odpověděly: *„Nebude ho dost pro nás i pro vás. Raději jděte k prodávacům a kupte si!“* (Mt 25,9) *RC 209.5*

Družičky šly nakupovat olej a svatební průvod zatím odešel bez nich. Pět družiček s rozsvícenými lampami se přidalo k průvodu a vstoupilo do svatebního domu. Dveře se za nimi zavřely. Když pošetilé družičky přišly k svatebnímu domu, setkaly se s nečekaným odmítnutím. ... *RC 209.6*

Zatímco Pán Ježíš sledoval shromáždění očekávající ženicha, vyprávěl svým učedníkům podobenství o deseti družičkách a vylíčil jím, co prožije církev před Jeho druhým příchodem. – COL 405, 406 *RC 209.7*

Dvě skupiny čekajících

„Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.“ (Ž 119,105) RC 210.1

Dvě skupiny družiček představují dvě třídy lidí, kteří prohlašují, že očekávají příchod svého Pána. Družičky jsou nazývány také panny, protože představují lidi, kteří mají čistou víru. Lampy znázorňují Boží Slovo. Žalmista prohlásil: *„Svící nohám mým jest slovo tvé, a světlem stezce mé.“ (Ž 119,105)* Olej je symbolem Ducha svatého. Tímto symbolem znázorňuje Ducha svatého prorocství Zachariáše. ... *„Jemuž jsem řekl: Vidím, že aj, svícen zlatý všecken, a olejný džbán na vrchu jeho, a sedm lamp jeho na něm, a sedm nálevek k těm sedmi lampám, ... A dvě olivy při něm.“ (Za 4,2.3) ... RC 210.2*

Ze dvou trsů oliv vytékal zlatý olej a proudil zlatými trubicemi do nádoby svícnu a odtud do zlatých lamp, které osvětlovaly svatyni. Tak podobně dva pomazaní, kteří stojí v Boží přítomnosti, předávají Ducha svatého lidem, jež se zasvětili Boží službě. Udělují věřícím Boží milost, která jediné může učinit Písmo svítlnou našich nohou a světlem naší stezce. *„Ne silou ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.“ (Za 4,6) RC 210.3*

V podobenství vyšlo všech deset družiček vstříc ženichovi. Všechny měly lampy a nádoby na olej. Po určitou dobu mezi nimi nebylo vidět žádný rozdíl. Tak je tomu i s církví před druhým příchodem Pána Ježíše. Všichni znají Písmo, všichni slyšeli poselství o brzkém druhém příchodu Spasitele a všichni s důvěrou očekávají, až se Kristus vrátí. Avšak právě tak jako v podobenství, je tomu i ve skutečnosti. Žijeme v době očekávání, naše víra je podrobována zkoušce. Když zazní volání: *„Hle, ženich přichází! Vyjděte mu vstříc“*, mnozí budou nepřipraveni. Nemají olej ve svých lampách ani ve svých nádobkách. Nepřijali Ducha svatého. ... RC 210.4

Pouze teoretická znalost pravdy bez Ducha svatého nemůže člověka oživit, ani posvětit jeho srdce. Někdo může znát přikázání a zaslíbení Bible, nevstoupí-li mu však pravdu do srdce Duch svatý, jeho povaha se nezmění. Pokud jej Duch svatý neosvítí, nebude s to rozeznat pravdu od bludu a neodolá mistrovským pokušením satana. ... RC 210.5

Povaha je ovšem nepřenosná. Nikdo nemůže věřit za druhého. Nikdo nemůže přijmout Ducha svatého místo někoho jiného. Nikdo nemůže přenést na druhého povahu, která je výsledkem působení Božího Ducha. – COL 406-412 RC 210.6

Moudré panny nechaly své světlo zářit

„Opatrně pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými.“ (Mt 25,4) RC 211.1

Prozíravé družičky v podobenství měly v nádobkách u svých lamp olej. Jejich lampy hořely nezměněným plamenem po celou noc čekání. Přispěly k osvětlení na počest ženicha. Ozařovaly tmu a pomáhaly osvěcovat cestu k domu ženicha, k svatební hostině. RC 211.2

Podobně mají také následovníci Ježíše Krista šířit světlo v temnotách světa. Prostřednictvím Ducha svatého se Boží Slovo stává světlem, protože v životě příjemce působí jako přeměňující síla. Duch svatý vstěpuje do srdce lidí zásady Božího Slova, a tím v nich rozvíjí Boží vlastnosti. Světlo Boží slávy Jeho povaha má vyzařovat z Jeho následovníků. Oni mají oslavovat Boha, osvěcovat cestu k domovu Ženicha, k Božímu městu, k svatební večeři Beránka. RC 211.3

Ženich přišel o půlnoci v nejtemnější hodině. Kristus přijde podruhé také v nejtemnějším období lidských dějin. Doba Noema a Lota nám přibližuje stav světa před druhým příchodem Syna člověka. Když Písmo hovoří o této době, upozorňuje, že satan bude působit celou svou silou a veškerým klamem nepravosti *„znamení a lživé zázraky“* (2 Te 2,9). Satanovo působení se projevuje rychle rostoucí temnotou, nesčetnými bludy, kacířstvím a svody posledních dnů. Satan drží v zajetí nejen svět, jeho klamy pronikají i do církví, které vyznávají našeho Pána Ježíše Krista. Velké odpadnutí se vyvine v neproniknutelnou tmu jako o půlnoci (neproniknutelnou jako žíněný pytel) (Zj 6,12). Pro Boží lid to bude noc zkoušky, noc pláče, noc pronásledování pro pravdu. Avšak v této noci temna zazáří Boží světlo. RC 211.4

Bůh způsobí, že *„ze tmy zazáří světlo“* (2 K 4,6). Když *„země byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, Duch Boží vznášel se nad vodami“* (Gn 1,2,3). Podobně v noci duchovní tmy zaznívá Boží Slovo: *„Bud' světlo!“* Pán vyzývá svůj lid: *„Povstaň, zaskvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.“* (Iz 60,1) RC 211.5

Písmo říká: *„Nebo aj, tmy přikryjí zemi, a mrákota národy, ale nad tebou vzejde Hospodin, a sláva jeho nad tebou vidína bude.“* (Iz 60,2) – COL 414, 415 RC 211.6

Zjevení Boží slávy v lidech

„Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obecnství máme vespolek, a krev Ježíše Krista Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.“ (1 J 1,7) RC 212.1

Kristus nevybízí své následovníky, aby se snažili svítit vlastním úsilím. Říká: Když jste přijali Boží milost, světlo je ve vás. Nechte ho zářit. Odstraňte překážky a Boží sláva se projeví. Světlo se rozbřeske, aby proniklo tmou a rozptýlilo ji. Budete šířit světlo v dosahu svého vlivu. RC 212.2

Když Kristus projeví svou slávu v člověku, přiblíží se nebe k lidem natolik, že v každém člověku, který přijal Krista, mohou ostatní pozorovat slávu Boží přítomnosti. Kristova sláva projevená v člověku zapůsobí na jiné lidi. Takto získaní lidé chválí a oslavují svého Pána. Jejich vděčnost zrcadlí slávu Tvůrce. ... RC 212.3

Kristus přichází s mocí a velikou slávou. Přichází ve své vlastní slávě a v slávě Otce a se všemi svatými anděly. Zatímco celý svět zahaluje temnota, září v každém příbytku Jeho věrných následovníků světlo. Oni postřehnou jako první záři druhého příchodu Ježíše Krista. Z Jeho přítomnosti bude vyzařovat čisté a jasné světlo. Všichni, kdo mu sloužili, budou obdivovat svého Vykupitele. Kristovi následovníci se budou radovat, zatímco ti, kdo Jej odmítli, budou před Ním utíkat. Patriarcha Job vyhlížel okamžik druhého příchodu Ježíše Krista a řekl: *„Já sám ho spatřím, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí.“* (Jb 19,27) RC 212.4

Věrní následovníci znali Pána Ježíše jako svého stálého společníka a důvěrného přítele. Byli s Ním těsně spojeni, měli stálé spojení s Bohem. Vyzařovala z nich Boží sláva. Poznali Boží slávu a ta se v nich zrcadlila jako v tváři Ježíše Krista (2 K 4,6). Až jejich Pán přijde podruhé, budou se radovat v nezmenšené záři jeho královského majestátu. Připravili se pro život v nebi, protože mají nebe ve svých srdcích. ... RC 212.5

„A uslyšel jsem hlas jakoby velikého zástupu, jako zvuk mnohých vod a jako zvuk silných hromů, který říkal: Halelujah! Pán, náš Všemohoucí Bůh, se ujal kralování! Radujme se, jásejme a vzdejme mu slávu, neboť nadešla svatba Beránkova a jeho manželka se připravila...“ A řekl mi: *„Napiš: Blahoslavení, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební večeři.“* (Zj 19,6-9) *„On je Pán pánů a Král králů, a ti, kteří jsou s ním, jsou povolání, vyvolení a věrní.“* (Zj 17,14) – COL 420, 421 RC 212.6

Odrážet světlo Slunce Spravedlnosti

„A my jsme svědkové toho všeho, což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bůh těm, jenž jsou poslušni jeho.“ (Sk 5,32) RC 213.1

Bůh chce, aby každý člen církve stál věrně na svém místě povinnosti, uvědomil si svou zodpovědnost a vytvořil nebeskou atmosféru kolem své duše stálým shromažďováním jasných paprsků Slunce spravedlnosti zářících na stezce těch, kteří jsou kolem něho. ... RC 213.2

Máme být představitelé Krista, tak jako Kristus byl představitelem Otce. Potřebujeme být schopni přitahovat duše k Ježíši, poukázat jim na Beránka z Golgoty, který snal hřích světa. Kristus neodivá hřích svou spravedlností, ale odstraňuje hřích a na jeho místo připisuje svou vlastní spravedlnost. Když je váš hřích očištěn, Kristova spravedlnost vás bude předcházet a Hospodinova sláva půjde za vámi (Iz 58,8). Váš vliv pak bude rozhodně na Kristově straně, protože místo abyste učinili sami sebe středem, učiníte středem Krista a pocítíte, že jste strážci svatého povolání. RC 213.3

Když si uvědomíte, že Kristus zaplatil za vaše spasení a za spasení ostatních cenu své vlastní krve, budete puzeni zachytit jasné paprsky Jeho spravedlnosti, abyste je mohli vyzařovat na cestu těch, kteří vás obklopují. Nesmíte se spoléhat na budoucnost, domnívající se, že v nějakém vzdáleném dni se stanete svatými; právě teď máte být posvěceni pravdou. ... Ježíš říká: *„Ale přijmete moc Ducha Svatého přicházejícího na vás a budete mi svědky... až do posledních končin země.“* (Sk 1,8) Musíme přijmout Ducha svatého. ... Duch svatý je Utěšitel, kterého Kristus zaslíbil svým učedníkům, aby jim připomenul všechno, co jim On řekl (J 14,26). RC 213.4

Přestaňme tedy spoléhat na sebe, ale spoléhejme na Toho, od něhož pocházejí všechny ctnosti. Nikdo nemůže učinit sám sebe lepším, ale máme přijít k Ježíši takoví jací jsme, s opravdovou touhou být očištěni od každé vady a poskvrny hříchu, a přijmout dar Ducha svatého. ... Živou vírou se musíme chopit Jeho zaslíbení, protože On řekl: *„Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou.“* (Iz 1,18) RC 213.5

Máme být Kristovými svědky a odrážet na jiné světlo, které Pán nechal svítit na nás. Máme být jako věrní vojáci krácející pod krví potřísněným praporem knížete Emmanuele. ... Vůdce našeho spasení zná plán bitvy a my se staneme skrze Něho více než vítězové (Ř 8,37). – ST Apr. 4, 1892 RC 213.6

Kristus chce posvětit a očistit církev

„A pro tu příčinu klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista, z něhožto všeliká rodina na nebi i na zemi jmenuje se, aby vám dal, podle bohatství slávy své, mocí posilněnu býti skrze Ducha svého na vnitřním člověku.“ (Ef 3,14-16) RC 214.1

Kristus prohlásil: *„Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.“* (Mt 28,18) Je naší výsadou mluvit o této neomezené moci. RC 214.2

Boží sláva je Jeho charakter. Když Mojžíš dlel na hoře, vážně se přimlouval u Boha a prosil: *„Ukaž mi, prosím, svou slávu.“* V odpovědi Bůh prohlásil: *„Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všecko dobré mé, a zavolám ze jména: Hospodin před tváří tvou.“* (Ex 33,18.19) ... RC 214.3

Boží sláva – Jeho charakter – pak byla zjevena: *„Nebo pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě. Milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli neospravedlňuje vinného.“* (Ex 34,6.7) RC 214.4

Tento charakter se projevil v Kristově životě. Aby mohl svým vlastním příkladem odsoudit hřích v těle, vzal na sebe podobu hříšného těla (Ř 8,3). Neustále patřil na Boží charakter; neustále zjevoval tento charakter světa. RC 214.5

Kristus touží, aby Jeho následovníci zjevovali ve svém životě ten stejný charakter. ... RC 214.6

Dnes je stále Jeho záměrem posvětit a očistit svou církev *„obmytím vody v slovu, aby ji postavil před sebou jako slavnou církev, nemající poskvrnu ani vrásku nebo cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony“* (Ef 5,26). ... Žádný větší dar než charakter, který On zjevil, nemůže Kristus žádat od svého Otce, aby ho udělil těm, kteří věří v Něho. Jaká velká je Jeho prosba! Jakou plnost milosti může každý Kristův následovník přijmout! RC 214.7

Bůh spolupracuje s těmi, kteří správně představují Jeho charakter. Skrze ně je konána Jeho vůle jak na zemi, tak i v nebi. Svatost vede svého vlastníka k tomu, aby byl užitečný, oplývající každým dobrým skutkem. Ten, kdo má mysl, která přebývá v Kristu, se nikdy v konání dobra neunaví. Místo, aby očekával povýšení v tomto životě, těší se na dobu, kdy Majestát nebes vyzvedne tohoto posvěceného jedince ke svému trůnu. ... RC 214.8

Ó, kéž bychom mohli plněji docenit poctu, kterou nám Kristus prokáže! Nošením Jeho jha a učením o Něm se Mu staneme podobnými v touze, v tichosti a pokoře, v příjemné vůni charakteru, a spojíme se s Ním v tom, že připíšeme chválu, čest a slávu Bohu, jako tomu nejvyššímu. – ST Aug. 3, 1902 RC 214.9

„Bud'te naplnění vší plnosti Boží“

„Aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich, abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všemi svatými, která by byla šířkost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost. A poznati přenesmírnou lásku Kristovu.“ (Ef 3,17-19) RC 215.1

Pavel ve svém listu Koloským píše o bohatých požehnáních, jichž se dostane dítkám Božím. On říká: *„Nepřestáváme za vás modlit a prosit, abyste byli naplnění poznáním jeho vůle ve vší moudrosti a duchovním porozumění, abyste chodili, jak je důstojné Pána, k jeho plnému zalíbení, abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku, rostli v poznání Boha a byli podle síly jeho slávy posilováni veškerou mocí k veškeré vytrvalosti a trpělivosti s radostí.“ (Ko 1,9-11) RC 215.2*

Jindy píše o své touze, aby bratři v Efezu mohli plně poznat velikost výsady být křesťanem. Líčí jim nejsrozumitelnějším jazykem, jaké podivuhodné moci a jakého poznání mohou dosáhnout jako synové a dcery Nejvyššího. Je jejich výsadou, aby jim Bůh *„svým Duchem dal mocnou posilu pro vnitřního člověka“*, aby byli *„zakořenění a založení v lásce“*, aby *„byli schopni pochopit se všemi svatými, jaká je šířka a délka, výška i hloubka, a poznat lásku Kristovu, která převyšuje veškeré poznání“*. Avšak modlitba apoštolova se dotýká vrcholu křesťanské výsady, když se modlí, abyste byli *„naplnění až do vší plnosti Boží“* (Ef 3,16-19). RC 215.3

Zde je nám ukázán vznešený cíl, kterého můžeme dosáhnout vírou v zaslíbení našeho nebeského Otce, splníme-li jeho požadavky. Skrze Kristovy zásluhy máme přístup k trůnu nekonečné moci. *„Ten, který neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny, nedaroval s ním také všechny věci?“ (Ř 8,32)* Otec dal Synovi plnost svého Ducha a my se smíme podílet na Jeho plnosti. ... RC 215.4

Skrze Ježíše se padlí synové Adamovi stávají *„syny Božími“*. *„Ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Proto se Bůh nestydí nazývat je bratry.“ (Žd 2,11)* Život křesťana má být životem víry, vítězství a radosti v Bohu. ... Pravdu pronesl služebník Boží Nehemiáš: *„Radost Hospodinova budiž síla vaše.“ (Neh 8,10)* A Pavel praví: *„Radujte se v Pánu vždycky; znovu říkám: Radujte se!“ (Fp 4,4)* *„Vždycky se radujte. Neustále se modlete. Za všech okolností buďte vděční, neboť toto je Boží vůle v Kristu Ježíši pro vás.“ (1 Te 5,16-18) ... RC 215.5*

Jen tím, že zákon Boží zaujme opět správné místo, jež mu náleží, může být znovu probuzena původní víra a zbožnost lidu, který se hlásí k Bohu. – GC 476-478 RC 215.6

Moc Ducha svatého potřebná na konci času

„Duch svatý zajistě naučí vás.“ (L 12,12) RC 216.1

Nesmíme učinit méně významnými ty zvláštní pravdy, které nás oddělily od tohoto světa a učinily nás tím, čím jsme; neboť ony jsou spojeny s věčnými zájmy. Bůh nám dal světlo ohledně událostí, které se nyní odehrávají, a proto máme perem i hlasem zvěstovat tyto pravdy světu. Je to však Kristův život v duši, je to živá a působivá zásada lásky udělená Duchem svatým, která jedinečně učiní naše slova plodnými. Kristova láska je silou a mocí každého Božího poselství, jaké kdy vyšlo z lidských úst. *RC 216.2*

Den za dnem ubíhá do věčnosti a přivádí nás blíže konci doby milosti. Musíme se modlit tak jako nikdy předtím o Ducha svatého, aby nám mohl být udělen v hojnější míře, a musíme čekat na to, až jeho posvěcující vliv sestoupí na Jeho služebníky, aby ti, pro jejichž spásu pracují, poznali, že oni byli s Ježíšem a učili se od Něho (Sk 4,13). *RC 216.3*

Potřebujeme duchovní zrak, abychom mohli prohlédnout plány nepřítele a jako věrní strážníci zvěstovat nebezpečí. Potřebujeme moc shůry, abychom mohli, pokud je to pro lidskou mysl možné, porozumět těm velkým tématům křesťanství a jejich dalekosáhlým principům. *RC 216.4*

Ten, kdo se nachází pod vlivem Božího Ducha, nebude fanatickým, ale klidným a neochvějným, prostým výstředností v myšlenkách, slovech i skutcích. Uprostřed zmatku klamných učení, bude Duch Boží průvodcem a štítem těm, kteří neodporovali důkazům pravdy a umlčí každý jiný hlas kromě toho, který přichází od Toho, který je pravda. *RC 216.5*

Žijeme v posledních dnech, kdy lidé přijímají a věří nejzákladnějším bludům, zatímco pravdou pohrdají. Pán učiní zodpovědnými jak kazatele, tak i lid za světlo, které na ně svítí. Vyzývá nás, abychom pilně pracovali v shromažďování drahokamů pravdy a vložili je do rámu evangelia. V celé své božské kráse mají zářit v mravní temnotě světa. Toto nemůže být vykonáno bez pomoci Ducha svatého, avšak s touto pomocí můžeme učinit všechno. Když jsme vyzbrojeni Duchem svatým, chopíme se vírou nekonečné síly. *RC 216.6*

Není nic ztraceno z toho, co přichází od Boha. Spasitel světa posílá své poselství duši, aby temnota bludu mohla být rozptýlena. Dílo Ducha svatého je nezměrně velké. Ono pochází z toho zdroje, z něhož čerpá Boží služebník sílu a způsobilost. – GW 288, 289 *RC 216.7*

Proměňující moc Ducha svatého

„(Bůh), kterýž i dal Ducha svého svatého nám.“ (1 Te 4,8) RC 217.1

Když moc Ducha svatého je uznána a pocítěna v srdci, daleko méně se projeví vlastního já a daleko více se projeví vědomí lidského bratrství. Naším úkolem není vystavovat na odiv vlastní já, ale nechat Ducha svatého, aby působil v nás. Takto, sami sebou oklamáni muži a ženy mohou být vysvobozeni z klamu. *RC 217.2*

Všichni, vysocí nebo nízcí, pokud nejsou obrácení, jsou na jedné společné základně. Lidé se mohou obracet od jedné nauky k další. Toto se dělá a bude dělat. ... Avšak neví nic o významu slov: *„A dám vám srdce nové.“* Přijetí nových teorií a spojení s církví nepřinese nikomu nový život, i kdyby církev, s kterou se spojí, byla založena na pravém základu. Spojení s církví nenahradí obrácení. Zapsání jména do církevní knihy nemá pro nikoho ani tu nejmenší cenu, pokud srdce není opravdově změněno. *RC 217.3*

Tato záležitost je vážným problémem a její význam by měl být plně pochopen. Lidé mohou být členy církve a mohou očividně horlivě pracovat, vykonávající běh povinností rok od roku, a přesto nemusí být obrácení. ... Ale když pravda je přijata srdcem jako pravda, pronikla svědomím a uchvátila duši svými čistými zásadami. Ona je vložena do srdce Duchem svatým, který zjeví její krásu myslí, tak že její proměňující síla se projeví v charakteru. ... *RC 217.4*

S velikou pravdou, kterou nám byla dána výsada přijmout, bychom měli, a v moci Ducha svatého se i můžeme stát živým potrubím světla. Pak můžeme přistoupit k trůnu milosti; a spatřující duhu zaslíbení, padnout na kolena s kajícím srdcem a usilovat o nebeské království s duchovním násilím, které přinese svou vlastní odměnu (Mt 11,12). Měli bychom se ho zmocnit násilím, jak to učinil Jákob. Pak se naše poselství stane Boží mocí ke spasení (Ř 1,16). Naše úpěnlivé prosby budou plné vážnosti, naplněné vědomím naší velké potřeby; a nebude nám odepřeno. Pravda se projeví v životě a charakteru a rty dotčenými řečavým uhlím z Božího oltáře (Iz 6,8.7). *RC 217.5*

Když se toto stane naší zkušeností, budeme pozvednuti od našeho ubohého a bezcenného já, které jsme tak něžně opatrovali. Naše srdce budou vyprázdněna od rozzírající síly sobectví a budeme naplněni chválami a vděčností vůči našemu Bohu. Budeme oslavovat Pána, Boha veškeré milosti, který zvelebil Krista. A On pak zjeví Svou moc skrze nás, činíce nás ostrými srpy použitými na žňovém poli. Bůh vyzývá svůj lid, aby Ho zjevil. – RH Feb. 14, 1899 *RC 217.6*

Pravé náboženství potřebné v dnešní církvi

„Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, kteřížto zvěstují nám cestu spasení.“ (Sk 16,17) RC 218.1

V církvi potřebujeme pravé náboženství. Bůh chce, abychom ukázali, že jsme znovuzrozeni a že ve svém životě uskutečňujeme velké nebeské zásady pravdy. Jen tak můžeme získat věčný život v království slávy. ... RC 218.2

Kdyby Boží lid zapřel sám sebe, vzal kříž a následoval Ježíše, mohlo by být o tisíc pracovníků více, než je tam nyní. To, co potřebujeme, je posvěcení Duchem svatým a potřebujeme ho každý den. To, co potřebujeme, jsou muži modlitby; muži, kteří tiše a pokorně, bez jakékoliv okázalosti nebo vzrušení, vítězí nad vlastním já. RC 218.3

To, co potřebujeme... je upevnit se v živých zásadách přítomné pravdy. Satan se vkrádá se svou falší, aby podkopal zásady naší víry. Pamatuje si, jak Pavel a Sílás učili na jistém místě a setkala se s nimi jedna žena a křičela: *„Tito lidé jsou služebníci nejvyššího Boha a zvěstují nám cestu spasení!“* Tato žena měla věsteckého ducha a přinášela svým pánům veliké zisky předpovídáním budoucnosti. Její vliv pomáhal posilovat modlářství (Sk 16,16.17). RC 218.4

„Když toho však Pavel už měl dost, obrátil se a řekl tomu duchu: Přikazuji ti ve jménu Ježíše Krista, abys z ní vyšel! A v tu chvíli z ní vyšel.“ (Sk 16,18) RC 218.5

Řeknete si ale, ona přece mluvila dobrá slova a proč by ji měl Pavel pokárat? Byl to satan, který mluvil skrze ni, doufaje že smísí svou faleš s pravdami, které učili ti, kteří hlásali Boží Slovo. RC 218.6

Stejně nebezpečí existuje dnes. Nepřítel se snaží přijít se svou falší skrze ty, kteří by měli být na svých kolenou před Bohem, modlíce se o porozumění toho, co praví Písmo Svaté, aby se mohli postavit proti zlým vlivům, které naplňují svět. Bůh si přeje, aby každé srdce bylo očištěno od důmyslné falše. On chce, abychom pokárali každé vymyšlené zlo, každé zlé dílo. Jestliže dovolíme, aby takové výmysly prošly bez pokárání, budeme muset nést následky. ... Bůh chce, abychom šli k Němu pro světlo a nesli Jeho přítomnost s sebou, kamkoli jdeme. ... RC 218.7

Nepřítel bude představovat svou faleš s nepatrnými vlákny, kterými by se zmocnil vaší zkušenosti a podkopal vaši víru. Modlím se o to, aby vaše oči mohly být pomazány nebeským olejem, abyste mohli rozeznat, co je pravda a co je blud. Potřebujeme si obléct bílé roucho Kristovy spravedlnosti. Potřebujeme chodit a rozmlouvat s Bohem. – Manuscript 66, 1905 RC 218.8

Kristovi následovníci se mají postavit pevně za pravdu

„Pro Sion nebudu mlčeti... dokudž nevyjde jako blesk spravedlnost jeho, a spasení jeho jako pochodně hořeti nebude.“ (Iz 62,1) RC 219.1

Bůh vyzývá své služebníky v tomto věku narušené zbožnosti a převrácených zásad, aby zjevili zdravou, vlivnou duchovnost. ... Toto Bůh vyžaduje od vás. Každá troška vašeho vlivu má být použita na straně Krista. Nyní musíte nazývat věci pravým jménem a stát pevně na obraně pravdy takové, jaká je v Ježíši. RC 219.2

Každá duše, jejíž život je skryt s Kristem v Bohu (Ko 3,3), by měla nyní vystoupit do popředí a zápasit o víru, která byla jednou provždy dána svatým (Ju 1,3). Pravda musí být obhajována a království Boží musí postupovat vpřed, jak by chtěli, kdyby byl Kristus osobně na této zemi. ... RC 219.3

Když Duch svatý ovládne myšlení členů naší církve, v našich sborech bude vidět mnohem vyšší úroveň v řeči, v kazatelské službě, v duchovnosti, než můžeme spatřit nyní. Členové církve budou občerstveni vodou života a pracovníci působící pod jednou Hlavou – Kristem (Ef 4,15), budou zjevovat svého Mistra v duchu, ve slovech, v skutku a budou se navzájem povzbuzovat, kráčet vpřed ve velikém, závěrečném díle, do něhož jsme zapojeni. Bude tam zdravý růst jednoty a lásky, jež bude svědčit světu o tom, že Bůh poslal svého Syna, aby zemřel za vykoupení hříšníků. Božská pravda bude vyvýšena; a když bude zářit jako hořící pochodeň, porozumíme jí ještě více a zřetelněji. RC 219.4

Zkušební pravda pro tuto dobu není výplodem nějakého člověka. Pochází od Boha. ... RC 219.5

V každém pohybu mají Kristovi následovníci zjevit svůj pohled na křesťanské zásady – milovat Boha nade vše a svého bližního jako sebe sama; odrážet světlo a požehnání na stezku těch, kteří jsou v temnotě; potěšovat ty, kteří jsou sklíčení; oslazovat hořké vody v místě, které dává svým spolupoutníkům otrávený nápoj (Jr 8,14; 9,15). RC 219.6

Vzrůstejme v poznání pravdy, vzdávejme všelikou chválu a slávu Tomu, který je jedno s Otcem. Usilujme co nejhorlivěji o nebeské pomazání, o Ducha svatého. Udržujme čisté, vzrůstající křesťanství, aby u nebeského soudu mohlo být nakonec o nás prohlášeno, že jsme doplněni v Kristu (Ko 2,10). RC 219.7

„Hle, ženich přichází! Vyjděte mu vstříc!“ (Mt 25,6) Nyní neztrácejme čas vstáváním a ozdobováním svých lamp. Neztrácejme čas usilovat o dokonalou jednotu mezi sebou navzájem. Musíme očekávat potíže. Přijdou zkoušky. Kristus, vůdce našeho spasení, byl učiněn dokonalým skrze utrpení. Jeho následovníci se setkají s nepřítelem mnohokrát a budou tvrdě zkoušeni; nemusí však ztrácet naději. Kristus jim říká: *„Bud'te dobré mysli, já jsem přemohl svět.“ (J 16,33) – PUR, Dec. 17, 1903 RC 219.8*

Chvála Bohu, že má neodolatelnou moc

„Tehdy ti, kteříž se bojí Hospodina, tytýž mluvili jeden k druhému. I pozoroval Hospodin a slyšel, a psána jest kniha pamětná před ním pro ty, kteříž se bojí Hospodina, a myslí na jméno jeho.“ (Mal 3,16) RC 220.1

Křesťanovi je udělována radost shromažďováním paprsků věčného světla od trůnu slávy a tím, že odráží tyto paprsky nejen na svou vlastní stezku, ale i na stezky těch, s nimiž přichází do styku. Pronášením slov naděje a povzbuzení, vděčnou chválou a laskavou útěchou se může snažit učinit ty, kteří jsou kolem něho, lepšími, povznést je, poukázat jim na nebe a slávu, a přimět je k tomu, aby hleděli nad všechny pozemské věci, k věčným statkům, nesmrtelnému dědictví – bohatství, které je nehynoucí. RC 220.2

„Radujte se v Pánu vždycky,“ říká apoštol, *„a znovu říkám: radujte se.“* (Fp 4,4) Ať jdeme kamkoli, měli bychom s sebou nést ovzduší křesťanské naděje a útěchy; pak ti, kteří jsou mimo Krista, spatří přítlačivost v náboženství, které vyznáváme; nevěřící uvidí důslednost naší víry. Potřebujeme mít více jasných záblesků nebes, země, kde je jen samý jas a radost. Musíme se dovědět více o plnosti požehnané naděje. Jestliže se budeme neustále „radovat v naději,“ budeme schopni mluvit slova povzbuzení těm, s nimiž se setkáme. ... RC 220.3

Nejenom v každodenním spojení s věřícími i nevěřícími máme oslavovat Boha tím, že budeme často mluvit jeden k druhému slova vděčnosti a radosti. Jako křesťané jsme vyzýváni, abychom neopouštěli naše společné shromáždění, protože slouží pro naše vlastní osvěžení a k odevzdání slov útěchy, která jsme obdrželi (Žd 10,25). Při těchto shromážděních, konajících se každý týden, bychom měli hovořit o Boží dobrotě a mnohých slitováních, o Jeho moci vysvobodit z hříchu (Mt 1,21). Výrazem tváře, náladou, slovy, svou povahou, máme svědčit o tom, že služba Bohu je dobrá a příjemná. Tímto prohlašujeme, že *„zákon Hospodinův jest dokonalý, občerstvující duši“* (Ž 19,8). RC 220.4

Naše modlitby a společná shromáždění by měly být dobrou zvláštní pomoci a povzbuzení. ... To může být nejlépe učiněno tím, že získáme novou každodenní zkušenost ve věcech Božích, a že se nebudeme zdráhat mluvit o Jeho lásce v shromážděních Jeho lidu. ... RC 220.5

Kdybychom více přemýšleli a hovořili o Ježíši, a méně o sobě, měli bychom mnohem více z Jeho přítomnosti. Jestliže zůstaneme v Něm, budeme tak naplněni pokojem, vírou a odvahou, prožijeme takovou vítěznou zkušenost, že když přijdeme na naše shromáždění, budeme o ní vyprávět, tak že i ostatní budou posíleni naším jasným a mocným svědectvím o Bohu. Tato drahocenná vyznání k chvále slávy Jeho milosti (Ef 1,6), když budou podepřena Kristu podobným životem, mají neodolatelnou moc, působící pro záchranu duší. – SW March 7, 1905 RC 220.6

Máme „velmi pevné prorocké slovo“

„Nebo ne nějakých vtipně složených básní následující, známou učinili jsme vám Pána našeho Jezukrista moc a příchod.“ (2 Pt 1,16) RC 221.1

Apoštol byl plně oprávněn mluvit o úmyslech, jaké má Bůh s lidským pokolením, neboť za Kristova působení na zemi viděl a slyšel mnohé, co se týkalo království Božího. *„Oznámili jsme vám moc a příchod našeho Pána Ježíše Krista,“* připomněl věřícím, *„nenásledovali jsme smyšlené báje, ale mluvili jsme jako očití svědkové jeho velebnosti. On přece přijal od Boha Otce čest a slávu, když k němu z velkolepé slávy zazněl takovýto hlas: Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení. A my, kdo jsme s ním byli na té svaté hoře, jsme ten hlas, který zazněl z nebe, slyšeli.“* (2 Pt 1,16-18) RC 221.2

Jakkoli přesvědčující byl tento důkaz o jistotě naděje věřících, byl tu další, ještě přesvědčivější důkaz v tvrzení prorocství, jež může utvrdit a bezpečně zakotvit víru všech. *„Máme také velmi pevné prorocké slovo“,* psal Petr, *„a vy děláte dobře, že se ho držíte jako lampy zářící na temném místě, dokud se nerozbřeskne den a ve vašich srdcích nevzejde jitřenka. Vězte především to, že žádné prorocství Pisma nespočívá v něčím vlastním výkladu. Prorocství přece nikdy nepřišlo z lidské vůle, ale Boží svatí lidé mluvili, jak byli puzeni Duchem Svatým.“* (2 Pt 1,19-21) RC 221.3

Apoštol velebil „pevné prorocké slovo“ jako bezpečné vodítko v dobách nebezpečí, a přitom vážně varoval církve před pochodní falešného prorocství, jež budou hlásat *„lživí učitelé“,* kteří budou skrytě *„zavádět zhoubné sekty a budou zapírat dokonce i Panovníka“* (2 Pt 2,1). Tyto lživé učitele, kteří povstanou v církvi a jež mnozí z jejich bratří ve víře budou pokládat za pravé učitele, označil apoštol za *„prameny bez vody a mračna hnané vichřicí; pro něž je na věky uchována mrákota tmy“*. *„Jejich poslední věci jsou horší,“* napsal, *„než první. Bylo by pro ně lepší nepoznat cestu spravedlnosti, než se po jejím poznání odvrátit od svatého přikázání, jež jim bylo vydáno.“* (2 Pt 2,1.17.21) ... RC 221.4

Ne všichni se však dají polapit do nepřítelových osidel. Až se přiblíží konec všech pozemských věcí, budou věrní umět poznat znamení časů. Velký počet věřících bude sice zapírat svou víru svými skutky, budou však takoví, kteří obstojí až do konce. ... *„Proto, milovaní, očekáváte-li tyto věci, vynasnažte se, abyste jim byli nalezeni v pokoji, bez poskvrny a bez úhony.“* (2 Pt 3,14) – AA 534-536 RC 221.5

Pěstované zlo musí být nahrazené Kristovou láskou

„Kdož miluje bratra svého, v světle zůstává, a pohoršení v něm není.“ (1 J 2,10) RC 222.1

(Učedníci) se radovali ze sladkého pocitu, že smějí obcovat se svatými. ... Postupně však docházelo ke změně. Věřící začali hledat u druhých nedostatky a slabosti. Zabývali se chybami, nelítostně se kritizovali a zapomínali na Spasitele a Jeho lásku. Začali věnovat větší pozornost vnějším obřadům, začali se důkladněji zabývat teorií a zapomínali na živou víru. Horlivě odsuzovali druhé, a své vlastní bludy přehlíželi. Pozbyli bratrské lásky, jejíž zachovávání jim Kristus uložil, a – což je nejsmutnější – ani si tuto újmu neuvědomovali. Neuvědomovali si, že z jejich života se vytrácí štěstí a radost a že zakrátko budou kráčet ve tmě, když ze svých srdcí vypudili lásku Boží. RC 222.2

Jan, který pozoroval, že ve sboru ubývá bratrské lásky, přesvědčoval věřící o tom, jak je taková láska stále potřebná. Jeho listy církvi se tím zabývají. *„Milovaní, milujte se vespolek,“* píše, *„protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha“* (1 J 4,7). ... RC 222.3

To, co Kristovu církev ohrožuje, není odpor světa, ale zlo, jež věřící mají ve svých srdcích. To jí zasazuje nejtěžší rány a zpomaluje pokrok věci Boží. Nic neoslabuje duchovní život tak, jako když se zahnízdí závist, podezírání, hnidopišství a pomlouvačnost. Naproti tomu je svornost a jednota lidí rozličných povah, kteří tvoří církev Boží, nejsilnějším svědectvím, že Bůh poslal svého Syna na svět. Vy-dávat takové svědectví je výsadou následovníků Kristových. Aby tak mohli činit, musejí se podřídit Kristovu vedení. Jejich povaha se musí připodobnit povaze Kristově, jejich vůle Jeho vůli. RC 222.4

„Dávám vám nové přikázání,“ pravil Kristus, *„abyste se milovali vespolek; jako jsem já miloval vás, abyste se i vy milovali vespolek.“* (J 13,34) Jak podivuhodný výrok, avšak – běda – jak málo se ho dbá! V církvi Boží se dnes žalostně nedostává bratrské lásky. Mnozí z těch, kteří tvrdí, že milují Spasitele, nemilují jeden druhého. Nevěřící sledují, zda víra vyznavačů křesťanství má posvěcující vliv na jejich život, a brzy poznají povahové nedostatky a nedůslednosti v jednání. RC 222.5

Křesťané by neměli připustit možnost, aby nepřítel na ně ukazoval a říkal: Hled'te, jak se tito lidé, kteří jsou pod korouhví Kristovou, navzájem nenávidí. Všichni křesťané jsou členy jedné rodiny, všichni jsou dítkami téhož nebeského Otce, všichni se kojí touž blaženou nadějí na nesmrtelnost. Pevné a něžné by mělo být pouto, jež je víže k sobě. – AA 547-550 RC 222.6

Ježíš – základní úhelný kámen církve

„A protož praví Písmo: Aj, zakládámť na Sionu kámen úhelný, vybraný a drahý, a v kterýž kdokoli věří, nikoli nebude zahanben.“ (1 Pt 2,6) RC 223.1

Na základech, jež položil sám Kristus, vybudovali apoštolové církev Boží. V Písmu se častokrát používá obrazu o stavbě chrámu, aby se jím znázornilo budování církve. Zachariáš mluví o Kristu jako o Výstřelku, který vystaví chrám Hospodinův. ... RC 223.2

Apoštolové působili v lomech židovského i pohanského světa a vynášeli kameny, které by položili do základů. Ve svém listu věřícím v Efezu Pavel napsal: *„Již tedy nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané svatých a členové Boží rodiny. Byli jste postaveni na základ apoštolů a proroků, kde úhelným kamenem je sám Ježíš Kristus, v němž se celá stavba spojuje a roste ve svatý chrám v Pánu, v němž se i vy společně budujete, abyste byli Božím příbytkem v Duchu.“ (Ef 2,19-22) ... RC 223.3*

Apoštolové stavěli na bezpečném základě, totiž na Věčné skále. Na tento základ snášeli kameny, které vylámali ze světa. Práce stavitelů nebyla bez překážek. Jejich dílo neobyčejně ztěžovalo odpor nepřátel Kristových. Museli bojovat proti fanatismu, zaujatosti a nenávisti těch, kdož stavěli na falešném základě. Mnozí z těch, kdož pracovali jako budovatelé církve, mohou být přirovnáni ke stavitelům zdi za času Nehemiáše, o nichž je psáno: *„Ti, kteříž dělali na zdi, i nosiči břemen, i nakladači, každý jednou rukou dělal, a v druhé držel zbraň.“ (Neh 4,17) RC 223.4*

Králové a místodržící, kněží a přední mužové se pokoušeli zbořit chrám Boží. Avšak přes nebezpečí uvěznění, mučení a smrti pokračovali věrní mužové v díle a stavba rostla, krásná a souměrná. Někdy byli pracovníci téměř oslepeni smetím pověr, jež kolem nich létalo; někdy byli téměř zdoláni násilím svých odpůrců. Avšak s nezlomnou vírou a s neochvějnou odvahou pokračovali v díle. RC 223.5

Jeden za druhým padali nejpřednější ze stavitelů rukou nepřítelů. Štěpán byl ukamenován, Jakub zabít mečem, Pavel sťat, Petr byl ukřižován, Jan poslán do vyhnanství. Přesto církev rostla. Noví pracovníci zaujali místa těch, kdož padli, a kámen po kameni byl přidáván k stavbě. Tak pomalu rostl chrám církve Boží. – AA 595-597 RC 223.6

Budování Božího chrámu postupuje vpřed

„Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácích Boží, vzdělání na základ apoštolský a prorocký, kdežto jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus.“ (Ef 2,19.20) RC 224.1

Nepřítel spravedlnosti neopomenul ničeho ve svém úsilí zastavit dílo, jež bylo svěřeno stavitelům Páně. Avšak Bůh *„nenechal sám sebe bez svědectví“* (Sk 14,17)! Vystali pracovníci, kteří se zdarem bránili víru, jež byla jednou provždy dána svatým (Ju 1,3). Dějiny zaznamenávají pevnost a hrdinství těchto mužů. Podobně jako apoštolové padli mnozí z nich na svých místech, ale stavba chrámu šla stále vpřed. Dělníci byli zabíjeni, ale dílo pokračovalo. RC 224.2

Valdenští, Jan Viklef, Hus a Jeroným, Martin Luther a Zwingli, Cranmer, Latimer a Knox, hugenoti, John a Charles Wesleyové a řada dalších snesli na základ materiál, který přetrvá navěky. A v pozdějších letech pak ti, kdož tak ušlechtilé usilovali o šíření Slova Božího, i ti, kdož svou činností v pohanských zemích připravovali cestu k hlásání posledního velkého poselství, také přispěli k vztyčení stavby. RC 224.3

Za celou dobu, jež uplynula od dnů apoštolů, nebyla stavba chrámu Páně přerušena. Pohlédneme-li staletími zpět, můžeme vidět živé kameny, z nichž je složen, jež září jako proud světla tmou bludu a po-
věř. Až po věčnost budou tyto vzácné drahokamy zářit stále větším leskem a budou svědčit o moci pravdy Boží. Oslňující světlo těchto broušených kamenů odhaluje příkrý rozdíl mezi světlem a tmou, mezi zla-
tem pravdy a smetím bludu. RC 224.4

Pavel a další apoštolové a všichni spravedliví, kteří od té doby žili, se činně účastnili stavby chrámu. Stavba však není ještě skončena. My, kteří žijeme v současné době, máme ještě co dělat, máme svou úlo-
hu. Máme snášet k základům materiál, který ob stojí ve zkoušce ohněm, – zlato, stříbro a drahé kameny, *„tesané ku podobnosti chrámu“* (Ž 144,12). Těm, kdož takto stavějí pro Boha, říká Pavel slova povzbu-
zení...: *„Přetrvá-li něčí dílo, které vystavěl, dostane se mu mzdy.“* (1 K 3,14) ... Křesťan, který věrně hlásá slovo života a vede muže a ženy na cestu svatosti a pokoje, snáší k základům materiál, který vydrží, a v království Božím bude ctěn jako moudrý stavitel. – AA 598, 599 RC 224.5

Církev zvítězí nad každou překážkou

225.1 „*A oni vyšli, kázali všudy, a Pán jim pomáhal, a slov jejich potvrzoval činěním divů.*“ (Mk 16,20) *RC*

Jako vyslal své učedníky, tak dnes vysílá Kristus členy své církve. Táž moc, která provázela učedníky, je připravena i pro ně. Učiní-li Boha svou silou, bude Bůh působit s nimi a nebudou pracovat nadarmo. Necht' si přitom uvědomí, že dílu, jež konají, vtiskl svou pečeť Pán. *RC 225.2*

Bůh pravil Jeremiášovi: „*Neříkej, dítě jsem, nýbrž k čemuž tě koli pošli, jdi, a vše, co ti přikáží, mluv. Neboj se jich, neboť jsem s tebou, abych tě vysvobodil.*“ Pak Hospodin vztáhl svou ruku, dotkl se úst svého služebníka a pravil: „*Aj, vložil jsem slova svá v ústa tvá.*“ (Jr 1,7-9) A nás vybízí, abychom vyšli a hlásali slova, jež nám dává, a pociťovali na svých rtech Jeho svatý dotek. *RC 225.3*

Kristus ukládá církvi svatý úkol. Každý její člen by měl být nástrojem, jímž by Bůh mohl sdělovat světu poklady své milosti, nevyzpytatelné bohatství Kristovo. Nic si Spasitel nepřejí víc než mít pomocníky, kteří ukážou světu Jeho Ducha a Jeho povahu. A není nic, čeho by svět tak potřeboval jako projevů Spasitelovy lásky v lidech. Celé nebe čeká na muže a ženy, skrze něž by Bůh mohl zjevovat sílu křesťanství. *RC 225.4*

Církev je nástroj Boží k hlásání pravdy; Bůh ji zmocnil, aby konala zvláštní dílo. Bude-li věrná Bohu a bude-li poslušná všech Jeho přikázání, bude v ní přebývat hojnost božské milosti. Neupustí-li od své oddanosti, bude-li ctít Pána Boha Izraele, není moci, která by se mohla postavit proti ní. *RC 225.5*

Horlivost pro Boha a pro Jeho věc podněcovala učedníky, aby svědčili o evangeliu s velkou přesvědčivostí. Neměla by táž horlivost rozněcovat v našich srdcích odhodlání vypravovat o spásné lásce, i Kristu, o Ukřižovaném? Je výsadou každého křesťana, aby se na příchod Spasitele nejen těšil, nýbrž jej uspišoval. *RC 225.6*

Kdyby se církev oděla rouchem Kristovy spravedlnosti a kdyby se odřekla všeho, co ji poutá k světu, nastal by pro ni úsvit skvělého a slavného dne. Zaslíbení, jichž se jí dostalo od Boha, budou platit vždy. Bůh chce z církve učinit věčnou znamenitost, potěšení mnoha pokolení (Iz 60,15). ... Střetne-li se poselství Boží s odporem, propůjčí Bůh církvi novou sílu, aby mohla působit větším vlivem. Obdařena božskou silou, prorazí si cestu nejsilnějšími přehradami a zvítězí nad každou překážkou. – AA 599-601 *RC 225.7*

Církev nepadne

„I stane se v ten den, nebudou více ostatkové Izraelští a pozůstalí z domu Jákovova spoléhati na toho, kdož je tepe, ale spoléhati budou na Hospodina, Svatého Izraelského v pravdě. Ostatkové obrátí se, ostatkové Jákovovi k Bohu silnému, reku udatnému.“ (Iz 10,20.21) RC 226.1

Ve vidění jsem spatřila dvě armády ve strašném boji. Jedna armáda šla pod praporem nesoucím znamení světa; druhé vojsko šlo pod krví skropeným praporem knížete Immanuele. Prapor za praporem padal do prachu a skupina za skupinou z Božího armády přecházela k vojsku nepřítele a zase četa za četou z řad nepřítele přecházela k Božímu lidu, zachovávajícímu přikázání Boží. Anděl, letící prostředkem nebe vložil do mnohých rukou prapor Immanuele, zatímco jiný anděl volal silným hlasem: „Vstupte v šik. Všichni, kdo jsou věrní přikázáním Božím a svědectví Kristovu, ať zaujmou svá místa. Vyjděte z prostředku jejich a oddělte se.“ ... RC 226.2

Boj zuřil. Vítězství se naklánělo z jedné strany na druhou. Bojovníci kříže potom ustoupili, jako když praporečník zemdlívá (Iz 10,18), ale jejich zdánlivý ústup jim dopomohl k výhodnějšímu postavení. Bylo slyšet radostné volání. Chvalozpěv se nesl k Bohu a hlasy andělů umocnily tento zpěv. Kristovi bojovníci vztyčili svůj prapor na hradbách pevnosti, kterou až dosud držel nepřítel. V boji velel Vůdce našeho spasení a posílal pomoc svým vojákům. Jeho moc účinně zasahovala a povzbuzovala je dovést boj až k branám. V spravedlnosti je učil velikým věcem (Ž 65,6), když je vedl krok za krokem k vítězství (Zj 6,2).

RC 226.3

Vítězství bylo nakonec dosaženo. Armáda, která šla pod praporem s nápisem: *„Přikázání Boží a víra Ježíšova“* (Zj 14,12), slavně zvítězila. – 8T 41 RC 226.4

Nyní v našem světě existuje mnoho nauk. Existuje mnoho náboženských proudů, které se počítají na tisíce a desetitisíce, ale jen jediný z nich nese Boží nápis a znamení. Existuje náboženství lidské a náboženství Boží. Musíme připoutat své duše k věčné Skále. ... RC 226.5

Satan bude činit divy, aby oklamal; vyzdvihne svou moc jako svrchovanou. Bude se zdát, jakoby církev měla padnout, ale nepadne. Ona zůstane stát, zatímco hříšníci na Sionu budou vytříbeni – plevy budou odděleny od vzácné pšenice. Bude to strašná zkouška, která však musí přijít. Pouze ti, kteří zvítězili skrze krev Beránka a skrze slovo svého svědectví, budou nalezeni jako věrní a praví, bez vady a poskvrny hříchu, beze lsti ve svých ústech. Musíme se zbavit své vlastní spravedlnosti a obléknout si spravedlnost Kristovu. – 2SM 379, 380 RC 226.6

Kristus chválí milosrdné

„Blahoslavení milosrdní, nebo oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7) RC 227.1

Jsou mnozí, kteří viní Boha, že svět je plný nedostatku a utrpení. Ale Bůh nikdy nechtěl, aby tato bída existovala. On nechce, aby měl jeden člověk luxusní statky, zatímco děti jiných volají po chlebu. Pán je dobrotivý Bůh. – 6T 273 RC 227.2

Ti, kteří získali bohatství, je získali skrze používání schopností, které obdrželi od Boha; ale tyto schopnosti jim byly dány proto, aby mohli pomáhat těm, kteří jsou v chudobě. Tyto dary udělil lidem Ten, který způsobil, aby Jeho slunce svítilo a Jeho déšť padal na spravedlivé i nespravedlivé (Mt 5,45), aby díky plodnosti země mohli lidé uspokojit všechny své potřeby. Pole byla požehnána Bohem a Jeho dobrotou, kterou připravil pro chudé. RC 227.3

Z Boží prozřetelnosti jsou události uspořádány tak, že chudí jsou vždycky mezi námi, aby v lidském srdci mohly být neustále uplatňovány vlastnosti milosrdenství a lásky. Člověk má rozvíjet Kristovu něžnost a Jeho soucit; nemá se oddělovat od trpících, zarmoucených, potřebných a nešťastných. – ST June 13, 1892 RC 227.4

Mnozí viní Boha, že je svět plný nedostatku a utrpení. Ale Bůh nikdy nechtěl, aby tato bída trvala, On nechce, aby měl jeden člověk luxusní statky, život v přebytku, zatímco děti jiných volají po chlebu. Pán je dobrotivý Bůh. – 6T 273 RC 227.5

Kdyby lidé konali své povinnosti jako věrní správce Hospodinova majetku, nebylo by žádného volání po chlebu, žádného utrpení v chudobě, žádných nahých a nuzných. Je to nevěrnost lidí, kteří zapříčiňují tento stav bolesti a utrpení, do něhož je lidstvo pohrouženo. Kdyby ti, které Bůh učinil správci, chtěli jenom věnovat z Hospodinových statků pro ten účel, pro který On jim je dal, tento stav bolesti a utrpení by neexistoval. Pán zkouší lidi tím, že jim dá hojnost dobrých věcí, právě tak jako zkoušel bohatého mládence z podobenství. Jestliže se prokážeme nevěrní v nepoctivém mamonu, kdo nám svěří pravé bohatství (L 16,11)? Ti, kteří obstojí ve zkoušce na zemi, budou těmi, kteří byli nalezeni věrní, kteří byli poslušni slov Páně tím, že byli milosrdní při používání svých prostředků pro rozvoj Jeho království, tito uslyší z úst svého Mistra: *„To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím.“* (Mt 25,15) – RH June 26, 1894 RC 227.6

Ježíš je přítelem každého člověka

228.1 „*Tehdy řekl: Aj, jdout', (jakož v knihách psáno jest o mně) abych činil, ó Bože, vůli tvou.*“ (Žd 10,9) *RC*

Kristova důstojnost jako božského učitele byla vyššího řádu než důstojnost kněží a předních mužů. Byla odlišná od veškeré světské okázalosti, protože byla božského původu. Zřekl se vši světské okázalosti a ukázal, že pohlížel na kastovníctví společnosti, utvrzené bohatstvím a postavením, jako na bezcenné. On... sestoupil dolů ze svého vznešeného postavení velitele, aby přinesl lidským bytostem moc stát se Božími syny; a pozemské postavení mělo u Něho tu nejnižší cenu. On mohl přivést s sebou deseti tisíce andělů, kdyby Mu mohli pomoci v Jeho díle vykoupení lidstva. *RC 228.2*

Kristus však nedbal domů boháčů, královských dvorů a proslulých středisek vzdělanosti a za svůj domov si vybral zapadlý a opovrhovaný Nazaret. Jeho život, od začátku až do konce, byl životem tichosti a pokory. Chudoba učinila Jeho život chudoby posvěceným. On se nepřiděl postavením důstojnosti, které by bránilo mužům a ženám, ať byli jakkoli nízko postavenými, aby mohli přijít do Jeho přítomnosti a naslouchat Jeho učení. ... *RC 228.3*

Žádný učitel nikdy neuložil na člověka takové znamení pocty, jak to učinil náš Pán Ježíš Kristus. On byl známý jako přítel publikánů a hříšníků. On se stýkal se všemi třídami a rozšířil na světě pravdu. Na tržišti i v synagoze hlásal své poselství. Zmírňoval každý druh utrpení, jak fyzické tak i duševní. Na všech úrodných místech (u všech vod – Iz 33,20) rozséval semena pravdy. Jeho jedinou touhou bylo, aby všichni mohli mít duševní i fyzické zdraví. Byl přítelem každého člověka. Neslíbil snad, že přinese život a světlo všem, kdo Ho přijmou? Neslíbil snad, že jim dá moc stát se Božími syny? Odevzdal se zcela a úplně dílu spasení duší. ... *RC 228.4*

Když „*chodil a konal dobro*“ (Sk 10,38), každý den byl Jeho život naplněn zkušeností. Pouze jediným způsobem mohl být takový život udržován. Ježíš žil v závislosti na Bohu a ve spojení s Ním. Lidé se občas uchylují do skryše Nejvyššího, do stínu Všemohoucího (Ž 91,1), zůstávají tam nějakou dobu a výsledek je patrný ve vznešených činech; pak jejich víra selže, spojení je přerušeno, a celoživotní dílo zmařeno. Avšak Ježíšův život byl životem neustálé důvěry, udržovaný ustavičným společenstvím; a Jeho služba pro nebesa a zemi nikdy neselhala ani se nezachvěla. Jako člověk se obracel v úpěnlivé prosbě k trůnu Božímu, dokud Jeho lidství nebylo naplněno nebeským proudem, který spojil lidství s božstvím. Tím, že přijímal život od Boha, mohl udělovat život lidem. – ST June 7, 1905 *RC 228.5*

Kdo je můj bližní?

„Kdo tedy z těch tří zdá se tobě bližním býti tomu, kterýž upadl mezi lotry? A on řekl: Ten, kterýž učinil milosrdenství nad ním. I řekl jemu Ježíš: Jdi, i ty učin též.“ (L 10,36.37) RC 229.1

Každý člověk, který potřebuje náš soucit a naši laskavost, je naším bližním. Trpící a ponížení ze všech tříd jsou našimi bližními, a víme-li o jejich potřebách, pak je to naší povinností jim pomoci, jak je to jen možné. – 4T 226, 227 RC 229.2

Ten, kdo miluje Boha, bude nejen milovat své spolubližní, ale bude pohlížet s něžným soucitem na všechny bytosti, které Bůh stvořil. Když Duch Boží přebývá v člověku, povede ho to spíše k tomu, že bude zmírňovat utrpení než ho způsobovat. RC 229.3

Když Pán Ježíš odhalil naprostou lhostejnost a nevšímavost kněze a levity vůči jejich spolubližnímu, představil milosrdného samaritána. Putoval po cestě, a když uviděl trpícího člověka, slitoval se nad ním, protože byl činitelem zákona (L 10,33; Jk 4,11). Bylo to přesné vyličení události, která se skutečně před krátkou dobou stala a o níž všichni věděli. Kristus... se zeptal, který z těch cestujících byl bližním tomu člověku, který upadl mezi lupiče. ... Samaritán, který byl jedním z opovrhovaného národa se postaral o svého trpícího bratra, a nepřešel kolem něho po protější straně. On jednal se svým bližním tak, jak by sám chtěl, aby bylo jednáno s ním, kdyby byl v podobné situaci. RC 229.4

Tímto podobenstvím je navždy stanovena povinnost člověka k jeho spolubližním. Máme se starat o všechny případy trpících a vidět sebe jako Boží nástroje, které mají pomáhat potřebným podle nejlepších svých schopností. Máme být Božími spolupracovníky. Jsou takoví, kteří projevují velkou náklonnost svým příbuzným, přátelům a oblíbeným, kterým však chybí, aby byli laskaví a ohleduplní k těm, kteří potřebují něžný soucit a kteří potřebují dobrotu a lásku.

S upřímným srdcem se zeptejme: Kdo je můj bližní? Našimi bližními nejsou pouze naši sousedé a zvláštní přátelé, nejsou to prostě jenom ti, kteří patří do naší církve nebo kteří uvažují tak jako my. Našimi bližními je celá lidská rodina. Máme činit dobře všem lidem, a zvláště těm, kteří jsou domácí víry (Ga 6,10). Máme světu ukázat, co znamená zachovávání Božího zákona. – RH Jan. 1, 1895 RC 229.6

--- – RH Jan. 1, 1895 RC 229.7

Následovat pravé zdravotně-misijní pracovníky

„Tedy řekl Ježíš učedníkům svým: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřij sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“ (Mt 16,24) RC 230.1

Ti, kdo pracují tak, jako pracoval Kristus, velký lékařský misionář, musí mít duchovní smýšlení. Ale ne všichni, kteří vykonávají zdravotně-misijní práci, vyvyšují Boha a Jeho pravdu. Ne všichni jsou podřízeni vedení svatého Ducha. ... RC 230.2

Modlím se, abych obdržela moudrost a sílu od Boha, abych vám mohla představit, co znamená hlásat evangelium zdravotně-misijního díla. To je veliké a důležité odvětví našeho církevního díla. Ale mnozí ztratili ze zřetele čisté, zušlechťující zásady podporující vhodné zdravotně-misijní dílo. ... RC 230.3

Který jazyk by mohl tak mocně vyjádřit Boží lásku k lidské rodině, tak jak je vyjádřena v daru Jeho jednorozeného Syna pro naše vykoupení? Nevinný snášel trest viníků. *„Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16) ... RC 230.4*

Studujte Kristovu definici pravého misionáře: *„Chce-li někdo jít za mnou, ať zapře sám sebe a vezme svůj kříž a následuje mne.“ (Mk 8,34) RC 230.5*

Následování Krista, jak je mluveno v těchto slovech, není jen předstírání. ... Ježíš očekává od svých učedníků, že půjdou věrně v Jeho šlépějích, že vytrvají, jak On vytrval, že budou trpět, jak On trpěl, vítězit, jak On vítězil. On toužebně očekává, kdy bude moci vidět, jak Jeho vyznávající následovníci projeví ducha sebeobětování. RC 230.6

Ti, kteří přijímají Krista jako osobního Spasitele, si volí být účastníky Jeho utrpení, žít Jeho životem sebezapření, snášet potupu pro Jeho věc, budou rozumět tomu, co to znamená být pravým lékařským misionářem. RC 230.7

Když všichni naši lékařští misionáři budou žít novým životem v Kristu, když přijmou Jeho Slovo za svého průvodce, budou mít mnohem jasnější porozumění toho, co znamená pravé zdravotně-misijní dílo. Toto dílo bude mít pro ně hlubší význam, když budou poslouchat zákon vyrytý Božím prstem na kamenné desky, včetně sobotního přikázání, týkající se toho, co Kristus mluvil skrze Mojžíše k dítkám Izraelským. ... RC 230.8

Byl mi dán pokyn, abych řekla: Následujte svého Vůdce. On je Cesta, Pravda, i Život. On je váš vzor. Na všech zdravotně-misijních pracovnících spočívá zodpovědnost, aby měli na zřeteli Kristův život nesobecké služby. Mají mít své oči upřené na Ježíše. – PUR Dec. 17, 1903 RC 230.9

Svět potřebuje zjevení Krista

„Abyste byli bez úhony, a upřímní synové Boží, bez obvinění uprostřed národu zlého a převráceného; mezi kterýmižto svěťte jakožto světla na světě.“ (Fp 2,15) RC 231.1

Žijeme uprostřed „epidemie zločinu“. Přemýšliví, bohabojní lidé se toho hrozí. Lidská ruka nedokáže popsat korupci, která vládne všude. Každý den přináší nová odhalení politických bojů, úplatků a zpronevěř. Každý den přináší srdcervoucí zprávy o násilí a zločinnosti, o lhostejnosti k lidskému utrpení a o krutém, násilném maření lidských životů. Každý den přináší svědectví o růstu nemorálnosti, vražd a sebevražd. Nikdo snad už nepochybuje o tom, že satanské síly působí mezi lidmi stále intenzivněji, aby rozptylovaly a kazily mysl a zneuctovaly a ničily tělo. RC 231.2

A zatímco svět se naplňuje zlem, je evangelium příliš často hlášáno tak nemastným a neslaným způsobem, že má na svědomí a život lidí jen nepatrný vliv. Všude jsou srdce, která volají po něčem, co nemají. Touží po síle, která by je vysvobodila z otroctví zla a pomohla jim zvítězit nad hříchem, po síle, která by jim navrátila zdraví, život a klid. Mnozí, kteří kdysi poznali moc Božího slova, žijí nyní tam, kde Bůh není uznáván, a touží po Boží přítomnosti. RC 231.3

Svět dnes potřebuje totéž, co potřeboval už před devatenácti sty lety – zjevení Krista. Potřebuje poznat Krista. Je zapotřebí velkého díla nápravy, a to v oblasti tělesné, duševní i duchovní. Tato reforma se může uskutečnit jen Kristovou milostí. – MH 142, 143 RC 231.4

Každému, kdo přijme Boží milost, přidělí Pán nějakou práci pro druhé. Každý z nás se má postavit na své místo a říct: „*Hle, zde jsem, pošli mne.*“ (Iz 6,8) Na kazateli slova, na ošetřovateli nemocných, na křesťanském lékaři, na každém křesťanu, ať je obchodníkem či zemědělcem, řemeslníkem nebo mechanikem, na všech spočívá odpovědnost. Naším úkolem je zvěstovat lidem evangelium o spasení. Každá činnost, kterou provozujeme, by to měla mít na zřeteli. ... RC 231.5

Všichni mají pěstovat své tělesné a duševní síly až k hranicím svých možností, aby mohli pracovat pro Boha tam, kam je povolá Jeho prozřetelnost. Táž milost, kterou dostali od Krista Pavel a Apollos a která je vyzbrojila vynikajícími duchovními vlastnostmi, bude i dnes vdechnuta oddaným křesťanským pracovníkům. Bůh si přeje, aby Jeho děti byly vybaveny moudrostí a znalostmi, aby Jeho sláva mohla být v našem světě zjevována s neklamnou jasností a mocí. – MH 148, 149 RC 231.6

Následovat Krista v sebezapření a službě

„Kristus samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn.“ (Fp 2,7) RC 232.1

Kolik je takových, kteří přijímají Krista a žijí zdánlivě křesťanským životem, do té doby, než se změní jejich okolnosti! Možná přijdou k majetku. Takto je Bůh zkouší, aby viděl, zda budou moudrými správci. Ale oni nedokážou obstát ve zkoušce. To, co by měli obětovat k nasycení hladových a odívání nahých, používají k vlastnímu uspokojení. V nedostatku a úzkosti Boží děti volají k Němu. Mnozí umírají pro nedostatek životních potřeb. ... RC 232.2

Tady má být svět varován. Toto dílo bylo svěřeno nám. Musíme za každou cenu uplatňovat pravdu. Musíme se postavit jako sebeobětaví muži činu, ochotní utrpět i ztrátu samotného života, bude-li třeba, ve službě Bohu. V krátké době má být vykonáno velké dílo. ... Každý, kdo bude nakonec korunován za vítěze, bude vznešeným, rozhodným úsilím sloužit Bohu. Získal právo na to, aby byl oděn Kristovou spravedlností. Vstoupit do křížácké války proti satanovi, nesouce vysoko nahoře krví potřísněný prapor Kristova kříže – je povinností každého křesťana. ... RC 232.3

Sebezapření je nejobtížněji zvěstovaným a nejtvrději praktikovaným kázáním. Chamtivý hříšník si sám uzavře dveře k dobru, které by mohlo být vykonáno, ale které není konáno, protože peníze jsou investovány pro sobecké účely. Je to však nemožné pro každého, aby si uchoval Boží přízeň a těšil se ze společenství se Spasitelem, a zároveň byl lhostejný k zájmům svých spolubližních, kteří neměli svůj život skrytý v Kristu, a kteří hynou ve svých hříších. RC 232.4

Kristus nám zanechal obdivuhodný příklad sebeobětování. On neuspokojoval sám sebe, ale strávil svůj život ve službě druhým. Na každém kroku přinášel oběti, oběti, které žádný z Jeho následovníků nikdy nebude moci přinést, protože nikdy nezaujímal postavení, jaké On zaujímal předtím, než přišel na tuto zemi. On byl velitelem nebeských zástupů, ale přišel zde, aby trpěl za hříšníky. Byl bohatý, přesto se kvůli nám stal chudým, abychom my mohli Jeho chudobou zbohatnout (2 K 8,9). Protože nás miloval, odložil svou slávu a vzal na sebe podobu služebníka (Fp 2,7). Za nás položil svůj život (1 J 3,16). Co my obětujeme pro Něho? ... RC 232.5

Když Ho následujeme po cestě sebezapření, zvedáme kříž a neseme ho za Ním k domu Jeho Otce, tehdy zjevujeme v našich životech krásu Kristova života. Na obětním oltáři – ustanoveném místě setkávání mezi Bohem a duší – přijímáme z Boží ruky nebeské světlo, které zkoumá srdce, a zjevuje potřebu stále přebývajícího Krista. – RH Jan. 31, 1907 RC 232.6

Boží láska nás uschopňuje šířit světlo

„A vyleješ-li lačnému duši svou, a ztrápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech světlo tvé, a mráko-ta tvá bude jako poledne.“ (Iz 58,10) RC 233.1

Všude kolem sebe slyšíme nárek nad utrpením ve světě. Na všech stranách vidíme potřebné a trpící. Naši povinností je pomáhat odstraňovat lidskou bídu a strasti života. RC 233.2

Praktická pomoc je mnohem účinnější než pouhé kázání. Máme krmit hladové, odívat chudé, poskytovat přístřeší lidem bez domova. Pán nás však vyzývá, abychom konali ještě více. Potřeby lidského nitra může uspokojit jen láska Pána Ježíše. Jestliže v nás přebývá Kristus, naše srdce oplývá Jeho soucitem. Boží láska otevírá prameny opravdové křesťanské lásky. RC 233.3

Bůh od nás vyžaduje nejen to, abychom potřebným dávali dary, ale také, abychom s nimi laskavě jednali, abychom je povzbuzovali slovy plnými naděje, abychom jim podávali přátelskou ruku. Když Kristus uzdravoval nemocné, vkládal na ně ruce. Tak úzký vztah bychom měli mít i my k lidem, kterým chceme prospět. RC 233.4

Mnozí lidé už ztratili v životě naději. Přineste jim znovu sluneční svit. Mnozí ztratili odvahu. Povzbuzujte je. Modlete se za ně. Mnozí potřebují chléb života – Boží Slovo. Čtěte jim z Bible. Mnozí trpí nemocemi duše, proti kterým není na zemi žádný balzám a které nevyléčí žádný lékař. Modlete se za tyto lidi, veďte je k Pánu Ježíši. Vyprávějte jim, že „v Galád je balzám“ a že je tam „Lékař“ (viz Jr 8,22). RC 233.5

Světlo, to je vesmírné dobrodiní. Osvěcuje také nevděčný a hříšný svět. Podobně působí i „světlo spravedlnosti“ – Ježíš Kristus. Celou zemi, jako by zahalenou temnotou hříchu, žalu a bolesti má osvětit zvěst o Boží lásce. Světlo zářící od Božího trůnu má osvětit všechny lidi, bez ohledu na jejich postavení, barvu pleti a náboženské přesvědčení. RC 233.6

Poselství naděje a milosti se má rozšířit do všech končin světa. Kdo chce, může se chopit Boží moci a uzavřít pokoj s Bohem a Bůh s ním učiní pokoj. Ani pohané už nemají déle zůstat zahalení hustou temnotou. Tma zmizí před jasnými paprsky Slunce Spravedlnosti. ... RC 233.7

Ve vidění Zachariáše vydával stálé a jasné zářící světlo zlatý olej, který vlévají nebeští poslové do zlatých trubic, jimiž vtékal do zlatých nádob a odtud do lamp svatyně. Jedině když na člověka soustavně působí Boží láska, uschopňuje ho šířit světlo. Zlatý olej lásky proudí do srdcí, která jsou vírou spojená s Bohem. Navenek se projevuje dobrými činy a opravdovou službou Bohu. – COL 417-419 RC 233.8

Láska – vůdčí pohnutkou jednání

„Nemilujmež slovem... ale skutkem a pravdou.“ (1 J 3,18) RC 234.1

Božská láska se nejvíce dotkne srdce, když nás vyzývá, abychom projevovali touž něžnou lásku, jakou projevoval Kristus. Jen ten, kdo chová nesobeckou lásku ke svému bratru, chová pravou lásku k Bohu. Pravý křesťan nenechá vědomě bez výstrahy a bez pomoci duši, která je v nebezpečí a potřebuje pomoc. Neodtáhne se od bloudícího, nenechá ho, aby hlouběji zapadal do neštěstí a strachu anebo padl za oběť satanovi. *RC 234.2*

Ti, kdož na sobě nepoznali něžnou, neodolatelnou lásku Kristovu, nemohou vést druhé ke studnici života. Kristova láska v srdci je podmaňující síla, která vede člověka k tomu, aby zjevoval Krista v rozhovorech, v projevovaných laskavostech a soucitných skutcích, v zušlechťování životů těch, s nimiž se stýká. Křesťanští pracovníci, kteří chtějí mít úspěch ve svém snažení, musejí znát Krista; a aby Ho poznali, musejí znát Jeho lásku. V nebi se jejich vhodnost jako pracovníků evangelia měří jejich schopností milovat tak, jak miloval Kristus, a pracovat tak, jak On pracoval. *RC 234.3*

„Nemilujmež jen slovem ani jazykem,“ píše apoštol, *„ale skutkem a pravdou.“* Plnosti křesťanské povahy je dosaženo, když z nitra neustále tryská potřeba pomáhat druhým a oblažovat je. Ovzduší této lásky, jež obklopuje duši věřícího, činí z něho vůni života k životu a Bůh pak může požehnat jeho dílu. *RC 234.4*

Nejvyšší láska k Bohu a nesobecká láska jednoho k druhému – tot' nejlepší dar, jež může náš nebeský Otec poskytnout. Tato láska není náhlým pocitem, je božskou zásadou, stálou silou. Neposvěcené srdce ji nemůže zplodit, ani ji vzbudit. Nachází se jen v srdci, kde vládne Ježíš. *„Milujeme Boha, protože On napřed miloval nás.“ (1 J 4,16)* V srdci obnoveném božskou milostí je láska vůdčí pohnutkou jednání. Utváří povahu, řídí vnitřní hnutí, ovládá vášně a zušlechťuje city. Usadí-li se tato láska v srdci, zpříjemní život a poznamená zušlechťujícím vlivem všechno kolem. *RC 234.5*

Jan se snažil věřícím vysvětlit, jak vysoké výsady se jim dostane, budou-li uplatňovat ducha lásky. Naplní-li tato spásná moc jejich srdce, ovládne všechny jejich pohnutky a pozvedne je nad zhoubné vlivy světa. A až se dají ovládnout touto láskou a až se stane tato láska hlavní hnací silou v jejich životě, pak jejich víra v Boha bude úplná a úplné bude i jednání Boží s nimi. – AA 550-552 *RC 234.6*

Odrážet paprsky světla na ostatní

235.1 „*A šetřme (berme ohled) jedni druhých, k rozněcování se v lásce a dobrých skutcích.*“ (Žd 10,24) *RC*

Křesťanský poutník není ponechán, aby chodil v temnotě (J 8,12). Ježíš razí cestu. Ti, kdo Ho následují, kráčejí ve slunečním světle Jeho přítomnosti. Cesta poutníkůvých šlépějí je jasná a přesně vymezená. Kristova spravedlnost jde před ním – spravedlnost, která umožňuje konat dobré skutky, charakterizující život každého pravého křesťana. Bůh jde za ním. On chodí ve světle jako je Kristus ve světle (1 J 1,7). Když tak jde kupředu po cestě křesťana, spojuje víru s opravdovým úsilím získat jiné, aby ho doprovázeli. Tím, že stále přijímá světlo Kristovy přítomnosti, neustále toto světlo odráží na jiné slovy povzbuzení a skutky sebezapření. Nese znamení poslušnosti vůči Božímu zákonu, který ho odlišuje od těch, kteří nejdou po cestě, vedoucí k životu věčnému. ... *RC 235.2*

Ten, kdo chodí ve světle... dbá apoštolova napomenutí, aby se rozněcoval v lásce a dobrých skutcích. Ti, kdo věnovali pečlivou pozornost k vzájemným potřebám, ti kdo mluvili slova něžného soucitu, ti, kdo poskytli druhým ohleduplnou pomoc, aby jim pomáhali v jejich práci, povzbudí nejen své spolubližní, ale také i sebe, protože se i tito takto stanou Božími spolupracovníky. ... *RC 235.3*

Čiňte přímé stezky, aby se to, co je chromé, nevyvrátilo (Žd 12,13). Nechť nikdo nejde křivolakou cestou, kterou někdo jiný zkřivil (Př 2,15), protože takto by mohl nejen sám zbloudit, ale mohl by urovnat tuto křivolakou cestu pro někoho jiného, aby po ní šel. ... Učiňte rozhodnutí, že pokud jde o vás samotné, budete chodit cestou poslušnosti. Vězte s jistotou, že stojíte pod širokým štítem Všemohoucnosti. Uvědomte si, že vlastnosti Hospodina se musí projevit ve vašem životě, a že musíte vykonat dílo, které zformuje váš charakter podle božské podoby. Podříd'te se vedení Toho, který je hlavou nade vším (Ef 1,22).

... *RC 235.4*

Mluvme o světle; chod'me ve světle. „*Bůh je světlo a není v něm žádná tma.*“ (1 J 1,5) Nezapývejme se tím, jak uspokojit vlastní „já“. Ztrat'me ze zřetele vlastní „já“ a spatříme velké množství lidí hynoucích ve svých hříších. Naberte pro své duše odvahy, která může přijít jen od Světla světa. Tím, že budete zapomínat na sebe, budete pomáhat mnohým, kteří jsou kolem vás ve vašem dosahu. Mluvme o víře a vaše víra zesílí. ... Chod'te tak, že váš život bude odrážet paprsky světla na ostatní. Důvěřujte Ježíšově lásce a obdržíte milost pro záchranu hynoucích duší. Vaše stezka pak bude jako stezka spravedlivých – „*jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne*“ (Př 4,18). – ST June 3, 1903 *RC 235.5*

Můžeme spojit duši s nebesy

„Neboť jest nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem tebe světlo pohanům, tak abys ty byl spasení až do končin země.“ (Sk 13,47) RC 236.1

Mnozí vyznávající křesťané kladou na základní kámen dřevo, seno a slámu, které stráví oheň posledního dne. (1 K 3,12) Oni provozují práci, která unavuje, práci, která zabírá zlaté hodiny; ale není to práce, která musí být vykonána. Jejich čas je zabrán, jejich energie vyčerpána tím, co nepřinese žádné drahocenné výsledky ani v tomto životě, ani v životě budoucím nesmrtelném. Jaký je však vidět rozdíl, když duchovní práce zaměstná mysl, když schopnosti jsou použity v Ježíšově službě! Světlo, které On nám dal, bude pak vyzařovat v jasných, soustředěných paprscích na ostatní. Všechno, co konáme pro Ježíše, nás uschopní prožít lépe tento život. RC 236.2

Ó, kéž by všichni mohli vidět, tak jak jsem viděla já, radost těch, kteří pracovali nejlepšími svými schopnostmi, v pokoře a tichosti, aby pomohli duším přijít k Ježíši! Ó, jakou radost pocítí služebníci, když duše spasené díky jejich pomoci projeví svou vděčnost v nebeských příbytcích! RC 236.3

Zatímco Kristus bude oslavován jako jediný Vykupitel, spasení budou naplněni vděčností za lidskou pomoc lidí zapojených do jejich záchrany. Jejich vděčnost vůči těm, kteří je zachránili, nalezne vyjádření ve slovech jako jsou tato: „Já jsem šel cestou, která byla zneuctěním a urážkou mého Vykupitele; ty jsi projevil lásku mé duši; ty jsi mi otevřel Boží Slovo. Byl jsem na pokraji zkázy; tvoje modlitby, tvé slzami smáčené prosby, tvůj opravdový zájem, upoutal mou pozornost. Myslel jsem si, že musíš mít pravdu nebo jinak bys nebyl tak horlivý v zachraňování druhých. Četl jsem Boží Slovo sám pro sebe, a zjistil jsem, že to, co jsi mi řekl, je pravda. Jsem spasen a budu chválit svého Vykupitele za Jeho nesrovnatelné milosrdenství a odpouštějící lásku.“ RC 236.4

Ti, kteří si myslí, že mohou vykonat jen málo, by měli využít každou příležitost, aby vykonali to málo. To může být ten nejmenší článek v tom nejdelším řetězu. Oddělený od ostatních vlivů, se může zdát, že má malou cenu; ale v Božím velkém řetězu okolností to může být článek, který spojí duši s nebesy. Všichni mohou něco dělat, pokud jen budou chtít; ale příliš často jim sobectví brání konat to, co by mohli, až nakonec duše, které by mohly být zachráněny, jsou mimo dosah lidského úsilí. RC 236.5

Milí bratři a sestry, potřebujete božské osvětlení. Když budete mít takové úzké spojení s Vykupitelem světa, jak byste měli mít, budete puzeni učinit výzvu, rozhodné osobní úsilí pro záchranu vašich spolubližných. Budoucnost Božího lidu spočívá v přítomnosti. – ST Jan. 28, 1886 RC 236.6

Rybáři lidí potřebují božskou přítomnost

„A když přestal mluvit, dí k Šimonovi: Vez na hlubinu, a rozestřete síti své k lovení ryb. ... A když to učinili, zahrnuli množství veliké ryb, takže se trhala síť jejich.“ (L 5,4-6) RC 237.1

Každý, kdo živou vírou následuje Ježíše, s okem upřeným na Jeho slávu, uvidí Boží spasení právě tak jistě jako tito znechucení, sklíčení rybáři viděli své lodi naplněné zázračným úlovkem. Byli proto úspěšní ve svém úsilí ulovit ryby, že Kristus byl na lodi. Uvnitř přebývajících přítomnost Spasitele je stejně tak nezbytná v díle získávání duší. RC 237.2

Aby mohl zachránit lidstvo, Kristus, Majestát nebes, Král slávy, odložil svou královskou korunu a královské roucho, přioděl své božství lidstvím a přišel na tuto zemi jako náš Vykupitel. Po třicet tři let žil životem jako člověk mezi lidmi, čelil pokušením, kterým musíme čelit i my a zvítězil silou udělenou shora. Jeho božství se neprojevovalo nějakou okázalostí anebo královskou mocí. Mohl se obklopit zástupy nebeských andělů, a tím by přiměl každého člověka, aby Mu uvěřil; ale to by nebylo v souladu s Božím plánem. RC 237.3

Kristus přišel, aby stanul v čele lidstva a dokázal, že skrze moc Ducha svatého může člověk odolat satanovým pokušením. Svým dlouhým lidským ramenem Spasitel objal lidství, zatímco svým božským ramenem se uchopil trůnu Věčného. ... RC 237.4

Můžeme se snažit čelit pokušením nepřítele ve své vlastní síle, konajíce to nejlepší, co můžeme, abychom zvítězili; ale potká nás jen zklamání za zklamáním. Toto byla situace, v které Kristus našel učedníky, poté, co celou noc těžce pracovali, aniž se jim dostalo odměny. Byli mrzutí a zmatení. Kristus jim přikázal: „Jed' na hlubinu,“ a řekl: „spusťte své sítě k lovu.“ RC 237.5

Tu noc tito rybáři dlouho tvrdě pracovali; často byli zklamáni ve svých očekáváních, když síť byla znovu a znovu vytahována prázdná. Když božská přítomnost byla s nimi a oni na Jeho rozkaz ještě jednou vrhli svou síť do moře, jaké veliké množství nabrali! Nebyli připraveni zvládnout tak veliký úlovek... Pohled na zázračný lov ryb odvál nedůvěru galilejských rybářů a oni byli připraveni odpovědět na Kristovo pozvání, aby Ho následovali, a aby je naučil být rybáři lidí. ... Ať jakkoli dlouho a věrně můžeme těžce pracovat v naší lidské síle, nemůžeme doufat v žádné opravdové výsledky; ale jakmile přijme Krista do srdce, On bude působit s námi a skrze nás, pro záchranu duší. – Manuscript 67, 1903 RC 237.6

Svět potřebuje zdravotní zásady

„Na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou (budou uzdraveni).“ (Mk 16,18) RC 238.1

Učíte-li zdravotním zásadám, vysvětlujte, že hlavním cílem reformy je dosažení nejvyššího rozvoje těla, mysli a ducha. Ukazujte, že přírodní zákony jsou Božími zákony a jsou určeny pro naše dobro. Objasňujte, že poslušnost těchto zákonů podporuje štěstí v tomto životě a pomáhá v přípravě na život věčný.

RC 238.2

Ved'te lidi k tomu, aby si všímali projevů Boží lásky a moudrosti v přírodě. Povzbuzujte je, aby zkoumali ten podivuhodný organizmus, jímž je lidské tělo, a zákony, které je ovládají. Ti, kdo vnímají důkazy Boží lásky, chápou něco z moudrosti a blahodárnosti Božích zákonů a vědí, jaké jsou důsledky poslušnosti, se budou na své povinnosti a závazky dívat z úplně jiného pohledu. Zachovávání zdravotních zákonů nebudou pokládat za oběť nebo za věc vyžadující sebezapření, ale budou na tyto zákony pohlížet jako na nezměrné požehnání, jímž ve skutečnosti jsou. RC 238.3

Každý pracovník evangelia by měl vědět, že šíření zásad zdravé životosprávy je součástí díla, k němuž byl ustanoven. Tato práce je velice potřebná a svět na ni čeká. RC 238.4

Všude se projevuje tendence nahradit práci jednotlivců činnostmi organizací. Lidská moudrost vede ke sjednocování, k centralizaci, k budování velkých církví (sborů) a institucí. Spousta lidí přenechává dobročinnou práci ústavům a organizacím. Sami se odtahují od styku se světem a jejich srdce chladnou. Začínají se starat jen o sebe a stávají se neúčastnými. Láska k Bohu a k člověku se z nich vytrácí. RC 238.5

Kristus svěřil svým následovníkům individuální práci, kterou za ně nemůže nikdo vykonat. Službu nemocným a chudým a hlásání evangelia ztraceným nelze přenechat výborům nebo organizovaným charitativním společnostem. Požadavkem evangelia je osobní odpovědnost, individuální úsilí a osobní oběť. RC 238.6

Kristus přikazuje: *„Vyjdi na cesty a mezi ploty a přinuť lidi přijít, ať se můj dům naplní.“ (L 14,23)* Kristus přivádí lidi do styku s těmi, kdo hledají pomoc. Říká: *„Nemáš snad uvést do domu chudé vypověděné? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl?“ (Iz 58,7)* *„Na nemocné budou vzkládat ruce a ti budou uzdraveni.“ (Mk 16,18)* Požehnání evangelia se mají sdělovat přímým stykem a osobní službou. – MH 146-148 RC 238.7

Zvěstujte, jak drahý je Ježíš

„I stalo se, když rozmlouvali a sebe se otazovali, že i Ježíš, přiblíživ se k nim, šel s nimi... I řekli vespolek: Zdalíž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě a otvíral nám písma?“ (L 24,15-32)
RC 239.1

Vyprávějme o Pánu Ježíši všem, kdo ho neznají. Dělejme to jako Kristus. Ať byl kdekoliv, v synagoze, na cestě, ve člunu, na hostině u farizea nebo u stolu celníka, všude lidem vyprávěl o věčných hodnotách. Náměty z přírody a události každodenního života spojoval se slovy pravdy. Kristus přitahoval srdce svých posluchačů, protože léčil nemocné, utěšoval zarmoucené, bral jejich děti do náruče a žehnal jim. Když začal mluvit, upřela se na Něho jejich pozornost a každé slovo je ovlivňovalo k dobrému (2 K 2,16). RC 239.2

Podobně máme jednat i my. Ať jsme kdekoli, vyhledávejme příležitosti, abychom druhým vyprávěli o Spasiteli. Budeme-li konat dobro, jak to dělal Pán Ježíš, budou se nám také otevírat srdce, jako se otevírala Jemu. Ne stroze, ale s taktem, který se rodí z Boží lásky, jim můžeme vyprávět o Pánu, který je „*znameníější nežli deset tisíců jiných*“ a „*přežádostivý*“ (Pís 5,10.16). To je nejvyšší, nejušlechtlejší dílo, ve kterém můžeme využít dar řeči. – COL 338 RC 239.3

Příklad Krista, jenž spojoval svůj zájem se zájmy lidstva, by měli následovat všichni, kdož hlásají Jeho Slovo, a všichni, kdož přijali evangelium Jeho milosti. Nemáme se zříkat společenského styku. Neměli bychom se stranit druhých. Abychom získali příslušníky všech společenských tříd, musíme se s nimi stýkat všude, kde se vyskytují. Zřídka nás totiž vyhledají sami. A ne toliko z kazatelný se božská pravda dotkne lidských srdcí. Je ještě další pole působnosti, snad skrovnější, ale právě tak účinné. Takové pole je v příbytech chudých a v palácích bohatých za pohostinným stolem a mezi lidmi, kteří se sešli k čisté zábavě. ... RC 239.4

Kamkoli jdeme, máme všude brát Ježíše s sebou a zvěstovat druhým, jak drahý je náš Spasitel. ... Společenským stykem se křesťanství dostává do styku se světem. Každý, kdo přijal božské osvětlení, má osvěcovat cestu těch, kdož ještě neznají Světlo života. ... Kristus má zalíbení ve svých následovnících, když projeví, že – ač jsou lidmi – jsou účastni božského. ... Světlo, které je osvěcuje, vyzařují pak na druhé svým dílem, jenž je prosvětleno láskou Kristovou. – DA 152, 153 RC 239.5

Přítomná pravda v životě

„*Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě.*“ (Ex 34,6) RC 240.1

Pán brzy přijde. Andělé drží čtyři větry, aby Boží lid mohl vykonat svou dlouho zanedbanou práci. Ani z poloviny si neuvědomujeme, co by mohlo být vykonáno v našem světě. ... RC 240.2

Práce dům od domu je jedním z velmi úspěšných způsobů, jak proniknout k duším. Ale to není jediný způsob, jaký Bůh určil pro pokrok svého díla. Má být učiněno rozhodné prohlášení pravdy. Ale pokud jde o toto odvětví díla, byla jsem poučena, abych řekla našemu lidu: Buďte opatrní. Při hlásání poselství neučiňte žádné osobní útoky na jiné církve. ... Buďte opatrní v našich slovech. Necht' se naši kazatelé neřídí svými vlastními popudy při odsuzování a odhalování tajemství nepravosti. U těchto témat je mlčení často nejvýmluvnější. RC 240.3

Mnozí jsou oklamáni. Mluvte pravdu tóny a slovy lásky. Necht' Kristus je vyvýšen. Držte se kladů pravdy. Nikdy neopust'te přímou stezku, kterou vyznačil Bůh, s úmyslem zasadit někomu úder. Tento úder může způsobit velkou škodu, a žádné dobro. Může potlačit přesvědčení v mnoha myslích. Necht' pravda vypráví příběh o své neslučitelnosti s bludem. RC 240.4

Lidé nemohou očekávat, že uvidí ihned převahu pravdy nad bludem, který pěstovali. Nejlepší způsob jak odhalit klam bludu je předložit důkaz pravdy. Toto je největší pokárání, jaké může být uděleno bludu. Rozptylte mrak temnoty spočívající na myslích odrážením jasného světla Slunce spravedlnosti. RC 240.5

Můžete mít příležitost mluvit s jinými církvemi. Při využívání těchto příležitostí pamatujte na slova Spasitele: „*Buďte opatrní jako hadové, a sprostní jako holubice.*“ (Mt 10,16) Nevyvolejte zlobu nepřítele vedením odsuzujících řečí. Takto byste si uzavřeli dveře pro přijetí pravdy. Musí být hlášáno jasné poselství. Avšak chraňte se vyvolávání nepřátelství. Zdržujte se všech ostrých výrazů. RC 240.6

Existuje mnoho duší, které mají být spaseny. Ve slovech i skutecích buďte moudrými ke spasení (2 Tm 3,15), představujte Krista všem, s nimiž přijdete do styku. Necht' všichni poznají, že vaše nohy jsou obuté připraveností kázat evangelium pokoje (Ef 6,15) a dobrou vůlí k lidem. Úžasné budou výsledky, které uvidíme, jestliže začneme pracovat, puzení Kristovým Duchem. Jestliže ponese slovo kupředu v spravedlnosti, milosrdenství a lásce, pomoc přijde jako naše nezbytnost. Pravda bude triumfovat a bude neustále přinášet vítězství. – PUR, Oct. 23, 1902 RC 240.7

Tisíce lidí má být varováno ve městech

„A když se oni modlili, zatřásl se to místo, na kterémž byli shromážděni, a naplnění jsou všickni Duchem svatým, a mluvili slovo Boží směle a svobodně.“ (Sk 4,31) RC 241.1

Když přemýšlím o městech, v kterých je konáno tak malé dílo, v nichž mají být tak mnohé tisíce lidí varovány před brzkým příchodem Spasitele, cítím sílu touhy vidět muže a ženy jdoucí vpřed do díla v moci Ducha, naplněné Kristovou láskou k hynoucím duším. RC 241.2

Pohané ve městech u našich dveří byli obzvlášť opomenuti. Mělo by být vynaloženo organizované úsilí k jejich záchraně. Nyní musíme pracovat na obrácení... těch, kteří žijí u prahu našich dveří. A nová píseň má být vložena do jejich úst, a oni mají jít vpřed a udělit jiným, kteří jsou nyní v temnotě, světlo třetího andělského poselství. RC 241.3

Všichni musíme být v bdělém stavu, aby tak, jak se cesta otvírá, jsme mohli postupovat vpřed v díle ve velkých městech. Jsme velmi pozadu v následování světla, jež nám bylo uděleno, abychom vešli do měst a vztyčili Boží památníky. Krok za krokem máme vést duše k plnému světlu pravdy. Mnozí touží po duchovním pokrmu. Musíme pokračovat v práci, dokud církev nebude organizována a nebude postaven skromný dům k uctívání. Jsem velmi povzbuzena věřit, že mnoho lidí, kteří nejsou naší víry, bude značně pomáhat svými prostředky. Bylo mi dáno světlo, že na mnoha místech, zvláště ve velkých městech... přijde pomoc právě od takových lidí. ... RC 241.4

Ti, kteří vezmou na sebe odpovědnost, že Boží dílo v našich městech musí jít kupředu ve víře, vykonají úplně to nejlepší. Když budou bdít, pracovat a modlit se, Bůh vyslechne a odpoví na jejich prosby. Získají zkušenost, která bude pro ně neocenitelná v jejich příští práci. *„Věra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, jež nevidíme.“ (Žd 11,1) RC 241.5*

Moje mysl je hluboce pohnuta. V každém městě je dílo, které má být vykonáno. Pracovníci mají vejít do našich velkých měst. ... RC 241.6

Potřebujeme pocítit oživující vliv svatého Ducha, tak jak ho pocítili učedníci v den letnic. O jejich zkušenosti v této době čteme: *„A když se modlili, zatřásl se to místo, na kterém byli shromážděni, a všichni byli naplnění Duchem Svatým a mluvili Boží Slovo se smělostí. To množství věřících pak mělo jedno srdce a jednu duši. Nikdo ani nenazýval nic z toho, co měl, svým vlastním, ale měli všechny věci společné.“ (Sk 4,31.32)* Sobectví bylo vypuzeno ze srdce. *„A mocí velikou vydávali apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše, a milost veliká přítomná byla všechněm jim.“ (Sk 4,33) – PUR Oct. 23, 1902 RC 241.7*

Pole jsou připravena ke žni

„Však vy pravíte, že ještě čtyři měsíkové jsou, a žeň přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte oči vašich, a patřte na krajiny, žeť se již bělejí ke žni.“ (J 4,35) RC 242.1

Boží služebníci nemají vyčerpat svůj čas a sílu v působení zvláště na ty, kteří celý svůj život věnovali službě satanovi, až se celá bytost stala zkaženou. Jako psanci přijdou – a oni přijdou, tak jak přišli ke Kristu – nesmíme jim zbraňovat. Musíme jim podat pomocnou ruku. Bůh však volá pracovníky, aby pronikli k těm z vyšších tříd, kteří, kdyby byli obráceni, mohli by postupně pracovat pro ty ze svého vlastního postavení. On touží vidět zušlechtěné schopnosti a zušlechtěný vliv vnesený do Jeho služby. Pán působí na muže a ženy schopnostmi a vlivem, vede je ke spojení s těmi, kteří hlásají poslední poselství milosti světa. RC 242.2

Byla učiněna chyba v postavení mladých mužů a mladých žen v práci v obydlích chudých našich velkých měst. Nemnozí budou zachráněni následkem této práce. ... Pán mi ukázal, že naším úkolem je přivést k pravdě ty, kteří budou stejně tak producenti (tvůrcové) jako i konzumenti (spotřebitelé). Existují schopní a vlivní lidé, kteří touží po něčem, co ještě neobdrželi. Necht' je jim pravda představena ve své jednoduchosti. Jestliže se obrátí, vyvinou mocný vliv ve prospěch pravdy. RC 242.3

Bůh má muže, které povolá do své služby, muže, kteří nebudou pokračovat v díle bezduchým způsobem, jakým bylo konáno v minulosti. Mnozí z těch, kteří ještě neslyšeli poselství, jež bylo oznámeno světu, se mají učit o významu sebezapření a oběti. Lidé se připojí k pravdě, která bude působit se vši vážností a horlivostí, taktem a porozuměním. Necht' nikdo neodradí tyto horlivé pracovníky. V jistých záležitostech učiní některé chyby a budou muset být pokáráni a poučeni. Ale neučinili snad muži, kteří jsou déle v pravdě chyby, a nemuseli být napomínáni a poučováni? Když učinili chyby, Pán je nezavrhl, ale uzdravil je a posílil, představující je, jak drží Jeho korouhev vysoko. RC 242.4

Bůh si vybírá své posly a dává jim své poselství; a říká: „*Nebráňte jim.*“ Musí být představeny nové metody. Boží lid si musí uvědomit naléhavost doby, ve které žije. RC 242.5

(Kristus) věděl, že když Duch svatý bude vylit na učedníky, bude sklizena žeň Jeho rozsévaného semene. Tisíce se obrátí v jednom dni. ... RC 242.6

Čas rychle plyne a Pán vyzývá pracovníky ve všech odvětvích svého díla, aby pozvedli své oči a pohlédli na krajiny, že jsou již celé zralé ke žni. – PUR Oct. 23, 1902 RC 242.7

Konání Boží vůle se při varování vytratilo

„Jako služebníci Kristovi, činíce vůli Boží z té duše, s dobrou myslí sloužíce, jakožto Pánu, a ne lidem.“ (Ef 6,6.7) RC 243.1

Minulou noc mi byla představena určitá scéna. Nikdy se nebudu cítit svobodná zjevit z ní všechno, ale zjevím jen něco málo. *RC 243.2*

Zdálo se mi, že dolů na svět padala obrovská ohnivá koule a rozdrtila velké domy. Z místa na místo vycházelo volání: „Pán přichází! Pán přichází!“ Mnozí nebyli připraveni setkat se s Ním, ale někteří říkali: „Chvála Pánu!“ *RC 243.3*

„Proč chválíte Pána?“ zeptali se ti, na něž přišla náhlá zkáza (1 Te 5,3). *RC 243.4*

„Protože nyní vidíme to, co jsme očekávali.“ *RC 243.5*

„Jestliže jste věřili, že tyto věci mají přijít, proč jste nám o tom neřekli?“ zněla děsivá odpověď. „My jsme nevěděli o těchto věcech. Proč jste nás nechali v nevědomosti? Znovu a znovu jste nás vidávali; proč jste nás s tím neobeznámili a neřekli nám o přicházejícím soudu, že musíme sloužit Bohu, abychom nezahynuli? Nyní jsme ztraceni!“ *RC 243.6*

Každý člen církve má cvičit svůj rozum, aby mohl získat jasné porozumění Boží vůle, pokud jde o něho samotného; každý člověk by měl cvičit svůj hlas, aby mohl oznámit poznání Písma Svatého těm, kdo jsou v nevědomosti. Kéž nám Bůh pomůže stát jako Daniel v našem údělu a místě během dnů zkoušky, které ještě zůstávají. *RC 243.7*

Rodiče, uchte své děti o věcech, které přicházejí na zemi a veďte je k tomu, aby se připravili na setkání se svým Pánem v pokoji. Získejte poznání Písma Svatého. Neplňte hlavu nesmyslnými romány. Síly mozkových nervů vyžadují od těch, kteří touží pochopit pravdu tak jasně, aby jí mohli rozumně učit i ostatní. Nemáme ani jednu mozkovou sílu navíc. Nikdy si nemůžeme dovolit používat tabák nebo lihoviny nebo nějaké jiné škodlivé látky; protože se musíme snažit uchovat naše myšlení jasným pro dílo spasení duší. Pán je potěšen těmi, kteří projevují vroucí upřímnost v Jeho službě. Je to výsadou každého člověka zušlechťovat věrně každou Bohem danou schopnost. *RC 243.8*

V tomto radostném dni... budou vykoupení volat: „Hoden, hoden jest Beránek, který byl zabit a který opět žije, vítězný dobyvatel.“ Jakou radost pak pocítí pracovník, když půjde za těmi, s nimiž mluvil s rozechvěním a v bázlivosti – těmi, kterým otvíral Písma Svatá a s nimiž se modlil, a tak vedl jejich duše na správnou stranu. ... Celá Jeho prozřetelnost pak bude učiněna jasnou. – Manuscript 102, 1904 *RC 243.9*

Jsou potřebná srdce misionářů

„A že za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal.“ (2 K 5,15) RC 244.1

Ti, kdo se ujmou práce, která jim byla svěřena, budou požehnáním pro druhé. I oni sami však z toho budou mít prospěch. Vědomí dobře vykonané povinnosti bude mít zpětný vliv na jejich nitro. Malomyslný zapomene na svou malomyslnost, slabý nabude síly, nevědomý zmoudří a všichni najdou neúnavného pomocníka v Tom, který je povolává. RC 244.2

Kristova církev je zřízena k tomu, aby sloužila. Smyslem její existence je služba. Členové církve jsou jako vojáci, kteří se pod vedením Vůdce svého spasení cvičí pro boj. Křesťanští kazatelé, lékaři a učitelé mají širší pole působnosti, než si mnozí z nich uvědomují. Mají nejen sloužit lidem, ale mají je i učit sloužit. Mají nejen poučovat o správných zásadách, nýbrž mají své posluchače také vychovávat k tomu, aby tyto zásady šířili. Pravda, která není prožívána, kterou nesdělujeme, ztrácí svou životodárnou moc, svou uzdravující schopnost. Prospěch z pravdy získáme jen tehdy, budeme-li se o ni dělit. RC 244.3

Svou službu Bohu potřebujeme oprostit od jednotvárnosti. Každý člen církve by měl být zapojen v nějakém odvětví služby pro Pána. Někteří nemohou udělat tolik co druzí, avšak každý by měl vykonat to, co dovede, aby se zastavil příval nemocí a bíd, který zaplavuje svět. ... RC 244.4

Vzdělání pracovníci, kteří se zasvětili Bohu, mohou sloužit rozmanitějším způsobem a mohou vykonat více práce než ti, kteří vzdělání nemají. Jejich vycvičená mysl jim poskytuje výhodu. Avšak i lidé, kteří nemají ani velké nadání, ani rozsáhlé vzdělání, mohou účinně sloužit druhým. Bůh použije každého, kdo se ochotně dá použít. Nejlepších a nejtrvalejších výsledků v práci nedosahují nejskvělejší nebo nejtalentovanější jedinci. Je třeba mužů a žen, kteří slyšeli poselství z nebe. Nejvýkonnějšími pracovníky jsou takoví, kteří odpovídají na výzvu: *„Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne.“* (Mt 11,29) RC 244.5

Svět potřebuje lidi, kteří vkládají do své práce srdce. Člověk, který okusil Boží lásku, je naplněn velkou touhou zachraňovat bližní, kteří tuto lásku ještě nepoznali. Jejich situace ho přivádí k uvědomění si vlastní neschopnosti. Jako Bohem vyslaný a jím vyzbrojený posel se rozhoduje jít a konat dílo, v němž s ním mohou spolupracovat andělé. – MH 148-150 RC 244.6

Úspěch skrze službu dům od domu

„Kterak jsem ničehož nepominul, což by vám užitečného bylo, abych vám toho neoznámil, ale učil jsem vás vůbec zjevně i po domích. Svědectví vydávaje i Židům i Řekům o pokání k Bohu a o víře v Pána našeho Ježíše Krista.“ (Sk 20,20.21) RC 245.1

Dílo... musí započít jako malé; ale... ono může být vedeno tak, aby se stálo se soběstačným. Jedním velkým prostředkem, kterým to může být učiněno, bude dobře vedené úsilí těch, kteří jsou již v pravdě, aby ji přinesli jiným, kteří budou silou a pomocí v díle. Toto byl způsob, jakým byla založena křesťanská církev. Kristus nejprve vyvolil několik osob a vyzval je, aby Ho následovali. Pak šli a vyhledali své příbuzné a známé a přivedli je ke Kristu. Toto je způsob, jak máme pracovat. Několik duší bude pozvaných a plně založených na pravdě jako první učedníci, budou pracovníky pro další. ... Nynějším břemenem je přesvědčit duše o pravdě. Toto může být nejlépe vykonáno osobním úsilím, tím, že pravda bude přinesena do jejich domovů, že se budeme s nimi modlit a otevírat jim Písmo Svaté. – RH Dec. 8, 1885 RC 245.2

Náš Spasitel chodil dům od domu, uzdravoval nemocné, potěšoval truchlící, tišil sklíčené, přinášel pokoj nešťastným. Bral malé děti do svého náručí a žehnal jim a mluvil slova naděje a útěchy unaveným matkám. S neochvějnou něžností a vlídností čelil každé podobě lidské bídy a utrpení. RC 245.3

Pracoval ne pro sebe, ale pro druhé. Byl služebníkem všech. Jeho pokrmem a nápojem bylo přinést naději a sílu všem, s nimiž přicházel do styku. A když muži a ženy naslouchali pravdám, které vycházely z Jeho úst... v jejich srdcích vyrazila nová naděje. V Jeho učení byla upřímnost, která poslala Jeho slova do domovů s přesvědčující silou. – GW 188 RC 245.4

Pavel, stejně jako když pracoval veřejně, chodil dům od domu, hlásal pokání vůči Bohu a víru v našeho Pána Ježíše Krista. Setkával se s lidmi v jejich domovech, prosil je se slzami a zvěstoval jim celou Boží radu (Sk 20,27). Ježíš vešel v osobní kontakt s lidmi. Nevyhýbal se a neodděloval se od těch, kteří potřebovali Jeho pomoc. ... Musíme se přiblížit k srdcím těch, kteří potřebují naši službu. Musíme otevřít Bibli k porozumění, představit požadavky Božího zákona, číst zaslíbení váhavým, pobízet liknavé, probudit bezstarostné a posilovat slabé. – RH Apr. 24, 1888 RC 245.5

Nezanedbávejte mluvit s vašimi sousedy a prokažte jim veškerou laskavost, jaká je ve vaší moci. ... Potřebujeme prosit o ducha, který pudil apoštola Pavla, aby chodil dům od domu, prosil se slzami a vyučoval „pokání vůči Bohu a víru v našeho Pána Ježíše Krista“. – RH March 13, 1888 RC 245.6

Souciténé jednání otevírá dveře

„Jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil a aby dal život svůj na vykoupení za mnohé.“ (Mt 20,28) RC 246.1

Mnozí nemají žádnou víru v Boha a ztratili i důvěru v člověka. Ale oni ocení souciténé a vstřícné jednání. Když vidí člověka bez touhy po pozemské chvále nebo odměně, jak přichází do jejich domovů, aby sloužil nemocným, sytil hladové, odíval nahé a potěšoval zarmoucené, a jak stále poukazuje všem na Toho, jehož lásky a soucitu je lidský pracovník jenom poslem – když toto vidí, jejich srdce jsou dotčena. Vyrazí vděčnost; je roznícena víra. Oni vidí, že Bůh o ně pečuje a proto jsou připraveni naslouchat učení Jeho Slova. RC 246.2

Ať v zahraničních misiích nebo v domácím poli všichni misionáři, muži i ženy, získají mnohem snadnější přístup k lidem a shledají, že jejich užitečnost velmi vzrostla, když jsou schopni posloužit nemocným. Ženy, které jdou jako misionáři do pohanských zemí, mohou takto najít příležitost zvěstovat evangelium ženám těch zemí, kdy každé další dveře přístupu jsou zavřené. Všichni pracovníci evangelia by měli umět poskytnout jednoduché ošetření, které tak hodně dokáže zmírnit bolest a odstranit onemocnění. RC 246.3

Pracovníci evangelia by měli být také schopni dát poučení o zásadách zdravého způsobu života. Všude jsou nemocní a velká část z nich by mohla tomu předejít, kdyby věnovali pozornost zákonům zdraví. Lidé potřebují vidět vliv zdravotních zásad na jejich pocit zdraví, jak pro tento život, tak i pro život příští. Potřebují si uvědomit svou zodpovědnost za lidské příbytky připravované v nebi jejich Stvořitelem, jako Jeho příbytky, a v kterých, jak On si přeje, aby byli věrnými správci. RC 246.4

Tisíce potřebují a rádi by přijali poučení ohledně jednoduchých metod léčení nemocných – metod, které nahrazují používání škodlivých léků. Existuje velká potřeba poučení, pokud jde o reformu stravy. Špatné návyky v jídle a používání nezdravé stravy jsou v nemalé míře zodpovědné za nestřídmost, zločinnost a neštěstí, které je kletbou světa. RC 246.5

Při vyučování zdravotních zásad udržujte před myslí velký cíl reformy – že jejím úmyslem je zajistit nejvyšší rozvoj těla, mysli a duše. Ukažte, že přírodní zákony, jsou zákony Boží, a jsou určeny pro naše dobro; že poslušnost vůči nim podporuje štěstí v tomto životě a pomáhá v přípravě na život, který má přijít. – RH Dec. 24, 1914 RC 246.6

Pozvěte mládež do svých domovů

„Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“ (Mt 25,40) RC 247.1

Žijeme ve světě hříchu a pokušení. Všude kolem nás mladí lidé hynou bez Krista, a On chce, abyste pracovali pro mladé lidi každým možným způsobem, jakým jen můžete. Pokud máte dům a příjemný domov, pak pozvěte mladé lidi, kteří jsou bez domova, pozvěte mladé lidi, kteří potřebují pomoc, kteří potřebují soucit a laskavá slova, zdvořilost a úctu. Oni to všechno potřebují. Jestli je chcete přivést ke Kristu, musíte projevit svou lásku a úctu k vykoupeným Jeho krví, duším, které On vykoupil za nekonečnou cenou svého vlastního drahocenného života, a není to proto dostatečné, aby nás přiměl k tomu, jakmile jsme se stali ratolestí na vinném kmeni, abychom přinášeli ovoce? ... RC 247.2

V nebi uvidíme ty mladé lidi, kterým jsme pomohli, ty mladé lidi, které jsme pozvali do našeho domu, ty mladé lidi, které jsme odvrátili od pokušení, ty mladé lidi, které jsme se snažili odvrátit od toho, aby se stali opilci a uživatelé tabáku a pijáci vína a všech těchto návyků, které se provozují mimo domov, které zatemňují mozek, odnímají rozum a zanechávají lidi bez duševního zdraví a zdravého těla. ... Co potřebujeme? Tvář, která bude odrážet sluneční svit slávy Boží, potřebujeme tvář, která odráží božskou podobu. Potřebujeme mít přetvořený charakter. Potřebujeme, aby v nás byl obnoven Kristův obraz. Kéž nám Bůh pomůže, abychom mohli... vykonat to nejlepší v celém našem životě. RC 247.3

Není času věnovat se divadlu nebo tanečnímu sálu. Není času na reptání. Je to ztracené, ztracené. Není času na hraní karet. Není času chodit na koňské dostihy. Není času navštěvovat estrády. Jak je to s mou duší? ... Mám živé spojení s Bohem? Pokud ano, musím se snažit získávat tyto duše, které jsou přitahovány těmito povrchními radovánkami. Satan to tak zařídil. Satan je vymyslel, aby jedno potěšení šlo v patách za druhým horečnatým vzrušením. Není času na přemýšlení o Bohu, není času uvažovat o nebi nebo nebeských věcech, není času ke studiu Bible, není času na to vynaložit úsilí plné zájmu o ty, kteří jsou bez Krista. RC 247.4

Ale ti, kteří... odevzdají sebe Ježíši... mohou slyšet ten hlas, který vysloví požehnání: *„Pojďte požehnání Otce mého, dědičně vládněte královstvím vám připraveným od ustanovení světa.“ (Mt 25,34)* Tam, uvidíte, co je vyvolení. ... Ono je připraveno pro každou duši, která byla poslušná Bohu a která pracovala v Kristových řadách, protože když získají poklad nebeské odměny, vstoupí do radosti svého Pána, protože jejich radost byla naplněním Kristovy radosti, kterou bylo získávat duše pro Spasitele. – Manuscript 43, 1894 RC 247.5

Mladí mají pomáhat mladým

„Protož následujme toho, což by sloužilo ku pokoji a ke vzdělání vespolek.“ (Ř 14,19) RC 248.1

Obracím se k žákům se vši vážností, vybízím je k naučením Slova a vyzývám je, aby měli na paměti vyšší školu, do které, jestli budou věrní, budou brzy přeneseni. ... RC 248.2

Přeji si, aby tito studenti učinili to nejlepší a nepoložili nějaký kámen úrazu na svou vlastní cestu nebo na cestu jiných; ale aby se osobně snažili být křesťany, usilujícími pilným studiem a opravdovou modlitbou získat důležité vzdělání pro vhodnou službu v Boží věci. RC 248.3

Toužím vidět mladé lidi, jak si vzájemně pomáhají k vyšší křesťanské zkušenosti. Připravujeme se na velké šetření toho dne, kdy každý případ bude navždy rozhodnut. V pohledu této vážné události, nejen mladí, ale všichni, kteří usilují o věčný život, potřebují vložit každou schopnost srdce a mysli do díla poznání Kristovy cesty. Budeme muset čelit těžkým sporům a získat důležitá vítězství. ... RC 248.4

Pokořte své srdce před Pánem. Uchovejte srdce a mysl čistou a jasnou a osvobodte se od světských zmatků. Každá schopnost posvěceného života bude přivedena do Boží služby. RC 248.5

V jisté bitvě, kdy jeden z oddílů útočící armády byl nepřítelem zahnán zpět, praporečník zůstal stát vpředu na svém místě, zatímco vojenské jednotky ustupovaly. Kapitán volal na něho, aby se vrátil k praporu; ale odpověď praporečníka zněla: „Dovedte vojsko k praporu!“ To je duch, jehož musíme projevit. Na každého věrného nosiče korouhve připadá povinnost, aby přivedl lidi k praporu. Pán žádá celé srdce. Mnozí vyznávající křesťané postrádají odvahu a sílu, aby přivedli sebe i ty, kteří jsou s nimi spojeni až k pravé korouhvi. Nepřivedou snad nosiči korouhve jako odvážní, věrní muži, lidi až k praporu, pamatující na to, že Kristus, Vůdce našeho spasení, je na bitevním poli? RC 248.6

Ze všech zemí zaznívá macedonské volání: *„Přijď a pomoz nám!“* (Sk 16,9). Bůh otevřel před námi pole. Jestliže lidské nástroje budou spolupracovat s božskými, mnoho duší bude získáno pro pravdu. Duch Páně se milostivě projeví. ... RC 248.7

Nechť každé posvěcené srdce nyní odpoví tím, že se bude snažit zvěstovat životodárné poselství. ... Jestliže se muži a ženy v pokoře a věrnosti chopí svého Bohem určeného díla, projeví se božská moc v obrácení duší k pravdě. Jejich úsilí budou provázet podivuhodné výsledky. – Letter 44, 1911 RC 248.8

Síla vlivu

„A přímé kroky čiňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo.“ (Žd 12,13) RC 249.1

249.2 Neuvědomujeme si, jak silný je náš vliv buď pro dobro, nebo pro zlo na ty, s nimiž se stýkáme. ... RC

Moji drazí mladí přátelé, můžete udržovat prostotu pravé zbožnosti. Můžete pokračovat v poznávání Pána, že jeho vycházení je jako jitřní svítání (Oz 6,3). Můžete vědět, že On je váš pomocník. Porostete ve světle a radosti, naději a útěše v Ježíši Kristu, když svěříte své duše do péče nebeským Mocnostem a oddělíte se od zkažených vlivů světa. RC 249.3

Učinit přímé stezky pro své nohy – to je naše dílo. *„S vytrvalostí (trpělivostí) běžme závod, který leží před námi. Hleďme na původce a dokonavatele víry Ježíše.“ (Žd 12,1.2)* On bude s námi každý den, když budeme kráčet vpřed po úzké cestě, a těsnou bránou, která vede k životu věčnému (Mt 7,14). On bude váš pomocník a vaše síla. Chvalme Ho více. Všichni jsme obdrželi od Něho velmi mnoho, za co Ho máme chválit. Pak mluvmе o Něm velmi často a milujme Jej. RC 249.4

Zde jsou mladší děti. Kristus vás miluje. Když matky přinesly malé děti k Ježíši, aby na ně vložil své ruce a požehnal jim, učedníci je chtěli poslat pryč. Pán dával lidem důležitá naučení a učedníci si mysleli, že by neměl být vyrušován. Ježíš slyšel jejich slova. Řekl jim: *„Nebráňte jim..., neboť takových je království nebeské.“ (Mt 19,14)* RC 249.5

Pociťuji hluboký zájem o každé jedno z těchto malých dětí, a doufáme, že vy všichni budete s nimi jednat velice něžně. Necht' ti v rodině, kteří jsou starší, jsou trpělivi a laskaví ke svým mladším bratrům a sestrám. Mohou pomáhat vychovávat tyto maličky v poznání Bible. Nevkládejte ráznost do svého hlasu, když mluvíte s nimi. Vložte tam blaženost, která přichází z konání spravedlnosti, od půvabného Pána. ... RC 249.6

Jestliže budete ustavičně hledat pomoc u Pána, nebudete pak pociťovat, když nastane večerní čas modlitby, že se musíte kát z hrubých, nebo zmalomyslnujících slov a nelaskavých činů během dne. Uchopte se správně Krista živou vírou, a pak povzbud'te mladší děti. Ony budou někdy konat zle a mohou upadnout do uličnictví, ale nenechají se odradit. Chraňte je pokud možno před pokušením a povzbuzujte je, aby poslouchaly Pána. ... RC 249.7

Prosme Pána doma i v církvi, abychom mohli být odvážní, a mohli jít kupředu krok za krokem, kupředu a vzhůru směrem k nebi. – Manuscript 61, 1907 RC 249.8

Přiblížte se k těm, kdo potřebují pomoc

„Nebo přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.“ (L 19,10) RC 250.1

Celý nebeský vesmír se silně zajímá o každou kající duši, která přichází k Ježíši; a zajímá se také o zatvrzelé – ty, které jak doufají, že uvidí spasené skrze pokání a obrácení. Andělé sledují každý náš čin. Oni jsou obeznámeni s každým proneseným slovem. Velmi si přejí nás vidět, jak si ceníme nade všechno ostatní naučení Božího Slova. Chtějí nás naučit Kristově tichosti a pokoře – nejvyšší ze všech věd – vědě radosti, pokory a lásky skrze Ježíše Krista. *RC 250.2*

Andělé touží po tom, abychom si uvědomili, že Syn člověka přišel „*aby spasil to, co bylo zahynulo*“. Kristus nepřišel zachránit to, co je dobré a spravedlivé, ale to, „*co bylo zahynulo*“. Bratři a sestry, když vidíte duši odcházející od pravdy a vystavující nebezpečí svou nadějí na věčnou záchranu, přitiskněte se těsně k jejímu boku a snažte se jí veškerým možným způsobem pomoci. Pátrejte po jejích potřebách; modlete se s ní; pracujte s ní laskavě a trpělivě; nikdy si nezoufejte, když jí budete pomáhat. *RC 250.3*

Členové církve mají práci, kterou je třeba vykonat podle toho, jaký budou mít mladí lidé zájem. Měli by jim podat ruku a projevit laskavý zájem o jejich blaho. Ochraňme mládež, jak je to jen možné, před světskými pokušeními a svody. Pokud je to možné, najděme jim nějaké zaměstnání, aby se jejich mysl mohla zabývat tím, co je povznášející. To je pravá služba – služba, kterou schvaluje Bůh, a který pozdvihne před tím, kdo slouží, stejně jako před tím, komu je slouženo, korouhev proti nepříteli (Iz 59,19). Satan nemůže přemoci svými svody ty, kteří jsou ve slovech i skutcích služebníky spravedlnosti (2 K 11,15). ... *RC 250.4*

Každému je dána výsada pomáhat svým spolubližním postavit jejich nohy na Skále věků. ... *RC 250.5*

Kristus nás nikdy nepřestane hledat, když se zatouláme od stáda. Neúnavnými kroky nás hledá, dokud nás nenalezne a nepřivede zpět do svého ovčince. Znovu a znovu bychom byli zahynuli, kdyby nebylo Jeho laskavé péče. ... Málo si uvědomujeme sílu armád, které jsou nyní na tomto světě v pohybu. Všechny nebeské zástupy se snaží spasit to, co bylo zahynulo; padlí andělé působí mocí zespoda, působí proti úsilí Krista a Jeho spolupracovníků. ... *RC 250.6*

Kéž nám Bůh pomůže bojovat ten dobrý boj víry, obléknout si celou Boží zbroj a všechno vykonat a zůstat stát. ... Bděme nad dušemi jako ti, kdo budou vydávat počet (1 Tm 6,12; Ef 6,11.13; Žd 13,17). ... – Manuscript 102, 1904 *RC 250.7*

Bůh volá mladé lidi

„Bože, učil jsi mne od mladosti mé, a až po dnes vypravuji o divných činech tvých.“ (Ž 71,17) RC 251.1

Na Mistrově vinici třeba vykonat velké dílo. K vykonání této práce Bůh volá lidi, kterým dal schopnosti k službě. On nečiní nic bez lidské spolupráce. *RC 251.2*

Kdykoli má Pán práci, kterou je třeba vykonat, volá nejenom vedoucí úředníky, ale všechny pracovníky. Volá mladé muže a ženy, kteří mají silnou a působivou mysl. Přeje si, aby vnesli do díla své nové, zdravé síly mozku, kostí a svalů. Mají se účastnit boje proti knížatstvům a mocnostem, a duchovní zlostem vysoko (Ef 6,12). *RC 251.3*

Lidé nemají nic než to, co jim dal Bůh do péče. Nesmí holdovat pýše nebo se chlubit svými schopnostmi. Dluží Bohu za všechno, co jim umožňuje pracovat pro Něho. Přesto každý člověk má vykonat svou část, aby se připravil pro službu. Horlivým studiem, namáhavým úsilím musí rozvíjet všechny své schopnosti. Pak se božská moc zcela jistě spojí s jeho úsilím. *RC 251.4*

Někteří mladí lidé jsou pobízeni svým způsobem do práce, pro kterou nemají skutečnou kvalifikaci. Oni nechápou, že musí být dříve učeni, než budou moci učit. Poukazují na muže, kteří pracovali s malou průpravou s jistou mírou úspěchu. Ale pokud tito lidé byli úspěšní, bylo to proto, že vložili celé své srdce i duši do díla. ... Boží věc potřebuje schopné lidi. ... *RC 251.5*

Vykoupení, co to je? Je to proces, jímž se vychováváme pro nebesa. Tato výchova znamená více než knižní vědomosti. To znamená poznání Krista, osvobození od myšlenek, zvyků a obyčejů, které byly získány ve škole knížete temnoty. Duše musí být zbavena všeho, co odporuje věrnosti a oddanosti Bohu. Musí být udržován odpor vůči zlu. ... *RC 251.6*

Bůh dává všem příležitosti v tomto životě, aby rozvinuli charakter. Všichni mohou zaujmout své určené místo v Jeho velkém plánu. Pán přijal Samuele hned od jeho raného dětství, protože jeho srdce bylo čisté a protože měl úctu vůči Bohu. Byl odevzdán Bohu jako posvěcená oběť a Hospodin ho učinil dokonce už v jeho dětství, potrubím světla. *RC 251.7*

Takový zasvěcený život jako byl život Samuele, má v Božích očích velkou cenu. Jestliže mladí lidé se zasvětili tak jako Samuel, Pán je přijme a použije ve svém díle. O svém životě mohou oprávněně říct spolu se žalmistou: *„Hospodine, učil jsi mne od mladosti mé, a až po dnes vypravuji o divných činech tvých.“* – Manuscript 51, 1900 *RC 251.8*

„Čisté náboženství“ a „můj bližní“ jasně vymezeno

„Náboženství čisté a neposkvrněné před Bohem a Otcem totoť jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich a ostríhati sebe neposkvrněného od světa.“ (Jk 1,27) RC 252.1

Co je čisté náboženství? Kristus nám řekl, že čisté náboženství znamená projevovat lítost, soucit a lásku v domově, v církvi, i ve světě. Toto je druh náboženství, které máme učit děti, a je ryzím článkem věcí. Učte je, že nemají soustředit své myšlenky na sebe, ale že kdekoli se vyskytne lidská nouze a utrpení, tam je prostor pro misijní práci. ... RC 252.2

Jsou mnozí, kteří se ptají, tak jak se ptal zákoník: „*Kdo je můj bližní?*“ (L 10,29) Odpověď přichází dolů k nám v události, která se stala blízko Jericha, kdy kněz a levita přešli na druhou stranu a nechali ubohého, zmučeného a zraněného cizince, aby se o něho postaral milosrdný samaritán. Každý, kdo trpí nouzí, je náš bližní. Každý ztracený syn a dcera Adamova, kterého chytil do pasti nepřítel duší a spoutal v otroctví špatných návyků, které zničí Bohem dané mužství a ženství, je můj bližní. ... RC 252.3

Kéž by děti mohly být vychovávány od svého útlého věku, po celé své dětství a mládí, aby pochopily, jaké misijní dílo má být konáno přímo v jejich okolí. Necht' domov je učiněn místem pro náboženské poučení. Necht' se rodiče stanou mluvčími Pána Boha Izraele, aby vyučovali nařízením pravého křesťanství, a necht' jsou příkladem toho, co mohou zásady lásky učinit z mužů a žen. RC 252.4

Máme přemýšlet a postarat se o jiné, kteří potřebují naši lásku, naši něžnost a péči. Měli bychom vždy pamatovat na to, že jsme Kristovi představitelé a že se máme podělit o požehnání, která On uděluje, ne s těmi, kteří nám to mohou zase vrátit, ale s těmi, kteří ocení dary, které uspokojí jejich časné i duchovní potřeby. Ti, kteří dělají hostiny proto, aby pomáhali těm, kteří měli jen málo radosti, proto, aby vnesli jas do jejich bezútěšných životů, proto, aby zmírnili jejich chudobu a bídu, jednají nezištně a v souladu s Kristovým naučením. – RH Nov. 12, 1895 RC 252.5

Kristus žádá, abychom nesli ovoce dobrých skutků: laskavá slova, skutky dobročinnosti, skutky něžného ohledu k chudým, nuzným a trpícím. Když srdce soucítí se srdci obtíženými nesnázemi a zármutkem, když ruka uděluje nuzným, když nazí jsou odíváni, cizí lidé vítáni ve vašem domově (v křesle vašeho obývacího pokoje) i ve vašem srdci, andělé přicházejí velmi blízko a překrásná ozvěna zní celými nebesy. – 2T 25 RC 252.6

Oslovit evangeliem prostřednictvím literatury

„Ale já mezi vámi jsem jako ten, kterýž slouží.“ (L 22,27) RC 253.1

Rozšiřování našich publikací je důležité a nejvíce prospěšné odvětví evangelizační práce. Naše publikace se mohou dostat do míst, kde se nemohou konat shromáždění. V takových místech věrný knižní evangelista zaujímá místo živého kazatele. ... RC 253.2

Kéž Pán pohne mnohými z našich mladých mužů a žen, aby vstoupili do kolportérského pole jako knižní evangelisté. Dílem knižních evangelistů bude pravda představena tisícím, kteří by ji jinak neslyšeli. Náš čas pro práci je krátký. Mnozí, velmi mnozí, potřebují mít v sobě pohotovost „rychle“, aby se probudili a šli pracovat. Pán právě nyní volá pracovníky. ... RC 253.3

Proč tam není nyní více horlivě hledajících Pána, aby stovky mohly být naplněny Duchem svatým a mohly rychle vyjít a hlásat pravdu: *„Pán jim pomáhal a potvrzoval slovo znamením, která je doprovázela?“* (Mk 16,20) Naším posláním je nechat z tisku světlo zářit všude. Tištěnou stránkou světlo osloví odloučeného člověka, který nemá příležitost slyšet živé kazatele. Toto je nejvíce požehnané misijní dílo. Knižní evangelisté mohou být pomocnou rukou Pána, otvírajíce dveře pro přijetí pravdy. RC 253.4

Nechť jsou vybráni mladí křesťané, aby pracovali s knihami obsahujícími přítomnou pravdu. ... Toto je posvátné dílo, a ti, kteří do něho vstoupili, by měli být schopni nést svědectví pro Krista. RC 253.5

Tito mladí lidé, kteří vstoupí do tohoto díla, by se měli spojit s těmi, kteří jsou starší a zkušenější, kteří, pokud jsou věrní a oddaní Bohu, mohou být pro ně velkým požehnáním, vyučující je v Božích věcech a ukazující jim, jak mohou pro Něho nejlépe pracovat. Jestliže tito mladí lidé budou konat své vlastní spasení s bázní a třesením, poznají ze zkušenosti, že Bůh bude působit v nich i chtění i činění podle své dobré vůle (Fp 2,12.13). RC 253.6

Nejenom muži, ale i ženy, mohou vstoupit do kolportérského pole. A knižní evangelisté mají vyjít po dvou. To je Pánův plán. RC 253.7

Byla jsem poučena, abych podpořila rozhodné úsilí zajistit pomocné ruce ke konání misijní práce, udělovat biblické hodiny a prodávat knihy obsahující přítomnou pravdu. Takto může být vykonáno schopné dílo hledání duší. Mladí lidé, vaše pomoc je žádána. Učiňte smlouvu s Bohem při obětech (Ž 50,5). Chopte se Jeho díla. On je vaší způsobilostí (2 K 3,5). *„Bud'te silní, ano, bud'te silní.“* (Da 10,19) – PUR Oct. 23, 1902 RC 253.8

Ulehčení fyzických potřeb

„Lid, kterýž bydlil v temnostech, viděl světlo veliké, a sedícím v krajině a stínu smrti, světlo vzešlo jim.“ (Mt 4,16) RC 254.1

Jsou mnozí, kteří se nyní nacházejí ve stínu smrti, kteří potřebují být vyučeni v pravdách evangelia. Téměř celý svět leží ve zlém (1 J 5,19). Každému věřícímu v Krista byla dána slova naděje pro ty, kteří sedí v temnotách (Ž 107,10; Iz 42,7). ... RC 254.2

Jsou potřební upřímní, oddaní mladí lidé, aby vstoupili do díla jako ošetřovatelé. ... Pán potřebuje moudré muže a ženy, kteří mohou pracovat jako ošetřovatelé, potěšovat a pomáhat nemocným a trpícím. Ó, kéž by o všechny, kteří jsou nemocní mohli pečovat křesťanští lékaři a ošetřovatelé, kteří by jim mohli pomoci vložit jejich unavené, bolesti sužovaná těla do péče Velkého Lékaře, ve víře, která se obrací k Němu pro uzdravení! Jestliže skrze rozumnou službu je nemocný veden k tomu, aby odevzdal svou duši Kristu a aby přivedl své myšlenky do podřízenosti vůle Boží, bude získáno velké vítězství. RC 254.3

V naší každodenní službě vidíme mnoho ztrápených, zarmoucených tváří. Co prozrazuje smutek na těchto tvářích? Prozrazuje potřebu duše po Kristově pokoji. Muži a ženy, toužící po něčem, co nemají, se snažili uspokojit svou potřebu v pozemských dřevných cisternách na vodu (Jr 2,13). Necht' tito slyší hlas říkající: *„Ej, všickni žízniví, pod'te k vodám.“* Unavené duše, vy co hledáte a nevíte co, pojd'te k vodě života. Celé nebe touží po vás. *„Přijd'te ke mně, abyste měli život.“* (J 5,40) RC 254.4

Existuje mnoho odvětví díla, které by mělo úspěšně postupovat vpřed díky misionářům ošetřovatelům. Tam jsou příležitosti pro dobře vyškolené ošetřovatele, aby vešli do domovů a tam se snažili probudit zájem o pravdu. Téměř v každé společnosti je velké množství těch, kteří nechodí naslouchat kázání Božího Slova nebo nenavštěvují žádná bohoslužebná shromáždění. Má-li je evangelium oslovit, musí být přineseno do jejich domovů. Často jedinou možností, jak se k nim přiblížit, je pomoci jim v jejich nemo-
ci. RC 254.5

Ošetřovatelky, které se starají o nemocné a pomáhají v bídě chudým, najdou mnoho příležitostí k tomu, aby se s nimi a za ně modlily, aby jim přečetly něco z Božího Slova a vyprávěly jim o Spasiteli. Mohou se modlit s těmi, kteří cítí, že nemají dostatečně silnou vůli, aby ovládli své zvrácené choutky a vášně. Mohou vnést paprsek naděje do života poražených a sklíčených. Jejich nesobecká láska, projevovaná skutky nezištné přátelské služby, usnadní těmto trpícím uvěřit v Kristovu lásku. – RH Dec. 24, 1914 RC 254.6

Služba hudby

„A budeť s veselím prozpěvovati jazyk můj o spravedlnosti tvé.“ (Ž 51,16) RC 255.1

Vyučování zpěvu je velmi potřebné v každé škole. Měl by mu být věnován mnohem větší zájem. ... Studenti, kteří se naučili zpívat melodickými hlasy líbezně písňe evangelia takovým způsobem, že slova jsou snadno srozumitelná, mohou vykonat mnoho dobra jako zpívající evangelisté. Najdou mnoho příležitostí k tomu, aby využili tento dar, který jim Bůh dal, vnášejíce melodii a sluneční svit do mnoha osamělých míst zatemnělých hříchem, zármutkem a utrpením, tím, že budou zpívat těm, kteří měli zřídka kdy výsadu slyšet jakýkoliv druh služby evangelia. RC 255.2

Vyjděte na cesty a mezi ploty (L 14,23). Snažte se zasáhnout stejně tak vyšší jako i nižší třídy. Vejděte do domovů bohatých i chudých. Když půjdete dům od domu, zpívejte a ptejte se: „Mohli bychom vás potěšit a zazpívat vám? Rádi bychom měli u vás bohoslužbu v písních a přednesli několik slov modlitby, abychom poprosili Boha, aby nás chránil.“ Jen nemnozí vás nebudou chtít vpustit. – Manuscript 67, 1903 RC 255.3

Ve školách proroků se pěstovala zbožnost. ... Žáci... se učili také, jak se modlit, jak se přiblížit svému Stvořiteli, jak se cvičit ve víře v Boha a jak rozumět učení Ducha Božího a jak mu být poslušen. Posvěcená mysl vynášela z pokladnice Boží věci nové i staré a Duch Boží se projevoval v prorocství a v náboženském zpěvu. RC 255.4

Hudba měla sloužit svatým účelům, měla povznášet myšlenky k tomu, co je čisté, vznešené a povznesené a probouzet v duši úctu a vděčnost k Bohu. Jaký rozdíl mezi starým pojetím hudby a tím, k čemu se dnes hudby tak často užívá! Kolik lidí dnes zneužívá tohoto daru k tomu, aby se sami proslavili, místo aby ji velebili Boha! Láska k hudbě svádí neopatrné k tomu, že se zúčastňují spolu s milovnicí světské hudby takových zábavních podniků, na něž Bůh zapovídá svým dětem přístup. Tak to, co je velkým požehnáním, je-li toho užíváno k správným účelům, stává se jedním z nejúspěšnějších prostředků, jimiž satan odvádí mysl od povinnosti a od rozjímání o věcech věčných. RC 255.5

Hudba je součástí uctívání Boha v nebeských síních, a proto bychom měli usilovat o to, abychom se svými chvalozpěvy co nejvíce přiblížili harmonii nebeských kůrů. Správné cvičení hlasu je důležitou součástí výchovy a nemělo by se zanedbávat. Zpěv jako součást bohoslužby je při uctívání Boha roven modlitbě. – PP 594 RC 255.6

Radost v Kristově službě

„Kdož rozsívá ochotně (štědře), ochotně (štědře) i žíti bude.“ (2 K 9,6) RC 256.1

Kazatelský úřad znamená službu, a do této služby jsme povoláni všichni. Je to zneuctěním Boha, když si někdo zvolí život sebeuspokojení. Moji bratři a sestry, uvědomujete si, že každým rokem tisíce a tisíce duší hynou, umírají ve svých hříších, protože světlo pravdy nezazářilo na jejich stezce? ... RC 256.2

Existuje velké dílo, které má být vykonáno na našem světě. Muži a ženy mají být obráceni, ne darem jazyků ani konáním zázraků, ale kázáním ukřižovaného Krista. Proč odkládáme úsilí učinit svět lepším? Proč čekáme, až bude vykonána nějaká úžasná věc, až bude pořízeno nějaké drahé zařízení? Ať je jakkoli skromná oblast vaše života, ať je jakkoli nízko postavená vaše práce, pokud pracujete v souladu s učením Spasitele, On se sám zjeví skrze vás, a váš vliv bude k Němu přitahovat duše. On pocítí tiché a pokorné je-dince, kteří se snaží vážně konat Jeho službu. Všechno, co konáme, ať je naše práce v obchodu, v dílně, na farmě nebo v kanceláři, máme přinést úsilí pro záchranu duší. RC 256.3

Máme rozsévat u všech vod (Iz 32,20), uchovávat své duše v lásce Boží, pracovat dokud je den (J 9,4), a používat prostředky, které nám byly svěřeny v Mistrově službě. Všechno, co naše ruce najdou k vykonání, máme vykonat s radostnou myslí; když jsme vyzváni přinést jakoukoliv oběť, máme ji přinést s radostí. Když budeme rozsévat u všech vod, uvědomíme si pravdu těchto slov: „Kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet.“ RC 256.4

Za všechno vděčíme milosti, svrchované milosti. Milost ustanovila naše vykoupení, naše znovuzro-zení, i naše přijetí k dědickému právu s Ježíšem Kristem. Nechť tato milost je zjevena ostatním. RC 256.5

Spasitel vezme ty, které nalezne, přetvoří je a použije je pro slávu svého vlastního jména. On použije materiál, který ostatní budou přehlížet a působí ve všech, kteří se Mu odevzdají. Potěší Ho, když bere zdánlivě beznadějný materiál, ten, který satan ponížil a skrze nějž on působil a učiní je poddanými své milosti. Raduje se, když je vysvobodí z utrpení a z hněvu, který dopadne na neposlušné. Učiní své děti svými nástroji k vykonání tohoto díla, a v jeho úspěchu, dokonce i v tomto životě, najdou drahocennou odměnu. RC 256.6

Ale co je to ve srovnání s radostí, která se stane jejich údělem ve velikém dni konečného zjevení? – RH Jan. 5, 1905 RC 256.7

Věčná odměna je dalekosáhlá

„Ale když činíš hody, povolej chudých, chromých, kulhavých, slepých, a blahoslavený budeš. Neboť nemají, odkud by odplatili tobě, ale budeš odplaceno při vzkříšení spravedlivých.“ (L 14,13.14) RC 257.1

To je odměna Kristových pracovníků vejít do Jeho radosti (Mt 25,21.23). Ta radost, na kterou sám Kristus čeká s horlivou touhou, je představena v Jeho prosbě k Jeho Otci: *„Chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já.“ (J 17,24) RC 257.2*

Andělé čekali na to, aby uvítali Ježíše, když vystoupil na nebesa po svém zmrtvýchvstání. Nebeské zástupy toužily znovu uvítat svého milovaného Velitele, když se k nim vracel ze žaláře smrti. Dychtivě se tlačili kolem Něho, když vstupoval nebeskými branami. Ale On jim pokynul nazpět. Jeho srdce bylo s osamělou, zarmoucenou skupinou učedníků, které zanechal na Olivetské hoře. On je stále se svými bojujícími dětmi na zemi, které musí stále ještě svádět boj se zhoubcem. *„Otče,“ On říká, „chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já.“ (J 17,24) RC 257.3*

Kristovi vykoupení lidé jsou Jeho drahokamy, Jeho drahocenný a zvláštní poklad. *„Oni budou jako kameny koruny“ – „bohatství slávy jeho dědictví ve svatých.“ (Za 9,16 – KJV; Ef 1,18) V nich „užří užitek z práce duše své, jímž nasycen bude (a bude spokojen)“ (Iz 53,11). RC 257.4*

A nebudou se snad Jeho pracovníci radovat, když také spatří výsledky své práce? ... RC 257.5

Každé puzení Ducha svatého vedoucí lidi k dobrotě a k Bohu je zaznamenáno v nebeských knihách a v Božím dni bude každému, kdo se odevzdal jako nástroj působení Ducha svatého, dovoleno spatřit, co ve svém životě vykonal. RC 257.6

Bude to podivuhodné zjevení, když oblasti svatého vlivu, se svými nádhernými výsledky, jsou představeny pohledu. Jakou vděčnost projeví duše, které se setkají s námi v nebeských dvorech, když si uvědomí soucitný, laskavý zájem, jaký jsme měli o jejich spasení! Veškerá chvála, čest a sláva bude odevzdána Bohu a Beránkovi za naše vykoupení; ale to neubere z Boží slávy projevit vděčnost za pomoc, kterou On použil při záchraně duší jdoucích na zahynutí. RC 257.7

Vykoupení se setkají a poznají ty, jejichž pozornost obrátili k vyvýšenému Spasiteli. Jaký požehnaný rozhovor budou vést s těmito dušemi! „Byl jsem hříšník,“ řekne... „a ty jsi přišel ke mně, a obrátil jsi mou pozornost na drahocenného Spasitele jako moji jedinou naději. A já jsem uvěřil v Něho.“ ... Jaká radost tam bude, když se tito vykoupení setkají a pozdraví s těmi, kteří byli předmětem jejich zájmu! – RH Jan. 5, 1905 RC 257.8

Bud'te připraveni na Kristův příchod

„Očekávající té blahoslavené naděje a příští slávy velikého Boha a Spasitele našeho Jezukrista, kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků.“ (Tt 2,13.14) RC 258.1

Toto místo Písma Svatého nás učí velmi odlišné lekci než je ta, která je představena ve slovech mnohých, kteří tvrdí, že věří evangeliu. Jsme nabádáni, abychom žili střizlivě, spravedlivě a zbožně v tomto nynějším světě a očekávali slavný příchod velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. Někteří činí námitky proti mé práci, protože já učím, že je to naší povinností očekávat Kristův osobní příchod na nebeských oblacích. Oni řekli: „Myslíte si, že den Páně byl pravdou, když jsme slyšeli mluvit paní Whiteovou s ohledem na Kristův příchod; a ona kázala o tomto stejném předmětu za posledních čtyřicet let, a Pán přesto ještě nepřišel?“ RC 258.2

Ta stejná námitka mohla být vnesena proti slovům samotného Krista. Pán Ježíš řekl ústy svého milovaného učedníka: „*Hle, přijdu rychle,*“ a Jan odpovídá: „*Amen, přijď, Pane Ježíši!*“ (Zj 22,20) Ježíš mluvil tato slova jako slova výstrahy a povzbuzení k Jeho lidu; a proč bychom jim neměli věnovat pozornost? Pán řekl, že ti jsou věrní, kteří budou nalezeni bdící a čekající na Něho. To byl nevěrný služebník, který řekl: „*Prodlévá pán můj přijíti*“ a začal bít své spoluslužebníky a jíst a pít s opilci (Mt 24,48.49). RC 258.3

Přesný čas Kristova druhého příchodu není zjeven. Ježíš řekl: Nikdo nezná den ani hodinu. Ale On také předpověděl znamení svého příchodu a řekl: „*Tak i vy, až uvidíte toto všechno, vězte, že je blízko, že už je ve dveřích.*“ (Mt 24,33) On jim řekl, kdy by se znamení Jeho příchodu měla objevit: „*Když se toto začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, protože se přibližuje vaše vykoupení.*“ (L 21,28) A s ohledem na tyto věci apoštol napsal: „*Vy, bratři, však nejste ve tmě, aby vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste synové světla a synové dne.*“ (1 Tm 5,4.5) Protože neznáme hodinu Kristova příchodu, musíme žít střizlivě a zbožně na tomto světě, „*očekávající té blahoslavené naděje a slavného příchodu velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.*“ ... RC 258.4

Jeho lid si musí uchovat svůj zvláštní charakter jako Jeho představitel. Je zde práce, kterou musí každý z nich vykonat. Bohatí by měli přinést své prostředky, vážení svůj vliv, učení svou moudrost, chudí svou ctnost, pokud jen chtějí být účinnými Božími spolupracovníky. Musí přivést sebe do pravého spojení s Bohem, aby mohli odrážet světlo Boží slávy, která září ve tváři Ježíše Krista (2 K 4,6). ... Musí varovat lidi před přicházejícími soudy. Musí představovat Krista lidem. – ST June 24, 1889 RC 258.5

Rost'me v Krista

„Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky, a když jest mi po pravici, nikoli se nepohnu.“ (Ž 16,8) RC 259.1

Mnozí si myslí, že část práce musí vykonat sami. Spoléhají na Krista, že jim odpustí hříchy, pokoušejí se však žít správně vlastním úsilím. Každý takový pokus musí ztroskotat. Ježíš praví: *„Beze mne nemůžete nic učinit.“* Naš růst v milosti, naše radost, naše užitečnost – to vše zcela závisí na našem spojení s Kristem. Porosteme v milosti, budeme-li ve styku s Ním každý den, každou hodinu, budeme-li v Něm přebývat. ... RC 259.2

Odevzdal jsi se Bohu, abys byl celý Jeho, abys Mu sloužil a byl Ho poslušen, a přijal jsi Krista za svého Spasitele. Nemohl jsi dosáhnout odpuštění svých hříchů sám ani si přetvořit srdce. Když jsi se však odevzdal Bohu, uvěřil jsi, že toto vše pro tebe učiní Bůh pro Kristovy zásluhy. Vírou jsi se stal Kristovým vlastnictvím a vírou v Něm porosteš – tím, že budeš dávat a že budeš přijímat. Musíš dát vše – své srdce, svou vůli, svou službu, musíš se dát Bohu celý, chceš-li být poslušen všech Jeho přikázání; a musíš také všechno přijmout – Krista jako plnost požehnání, aby přebýval v tvém srdci, byl tvou silou, tvou spravedlností, tvým věčným pomocníkem – aby ti dal sílu k poslušnosti. RC 259.3

Zasvěť se Bohu hned ráno, to ať je tvá první činnost. Modli se: „Přijmi mě, Pane, celého jako své vlastnictví. Kladu všechny své plány k Tvým nohám. Použij mne dnes ve své službě. Zůstaň ve mně a dej, abych celé své dílo dokonal v tobě.“ Tak se modli každodenně. Každé ráno se posvěť Bohu pro nadcházející den. Předlož Mu všechny své plány, aby svou prozřetelností určil, které se mají uskutečnit a které nikoli. Tak vkládej každý den svůj život do rukou Božích a tvůj život se bude stále více a více utvářet podle života Kristova. RC 259.4

Život v Kristu je život vyrovnaný. Nemusí v něm být nějaké citové vzrušení, ale má v něm být trvalá pokojná důvěra. Naději nevkládáš v sebe, nýbrž v Krista. Tvá slabost se spojuje s Jeho silou, tvá nevědomost s Jeho moudrostí, tvá křehkost s Jeho vytrvalostí a silou. Nesmíš se proto dívat na sebe, nesmíš myslet na sebe, nýbrž se musíš dívat na Krista. Přemýšlej o Jeho lásce, o kráse a dokonalosti Jeho povahy. Kristus v sebezapření, Kristus v pokoře, Kristus v čistotě a svatosti, Kristus ve své nevýslovné lásce – to jsou náměty pro rozjímání. Jen tehdy, miluješ-li Krista, máš-li Ho za příklad, spoléháš-li plně na Něho, jen tehdy se měníš k Jeho podobě. – SC 69-71 RC 259.5

Naše dostatečnost je pouze v Kristu

„Ale ode mne odstup to, ať abych se v čem chlubil, jediné v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.“ (Ga 6,14) RC 260.1

Každý hříšník, který činí pokání, se má vírou vzdát falešné sebedůvěry a uchopit se nekonečné moci. RC 260.2

Okázalé formální náboženství nemůže nahradit prostou víru a úplné odevzdání se Bohu. Nikdo se nemůže vlastní silou zbavit sobectví. Můžeme pouze svolit, aby toto dílo v nás vykonal Kristus. Pak se budeme modlit: „Zachraň mne, Pane, i přes moje slabosti a sobectví. Vezmi si mé srdce, já ti je nedokážu odevzdat. Patří tobě. Očisti je a udržuj je v čistotě, protože já to nedovedu. Formuj mě, přetvoř mě, povznes mě do čistého prostředí, aby mým nitrem mohl protékat proud tvé lásky.“ RC 260.3

Nestačí, že vlastní já bylo odevzdáno jenom na počátku křesťanského života. To se musí obnovovat při každém dalším kroku, vedoucím k nebesům. Všechny naše dobré skutky prýští ze síly, jež je mimo nás. Proto musí srdce stále toužit po Bohu, před Ním se pokořovat a činit opravdové, ze srdce přicházející vyznání hříchů. Bezpečně můžeme kráčet pouze tehdy, když budeme neustále zapírat naše já a když budeme neustále záviset na Kristu. RC 260.4

Čím blíže přicházíme ke Kristu a čím jasněji poznáváme čistotu jeho povahy, tím plněji chápeme závažnost hříchu a tím méně budeme chtít vyvyšovat sami sebe. Lidé, které Pán Bůh považuje za svaté, se nevychloubají vlastní dobrotou. Apoštol Petr se stal věrným služebníkem Ježíše Krista. Pán jej poctil velkým poznáním pravdy a velkou duchovní mocí. Aktivně se podílel na budování křesťanské církve. Nikdy však nezapomněl na hrozný zážitek svého pokoření. Bůh mu odpustil jeho hřích, Petr však věděl, že povahový nedostatek, který zapříčinil jeho pád, mohla odstranit pouze milost Ježíše Krista. Nenacházel v sobě nic, čím by se mohl chlubit. RC 260.5

Nikdo z apoštolů a proroků netvrdil, že je bez hříchu. Lidé, kteří žili v nejtěsnějším přátelství s Bohem, kteří by raději obětovali život, než aby se vědomě dopouštěli hříchu, lidé, kterým Bůh svěřil velké poznání pravdy a velkou duchovní moc, vyznávali, že jsou hříšní. Nedůvěřovali sobě, netvrdili, že jsou spravedliví, ale plně spoléhali na spravedlnost Ježíše Krista. Stejně jedná každý, kdo přijal Krista. RC 260.6

Každým pokrokem v křesťanském životě se prohlubuje také naše pokání. ... Pak už nikdy nebudeme chválit sami sebe. Pochopíme, že dostatečné úrovně můžeme dosáhnout jen v Kristu (2 K 3,5). – COL 159-161 RC 260.7

Největší v království

„Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátko toto, tenť jest větší v království nebeském.“ (Mt 18,4)
RC 261.1

Učedníci se právě přeli o to, kdo bude největší v nebeském království. Nemohli se dohodnout. První požadoval poctu pro sebe; další zase pro sebe. Žádný z učedníků nebyl ve správném rozpoložení, aby pochopil význam nadcházejících událostí, nebo ocenit slavnostní ráz této chvíle. Nebyli připraveni účastnit se velikonoční večeře. RC 261.2

Kristus na ně smutně pohlédl. Věděl, že je čekají zkoušky a Jeho velké srdce lásky jim vyšlo vstříc v něžné lítosti a soucitu. Jako projev své lásky vůči nim, *„vzal zástěru a přepásal se. Potom nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a vytírat je zástěrou, kterou byl přepásán“ (J 13,4.5).* Pro všechny to bylo velké pokárání. ... RC 261.3

„Když jim tedy umyl nohy, vzal si plášť, posadil se opět za stůl a řekl jim: Chápete, co jsem vám učinil? Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem a říkáte to dobře, neboť jím jsem. Jestliže jsem tedy já, Pán a Mistr, umyl nohy vám, i vy máte mýt nohy jeden druhému. Dal jsem vám totiž příklad, abyste se i vy chovali, jako jsem se já zachoval k vám.“ (J 13,12-15) ... RC 261.4

Tento obřad pokory nás učí působivé lekci. Kristus nám ukázal nezbytnou potřebu chodit pokorně před Bohem, a pochopit to, co On učinil pro nás obětováním svého Syna. Kristus věděl, že Jeho učedníci nikdy nezapomenou na lekci pokory, kterou jim dal při poslední Večeři. Tím, že vzal na sebe nejponíženejší podobu služebníka, udělil dvanácti nejvážnější pokárání, jaké jim mohlo být dáno. RC 261.5

V osmnácté kapitole Matouše je zaznamenána další lekce pokory. Tyto lekce v Božím slově jsou dány k našemu napomenutí. Ti, kdo je opomenou přijmout, nebudou mít omluvy. RC 261.6

Učedníci přišli k Ježíši a říkali: *„Kdo je tedy v nebeském království největší?“* Ježíš k sobě zavolal malé dítě, postavil je uprostřed nich a řekl: *„Amen, říkám vám, že jestli se neobráteíte a nebudete jako malé děti, vůbec do nebeského království nevejdete. A proto kdokoli se poníží a bude jako toto malé dítě, ten je v nebeském království největší.“ (Mt 18,2-4)* RC 261.7

Mnozí si neuvědomují, že tím, že pokorně chodíme s Bohem, se sami stavíme do postavení, kde nás nepřítel nemůže zneužít. ... Jenom tehdy, když se podvolíme, jako mají být povolné děti, budeme vychováni a ukázněni, nás může Bůh použít ke své slávě. – Manuscript 102, 1904 RC 261.8

Vliv se může stát požehnáním pro tisíce

262.1 „*Víra vaše, kteráž jest v Boha, roznese se, takže již nepotřebí nám o tom nic mluvit.*“ (1 Te 1,8) *RC*

Kristův život svým dalekosáhlým vlivem spojil celou lidskou rodinu s Bohem. Bůh nás prostřednictvím Krista ovlivnil natolik, že už nemůžeme žít jen pro sebe. Jako jednotlivci jsme spojeni se členy velké Boží rodiny. Váží nás vzájemné povinnosti. Nikdo nemůže žít naprosto nezávisle na svých bližních, vzájemně se ovlivňujeme. Podle Božího plánu si má každý uvědomit, že má přispívat k dobru druhých a že má usilovat o jejich štěstí. *RC 262.2*

Každý člověk kolem sebe šíří určitou atmosféru, která je mu vlastní. Buď může být naplněna životodárnou silou víry, odvahou, nadějí a vůní lásky, nebo studenou a ponurou nespokojeností, sobectvím a otrávená smrtelnou nákazou pěstovaných hříchů. Atmosféra, která nás obklopuje, má vliv na každého, s nímž přicházíme do styku, ať si to uvědomujeme, nebo ne. *RC 262.3*

Této odpovědnosti nemůžeme uniknout. Naše slova, činy, oděv, chování, dokonce i výraz tváře působí svým vlivem. Na něm závisí, jaké budou výsledky, zda dobré či špatné. Dosah vlivu nemůže nikdo změřit. Každý podnět vyvolaný naším vlivem je jako zaseté semeno, které přinese svou žeň. Je článkem v dlouhém řetězu lidských událostí, o nichž nevíme, kam až mohou dosáhnout. Jestliže druhým pomůžeme svým příkladem v rozvoji dobrých zásad, povzbudíme je ke konání dobra. Oni budou působit na druhé podobným vlivem a ti zase na další. Vliv, který nevědomky působíme, se může stát požehnáním pro tisíce. *RC 262.4*

Hodí-li se oblázek do vody, utvoří se kolo a v něm druhé a pak další. Jejich počet roste a kruhy se zvětšují, až dosáhnou břehu. Podobně působí i náš vliv. Ovlivňuje druhé jako požehnání... (nebo jako kletba), aniž si to uvědomujeme a aniž tomu můžeme zabránit. ... *RC 262.5*

Tiché svědectví, pravý, nesobecký, zbožný život působí tichým a téměř neodolatelným vlivem. Jestliže ve svém životě ukazujeme povahu Ježíše Krista, spolupracujeme s Ním na záchraně lidí. To, že s Ním spolupracujeme, prozradí v našem životě pouze Jeho charakter. Čím šireji působí náš vliv, tím více dobra můžeme vykonat. – COL 339, 340 *RC 262.6*

Získání božské krásy tichosti

„Hledejte Hospodina všickni tiši země, kteříž soud jeho činíte; hledejte spravedlnosti, hledejte tichosti. Snad se ukryjete v den hněvu Hospodinova.“ (Sf 2,3) RC 263.1

Lidé, kteří cítí, že potřebují Krista, kteří se rmoutí nad hříchem a procházejí s Kristem školou utrpení, naučí se od božského Učitele také tichosti. ... RC 263.2

Kdyby lidé z doby Mojžíšovy slyšeli výrok inspirovaný Duchem svatým, že Mojžíš je nejtíšším člověkem na zemi, nepovažovali by to za žádnou přednost, ale vzbuzovalo by to v nich spíše útrpnost a pohrdání. Ježíš však označuje tichost jako jednu ze základních podmínek vstupu do svého království. V Jeho vlastním životě a v Jeho povaze se projevovala božská krása této vzácné vlastnosti. ... RC 263.3

Souhlasil s tím, že projde všemi životními zkušenostmi prostých lidí, že bude žít mezi lidmi ne jako král, který vyžaduje úctu, nýbrž jako ten, jehož posláním je sloužit jiným. V Jeho jednání nebylo ani stopy po náboženském fanatismu nebo chladné přísnosti. Přirozená podstata Vykupitele světa byla vyšší než andělská; a přesto se s Jeho božským majestátem pojily tichost a pokora, které k Němu přitahovaly všechny lidi. RC 263.4

Pán Ježíš *„sám sebe zmařil“*, v ničem, co konal, se neprojevovalo sobecké já. Všechno podřídil vůli svého Otce. Když se Jeho poslání na zemi chýlilo ke konci, mohl říci: *„Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal.“ (J 17,4) ... RC 263.5*

To, co ničí náš pokoj, je sebeláska. Pokud v nás ještě žije staré já, jsme stále na stráži bránit ho před pokořením a urážkou. Když jsme však zemřeli a náš život je skryt s Kristem v Bohu, nebude nás přehlížení a podceňování mrzet. Budeme hluší k urážkám a slepí k posměchu a ponižování. *„Láska je trpělivá, dobrotivá.“ (1 K 13,4) ... RC 263.6*

Štěstí pocházející z pozemských zdrojů je tak proměnlivé, jak jsou proměnlivé okolnosti, které je mohou vytvořit. Avšak Kristův pokoj je pokoj stálý a trvalý. Nezávisí na žádných životních okolnostech, na velikosti světského majetku nebo na počtu pozemských přátel. Kristus je pramen živé vody. Štěstí pocházející z Něho nikdy neselže. RC 263.7

Kristova tichost projevená v rodině přinese štěstí všem jejím členům; nevyvolává hádky, neodpovídá hněvivými slovy, nýbrž uklidňuje podráždění a šíří laskavost, kterou pocítují všichni členové rodiny. Pěstováním tichosti se pozemská rodina stává součástí velké rodiny v nebesích. – MB 13-17 RC 263.8

Tichost ozdobuje duši

„Nebo zalíbilo se Hospodinu v lidu jeho; onť ozdobuje pokorné spasením.“ (Ž 149,4) RC 264.1

Nejvzácnějším ovocem posvěcení je dar tichosti. Když tato ctnost ovládne člověka zevnitř, ovlivní celé jeho jednání. Člověk stále očekává na Boha a svou vůli podřizuje Jeho vůli. S porozuměním přijímá každou nebeskou pravdu, a jeho vůle bez pochybování a reptání uznává každý Boží příkaz. Pravá tichost obměkčuje a podmaňuje srdce, mysl uschopňuje pro zvěst Božího Slova. Myšlenky usměrňuje tak, aby poslouchaly Ježíše Krista. Otvírá srdce Božímu Slovu, jak mu bylo otevřené srdce Lydie. I nás přivádí spolu s Marií jako učedníky, k Ježíšovým nohám. *„Působí to, aby tiší chodili v soudu, a vyučuje tiché cestě své.“ (Ž 25,9) RC 264.2*

Jazyk tichých lidí se nikdy nevychloubá. Ti prosí jako malý Samuel: *„Mluv, Hospodine, nebo slyší služebník tvůj.“ (1 S 3,9) ... RC 264.3*

V Kristově škole je tichost jedním z významných plodů Ducha. Je to dar pocházející od Ducha svatého jako posvětitel a kdo ho má, dokáže vždy ovládnout prchlivou a prudkou povahu. Když lidé od přirozenosti mrzutí a unáhlení přijmou dar tichosti, vynaloží veškeré úsilí, aby si podmanili svoji nešťastnou povahu. Dennodenně se budou lépe ovládat, dokud nebude přemoženo všechno odporné, co se nepodobá Ježíši. Napodobují nebeský Vzor a ochotně uposlechnou inspirované napomenutí: *„Každý člověk at' je rychlý k slyšení, ale zpozdlý k mluvení, zpozdlý k hněvu.“ (Jk 1,19) ... RC 264.4*

Tichost je vnitřní ozdoba, kterou si Bůh vysoce cení. Apoštol jí připisuje větší hodnotu, než jakou má zlato, perly a drahá roucha (1 Tm 2,9). Zatímco vnější ozdoby okrašlují jen smrtelné tělo, ozdoba pokory zdobí duši a smrtelného člověka spojuje s věčným Bohem. V této ozdobě má Bůh zálibu. Ten, kdo ozdobil nebesa světelnými tělesy, skrze svého Ducha zaslíbil, že *„pokorné ozdobí spasením“ (Ž 149,4)*. Nebesští andělé pokládají za nejlépe ozdobené ty, kteří si *„oblékli Pána Ježíše Krista“ (Ga 3,27)* a krácejí s Ním v tichosti a pokoře ducha. *RC 264.5*

Křesťan má před sebou výšiny. Smí dosahovat stále vyšší cíle. – SL 14-16 *RC 264.6*

Nepomíjející klenot

„Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v spleť vlasů, a províjení jich zlatem, anebo v odívání plášťů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýžto před obličejem Božím velmi drahý jest.“ (1 Pt 3,3.4) RC 265.1

Mezitím jsem měla u bratří Harisových rozhovor se sestrou, která nosila zlato, a přesto tvrdila, že očekává Kristův příchod. Mluvili jsme o jasném stanovisku Písma proti nošení zlata. Ale ona poukázala na tu skutečnost, kde Šalomoun dal příkaz vyzdobit chrám a na prohlášení, že ulice Božího města budou z ryzího zlata. Ona řekla, že jestliže můžeme zdokonalit svůj zevnějšek nošením zlata, abychom měli ve světě vliv, tak je to správné. RC 265.2

Odpověděla jsem jí na to, že jsme ubozí padlí smrtelníci, a místo, abychom zdobili tato těla, přestože Šalomounův chrám byl nádherně vyzdoben, měli bychom pamatovat na náš padlý stav a že to stálo utrpení a smrt Syna Božího, aby nás vykoupil. Tato myšlenka by nás měla přimět k tomu, abychom se pokorili. RC 265.3

Ježíš je náš vzor. Kdyby mohl být ušetřen svého ponížení a utrpení, a zvolání: „Chce-li kdo přijít za mnou, nechť si působí potěšení a užívá světa a stane se mým učedníkem,“ velké množství lidí by uvěřilo v Něho a následovalo by Ho. Ale Ježíš nepřichází k nám nijak jinak než jako Ten tichý a ukřižovaný Spasitel. Jestliže chceme být s Ním v nebi, musíme Mu být podobnými už zde na zemi. Svět se bude dožadovat svého vlastnictví; a každý, kdo chce zvítězit, bude muset opustit to, co náleží světu. – LS 113, 114 RC 265.4

Až se jednoho dne účty všech lidí uzavřou, budete si uvědomovat... že jste hledaly vnější krásu člověka a na vnitřní krásu duše jste téměř vůbec nedbaly? RC 265.5

Nemají naše sestry dost horlivosti a mravní odvahy, aby se bez výmluvy řídily příkazem Bible? Apoštol dal v této věci ty nejjasnější směrnice: *„Chtěl bych, ... aby se ženy zdobily upraveným oděvem, s cudností a rozvahou, ne zaplétáním vlasů, zlatem, perlami nebo drahým rouchem, ale dobrými skutky.“* (1 Tm 2,9-10) – 4T 630 RC 265.6

Láska k módě a zábavám maří štěstí tisíců... S naším vyznáním víry se shoduje jednoduchost v oblékání bez vnější okázalosti, a jakýchkoliv drahokamů a ozdob. – 3T 366 RC 265.7

Vnitřní ozdoba skromného a tichého ducha má nezměrnou cenu (1 Pt 3,4). V životě pravého křesťana je vnější ozdoba vždy v souladu s vnitřním pokojem a svatostí. ... Je správné milovat krásu a přát si ji; Bůh však na nás chce, abychom především milovali a hledali nejvyšší krásu, jež je nepomíjející. – AA 523 RC 265.8

Zmírňujte bídu světa

„Ale skládejte sobě poklady v nebi... Nebo kdežť jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.“ (Mt 6,20.21)
RC 266.1

Kde je jejich poklad, tam bude i jejich srdce. Ti, kteří vlastní Hospodinovy hřivny peněžních prostředků, mají velkou zodpovědnost. Nemají investovat peníze pouze pro uspokojení sobeckých přání, protože všechno, co je utraceno tímto způsobem, je právě tak odváděno z pokladnice Páně. Skrze svrchovanou Boží dobrotu, Duch svatý působí skrze lidský nástroj a pudí ho, aby vložil menší nebo větší vklad do Boží věci, a aby tím přispěl k Boží slávě. RC 266.2

Kdykoli zamýšlíte použít Hospodinovy peníze pro své vlastní sobecké uspokojení, pamatujte si, že je tam mnoho takových, kteří se nacházejí ve velké chudobě, kteří si nemohou koupit ani jídlo, ani oděv, a přece jsou také Božím dědictvím. Máme konat dobro všem lidem, a zvláště těm, kteří patří do rodiny víry (Ga 6,10). Jestliže ti, kdo mají hojné prostředky, budou Božími nástroji v rozdělování pravdy, budou své poklady používat moudře, tak, aby žádný z rodiny víry nemusel odcházet hladový nebo nahý. RC 266.3

Důvod, proč je v našem světě taková nesmírná bída, je v tom, že ti, kterým byly svěřeny peníze, je vydávají na uspokojení neposvěcených přání a tužeb, kupováním zbytečných ozdob ze zlata a drahokamů, a obstaráváním módních ozdobných předmětů. Ale ve stejnou dobu ti, kteří byli vykoupeni krví Kristovou, umírají hladem a jejich volání proniká k uším Hospodina zástupů (Jk 5,4). ... Všude, kam se dostane pravda, ti, kteří jsou Božími spolupracovníky, mají práci, kterou je třeba vykonat. ... RC 266.4

Musí být vykonána horlivá práce nejenom několika málo kazateli, ale všemi členy církve. Pán Bůh nebes vyzývá lidi, aby odstranili své modly, odložili každé marnivé přání, nehověli ničemu, co slouží jednoduše k okázalosti a na odiv a učili se šetrnosti při nakupování oděvů a nábytku. Nevydejte ani jeden dolar z Božích peněz na kupování zbytečných předmětů. Vaše peníze znamenají spasení duší. Nechť tedy nejsou utraceny za klenoty, za zlato nebo drahokamy. RC 266.5

Duše, za které Kristus zemřel, hynou ve svých hříších, a my jsme neustále omezováni nedostatkem prostředků, kterými by mohla pokročit Boží věc. Nechcete mít raději drahokamy v koruně, kterou Ježíš vloží na vaši hlavu, než vynaložit své peníze na drahokamy, abyste uspokojili svou představivost zde na tomto světě? ... Každá koruna je potřebná, každý haléř může být použit a investován takovým způsobem, aby vám přinesl nehynoucí poklad. – Letter 90, 1895 RC 266.6

Zvolte si roucho utkané na nebeském stavu

„Budout' se procházeti se mnou v bílém rouše; nebo jsou hodni.“ (Zj 3,4) RC 267.1

Ved'te mladé lidi k tomu, aby pochopili, že jednoduchost v odívání i v jídle je nezbytným předpokladem pro dosažení vyšší úrovně myšlení. Ved'te je tak, aby chápali, že je hodně toho, co je třeba se naučit a vykonat a aby využili vzácné dny mladosti pro přípravu životního díla. Pomozte jim, aby viděli, jaké poklady se nacházejí v Božím Slově, v knize přírody a v životních příbězích ušlechtilých lidí. *RC 267.2*

Obraťte jejich myšlenky k trpícím lidem, kterým mohou přinést úlevu. Poukažte jim, že každý peníz utracený na vnější nádhru je olupuje o prostředky k nasycení hladových, odívání nahých a potěšení zarmoucených. *RC 267.3*

Nemohou si dovolit promarnit vzácné životní příležitosti, zastavit rozvoj své mysli, zničit si zdraví a mařit své štěstí kvůli požadavkům doby, které nepřinášejí ani poznání, ani útěchu, ani žádný pravý půvab. *RC 267.4*

Mladí lidé by si měli zároveň osvojit naučení z přírody: *„Sám všechno činí ušlechtilé časem svým.“* (Kaz 3,11) Je naší výsadou, že můžeme uctívat svého Stvořitele oblečením i vším, co máme. On si přeje, aby naše náš oděv byl nejen pěkný a zdravý, nýbrž i praktický a slušný. *RC 267.5*

Charakter člověka je posuzován podle způsobu jeho odívání. Jemný a vytříbený vkus se projeví ve volbě jednoduchého a vhodného oděvu. Když se střízlivá jednoduchost v odívání spojí se skromností vystupování, obklopí mladou ženu atmosféra posvátné zdrženlivosti, která jí poslouží jako štít proti tisícovým nebezpečím. *RC 267.6*

Ukažme dívkám, že umění vhodně se oblékat zahrnuje v sobě i schopnost zhotovit si svůj vlastní oděv. ... Bude to dobrá příležitost k tomu, aby se stala užitečnou a nezávislou – příležitost, kterou si nemůže nechat uniknout. ... *RC 267.7*

Ved'me děti a mladé lidi k tomu, aby si zvolili královské roucho utkané na nebeském stavu – *„kment čistý a skvoucí“* (Zj 19,8), kterým budou oděni všichni svatí země. Toto roucho, Kristův vlastní neposkvrněný charakter, je zdarma nabízen každému člověku. Kdo ho přijme, přijme ho už zde a zde si ho i obleče. *RC 267.8*

Naučme děti, že toto nádherné roucho Boží povahy oblékají pokaždé, otevírají-li svoji mysl čistým a láskyplným myšlenkám a konají-li laskavé a užitečné skutky. Tento oděv je učiní krásnými a milovanými už zde, a potom bude jejich oprávněním ke vstupu do paláce Krále. Jeho zaslíbení zní: *„Budou se se mnou procházet v bílém rouchu, neboť jsou toho hodni.“* (Zj 3,4) – Ed 248, 249 *RC 267.9*

Halěr vdovy posouzený pohnutkou

„I řekl: Vpravdě pravím vám, že vdova tato chudá více uvrhla nežli všickni jiní.“ (L 21,3) RC 268.1

Chudá vdova, která vhodila dva halěře do pokladnice Páně, projevila lásku, víru a dobročinnost. Dala všechno, co měla, svěřila do Boží péče svou nejistou budoucnost. Její malý dar byl prohlášen naším Spasitelem za největší, jež byl toho dne vhozen do pokladnice. Jeho hodnota se měří ne cenou mince, ale čistotou pohnutky, která ji k tomu pudila. RC 268.2

Boží požehnání, jež spočinulo na této upřímné oběti, ho učinilo zdrojem velkých výsledků. Halěr této vdovy je jako malý potok tekoucí dolů skrze věky, rozšiřující a prohlubující svůj tok a přispívající tisíci naučeními k rozšíření pravdy a pomoci potřebným. RC 268.3

Vliv tohoto malého daru sehrál svou roli a působil na tisíce srdcí v každém věku a v každé zemi. Následkem toho, nesčíslné dary plynuly do pokladnice Páně od štědré, sebeodříkavé chudiny. A znovu, její příklad podnítil k dobrým skutkům tisíce pokoj milující, sobecké a pochybovačné lidi a jejich dary také plynuly, aby zvětšily hodnotu její oběti. RC 268.4

Štědrost je povinnost, jež by v žádném případě neměla být zanedbávána; ale nechť si bohatí nebo chudí ani na chvíli nemyslí, že jejich oběti přinesené Bohu mohou odčinit jejich nedostatky křesťanského charakteru. Velký apoštol říká: *„A kdybych všechn svůj majetek vynaložil na nasycení chudých a kdybych vydal své tělo ke spálení, ale neměl bych lásku, nic mi to neprospěje.“ (1 K 13,3) RC 268.5*

Znovu představuje ovoce pravé lásky: *„Láska je trpělivá, je dobrotivá, láska nezávidí, láska se nechloubá ani nenadýmá; nechová se nepatříčně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nemyslí na nic zlého; neraduje se z nepravosti, ale raduje se s pravdou; všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží. Láska nikdy neselhává.“ (1 K 13,4-8) Chceme-li být přijati za Kristovy následovníky, musíme přinášet ovoce Jeho Ducha, protože sám náš Spasitel prohlašuje: „Po jejich ovoci je poznáte.“ (Mt 7,16) RC 268.6*

To, že Pán od nás vyžaduje dary a oběti, má v nás vypěstovat ducha laskavosti. On není závislý na lidech, aby svými prostředky podporovali Jeho věc. On říká skrze proroka: *„Nebo má jest všecka zvěř lesní, i dobytek na tisíci horách. Já znám všecko ptactvo po horách, a zvěř polní před sebou mám... nebo můj jest okršlek zemský i plnost jeho.“ (Ž 50,10-12) – ST Jan. 21, 1886 RC 268.7*

Použití bohatství pro Pána

„Statku přibývalo-li by, nepřikládejte srdce.“ (Ž 62,11) RC 269.1

Slyšte slova vašeho Vykupitele: „...Bohatství patří mě. Já jsem je vložil do vašich rukou, aby bylo moudře využito v mé službě, abyste pomáhali trpícím, vynaložili ho na zpřístupnění evangelia těm, kdo jsou v temnotě. Bohatství se nesmí stát vaší důvěrou, vaším bohem ani vaším spasitelem.“ *RC 269.2*

Prostředků ke konání dobra je mnoho a ony mají být otevřeny dokořán. Vaše stodoly jsou velké, přece až příliš velké. Jestli ony jsou přeplněny, místo, abyste postavili větší, pošlete svůj poklad před vámi do nebe. Je třeba nasytit vdovy, vzít sirotky pod ochranu vašeho domova a podělit se o vaše hojné zásoby; máte tam duše hynoucí po chlebu života; mají být podporovány misie, postaveny modlitebny. Jestliže Boží věc vyžaduje nejenom část vašeho zájmu, ale vás celých, máte Mu vrátit Jeho vlastnictví. On vás vyzývá, abyste nyní rozsévali, abyste mohli sklízet vaši úrodu s věčnou radostí. *RC 269.3*

Boží dary narůstají podle toho, jak jsou udělovány. Vidíme to znázorněné na příkladě chudé vdovy, kterou prorok Elizeus zázrakem zprostil dluhu. Ona měla pouze jednu nádobku oleje; ale prorok jí řekl, aby si vypůjčila nádoby od svých sousedů a olej vytékající z této jediné sklenice stále tek, dokud všechny nádoby nebyly naplněné. Přítok se zastavil, až když už nebyly přinášeny nádoby, které by ho mohly pojmut. Tak tomu bude i nyní. Tak dlouho, jak jsme jen nechali Boží dary plynout do prostředků dobra, Pán zásoboval tento proud. *RC 269.4*

Kristus říká svým synům a dcerám: *„Vy jste světlo světa.“* (Mt 5,14) Ale kdo vám dal světlo? Vy jste ho neměli v sobě od přirozenosti. Bůh je zdrojem světla; pravda zářila do našich srdcí, aby se odrážela v jiných. Pravá láska k Bohu vzbudí lásku k člověku. To je to, co potřebujeme – lásku, která je trpělivá, sebeobětavá, vytrvalá, rozumná a praktická. *RC 269.5*

Pán vám dal prostředky, které tím, že je budete správně používat, můžete rozvinout dobré a ušlechtilé rysy charakteru. ... *RC 269.6*

Pán přichází. Nemáte času nazbyt. Nesmíte jednat tak, jak jednali obyvatelé předpotopního světa – sadili a stavěli, jedli a pili, ženili se a vdávaly, stejně jako lhostejní a bezstarostní světáci. Ať nebeské knihy předloží jiný záznam než ten, který se nyní ukazuje. Pospěšte si a vykupujte čas; udělejte si měšce, které nestárnou, nehynoucí poklad v nebi (Ef 5,16; L 12,33). – ST Jan. 14, 1886 *RC 269.7*

Co učiní duch štědrosti

„Mnohý rozdává štědře, a však přibývá mu více. ... Člověk štědrý bývá bohatší, a kdož svlažuje, také sám bude zavlažen.“ (Př 11,24.25) RC 270.1

Mnozí litovali izraelské zástupy, že musely kromě dobrovolných obětí výročních přinášet pravidelné oběti. Vševedoucí Bůh nejlépe věděl, jaký dobročinný systém bude odpovídat Jeho prozřetelnosti a poučil o něm svůj lid. Stále a znovu se potvrdilo, že devět desetin znamená pro ně víc, než deset desetin. Ti, kdo mysleli na sobecké hromadění toho, co patří Bohu, anebo mu chtěli přinést jen podřadnou oběť, chromé, slepé nebo nemocné zvíře – jistě poškodili jen sami sebe. RC 270.2

Prozřetelnost, ač neviditelná, vždy pozoruje lidské činy. Boží ruka může žehnat i ukřacovat, a často se zdá, že bere jednomu a pomáhá druhému. To všechno je zkouškou a prověřením lidí, aby se zjevily zámyšly jejich srdce. Pán dovoluje, aby neštěstí stihlo jednoho bratra, kdežto jinému žehná, aby se přesvědčil, zda ti, jimž požehná, mají na zřeteli Jeho bázeň a plní svou povinnost, jíž jim uložil ve svém Slově, aby milovali své bližní jako sebe sama a z lásky k dobru pomáhali chudšímu bratru. Šlechtné a dobročinné skutky Bůh určil, aby se v lidských srdcích zachovala něha a soucit, a aby se v nich podnítil zájem a láska jednoho k druhému v napodobení Mistra, který se pro nás stal chudým, abychom my mohli Jeho chudobou zbohatnout (2 K 8,9). Zákon desátek spočívá na trvalé zásadě a má být pro člověka požehnaním. RC 270.3

Systém dobročinnosti byl ustanoven k tomu, aby zabránil velikému zlu – žádostivosti. – 3T 546, 547 RC 270.4

Malé pramínky dobročinnosti by měly stále plynout do pokladnice. Boží prozřetelnost je daleko vpředu a pohybuje se dopředu mnohem rychleji než naše štědrost. – WM 268 RC 270.5

Když se Kristova milost projeví ve slovech a skutcích věřících, světlo bude svítit na ty, kteří jsou v temnotě; protože když rty mluví k Boží chvále, ruka bude natažená v dobročinnosti k pomoci hynoucím. RC 270.6

Čteme, že když o letnicích sestoupil na učedníky Duch svatý, nikdo nepovažoval to, co měl, za vlastní. Všechno, co vlastnili, mělo sloužit pro pokrok úžasné reformace. Tisíce se obrátily v jednom dni. Když ten stejný Duch sestoupí na dnešní věřící a oni se stejnou štědrostí odevzdají Bohu svůj majetek, tehdy bude vykonáno širošířé a dalekosáhlé dílo. – WM 271 RC 270.7

Být čestným a poctivým jako Daniel

„Sprostnost upřímych vodí je, převrácenost pak přestupníků zatracuje je.“ (Př 11,3) RC 271.1

Danielův příběh, vyličený velmi krátce prorockým perem, je pro nás poučením. Zjevuje skutečnost, že obchodník nemusí být nutně drsným politikem. Může být člověkem, který se nechá na každém kroku poučit Bohem. Daniel, i když byl prvním ministrem babylonského království, byl Božím prorokem, který přijímal světlo nebeského vnuknutí. ... RC 271.2

Zvláště jsou potřební obchodníci, ne bezbožní obchodníci, ale ti, kteří budou vetkávat velké, vznešené zásady pravdy do všech svých obchodních jednání. Lidé, kteří mají způsobilost pro práci, musí cvičit a zdokonalovat své schopnosti nejdůkladnějším studiem a výcvikem. Ani jeden obchodník, který zastává nějaké postavení v práci, nesmí být nováčkem. Jestliže lidé v nějakém odvětví díla potřebují využít své příležitosti, aby se stali moudrými, schopnými obchodníky, to jsou ti, kteří využívali své schopnosti v díle budování Božího království v našem světě. RC 271.3

Naučením pro tuto dobu mohou všichni porozumět, ale ona jsou velmi slabě oceňována. V práci by se měla projevit větší důkladnost a více bdělého čekání, více pozorného bdění a modlení se a více ostražitosti práce v pohledu na události, jež se nyní odehrávají a které nabývají velkého významu, jak se přibližujeme konci pozemských dějin. Lidské nástroje musí dosáhnout dokonalosti, být dokonalými křesťany, doplnění v Ježíši Kristu (Ko 2,10). RC 271.4

Ti, kteří pracují v obchodních odvětvích, by měli vynakládat veškerou ostražitost proti bludu skrze špatné zásady nebo metody. Jejich záznam může být podobný záznamu Daniele na babylonském dvoře. Ve všech jeho obchodních jednáních, když byly podrobeny nejpřísnějšímu zkoumání, nebyla nalezena jediná položka, která by byla chybná. On je příkladem toho, čím může být každý obchodník. Ale srdce musí být obrácené a posvěcené. Pohnutky vůči Bohu musí být správné. Vnitřní lampa musí být zásobována olejem, který vytéká z věrných nebeských poslů přes zlaté trubice do zlatých nádob. Pak Hospodinovo oznámení nepřichází nikdy k člověku nadarmo. RC 271.5

Bůh nepřijme i ty nejnádhernější bohoslužby, jestliže vlastní „já“ není položeno na oltář jako živá, stravující oběť. Kořen musí být svatý, jinak zde nemůže být žádné dobré, zdravé ovoce, které jediné může Bůh přijmout. ... Zatímco světská ctižádost a světské projekty a největší plány a cíle lidí zaniknou jako tráva, *„ti, kteříž jiné vyučují, stkví se budou jako blesk oblohy, a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky“* (Da 12,3). – Special Testimonies 9:65, 66 RC 271.6

Přísná poctivost znakem křesťana

„Váhu celou a spravedlivou míti budeš, též míru celou a spravedlivou budeš míti, aby se prodlili dnové tvoji v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě.“ (Dt 25,15) RC 272.1

Křesťané se mají v každé životní jednotlivosti řídit zásadami přísné poctivosti. Toto nejsou zásady, které vládou světem; protože satan je zde pánem a vládou zde jeho zásady klamu a útisku. Ale křesťané slouží pod jiným pánem, a jejich skutky musí být konány v Bohu. Musí odložit veškerou touhu po sobeckém zisku. RC 272.2

Pro některé se odchýlení od dokonalé poctivosti v obchodním jednání může zdát jako malá věc, ale náš Spasitel na to tak nepohlíží. Jeho slova v tomto bodu jsou jasná a jednoznačná: *„Kdo je věrný v nejmenším, je věrný i ve velkém. A kdo je nepoctivý v nejmenším, je nepoctivý i ve velkém.“* (L 16,10) A člověk, který podvádí v malé věci, bude podvádět i ve větší věci, když k němu přijde pokušení. RC 272.3

Kristovi následovníci musí být stejně tak spojeni se světem v obchodních záležitostech. Ve své modlitbě za ně Spasitel říká: *„Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého.“* (J 17,15) RC 272.4

Křesťané mají kupovat a prodávat s vědomím, že na nich spočívá Boží oko. Nikdy nesmí použít nepoctivé váhy nebo nečestná závaží. ... Pravý křesťan má být v každé životní činnosti právě tím, co si přeje, aby si o něm mysleli ti, kteří ho obklopují. Má být veden věností a poctivostí. Nespekuluje; proto nic nezakrývá. Může být kritizován, může být zkoušen; ale i přes toto všechno jeho neochvějná bezúhonnost září jako ryzí zlato. On je přítel a podporovatel všech, kteří jsou s ním spojeni; a jeho spolubližní vkládají v něho důvěru, protože je hodný důvěry. RC 272.5

Použije dělníky, aby sklídili Jeho úrodu? Nezadrží jejich těžce vydělané peníze. Má prostředky, pro které nemá žádné okamžité využití? Zmírní nouzi svého méně šťastného bratra. Nesnaží se rozšiřovat svůj majetek využitím nepříznivých okolností svého bližního. Připouští pouze poctivou cenu na to, co prodává. Jsou-li nějaké vady na prodávaném zboží, upřímně to řekne kupujícímu, i kdyby se mohlo zdát, že takové jednání ohrozí jeho vlastní finanční zájmy. RC 272.6

Člověk nemusí mít příjemný zevnějšek; ale pokud má dobrou pověst díky čestnému a poctivému obchodnímu jednání, bude uznáván a ctěn. Člověk, který se pevně drží pravdy, si získá důvěru všech. Nejenom křesťané mu budou důvěřovat, ale i světáci budou nuceni uznat cenu jeho charakteru. – ST Feb. 19, 1902 RC 272.7

Živé kameny, zářící podivuhodným světlem

„K kterémužto přistupujíce, jakožto k kameni živému, od lidí zajisté zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému, i vy, jakožto kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní... vzácných Bohu skrze Jezukrista.“ (1 Pt 2,4.5) RC 273.1

Když Božím posvátným dílem budete očištěni od veškerých nánosů, které se po léta nahromadily, Boží jméno bude mezi vámi oslaveno. Když Duch svatý bude ovládat lidské nástroje, nebude tam žádná podvodná činnost, jež by byla provozována. Projeví se poctivost, věrnost a ochota, díky kterým by všichni měli porozumět metodám práce. Charaktery pracovníků budou složené s čistého, pevného materiálu. Poctivost v jednání bude patrna u všeho lidu zachovávajícího Boží přikázání. Každé vlákno tkaniva pochází od Pána a každý pracovník bude vkládat své vlákno do tkaniva, aby pomohl vytvořit vzor. Vzor vyjde z velkého stavu dokonalý ve svém provedení. RC 273.2

Před třemi tisíci lety David položil otázku: *„Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedle slova tvého.“* (Ž 119,9) Duše již nečistá musí být očištěna, zušlechtěna a posvěcena. Pak může být přineseno svědectví: „Bůh, který řekl, aby ze tmy zazářilo světlo, ten zazářil v našich srdcích, aby osvětlil poznání Boží slávy ve tváři Ježíše Krista (2 K 4,6).“ RC 273.3

Na tomto světě máme zářit dobrými skutky. Pán vyžaduje od svého lidu, který zachází se svatými věcmi, aby byl sám se svým Bohem, odrážel zásady nebes v každém obchodním jednání, odrážel světlo Božího charakteru, Boží lásky, tak jak ho odrážel Kristus. (Když upíráme svůj pohled) na Ježíše, celý náš život bude zářit tímto podivuhodným světlem. Každá naše část bude svítit; a pak ať se vydáme jakýmkoliv směrem, budeme toto světlo odrážet od nás na jiné. ... RC 273.4

Ovoce Ducha – co to je? Beznaděj, smutek, žal a slzy? Ne, ne; ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, střídmost (Ga 5,22). Tyto ctnosti budou viděny v každém kameni, který pomáhá vytvářet Boží chrám. Všechny kameny nejsou stejného rozměru nebo tvaru, ale každý kámen má své místo v chrámu. RC 273.5

V chrámu není ani jeden deformovaný kámen. Každý je dokonalý a v rozmanitosti je jednota, tvoří dokonalý celek. Jedno je jisté: každý kámen je živý kámen – kámen, který vyzařuje světlo. Nyní je čas na to, aby kameny dobyté z lomu světa byly přineseny do Boží dílny a byly tesány, osekávány a leštěny, aby mohly zářit. – Special Instruction Regarding Royalties 20, 21 RC 273.6

Poslušnost – plodem víry

„Protož nyní, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všechna země.“ (Ex 19,5) RC 274.1

Poslušnost – služba lásky a oddanost lásce – je pravým znamením učenictví. Písmo říká: *„Neboť to je láska k Bohu, abychom zachovávali jeho přikázání.“ „Kdo říká: Zním ho, a nezachovává jeho přikázání, je lhář a není v něm pravda.“ (1 J 5,3; 2,4)* Je to víra a jen víra, která nás místo osvobození od poslušnosti činí účastníky milosti Kristovy, která nám umožní být poslušnými. RC 274.2

Spasení nezískáme svou poslušností, protože spasení je bezplatný dar Boží, který přijímáme vírou. Poslušnost je plodem víry. *„A víte, že on se ukázal, aby sňal naše hříchy, a žádný hřích v něm není. A tak nikdo, kdo zůstává v něm, nehřeší.“ (1 J 3,5.6)* To je pravý zkušební kámen. Přebýváme-li v Kristu, přebývá-li v nás láska Boží, jsou naše city, naše myšlenky, naše úmysly a naše činy v souladu s vůlí Boží, jak je vyjádřena v přikázáních svatého zákona Božího. *„Synáčkové, ať vás nikdo nesvádí. Kdo působí spravedlnost, je spravedlivý, jako je spravedlivý on.“ (1 J 3,7)* Spravedlnost je vymezena svatým zákonem Božím, kde je vyjádřena v deseti přikázáních daných na Sinaji. RC 274.3

Domnělá víra v Krista, která tvrdí, že člověk byl zproštěn povinnosti poslouchat Boha, není vírou, ale opovržlivostí. *„Neboť jste spaseni milostí skrze víru,“* avšak *„tak také i víra, nemá-li skutky, je sama o sobě mrtvá.“ (Ef 2,8; Jk 2,17)* Ježíš pravil o sobě, než přišel na zem: *„Abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám; nebo zákon tvůj jest uprostřed vnitřností mých.“ (Ž 40,9)* A než vystoupil na nebe, řekl: *„... já jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.“ (J 15,10)* Písmo Svaté praví: *„A podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání.“ (1 J 2,3) ... RC 274.4*

Podmínka věčného života je dnes táž, jaká byla vždy – zůstala táž, jaká byla v ráji před pádem našich prvních rodičů. Je to naprostá poslušnost zákona Božího, dokonalá spravedlnost. Kdyby byl věčný život udělován za jiných podmínek, bylo by tím ohroženo blaho celého vesmíru. Otevřela by se cesta pro hřích, který by se stal se vši bídou a žalem nesmrtelným. ... RC 274.5

Čím více nás k Němu a k Slovu Božímu přitahuje pocit potřeby, tím plněji poznáme Kristovu povahu a tím dokonaleji budeme zrcadlit Jeho obraz. – SC 60-65 RC 274.6

Důvod pro odpuštění

„Vzdálen jest Hospodin od bezbožných, ale modlitbu spravedlivých vyslýchá.“ (Př 15,29) RC 275.1

My sami za všechno vdčíme Boží milosti. Božími dětmi se stáváme na základě milosti, která se projevila ve smlouvě mezi Bohem a člověkem. Milost projevená Spasitelem nám přinesla vykoupení, znovuzrození a povýšila nás na spoludědice Ježíše Krista. Seznamujme jiné lidi s touto milostí! RC 275.2

Varujme se všeho, co by bloudícího připravilo o odvahu. Netrpte ani náznaky farizejské tvrdosti, která by mohla vašeho bratra zranit. Nedovolte, aby ve vašem srdci nebo v mysli vznikl pocit opovržení. Nedopust'te, aby se ve vašem hlasu projevil byt' jen nádech výsměchu. Člověka můžete vést ke zkáze slovem, lhostejným postojem, projevem nedůvěry či podezíráním. Náš bližní potřebuje bratra, který má soucitné srdce našeho staršího Bratra, Pána Ježíše. Jen tak se můžeme dotknout jeho srdce. Dejte mu pocítit pevný stisk soucitné ruky a ať uslyší tiché vybidnutí: Modleme se! Bůh vám oběma dá prožít zkušenost. RC 275.3

Modlitba vás spojí s Bohem i oba navzájem. Když se modlíme, stojí nám Pán Ježíš po boku a dává slabému a bloudícímu novou sílu, aby přemohl svět, žádosti těla a nepřítelé spasení. Modlitba odvrací útoky satana. RC 275.4

Když člověk nehledí na nedokonalosti lidí, ale na Ježíše, jeho povaha se mění podle Božího vzoru. Kristův Duch působí na srdce a mění je ke svému obrazu. Všechno úsilí vynaložte na to, abyste vyvýšili Ježíše. Pohled'te zrakem víry na Beránka Božího, *„který snímá hříchy světa“* (J 1,29). Při tom však nezapomeňte, že *„ten, kdo odvrátí hříšníka od jeho bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množstvím hříchů“* (Jk 5,20). RC 275.5

„Jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.“ (Mt 6,15) Neochotu ke smíření nemůže nic ospravedlnit. Kdo je nemilosrdný k druhým, ukazuje, že sám nepřijal odpouštějící milost Boží. Boží odpuštění přitahuje srdce bloudícího k velkému srdci Věčné lásky. Boží soucit zaplavuje nitro hříšníka a šíří se na druhé lidi. Soucit a milosrdenství, které projevil Kristus ve svém drahém životě, se projeví také v životě lidí, kteří přijali Jeho milost. ... RC 275.6

Není nám odpuštěno proto, že odpouštíme, ale jak odpouštíme. Důvod pro každé odpuštění je v nezasloužené Boží lásce. Avšak ve způsobu, jakým jednáme s druhými, ukazujeme, zda jsme tuto lásku přijali. – COL 250, 251 RC 275.7

Povzbud'te ducha laskavosti

„Žádnému ať se nerouhají, nejsou svárliví, ale přívětiví, dokazující všelike tichosti ke všem lidem.“
(Tt 3,2) RC 276.1

Kolik užitečných a vážených služebníků v Božím díle získalo svoji výchovu právě uprostřed nejnižšího životního postavení a při svých jednoduchých povinnostech! Mojžíš byl sice budoucím vládcem Egypta, ale Bůh ho nemohl vzít z královského dvora a postavit ho do práce, kterou mu určil. Teprve potom, když se po čtyřiceti letech osvědčil jako věrný pastýř, byl povolán za vysvoboditele izraelského lidu. Gedeon byl povolán z humna, aby se stal nástrojem v rukou Božích k vysvobození izraelských vojsk. Elizeus musel opustit pluh, aby mohl splnit Boží výzvu. Amos byl rolníkem, oračem půdy, když mu Bůh svěřil poselství k zvěstování. RC 276.2

Všichni, kdo se stanou Kristovými spolupracovníky, mají k vykonání velmi mnoho těžké a nepříjemné práce. Jejich poučování by mělo být moudře volené a přizpůsobené vlastnostem jejich charakteru a práci, kterou soustavně konají. – GW 332-334 RC 276.3

Pán mi vícekrát, mnoha způsoby a v různých dobách ukázal, jak bychom měli opatrně jednat s mládeží – že to vyžaduje ten nejlepší úsudek, když jednáme s jejich myslí. Každý, kdo má co do činění s výchovou a vzděláním mládeže, musí žít velmi blízko velkého Učitele, musí si osvojit Jeho ducha a Jeho způsob práce. Mládeži musí být dána taková naučení, která ovlivní jejich charakter a další životní dílo. RC 276.4

Mladí lidé musí být poučeni, že Kristovo evangelium nestrpí třídní nesnášenlivost, že nedává prostor k nepřátelskému posuzování druhých, jež vede přímo k sebevyvyšování. Ježíšovo náboženství nikdy nesníží jejího příjemce, ani ho neučiní hrubým a bezcitným; ani ho neučiní nelaskavým v myšlenkách a pocitech vůči těm, za které Kristus zemřel. ... RC 276.5

Někteří se nacházejí v nebezpečí, že učiní vnější zdání nanejvýš důležitým, přeceňováním významu pouhého tradicionalismu. ... RC 276.6

Vše, co povzbuzuje nešlechetnou kritiku jako snahy k pozorování a vyzvedávání každé chyby nebo omylu, je nepravost. Tímto se živí nedůvěra a podezření, které jsou v rozporu s Kristovým charakterem a zhoubné pro mysl takto cvičenou. Ti, kdo provozují takové dílo, se postupně vzdalují pravému duchu křesťanství. RC 276.7

Nejdůležitější, trvalé vzdělání je to, které rozvíjí ušlechtilé vlastnosti, povzbuzuje ducha všeobecného přátelství a vede mládež k tomu, aby o nikom nepřemýšlela zle, aby nesprávně neposuzovala pohnutky a aby si špatně nevysvětlovala slova a činy. Čas věnovaný tomuto druhu poučení přinese ovoce pro věčný život. – GW 332-334 RC 276.8

Mějte stále před očima Krista

„Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.“ (Žd 12,2) RC 277.1

Jestliže je pěstováno podezírání, závist, žárlivost a zlé domněnky, ony zadrží Boží požehnání, protože Ježíš nemůže přebývat v srdci, kde jsou tyto věci pěstovány. Chrám duše musí být očištěn od veškeré poskvrny. ... RC 277.2

Kristus předpověděl nebezpečí všech těchto věcí, a těsně před tím, než dal svůj život za svět, se modlil k svému Otci, aby Jeho učedníci byli jedno s Kristem, tak jako On je jedno s Otcem. ... Nic nemůže více zarmoutit Božího Ducha, než spory mezi těmi, kteří slouží jako dělníci na Jeho vinici, protože ten stejný duch, jehož pěstují, je rozšířen mezi církvemi. Takové semeno, jakmile je jednou zaseto, je obtížné vykořenit. Vyžaduje to čas, práci a úzkost duše, napravit tyto věci, a uvést je do stavu souladu a pokoje. Celá nebesa pracují v zájmu jednoty církve, a vyznávající následovníci Kristovi pracují v nedorozumění s Bohem, protože nedbají Jeho pokynů, ale vnášejí rozdělení a sváry. ... RC 277.3

Ten, kdo běží závod, jistě přijde o své vítězství, pokud se stále bude dívat za sebe nebo ze strany na stranu, aby viděl, zda jeho druzi se dostávají dopředu. Musí běžet, aby získal korunu nesmrtelné slávy, pohledem na Ježíše, který je původcem a dokonavatelem jeho víry. RC 277.4

Toto dílo, jehož se účastníme, je vznešené, svaté a posvátné. Nemůžeme ani na chvíli odejít ze stráže. Koruna, koruna, nehynoucí koruna má být získána, bude dána tomu, kdo běží závod. Tak běžte, abyste ji mohli získat. ... Nehleďte na člověka. Vaše zodpovědnost je vůči Bohu a On ji udělí každému člověku podle toho, jaké bude jeho dílo. ... My spatřujeme a zachycujeme jasné paprsky v tváři Ježíše Krista. Obdržíme tolik, kolik můžeme snést. Necht' nás nezastaví spory kolem okolností, ale mějme stále před očima Krista. Proměňující mocí Ducha svatého se staneme podobnými k obrazu požehnaného Cíle, na který patříme. RC 277.5

Nereptejme a ani nekritizujme. ... Kristův obraz je vyryt do duše, která hledí na Ježíše a je odrážen zpět v duchu, slovy, ve věrné službě našim spolubližním. Kristova radost je v našich srdcích, a naše radost je plná (J 15,11). To je pravé náboženství. Nechejte nás ujistit se, abyste ho získali, a byli laskaví, zdvořilí, měli lásku v duši – ten druh lásky, která proudí dále a projevuje se v dobrých skutcích, které mají jako světlo zářit světu a které způsobují, že naše radost je plná. – Manuscript 26, 1889 RC 277.6

Ježíš chtěl náš pokoj

„Pokoj zůstavuji vám, pokoj můj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.“ (J 14,27) RC 278.1

Dříve než náš Pán prožil svůj smrtelný zápas na kříži, učinil svou poslední vůli. Nezanechal svým učedníkům žádné stříbro, či zlato nebo domy. Byl chudým člověkem, co se týká pozemských statků. Málokdo byl v Jeruzalémě tak chudý jako On. Ale zanechal svým učedníkům bohatší dar než nějaký pozemský panovník mohl udělit svým poddaným. *„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám,“ On říká, „ne jako svět dává, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (J 14,27) RC 278.2*

On jim zanechal pokoj, který byl Jeho vlastnictvím za Jeho života na zemi, který byl v Něm uprostřed chudoby, bičování a pronásledování, a který byl v Něm během Jeho smrtelného zápasu v Getsemane a na krutém kříži. *RC 278.3*

Spasitelův život na této zemi, i když žil uprostřed sporů a bojů, byl životem pokoje. A když Ho rozhněvání nepřátelé neustále pronásledovali, řekl: *„Ten, který mě poslal, je se mnou. Otec mě nenechal samotného, protože vždycky dělám, co se mu líbí.“ (J 8,29)* Žádná bouře satanského hněvu nemohla narušit klid tohoto dokonalého společenství s Bohem. A proto nám říká: *„Svůj pokoj vám dávám.“ (J 14,27) RC 278.4*

Ti, kteří vezmou Krista za slovo a odevzdají svou duši do Jeho péče, svůj život do Jeho vedení, naleznou pokoj a klid. Nic je na tomto světě nemůže učinit smutnými, když je Ježíš potěšuje svou přítomností. V dokonalém souladu se nachází dokonalý odpočinek. Pán praví: *„Člověka spoléhajícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá.“ (Iz 26,3) ... RC 278.5*

Zkušenost každého člověka svědčí o pravdivosti slov Písma: *„Bezbožní pak budou jako moře vzbouřené, když se spokojiti nemůže.“ (Iz 57,20) ...* Hřích zničil náš pokoj. ... Převládající žádosti srdce nemůže žádná lidská moc zvládnout. Jsme právě tak bezmocní jako byli učedníci bezmocní proti zuřící bouři. Avšak ten, jenž slovem utišil vlnobití v Galileji, má pro každou duši slova pokoje. Ti, kdo se obrátí k Ježíši s voláním: *„Pane, zachraň nás!“ (Mt 8,25)* najdou spásu, ať je bouře sebezběsilejší. Jeho milost, která usmíruje duši s Bohem, utišuje bouři lidských vášní a v Jeho lásce dojde srdce klidu. *„Proměňuje bouři v utišení, tak že umlkne vlnobití jejich... a tak přivodí je k břehu žádostivému.“ (Ž 107,29.30) ... RC 278.6*

Srdce, které je v souladu s Bohem, je účastníkem nebeského pokoje, a bude šířit svůj požehnaný vliv všude kolem. Duch pokoje spočine jako rosa na srdcích unavených a sužovaných světskými spory. – ST Dec. 27, 1905 *RC 278.7*

Kázeň připravuje mladé lidi pro vznešený úděl

„Když vejde moudrost v srdce tvé, a umění (poznání) duši tvé se zalíbí. Prozřetelnost ostříhati bude tebe, a opatrnost zachová tě.“ (Př 2,10.11) RC 279.1

I dnes, právě tak jako za dnů Izraele, by měl být každý mladý člověk poučen o povinnostech praktického života. Každý by měl získat znalosti některého řemesla, jež by ho v případě potřeby mohlo uživit. To má význam nejen pro zabezpečení v případě životních nesnází, ale i pro rozvoj tělesných, duševních a mravních sil člověka. I při naprosté jistotě, že se nikdy nebude muset uchýlit k tělesné práci jako k prostředku obživy, by se měl mladý člověk naučit tělesně pracovat. Bez tělesného cvičení nemůže mít nikdo zdravé tělo a pevné zdraví; a pracovní kázeň je neméně důležitá pro získání silné a činorodé mysli a ušlechtilé povahy. ... RC 279.2

Ved'me mládež k tomu, aby pochopila smysl svého stvoření: ctít Boha a pomáhat svým bližním. Ukažme mladým lidem něžnou lásku, kterou k nim chová Otec na nebesích, jejich vysoké určení, k němuž je připraví zachovávání kázně na tomto světě, a jejich důstojné a čestné místo, k němuž jsou povoláni, totiž stát se syny Božími – a tisíce se jich s pohrdáním a ošklivostí odvrátí od nízkých a sobeckých cílů a malicherných zábav, které je dosud poutají. Naučí se nenávidět hřích a stříci se ho, nikoli z pouhé naděje na odměnu nebo ze strachu z potrestání, nýbrž z poznání jeho nízkosti, u vědomí, že by je zbavil síly dané jim Bohem, že by poskvrnili své mužství. ... RC 279.3

Povahové rysy, které dobývají člověku úspěch a úctu jeho bližních – nepotlačitelná touha po lepším, nezkrotná vůle, vytrvalé úsilí, neúnavná vytrvalost – nejsou zapovězeny. Má jich však být s milostí Boží použito k cílům, jež jsou mnohem vyšší než pouhé sobectví a časné zájmy, jako je nebe vyšší než země. RC 279.4

A ve výchově, která byla započata v tomto životě, bude se pokračovat v životě příštím. Mysli se budou každý den odhalovat v nové kráse podivuhodná díla Boží, důkazy moudrosti a moci Boží v tvoření a udržování vesmíru a nekonečné tajemství lásky a moudrosti Boží, jejichž výrazem je plán na vykoupení... Již v tomto životě můžeme zachytit záblesky přítomnosti Boží a můžeme ochutnat radost z obcování s nebem, avšak plné radosti a blaženosti můžeme dosáhnout až na onom světě. Toliko na věčnosti se ukáže slavné určení, jehož může dosáhnout člověk, stvořený k obrazu Božímu. – PP 601, 602 RC 279.5

Něžný ohled k starším pracovníkům

„Před člověkem šedivým povstaň, a cti osobu starého, a boj se Boha svého, nebo já jsem Hospodin.“
(Lv 19,32) RC 280.1

Janův případ je vynikajícím příkladem toho, jak Bůh může použít zestárlých pracovníků. Když byl Jan vypovězen na ostrov Patmos, mysleli si mnozí, že už je vysloužilý, že je jako stará, nalomená třtina, jež může každou chvíli padnout. Pán však uznal, že ho může ještě použít. Ačkoli byl vypuzen ze svých bývalých působišť, neustal svědčit o pravdě. I na Patmosu si získal přátele a obracel na víru. Jeho zvěst byla poselstvím radosti, hlásajícím Spasitele, který vstal z mrtvých a přimlouvá se na výsostech za svůj lid, dokud nepřijde, aby ho vzal k sobě. Teprve když Jan zestárl ve službě svému Pánu, dostalo se mu více sdělení z nebe, než se mu dostalo za všechna léta jeho dosavadního života. RC 280.2

Měli bychom se chovat co nejlaskavěji a mít co největší ohled k těm, kdož svázali svůj život s dílem Božím. Tito staří pracovníci stáli věrně v bouřích a zkouškách. Jsou možná už slabí, mají však stále vlohy, které jim dávají právo, aby zastávali svá místa ve věci Boží. Ačkoli jsou už vyčerpaní a neschopní nést těžší břemena, jež mohou a mají nést mladší, mohou dávat neocenitelné rady. RC 280.3

Dělali snad chyby, avšak ze svých nezdarů se naučili vyhýbat se omylům a nebezpečí. ... Zažili zkoušky a protivenství, a ačkoli pozbyli přitom část své síly, Pán je neodkládá. Uděluje jim zvláštní milost a moudrost. RC 280.4

Ti, kdož sloužili svému Mistru, kdy dílo postupovalo obtížně vpřed, kdož snášeli chudobu a zůstali věrní, kdy jen nemnozí stáli za pravdou, by měli být ctěni a chováni ve vážnosti... Nechť si mladší uvědomí, že je pro ně velkou poctou, mají-li mezi sebou takové pracovníky. Nechť jim vyhradí čestná místa ve svých radách. RC 280.5

Když se ti, kdož strávili celý svůj život ve službě Kristově, blíží konci svého působení na zemi, bývají podníceni Duchem svatým, aby vyprávěli o svých zážitcích a zkušenostech, kterých nabyli v díle Božím. O tom, jak podivuhodně jedná Bůh se svým lidem, o Jeho velké dobrotivosti, s níž ho vysvobozuje ze zkoušek, by měli slyšet ti, kteří právě nabyli víry. Bůh si přeje, aby staří a osvědčení pracovníci setrvali na svých místech a přispívali svým dílem ke spáse mužů a žen, aby nebyli strháváni mocným proudem zla; přeje si, aby si ponechali zbroj, dokud jim nepřikáže, aby ji odložili. – AA 572-574 RC 280.6

Když přijdou nemoci, důvěřujte Bohu

„Aj, Bůh silný spasení mé, doufati budu, a nebudu se strašiti; nebo síla má a píseň a spasení mé jest Bůh Hospodin. I budete vážiti vody s radostí z studnic toho spasení.“ (Iz 12,2.3) RC 281.1

Ted', když už nemůžeš být činná a doléhají na Tebe nemoci, žádá Bůh od Tebe jen to, abys Mu důvěřovala. Odevzdej Mu jako věrnému Stvořiteli do péče svůj život. Jeho milosrdenství je jisté. Jeho smlouva je věčná. Blahoslavený je člověk, jehož naděje je v Hospodinu Bohu Jeho, který ostříhá pravdy až na věky (Ž 146,5.6). Mysli na Boží zaslíbení a pevně se jich drž. Nemůžeš-li si sama rychle připomenout nádherná ujištění, která jsou obsažena ve vzácných zaslíbeních, poslouvej je, když je říká někdo jiný. Jaká plnost, jaká láska a jistota jsou v těchto slovech vycházejících z Božích úst, hlásajících Jeho lásku, Jeho slitování a Jeho zájem o Jeho děti: RC 281.2

„Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích.“ (Ex 34,6.7) RC 281.3

Pán je plný slitování k těm, kteří pro Něho trpí. Které hříchy jsou příliš velké, jež by neodpustil? Je plný slitování, proto je vždy neskonale více ochoten a rád spíše odpustit než odsoudit. Je milostivý, nehledá v nás nepravost. On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach (Ž 103,14). Ve svém nekonečném soucitu a slitování uzdravuje všechna naše odvrácení, miluje nás dobrovolně (Oz 14,4) a třebaže jsme jen hříšníci, nezbavuje nás svého světla, ale osvětluje nás kvůli Kristu. RC 281.4

Chceš... vždy důvěřovat Ježíši, který je Tvou spravedlností? Duch svatý, kterého jsi z milosti dostala, vlil do Tvého srdce Boží lásku. Jsi jedno s Kristem. Dá Ti milost, abys byla trpělivá, abys byla plná důvěry, dá Ti milost, abys přemohla neklid. Zahřeje Tvé srdce svým sladkým Duchem, oživí Tvou duši v její slabosti. Již brzy přestaneme být na tomto světě hosty a příchozími, kteří touží po lepší vlasti, vlasti nebeské. Náš domov je v nebesích. Opři svou duši v důvěře o Boha, vlož všechna svá břemena na Něj. RC 281.5

Považ jen, kolikrát se dotkla Tvého srdce sláva Spasitelovy tváře, kolikrát ho okouzila krása Jeho povahy a kolikrát Tvé srdce zesláblo při pomýšlení na Jeho utrpení. On si přeje, aby ses teď cele na Něj opřela. ... *„I díš v ten den: Oslavovati Tě budu, protože i když jsi se hněval na mne, obrátil jsi prchlivost svou, a utěšil jsi mne. Aj, Bůh silný spasení mé, doufati budu, a nebudu se strašiti. Nebo síla má a píseň a spasení mé jest Bůh Hospodin.“ (Iz 12,1.2) – 2SM 231, 232 RC 281.6*

Pěstujte dar řeči

„Řeč vaše vždycky budiž příjemná, ozdobená solí, tak abyste věděli, kterak byste měli jednomu každému odpověditi.“ (Ko 4,6) RC 282.1

Rodiče mají za úkol vychovávat u dětí správné návyky v řeči. Nejlepší školou pro kulturu vyjadřování je rodinný život. Od nejranějších let by se děti měly učit mluvit s rodiči a mezi sebou uctivě a laskavě. Veďme je k tomu, aby se vyjadřovaly uctivě, pravdivě a čistě. Rodiče se mají sami denně učit v Kristově škole. Pak mohou slovem a příkladem učit své děti mluvit *„slovo zdravé, jemuž není možno nic vytknout“* (Tt 2,8). To je jedna z jejich největších a nejodpovědnějších povinností. – COL 337, 338 RC 282.2

Umění mluvit je dar, který bychom měli pečlivě pěstovat. Ze všech darů, které od Boha dostáváme, je řeč největším požehnáním. Hlasem můžeme přesvědčovat a dokazovat, jím přednášíme Bohu modlitby a chvály, vypravujeme druhým o lásce Vykupitele. Jak je tedy důležité, abychom svou řeč vypěstovali pro co nejúčinnější konání dobra! ... RC 282.3

Vlastní píli mohou všichni získat schopnost číst srozumitelně a mluvit jasně, zřetelně a důrazně. Cvičíme-li svůj hlas, můžeme podstatně zvýšit svůj úspěch v práci pro Krista. RC 282.4

Bůh povolal každého křesťana, aby seznamoval druhé s nevyčerpatelnými poklady Ježíše Krista. ... RC 282.5

Pravá kultura slova a využití jeho moci se uplatňuje v každém oboru křesťanské činnosti. Projevuje se v rodinném životě a v každé oblasti mezilidských vztahů. Navykněme si mluvit příjemným hlasem, používat čistý a přesný jazyk, laskavá a zdvořilá slova. Přívětivá slova působí na člověka jako balzám. Písmo o Kristu říká, že Jeho ústa šířila milost a že *„uměl zemdleného podpírat slovem“* (Ž 45,2; Iz 50,4). Pán nás vyzývá: *„Vaše řeč ať je vždy příjemná“ „aby přinesla posluchačům milost.“* (Ko 4,6; Ef 4,29) RC 282.6

Zvlášť pečlivě máme vybírat slova, když se snažíme napomínat anebo napravovat někoho druhého. ... Všichni, kdo chtějí obhajovat zásady pravdy, musí přijmout nebeský olej lásky. Za všech okolností mají napomínat s láskou. Naše slova pak budou působit k nápravě a nevyvolají hořkost. Kristus jim dá svým Duchem sílu a moc. To je Jeho dílo. – COL 335-337 RC 282.7

Nemluvte zle o žádném člověku

„Běda světu pro pohoršení. Ačkoli musí to býti, aby přicházela pohoršení, ale však běda člověku, skrze něhož přichází pohoršení.“ (Mt 18,7) RC 283.1

Slova výčitek působí zpětně na vlastní duši. Výchova řeči by měla začít u každého osobně. Nemluvme zle o žádném člověku. RC 283.2

„Svádí-li tě tedy tvá ruka nebo noha, usekni ji a zahod' od sebe. Je pro tebe lepší, abys chromý nebo zmrzačený vstoupil do života, než mít obě ruce nebo obě nohy a být uvržen do věčného ohně.“ (Mt 18,8) RC 283.3

Můžeme pěstovat jisté zlé věci, které jsou napohled tak drahé jako ruka nebo noha. Tyto věci musíme navždy odstranit. Nikdy nesmí být naše zvláštní neposvěcené myšlenky vnucovány jiným. ... RC 283.4

Mezi členy církve musí být vykonáno velké dílo. Mnozí, kteří nejsou povoláni, aby vstoupili do veřejné kazatelské služby, mohou učinit mnoho dobra ve svém domácím sboru (církvi) tím, že budou mluvit uvážene svými ústy. Dar řeči by měl být využíván k oslavování Boha. Příliš často je používán k zprostředkování zlých zpráv. Toto zarmucuje svatého Ducha. Pamatujme na to, že máme Spasitele, který nám přikázal, (abychom) přišli k Němu se všemi našimi břemeny. On nám dá klidnou mysl, a také urovná to, co se nám zdá tak plně zmatených nesnází. *„Pojďte ke mně,“* prosí nás, *„všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já vám dám odpočinout.“* (Mt 11,28) ... RC 283.5

Ti, kdo si libují ve slovech naříkání a kritiky... ať slíbí, že od nynějška s Hospodinovou pomocí nebudou mluvit zle o svých bratřích a sestrách, ale chopí se cele Boha v modlitbě, a budou se řídit naučeními, jež On dal ohledně poukazování na chyby našich spolubližních. Každý člen církve může být ve svém každodenním životě tak příkladný, tak rozumný a pečlivý v řeči, tak laskavý a soucitný, že bude vážený všemi jako ten, kdo se bojí a miluje Boha. Takový člověk bude mít vliv pro dobro na všechny své spolupracovníky. RC 283.6

Jsme omylní a častokrát jsme chybovali. Navraťme se k Pánu s lítostí a vyznáním. Když se shromáždíme, abychom se účastnili obřadů Hospodinova domu, napravme každé zlo, pokud je to v naší moci. Když se skláníme před bratrem při umývání jeho nohou, zeptejte se sami sebe: „Je něco v mém srdci, co mě odděluje od tohoto bratra? Řekl jsem nebo udělal něco, co nás odcizilo?“ Pokud ano, tak to odstraňte horlivým vyznáním svého hříchu. Takto se srdce navzájem spojí se srdcem a projeví se Boží požehnání. – Manuscript 102, 1904 RC 283.7

Radost z dobře volených slov

284.1 „*Vesel bývá člověk z odpovědi úst svých; nebo slovo v čas příhodný ó jak jest dobré!*“ (Př 15,23) *RC*

„Slovo v čas příhodný ó jak jest dobré!“ Duše hynou z nedostatku osobního úsilí. ... *RC 284.2*

Jasná a radostná stránka náboženství bude představována všemi, kteří se každodenně posvěcují Bohu. Neměli bychom zneuct'ovat našeho Pána líčením těžkostí, které se jeví jako bolestné. Všechny tyto zkoušky, když jsou přijímány jako výchovný prostředek, působí radost. Celý náboženský život bude povznesen, vyvýšen, zušlechtěn a provoněn dobrými slovy a skutky... (Bůh) chce, aby každá duše zvítězila skrze udržující moc Vykupitele. *RC 284.3*

Žalmista praví: ... „*Vzdejte Hospodinu čest jména jeho... sklánějte se před Hospodinem v okrase svatosti.*“ (1 Pa 16,29) ... „*Žalmy zpívejte Hospodinu, ... a oslavujte památku svatosti jeho.*“ (Ž 30,5) *RC 284.4*

V laskavých požehnáních, která nám náš nebeský Otec udělil, můžeme poznat nesčíslné důkazy lásky, která je nekonečná a něžný soucit převyšující matčin toužebný soucit s jejím umíněným dítětem. Když studujeme božský charakter ve světle kříže, vidíme milosrdenství, něžnost a odpuštění spojený s poctivostí a spravedlností. Slovy Jana zvolíme: „*Pohleďte, jakou lásku nám dal Otec: abychom byli nazváni Božími syny!*“ (1 J 3,1) *RC 284.5*

Uprostřed trůnu vidíme Toho, které nese na rukou, nohou a boku stopy utrpení, které musel podstoupit, aby usmířil člověka s Bohem a Boha s člověkem. Nesrovnatelné milosrdenství nám zjevuje Otce, věčného, přebývajícího ve světle nepřístupitelném (1 Tm 6,16), a který nás přesto přijímá k sobě skrze zásluhy svého Syna. Mrak pomsty, jenž hrozil jen bídou a zoufalstvím, ve světle odráženém z kříže zjevuje Boží nápis: „Žij, hříšníku, žij! Vy kající a věřící duše, žijte! Já jsem zaplatil výkupné.“ *RC 284.6*

Musíme se shromáždit kolem kříže. Kristus a to Ten ukřižovaný musí být tématem našeho uvažování, rozhovorů a našich nejradostnějších pocitů. Měli bychom mít zvláštní bohoslužby chval, abychom uchovali živé v našich myšlenkách všechno to, co přijímáme od Boha a projevíli naši vděčnost za Jeho velikou lásku a naši ochotu svěřit všechno těm Rukám, které byly za nás přibity na kříži. ... Měli bychom se učit mluvit jazykem Kanaánu, a zpívat sionské písně. Tajemstvím a slávou kříže můžeme ocenit hodnotu člověka, a pak poznáme a pocítíme význam práce pro naše spolubližní, aby mohli být vyvýšeni k Božímu trůnu. – SW March 7, 1905 *RC 284.7*

Přinášejte chválu a díky

„I buduť chváliti jméno Boží s prozpěvováním, a velebiti je s děkováním.“ (Ž 69,31) RC 285.1

Hlas je obdivuhodný nástroj. On je úžasným požehnáním, a proto ho používejme plně na Kristově straně, a nechvalme ďábla tím, že si budeme stěžovat na těžkosti na cestě do nebe. Mysleme si, že dáváme světu živý příklad krásy, jaká je v náboženství a v Ježíši Kristu, obětmi, které přinášíme Bohu, mluvením o Jeho dobrotě a vyprávěním o Jeho moci. RC 285.2

Jestliže pocítíte ochotu k reptání, potlačte ji dříve, než se nadechnete a vycvičte si svůj hlas a jazyk, a pak když otevřete ráno své oči, úplně první věcí bude: „Děkuji Pánu; On mě zachoval během této noci. Děkuji ti, Pane Ježíši Kriste, za pokoj, který je v mém srdci,“ a ráno, v poledne i v noci budete přinášet vděčnost. Ona vystoupí před Boha jako příjemná vůně. RC 285.3

A Ježíš řekl, že nám pošle Utěšitele. Kdo je to Utěšitel? Je to Boží svatý Duch. Kdo je Duch svatý? Je to zástupce Ježíše Krista, je to náš Obhájce, který stojí na naší straně a předkládá naše prosby před Otce zcela provoněné Jeho zásluhami. On tam přijímá prosby nejpokornějších svatých. On se vás neptá, kolik máte peněz, nebo jak velký máte majetek, ale ten nejpokornější svatý, který přinese svou prosbu k Bohu a (jeho) vděčná oběť je provoněná bohatstvím Jeho milosti a Otec ji přijímá jako vaši oběť a přechází na vás požehnání, milost za milost (J 1,16). RC 285.4

Když předkládáte svou oběť vděčnosti, Bůh je oslaven a uděluje vám ještě více. Když přinášíte díky, udělí vám ještě více radosti. Učme se chválit Boha, od něhož pocházejí všechna požehnání. Neobrátíme právě zde stránku a nezapomeneme na naše reptání, nařikání a kritizování a nevychováme jazyk pro zdvořilá slova, laskavá slova, soucitná slova a něžnou laskavost jednoho k druhému z Jeho dětí? RC 285.5

Zjevme Krista utvořeného uvnitř, tu naději slávy, ovocem, které neseme, a takto můžeme dát světu důkaz o živém Spasiteli. ... On vstal. On zlomil pouta hrobu. Ve vítězství se raduje nad otevřeným Josefovým hrobem. „*Já jsem vzkříšení i život.*“ (J 11,25) Sláva Bohu. Chválím Ho, za vzkříšení i život. Máte... živého Spasitele. RC 285.6

Upřete tedy své bezmocné duše na Ježíše Krista. Zůstaňte při kmeni a ponesete ovoce k Jeho slávě a Jeho radost bude ve vás a vaše radost bude úplná (J 15,4.11). ... Kéž Boží svatý Duch zapůsobí na srdce a kéž charakter zjeví krásu Ježíše Krista, protože jste Jeho představiteli. – Manuscript 43, 1894 RC 285.7

Musíme moudře využívat čas

„V pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužíce.“ (Ř 12,10.11) RC 286.1

Dar času je vzácný. Každý den je nám svěřen do péče a budeme vyzváni, abychom za něj vydali Bohu počet. Má být využíván k Boží slávě, a jestliže chceme prodloužit svůj život, jestliže chceme získat život, který se měří Božím životem, musíme dávat mysli čistý pokrm. Žádný čas by neměl být promarněn, který by mohl být využit pro dobrý účel. RC 286.2

Ježíš Kristus je náš duchovní prubířský kámen. Zjevuje Otce. Nic by nemělo být dáno jako potrava pro mozek, co by nějak zamlžilo nebo zatemnilo mysl vůči Božímu Slovu. Neměli bychom projevit žádnou bezstarostnou lhostejnost, pokud jde o pěstování půdy srdce. – Manuscript 15, 1898 RC 286.3

Naše znalosti a duchovní vzdělání závisí na správném využití času. Nedostatek finančních prostředků, nízký původ nebo nepříznivé okolnosti nemusí bránit rozvoji duchovních schopností. Musíme však využít každý okamžik. Aniž si to uvědomujeme, ztrácíme po malých chvílích spoustu času. Může to být čas strávený prázdnými řečmi, ranním poleháváním v posteli, doba cestování dopravními prostředky, čekání na stanicích, čekání na jídlo nebo na lidi, kteří přicházejí pozdě na ujednané schůzky. Jestliže s sebou nosíme nějakou knihu, můžeme tyto drobné úlomky času využít ke čtení, studiu nebo přemýšlení, na což bychom jinak neměli čas. Jasný cíl, vytrvalá píle a pečlivé využívání času umožňují získat vzdělání a duševní kázeň. Připravují lidi, aby mohli zastávat vlivná a užitečná povolání. RC 286.4

Každý křesťan si má navyknout na pořádek, důkladnost a přesnost... Máme uvážit, kolik času potřebujeme pro daný úkol, a pak vynaložme veškeré úsilí, abychom práci dokončili ve stanovené době. Pěstováním vůle rozvíjíme i zručnost. – COL 343, 344 RC 286.5

Děláme chybu, plýtváme-li svým časem. Děláme chybu, přemýšlíme-li naplano. Ztrácíme drahé okamžiky, věnujeme-li je zbytečností. Kdybychom si vážili každé chvílky a řádně ji využili, měli bychom čas na všechno, co potřebujeme udělat pro sebe a pro svět. Při vydávání peněz, při využívání času, síly a příležitostí by měl každý křesťan prosit Boha o pomoc a vedení. – MH 208 RC 286.6

Bůh dává lidem dar času proto, aby zvěštovali Jeho slávu. – CT 354 RC 286.7

Svědčit svým jednáním

„Činíce pak dobře, neoblevujme; nebo časem svým budeme žítí, neustávající.“ (Ga 6,9) RC 287.1

Znovu a znovu mi bylo přikázáno, abych vyzvala svůj lid k jeho osobní odpovědnosti pracovat, věřit a modlit se. Přijetí biblické pravdy povede k ustavičnému sebezapření; protože sebeuspokojení nemůže být nikdy nalezeno v Kristu podobné zkušenosti. Skutečně obracení muži a ženy zjeví golgotský kříž ve svém každodenním jednání. Je mnoho adventistů sedmého dne, kteří nechápou, že přijmout Kristovou věc znamená přijmout Jeho kříž. Jediný důkaz, který podávají svými životy o svém učenictví, je ve jménu, které nosí. Ale pravý křesťan pohlíží na své správcovství jako na posvátnou věc. On vytrvale studuje Boží Slovo a odevzdává svůj život do Kristovy služby. RC 287.2

Jsou dána slova povzbuzení: *„Nepolevujte ve správném jednání.“ „Stále se rozhovíjíte v díle Páně.“* (2 Te 3,13; 1 K 15,58) Tady je svět, který má být zachráněn, práce, která má být vykonána a která může být vykonána pouze zvěstováním poselství evangelia. *„Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život.“* (J 3,16) Neměli bychom děkovat Pánu celým srdcem a duší za Jeho nevýslovný dar? Neměli bychom být ochotni věnovat každou schopnost a dar dílu představení Krista světu? ... RC 287.3

„Dobré skutky“ se začnou objevovat tehdy, když je uvedena do života zkušenost pokání a obrácení. ... To znamená... že tím zjevujeme, že máme proměněnou povahu, skrze vyznání pravdy, že jsme seznámili jiné s proměňující mocí Boží milosti. – RH Feb. 25, 1909 RC 287.4

„Ten, kdo je vyučován ve slově, ať se ve všech dobrých věcech dělí s tím, kdo ho vyučuje. Nemylte se, Bohu se nelze vysmívat: vždyť cokoli člověk rozseje, to také sklídí.“ (Ga 6,6-7) Podivuhodná pravda! Toto je dvousečný meč, který tne na obě strany. Tato otázka života a smrti stojí před celým lidstvem. Volba, kterou učiníme v tomto životě, je naší volbou pro celou věčnost. Obdržíme buď věčný život, nebo věčnou smrt. Neexistuje žádná střední cesta, žádná druhá zkušební doba. RC 287.5

Jsme vyzváni, abychom zvítězili v tomto životě tak, jako zvítězil Kristus. Nebesa nám poskytla hojné příležitosti a výsady, abychom mohli zvítězit tak, jako zvítězil Kristus, a mohli se spolu s Ním posadit na Jeho trůn. Abychom však mohli zvítězit, nesmí být v našem životě žádného hýčkání tělesných sklonů. Veškeré sobectví musí být odstraněno i s kořeny. ... RC 287.6

Čím více je srdce ovládnuto Kristem, tím jistějším je poklad ve věčném světě. – 6BC 1112 RC 287.7

Pravá povaha vyzařuje zevnitř

„*Vy jste světlo světa.*“ (Mt 5,14) RC 288.1

„*Vy jste světlo světa.*“ Židé si mysleli, že dobrodiní spásy je vyhrazeno toliko pro ně. Kristus jim však ukázal, že spasení je jako sluneční svit. Patří celému světu. Náboženství Bible nemá být ohrazeno deskami knihy nebo zdmi chrámu. Nemá se ho používat jen příležitostně pro vlastní prospěch, aby se pak pečlivě odložilo. Má posvěcovat každodenní život, projevovat se v každém počinu a ve všech našich společenských vztazích. RC 288.2

Pravá povaha se nevytváří zvenčí, aby ji pak člověk jen převzal; pravá povaha vyzařuje zevnitř. Chceme-li jiné přivést na cestu spravedlnosti, musejí být zásady spravedlnosti vryty v našem srdci. Naše vyznání víry může hlásat teorii náboženství, avšak slovo pravdy šíří naše praktická zbožnost. Důsledný život, svaté obcování, neochvějná poctivost, čínorodý, laskavý duch, zbožný příklad – to jsou prostředky, jimiž se světu dostává světlo. – DA 306, 307 RC 288.3

Podobně jako slunce koná své poslání lásky, rozptyluje stíny noci a probouzí svět k životu, tak mají Kristovi učedníci vyjít a splnit svůj úkol, osvěcovat nebeským světlem ty, kdo jsou v temnotě bludu a hříchu. RC 288.4

V jasném ranním světle mohli zřetelně vidět vesnice a městečka rozsetá po okolních kopcích. Tím byl pohled ještě zajímavější. Pán Ježíš na ně ukázal a řekl: „*Město ležící na hoře nemůže být skryto.*“ A potom ještě dodal: „*A když rozsvítí lampu, nekladou ji pod nádobu, ale na stojan; a svítí všem v domě.*“ (Mt 5,14.15) RC 288.5

Ježíšovi posluchači byli většinou rolníci a rybáři. Jejich prostá obydlí měla jen jednu místnost, ve které stála na svícnu jediná lampa. Poskytovala světlo všem obyvatelům domu. Pán Ježíš prohlásil: „*Tak ať září vaše světlo před lidmi, aby uviděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích.*“ (Mt 5,16) RC 288.6

Hříšnému člověku neprospělo a nikdy neprospěje jiné světlo než světlo vycházející z Krista. Ježíš Kristus, Spasitel, je jediným světlem, které může ozářit temnotu světa ležícího v hříchu. O Kristu je napsáno: „*V něm byl život, a ten život byl světlo lidí.*“ (J 1,4) Když učedníci přijali Kristův život, mohli se stát nositeli světla. Kristův život v duši a Jeho láska projevená v povaze z nich učinila světlo světa. – MB 39, 40 RC 288.7

Svět potřebuje lidi ušlechtilého charakteru

„A všechno, což byste koli činili, z té duše číňte, jakožto Pánu, a ne lidem, vědouce, že ode Pána vzítí máte odplatu věčného dědictví; nebo Pánu Kristu sloužíte.“ (Ko 3,23.24) RC 289.1

Pravé vzdělání nepřehlíží hodnotu vědeckého poznání nebo literárních znalostí; cení si však více schopnosti nežli pouhé vědění; nad sílu a moc staví dobrotu; nad rozumové nadání charakter. Svět nepotřebuje tolik muže velkého rozumového nadání, jako ušlechtilého charakteru. Potřebujete muže, jejichž schopnosti jsou ovládány pevnými zásadami. RC 289.2

„Předně moudrosti, moudrosti nabývej.“ (Př 4,7) „Jazyk moudrých ozdobuje umění.“ (Př 15,2) Pravé vzdělání tuto moudrost udílí. Ono učí, jak nejlépe využít nejen jednu, ale všechny naše síly a schopnosti. Tak kryje celý okruh našich povinností – k sobě samým, k světu a k Bohu. RC 289.3

Budování charakteru je to nejdůležitější dílo, jaké kdy bylo svěřeno lidským bytostem; a jeho bedlivé studium nebylo nikdy dříve tak důležité jako nyní. Žádná předcházející generace nebyla povolána setkat se s takovými závažnými a spornými otázkami; nikdy dříve nemuseli mladí muži a mladé ženy čelit tak velkým nebezpečím, jakým čelí dnes. ... RC 289.4

V pravém vzdělání ztrácí svůj vliv kletby našeho světa, jako sobecká ctižádost, touha po moci, přehlížení práv a potřeb lidstva. Boží plán života má místo pro každou lidskou bytost. Každý má na co nejvyšší míru zdokonalit své nadání, a když to koná věrně, ať už je darů málo nebo mnoho, opravňuje ho to ke cti. V Božím plánu není místa pro sobecké soupeření. *„Oni se měří sami sebou a sami se sebou se srovnávají, ale ničemu nerozumějí.“ (2 K 10,12)* Všechno, co konáme, máme konat *„z moci, kterou uděluje Bůh“ (1 Pt 4,11).* ... RC 289.5

V každé generaci a v každé zemi zůstává ten samý pravý základ a vzor pro budování charakteru. Boží zákon: *„Budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce...; a svého bližního jako sebe samého.“ (L 10,27)* Tato velká zásada, která se projevila v charakteru a životě našeho Spasitele, je jediným bezpečným základem a jediným spolehlivým vůdcem. ... RC 289.6

Slova o poslušnosti Jeho přikázání jsou nyní stejně tak pravdivá jako tehdy, když byla řečena Izraeli: *„To je moudrost vaše a opatrnost vaše před očima národů.“ (Dt 4,6)* RC 289.7

Je to jediná ochrana osobní nedotknutelnosti, čistoty domova, blaha společnosti i trvání národa. Uprostřed všech životních zmatků, nebezpečí a protichůdných tvrzení, zůstává jediné bezpečné a spolehlivé pravidlo – činit to, co říká Bůh. – Ed 225-229 RC 289.8

Máme odrážet Kristovu lásku

„Tedy řekl jim opět: Pokoj vám. Jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás.“ (J 20,21) RC 290.1

Měli bychom vážně usilovat o poznání a ocenění pravdy, abychom ji mohli představovat jiným tak, jak je v Ježíši. Musíme získat správné ocenění hodnoty našich vlastních duší; pak nebudeme tak bezstarostní, pokud jde o náš způsob jednání, jako jsme nyní. Měli bychom se co nejvážněji snažit poznat Boží cestu; měli bychom jít opačným směrem od sobectví, a naše ustavičná modlitba by měla být taková, abychom mohli mít Kristovu mysl, abychom mohli být přetvořeni a proměněni k Jeho podobě. Pohledem na Ježíše a hleděním na Jeho krásu, majíce své oči stále upřené na Něho, jsme proměňováni k Jeho obrazu. On dá svou milost všem, kteří se drží Jeho cesty, konají Jeho vůli a chodí v pravdě. ... RC 290.2

Naléhavě vás prosím – vás, jejichž jména jsou zaznamenána v církevních knihách jako jména účtyhodných členů, abyste byli skutečně toho hodní skrze Kristovu milost. Milosrdenství, pravda a láska Boží jsou zaslíbeny pokorné a kající duši. ... RC 290.3

Celá nebesa jsou naplněná úžasem nad tím, že když tato láska, tak široká, tak hluboká, tak bohatá a plná, je představena lidem, kteří poznali milost našeho Pána Ježíše Krista, oni přesto zůstávají tak lhostejní, tak chladní a klidní. ... RC 290.4

Nekonečné poklady pravdy se hromadí po celé věky. Žádné vyličení těchto nekonečných zdrojů by nemohlo dostatečně zapůsobit na nás svou velikostí a bohatstvím. Ony čekají na povel těch, kteří je ocení. Tyto drahokamy pravdy mají být shromážděny Božím lidem ostatku, aby je odevzdali světu; ale sebedůvěra a zatvrzelost duše tento požehnaný poklad odmítá. *„Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16)* Takovou lásku nelze změřit, ani ji nelze vyjádřit. Jan vyzývá svět, aby pohlédl, *„jakou lásku nám dal Otec: abychom byli nazváni Božími syny“ (1 J 3,1)!* To je láska, která přesahuje každé poznání (Ef 3,19). RC 290.5

V plnosti oběti není nic odepřeno. Ježíš dal sebe sama. Bůh chce, aby Jeho lid miloval jeden druhého tak, jako Kristus miloval nás. Mají vychovávat a cvičit duši pro tuto lásku. Mají odrážet tuto lásku svým vlastním charakterem, odrážet ji světu. Každý by to měl považovat za své dílo. ... Ti, kteří se stali účastníky Jeho milosti, mají představit světu Kristovu plnost. Mají činit pro Krista to, co Kristus činil pro svého Otce – představit Jeho charakter. – RH Dec. 23, 1890 RC 290.6

Pouze Bůh může obnovit srdce

„Bůh zajisté jest, kterýž působí ve vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své.“ (Fp 2,13)
RC 291.1

Potřebujeme pochopit mnohem více, než dosud chápeme, oč jde v zápase, do něhož jsme se pustili. Potřebujeme plněji pochopit hodnoty pravd, které Bůh dal pro tento čas a nebezpečí, spočívající v tom, když povolíme, aby se mysl nechala od nich odvrátit tím velkým svůdcem. RC 291.2

Nekonečná hodnota oběti, kterou si vyžádalo naše vykoupení, zjevuje skutečnost, že hřích je strašným zlem. Hříchem je narušen celý lidský organismus, mysl převrácena, představivost porušena. Hřích degradoval všechny duševní schopnosti. Pokušení zvenčí nachází ozvěnu v srdci, a nohy se nepozorovaně odvracejí k zlému. RC 291.3

Jako oběť za nás byla úplná, tak má být úplné i naše očištění od poskvrn hříchu. Není žádného bezbožného činu, který by zákon ospravedlnil; není žádné nepravosti, která by unikla odsouzení. Kristův život byl dokonalým naplněním každého příkazu zákona. On řekl: *„Přikázání svého Otce jsem zachoval.“* (J 15,10) Jeho život je naším měřítkem poslušnosti a služby. RC 291.4

Jedině Bůh může obnovit srdce. *„Neboť Bůh je ten, který ve vás působí i chtění i činění podle své dobré vůle.“* (Fp 2,13) Jsme však napomínáni: *„S bázní a s třesením spasení své konejte.“* (Fp 2,12) RC 291.5

Zlo nemůže být napraveno, ani nemůže nastat změna v povaze nějakým ochabujícím úsilím. ... Zápas o vítězství nad sebou samým, o svatost a nebesa, je celoživotní zápas. Bez vytrvalého úsilí a ustavičné činnosti nemůže být žádného pokroku v božském životě, žádného dosažení koruny vítězství. RC 291.6

Nejsilnějším důkazem lidského pádu z vysokého postavení je skutečnost, že návrat zpět stojí tak mnoho. Cestu návratu lze získat pouze tvrdým zápasem, krok za krokem, každou hodinu. V moc zlého může člověk upadnout chvilkovým činem vůle; avšak k přetrhání těchto pout a k dosažení vyššího, svatějšího života, vyžaduje víc, než jen nějaký chvilkový čin vůle. Záměr může být vytvořen, dílo lze začít, avšak jeho uskutečnění si vyžádá námahu, čas, vytrvalost, trpělivost a oběť. RC 291.7

Obklíčení nesčetnými pokušeními, musíme pevně odolávat, jinak budeme přemoženi. ... Pavlovo posvěcení bylo výsledkem ustavičného zápasu se samým sebou. On řekl: *„Na každý den umírám.“* (1 K 15,31) Jeho vůle a každodenní touhy zápasily s povinností a vůlí Boží. Místo, aby následoval svoji náklonnost, konal vůli Boží, jakkoli to bylo mučivé pro jeho vlastní přirozenost. Bůh vede svůj lid krok za krokem. – 8T 312, 313 RC 291.8

Největší důkaz ušlechtilosti

„Lepší jest zpozditý k hněvu než silný rek, a kdož panuje nad myslí svou nežli ten, kterýž dobyl města.“ (Př 16,32) RC 292.1

Ten, kdo je zpozdilý k hněvu, zvítězil nad sebou samým – tím nejsilnějším nepřítelem, s jakým se člověk musí setkat. *RC 292.2*

Největší důkaz ušlechtilosti křesťana je sebeovládání. Ten, kdo zůstane klidný a nepohnutý uprostřed bouře urážek, je jedním z Božích hrdinů. *RC 292.3*

Panovat nad svou myslí znamená držet vlastní „já“ pod kontrolou; odolávat zlu; usměrňovat každé slovo a skutek Božím velkým měřítkem spravedlnosti. Ten, kdo se naučil panovat nad svou myslí, se povznese nad opovržení, odmítnutí, obtíže, kterým jsme každodenně vystaveni, a tyto přestanou vrhat temnotu na jeho ducha. *RC 292.4*

Je Božím úmyslem, aby královská moc posvěceného rozumu, ovládaného božskou milostí, vládla v životech lidských bytostí. Ten, kdo panuje nad svou myslí, vlastní tuto moc. *RC 292.5*

V dětství a mládí je charakter nejvnímavější. Právě v té době by měla být získána moc sebeovládání. U domácího krbu a v rodině jsou vytvořeny vlivy, jejichž důsledky jsou tak trvalé jako věčnost. Více než nějaká přirozená schopnost, zvyky ustálené v počátečních letech rozhodnou o tom, zda člověk zvítězí nebo bude poražen v boji života. *RC 292.6*

V používání jazyka není snad žádné chyby, kterou by staří i mladí byli více připraveni snadno v sobě přehlédnout, než ukvapená, netrpělivá řeč. Myslí si, že je to dostatečná omluva obhajovat se: „Nebyl jsem na stráži, a opravdu jsem to tak nemínil, co jsem řekl.“ Ale Boží Slovo tak lehkovážně nejedná. ... *RC 292.7*

Největší podíl životních obtíží, jeho zármutků, jeho podrážděnosti, vděčí neovládané povaze. V jediném okamžiku, rychlá, vášnivá, bezstarostná slova mohou vykonat zlo, které nemůže odčinit ani celoživotní pokání. Ó, srdce, jež jsou zlomena, přátelé odcizeni, životy zničeny, hrubými, ukvapenými slovy těch, kteří by mohli přinést pomoc a uzdravení! *RC 292.8*

Přepřacování někdy způsobuje ztrátu sebeovládání. Ale Pán nikdy nenutí spěchat, složitými postupy. Mnozí si shromažďují břemena, která soucitný nebeský Otec na ně nevložil. Povinnosti, které On nikdy nechtěl, aby je plnili nesmyslným štváním jeden druhého. Bůh chce, abychom si uvědomili, že neoslavujeme Jeho jméno, když si bereme tolik břemen, která nás přetěžují a jsme srdcem a duší unaveni, rozčilujeme se, hněváme a spíláme. Máme nést jen povinnosti, které nám uděluje Pán, důvěřující Mu, a tak zachovat svá srdce čistá, milá a soucitná. – RH Oct. 31, 1907 *RC 292.9*

Sebeovládání skrze Krista

„Rozum člověka zdržuje hněv jeho, a čest jeho jest prominouti provinění.“ (Př 19,11) RC 293.1

V mlčení je úžasná moc. Když jsou na vás mluvena netrpělivá slova, neodplacujte tím samým. Slova mluvená jako odpověď tomu, kdo se hněvá, obvykle působí jako bič, ženou povahu k většímu běsnění. Ale hněv, který se setkal s mlčením, rychle zaniká. Necht' křesťan drží svůj jazyk na uzdě, pevně se rozhodne nemluvit hrubá, netrpělivá slova. S jazykem na uzdě může zvítězit v každé zkoušce trpělivosti, skrze kterou bude povolán projít. *RC 293.2*

Člověk nemůže ve své vlastní síle ovládat svého ducha. Ale skrze Krista může získat sebeovládání. Ve své síle může přivést své myšlenky a slova do podřízenosti Boží vůle. Kristovo náboženství přinese pocity pod vládu rozumu a ukázní jazyk. Pod jeho vlivem je vznětlivá povaha zjemněna a srdce je naplněno trpělivostí a něžností. *RC 293.3*

Uchop se pevně Toho, kdo má veškerou moc na nebi i na zemi (Mt 28,18). I když jsi tak často nedokázal projevit trpělivost a klid, nevzdávej boj. Rozhodni se znovu, tentokrát ještě pevněji, zůstat trpělivým při každém podráždění. A nikdy své oči neodvrať od božského Vzoru. *RC 293.4*

Boží ideál pro Jeho děti je vyšší než kam může dosáhnout nejvyšší lidská myšlenka. *„Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec, který je v nebesích.“ (Mt 5,48)* Tento příkaz je zároveň zaslíbením. Plán vykoupení má v úmyslu naše úplné odvracení se ze satanovy moci. Kristus vždy odvrací kající duši od hříchu. On přišel, aby zmařil ďáblovu skutky (1 J 3,8). A On také učinil opatření, aby Duch svatý mohl být udělen každé pokání činící duši, aby ji zachoval od hřešení. *RC 293.5*

Pokušitelovo působení nebude považováno za omluvu pro jediný špatný čin. Satan jásá, když slyší, jak vyznávající následovníci Kristovi vymýšlejí omluvy za znetvoření své povahy. Jsou to právě tyto omluvy, které vedou k hříchu. Svatou povahu, Kristu podobný život, může dosáhnout každé kající, věřící Boží dítko. – RH Oct. 31, 1907 *RC 293.6*

Kristus dal samého sebe za spasení hříšníka. Ti, jejichž hříchy jsou odpuštěny, kteří milují Ježíše, budou s Ním spojeni. Oni budou nosit Kristovo jho. Toto jho nemá omezovat, nemá učinit jejich náboženský život jedním neuspokojeným lopocením. Ne; Kristovo jho má být pravým prostředkem, skrze který se křesťanský život stává jedním potěšením a radostí. Křesťan má být radostný v uvažování o tom, co Pán učinil, když dal svého jednorozeného Syna, aby zemřel za svět, *„aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život“ (J 3,16).* – MYP 138 *RC 293.7*

Mějte svou vůli na Hospodinově straně

„Svět pak hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, ten trvá na věky.“ (1 J 2,17) RC 294.1

Vůle je důležitým činitelem pravého náboženství. Vůle je vůdčí silou v povaze člověka. Veškeré jiné schopnosti jsou jí podřízeny. Vůle není žádným pocitem, nebo náklonností, ale rozhodující silou, která způsobuje v synech lidských buď poslušnost anebo neposlušnost vůči Bohu. ... RC 294.2

Sám nemůžeš své pocity a náklonnosti ovládnout tak, jak by sis přál, můžeš však ovládnout svou vůli a způsobit tak úplnou změnu ve své životě. Odevzdáš-li svou vůli Kristu, bude tvůj život skryt s Kristem v Bohu a ty budeš spojen s tou mocí, která převyšuje veškeré knížatstvo i mocnosti (Ko 3,3; Ef 1,21). Od Boha budeš mít sílu, která tě připoutá pevně k Jeho síle a vzejde ti nové světlo, které bude v tobě zářit jako světlo živé víry. Ale tvá vůle musí být v souladu s vůlí Boží a nepůsobit v souladu s vůlí takových společníků, skrze něž satan neustále pracuje, aby tě zajal a zničil. ... RC 294.3

Tím, že budeš mít svou vůli na Boží straně, budou veškeré tvé pocity podřízeny Ježíšově vůli. Potom stanou tvé nohy na pevné skále. Bude to mnohdy vyžadovat veškerou sílu vůle, kterou máš, ale působí pro tebe mocný Bůh a ty vyjdeš z Jeho ruky jako nádoba ke cti. RC 294.4

Mluv o víře. Postav se na Boží stranu. Nechoď na stranu nepřítele a Pán bude tvým Pomocníkem. Výsledek bude takový, že budeš jako *„cedr na Libánu“*. Tvůj život bude ušlechtilý a tvé dílo bude vykonáno v Bohu. Pak bude v tobě síla, opravdovost a prostota, které z tebe učiní schopný nástroj v Božích rukou. RC 294.5

Denně musíš pít ze zdroje pravdy, abys rozuměl tajemství potěšení a radosti v Pánu. Musíš však pamatovat, že tvá vůle je hybnou pákou všech tvých činů. Tato vůle, která tvoří tak důležitého činitele v charakteru člověka, se dostala pádem pod satanovu nadvládu. ... RC 294.6

Avšak nesmírná Boží oběť v daru Ježíše, svého milovaného Syna, který se stal obětí za naše hříchy, umožňuje Mu říci bez porušení jediné zásady Jeho vlády: *„Odevzdej se mi, dej mi svou vůli, vezmi ji zpod satanovy nadvlády a já ji použiji; pak mohu v tobě působit chtění i činění podle své dobré vůle.“* (Fp 2,13) Když ti dává Kristovu mysl, tvoje vůle se stává Jeho vůlí a tvůj charakter je změněn podle podoby Kristova charakteru. – MYP 151-154 RC 294.7

Každodenní modlitba nezbytná pro růst v milosti

„Všemu se pak přibližuje konec. A protože buďte střídmi a bedliví k modlitbám.“ (1 Pt 4,7) RC 295.1

Jestliže chceme rozvinout charakter, který může Bůh přijmout, pak ve svém náboženském životě musíme vytvářet správné návyky. Každodenní modlitba je tak nezbytná pro růst v milosti, a to pro samotný duchovní život, jako je časný pokrm nezbytný pro tělesné zdraví. Měli bychom si navyknout často povznášet své myšlenky k Bohu v modlitbě. Jestliže mysl bloudí, musíme ji přivést zpět; vytrvalým úsilím se návyk nakonec stane lehkým. Nemůžeme se s jistotou ani na okamžik odloučit od Krista. Můžeme mít Jeho přítomnost, aby nás doprovázela na každém kroku, ale pouze tehdy, když zachováme podmínky, které On sám určil. *RC 295.2*

Náboženství se musí stát hlavní záležitostí našeho života. Všechno ostatní by tomu mělo být podřízeno. Všechny své duševní, tělesné i duchovní schopnosti musíme zapojit do křesťanského zápasu. Od Krista musíme očekávat milost a sílu. Zvítězíme právě tak jistě, jako je jisté, že za nás Ježíš zemřel. *RC 295.3*

Musíme přijít blíže ke kříži Krista. Pokání u paty kříže je první lekcí pokoje, které se musíme naučit. Ježíšova láska – kdo ji může pochopit? Nekonečně něžnější a odříkavější než matčina láska! Jestliže chceme poznat hodnotu lidské duše, musíme pohlédnout živou vírou na kříž a tak začít studium, které bude vědou a písní vykoupených po celou věčnost. Hodnota našeho času a našich schopností může být vypočtena pouze velikostí výkupného, jež bylo zaplacené za naše spasení. Jakou nevděčnost projevíme vůči Bohu, když Ho oloupíme o Jeho vlastnictví, když Mu odmítneme dát své city a svou službu! Je to příliš mnoho odevzdat se Tomu, který pro nás obětoval všechno? Můžeme si zvolit přátelství světa před nesmrtelnými poctami, které Kristus nabízí – *„sedět s Ním na Jeho trůnu, jako i On zvítězil a sedí se svým Otcem na jeho trůnu“ (Zj 3,21)? ... RC 295.4*

Ti, kdo... pracují na plánu sčítání v získávání křesťanských ctností, mají ujištění, že Bůh bude působit na plánu násobení tím, že jim udělí dary svého Ducha. *RC 295.5*

Petr se obrací k těm, kteří získali tutéž drahocennou víru: *„Milost a pokoj kéž se vám rozhojní v poznání Boha a Ježíše Krista, našeho Pána.“ (2 Pt 1,2)* Všichni, kteří budou moci stoupat po zářivých příčkách od země k nebi, projdou nakonec Božskou milostí *„s písněmi a věčnou radostí“ (Iz 35,10 – KJV)* branami do města. – RH Nov. 15, 1887 *RC 295.6*

Božská moc a lidské úsilí

„Zjevila se jest zajisté ta milost Boží spasitelná všechněm lidem, vyučující nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, strážlivě, a spravedlivě, a zbožně živi byli na tomto světě.“ (Tt 2,11.12)

RC 296.1

Zatímco Kristus očisťuje svatyni, věřící na zemi by měli pečlivě zkoumat svůj život, a porovnávat svůj charakter s měřítkem spravedlnosti. Když vidí své nedostatky, měli by hledat pomoc Božího Ducha, aby je uschopnil získat mravní sílu odolávat satanovým pokušením a dosáhnout úrovně dokonalosti. Mohou být vítězové nad těmi pokušeními, které se zdají příliš silné, aby je mohli lidé snést; protože božská moc se spojí s jejich lidským úsilím a satan je nebude moci překonat. *RC 296.2*

Celá nebesa pohlíží se zájmem a jsou připravena udělat všechno, co Bůh určí, aby pomohla padlým mužům a ženám stát se takovými, jakými je Bůh chce mít.. Bůh bude působit pro své děti, ale ne bez jejich spolupráce. Oni musí mít nezdolnou sílu a ustavičnou touhu stát se vším, co je jen pro ně možné, aby se stali. *RC 296.3*

Měli by se snažit zušlechtit své schopnosti a rozvinout charakter, které budou způsobilé pro svaté nebe. Jenom pak a tehdy budou Boží služebníci jasnými a zářivými světly na světě. Pak do svého křesťanského života vnesou sílu a svěžest, protože vloží všechny své schopnosti do díla, a odpovědí na úsilí, které bylo vynaloženo, aby je povznese, očistilo a zušlechtilo, aby mohli zářit v nebeských dvo-rech. Přinesou všechny své schopnosti pod kontrolu Božího Ducha; budou studovat Jeho Slovo a poslouchat Jeho hlas, aby je usměrnil, povzbudil, posílil a posunul vpřed v jejich náboženské zkušenosti. *RC 296.4*

Nebudou dětinskými a nedají se odvrátit satanovými pokušeními. Budou se zapírat, nebudou se dovolávat svých vlastní náklonností, protože budou mít hrdinského ducha. Budou shromažďovat velké a drahocenné pravdy Božího Slova; ony budou jejich pokrmem, a proto vyrostou v silné, dobře rozvinuté muže a ženy v Kristu, syny a dcery Boží. *RC 296.5*

Síla pravdy, kterou zkoumají, rozvine mysl a povznese charakter. Nebudou žádnými začátečníky v chápání Božího Slova, ani trpaslíky v náboženské zkušenosti. Spor s nepřáteli pravdy je nezničí ani neoslábí jejich síly; poslouží to jen k tomu, že je to více přitáhne k Tomu, kdo je mocen je zachránit. Přijmou kázeň, která dá účinnost všem jejich schopnostem. Nebe se přiblíží k nim v soucitu a spolupráci, a stanou se vskutku divadlem světa, andělům i lidem (1 K 4,9); protože budou jasnými charaktery pro svou čistotu, svou sílu záměru, svou pevnost a neochvějnost, svou užitečnost na světě. – RH Apr. 8, 1890 *RC 296.6*

Kristus nám uděluje svou dokonalost charakteru

„Aniž vydávejte údů svých za odění nepravosti kterémukoli hříchu, ale vydávejte se k sloužení Bohu, jakožto ti, kteří vstali z mrtvých a jsouce živi, a údy své vydávejte za odění spravedlnosti Bohu.“ (Ř 6,13)
RC 297.1

Ti, kdo jsou Bohem povoláni, aby pracovali slovem i učením, by měli být stále žáky v Kristově škole. ... Ti, kdo nepocítují důležitost kráčet od síly k síle, neporostou v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. RC 297.2

Celá nebesa se zajímají o dílo, které dnes pokračuje na zemi. Andělé pohlíží se zájmem na ty, kdo byli poctěni tím, že mohou sehrát svou roli jako Boží spolupracovníci. Když si Kristovi služebníci uvědomí smysl přítomnosti Toho, jenž je mocen je zachránit, budou naplněni vděčností vůči Bohu za moc Jeho milosti... Ti, kdo zasvětili všechno, co jim patří, Kristu, se naučí, jak mají získávat duše, protože budou mít úzké spojení s Vykupitelem světa. ... RC 297.3

Ježíš je světlo světa, a vy máte přizpůsobit svůj život Jeho životu. Naleznete pomoc v Kristu, který vytvoří silný, souměrný, překrásný charakter. Satan nemůže zbavit účinku světlo, aby vyzařovalo z takového charakteru. Pán má pro každého z nás k vykonání práci. On nečiní opatření, abychom byli podporováni vlivem lidské chvály a hýčkáni; On míní, že každá duše musí obstát v síle Páně. Bůh nám dal svůj nejlepší dar, a to svého jednorozenného Syna, aby nás povznesl, zušlechtil a učinil nás schopnými tím, že na nás vloží svou vlastní dokonalost charakteru, pro domov v Jeho království. Ježíš přišel na náš svět a žil tak, jak očekává, že budou žít i Jeho následovníci. Jestliže budeme požitkářští a příliš leniví vynaložit opravdové úsilí k spolupráci s úžasným Boží dílem, setkáme se se ztrátou v tomto životě, i ztrátou v budoucím, nesmrtelném životě. RC 297.4

Bůh chce, abychom pracovali, ne v zoufalství a beznaději, ale se silnou vírou a nadějí. Když zkoumáme Písmo Svaté a jsme osvětleni, abychom mohli vidět úžasnou blahoslavnost Otce v tom, že dal světlo Ježíše, aby všichni, kteří věří v Něho, nemuseli zahynout, ale měli věčný život, měli bychom se radovat radostí nevýslovnou a slávy plnou. RC 297.5

Bůh chce, abychom všechno, co může být získáno výchovou, použili pro rozšíření pravdy. Ze života i charakteru musí vyzařovat pravá, životodárná zbožnost, aby mohl být před světem vyvýšen Kristův kříž a ve světle tohoto kříže mohla být zjevena cena duše. Naše mysli musí být otevřeny k porozumění Písma Svatého, abychom přijímáním nebeského chleba mohli získat duchovní moc. – RH Apr. 8, 1890 RC 297.6

V charakteru je moc

„Pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista, skrze něhož i přístup měli jsme věrou k milosti této, kterouž stojíme. A chlubíme se nadějí slávy Boží.“ (Ř 5,1.2) RC 298.1

Pán Ježíš nám netvrdí, že je snadné získat dokonalou povahu. Vznešenou a ušlechtilou povahu nikdo nezdědil. Nezískáme ji náhodou. Šlechtitou povahu získáváme osobním úsilím, přijímáním zásluh a Kristovy milosti. Bůh dává nadání a rozumové schopnosti, ale my si vytváříme povahu. Vytváříme ji tvrdým, usilovným bojem s vlastním já. Musíme zápasit proti dědičným sklonům ke zlu. Musíme být přísní sami na sebe a nesmíme nechat ani jediný povahový rys bez povšimnutí. ... RC 298.2

Povaha vytvořená podle Božího vzoru je jediným pokladem, který si z tohoto světa přeneseme do Božího království. Věřící, kteří se na této zemi učí u Krista, vezmou si všechno, co se od Něj naučili, s sebou do nebeských příbytků... RC 298.3

Nebeské bytosti spolupracují s každým člověkem, jenž pevnou vírou usiluje o dokonalost povahy, která se projeví bohuľibým jednáním. Každému, kdo o ni bojuje, Kristus říká: Jsem po tvé pravici, abych ti pomáhal. RC 298.4

Když vůle člověka spolupracuje s Boží vůlí, stává se nepřemožitelnou. Všechno, co od nás Pán Bůh požaduje, můžeme splnit v Jeho síle. Všechny Boží příkazy zároveň obsahují sílu k jejich vykonání. – COL 331-333 RC 298.5

V našem charakteru je určitá moc. Tiché svědectví, pravý, nesobecký, zbožný život působí tichým a téměř neodolatelným vlivem. Jestliže ve svém životě ukazujeme povahu Ježíše Krista, spolupracujeme s Ním na záchraně lidí. Čím působí náš vliv dalekosáhleji, tím více dobra můžeme vykonat. Budou-li se Kristovi následovníci řídit příkladem svého Pána, promítnou zásady Jeho zákona do svého každodenního života a svými činy prokážou, že milují Boha nade všechno a své bližní jako sebe sama. Církev získá moc, která ovlivní svět. ... RC 298.6

Nevíme, co přinese další den, hodina nebo příští chvíle, proto bychom nikdy neměli začínat den, aniž bychom se odevzdali nebeskému Otci. ... Když se neuvědoměle octneme v nebezpečí, že bychom mohli šířit nesprávný vliv, andělé, kteří jsou po našem boku, nás povedou k lepšímu výběru slov a ovlivní naše jednání. Tak se může náš vliv stát tichou, neuvědomělou, avšak mocnou silou, která vede druhé ke Kristu a Božímu království. – COL 340-342 RC 298.7

Postavte svůj cíl vysoko

„K cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.“ (Fp 3,14) RC 299.1

Nikdo nemá tvrdit, že nemůže odstranit své povahové vady. Dojdeme-li k takovému rozhodnutí, určitě se připravíme o věčný život. Možnost změny závisí na tvé vůli. Kdo nechce, nezvítězí. Opravdovým problémem je narušené, neposvěcené srdce a neochota podřídit se Božímu vedení. RC 299.2

Mnozí lidé, kterým Bůh dal schopnosti konat významnou práci, dosahují jen malých výsledků, protože se málo snaží. Tisíce lidí prožívají život, jako by neměli žádný určitý cíl nebo plány, pro které by žili. Obdrží odplatu úměrnou vykonanému dílu. RC 299.3

Pamatujme, že nikdy nedosáhneme vyššího cíle, než jaký jsme si vytyčili. Stanovme si vysoký cíl a postupně ho uskutečňujeme i za cenu bolestné námahy, sebezapření a obětí. Nenechme se ničím zadržet. Životní okolnosti nespřádají své sítě kolem nikoho tak pevně, aby musel zůstat bezmocný a v nejistotě. Těžké okolnosti nás mají vést k pevnému rozhodnutí, abychom je překonali. Vítězství nad jednou překážkou ti dodá více schopnosti a odvahy jít vpřed. Postupuj odhodlaně správným směrem a okolnosti se stanou tvými pomocníky, nikoli překážkami. RC 299.4

Bud' ctižádostivý, abys v sobě vypěstoval ušlechtilé povahové vlastnosti ke cti svého Mistra. Na každém stupni růstu své povahy se máš líbit Bohu. Můžeme toho dosáhnout. Vždyť Enoch se také líbil Bohu, i když žil ve zkažené době. Enochové žijí i v naší době. RC 299.5

Stůj pevně jako Daniel – věrný státník – který zvítězil nad pokušením. Neměli bychom zklamat Boha, který nás tolik miloval, že dal svůj vlastní život, aby vymazal naše hříchy. Kristus prohlašuje: *„Beze mne nemůžete nic učinit.“* (J 15,5) Nezapomínejme na to! I přesto, že jsme se dopustili chyb, jistě zvítězíme, jestliže si své chyby uvědomíme a budeme je pokládat za varovné signály. Tak změníme porážku ve vítězství, zklameme nepřítele a oslavíme svého Vykupitele. – COL 331, 332 RC 299.6

Váš čas, váš vliv, vaše schopnosti, vaše dovednosti – za toto všechno budeme muset vydat počet Tomu, který dává všechno. ... Vytrvejte v díle, které jste začali, dokud nezískáte vítězství za vítězstvím. Vychovávejte se pro určitý záměr. Mějte stále na zřeteli nejvyšší úroveň, abyste mohli vykonat větší a ještě větší dobro, a tak odrážet Boží slávu. – YI Jan. 25, 1910 RC 299.7

Budeme sklízet, co jsme zaseli

„Na služebníka pak Božího nesluší vaditi se, ale aby byl přívětivý ke všem, způsobilý k učení, trpělivý.“ (2 Tm 2,24) RC 300.1

Ti, kdo jsou skutečně spojeni s Bohem, nebudou mezi sebou ve vzájemném rozporu. Duch souladu, pokoje a lásky, Jeho duch panující v jejich srdcích vytvoří soulad, lásku a jednotu. V dětech satana existuje protiklad těchto skutků; mezi nimi je neustálý rozpor. Hádky, závist a žárlivost jsou převládajícími prvky. Pro křesťana je charakteristická Kristova tichost a pokora. Laskavost, vlídnost, milosrdenství a láska pochází od Nekonečné moudrosti, zatímco opakem je nesvaté ovoce srdce, které není v souladu s Ježíšem Kristem. ... RC 300.2

Jaké je to dílo – výchova dětí! ... Kdyby rodiče více přemýšleli o Kristu a méně o světě, kdyby se méně snažili napodobit zvyky a způsoby nynějšího věku a věnovali čas a pečlivé úsilí, aby zformovali mysl a charakter svých dětí podle božského Vzorů, pak by je mohli poslat pryč s mravní bezúhonností, aby úspěšně pokračovaly v odvětvích vzdělání, aby získaly způsobilost pro nějaké zodpovědné postavení.

... RC 300.3

Žeň je pro nás, abychom sklídili to, co jsme zaseli. Jestliže rozséváte nedůvěru, závist, žárlivost, sebelásku, hořkost myšlenek a pocitů, tato žeň vás ujistí, že to budete i sklízet. To bude setí dračích zubů, abyste sklídili totéž. RC 300.4

Jestliže projevíte vůči svým žákům dobrotu, lásku, něžnou ohleduplnost, sklídíte zpátky totéž. Jestliže jsou učitelé přísní, kritičtí, pánoví, nejsou vnímaví k pocitům ostatních, přijmou zpátky totéž. Člověk, který si přeje zachovat svou sebeúctu a důstojnost, si musí dávat pozor, aby neobtěžoval úctu a důstojnost ostatních. Toto pravidlo by mělo být posvátně dodržováno vůči nejméně chápavým, nejmladším a nejvíce chybujícím žákům. RC 300.5

Co Bůh učiní s touto zřejmě nudnou mládeží, nevíte. Bůh uznal a vyvolil si v minulosti jen takové je-dince, aby vykonali pro Něho velké dílo. Jeho duch, ovládající srdce, působil jako elektrická baterie, probudil zdánlivě ochromené schopnosti k živé a vytrvalé činnosti. Pán viděl v těchto hrubých, nudných, neotesaných kamenech drahý kov, který snese zkoušku bouře, vichřice a ohnivou zkoušku žářem. Bůh vidí ne tak, jako vidí člověk; Bůh soudí ne tak, jako soudí člověk – On zkoumá srdce. ... RC 300.6

Mladší členové rodiny Páně budou ohromeni tím, že jsou stvořeni k obrazu svého Tvůrce a že jejich duch musí zjevovat ducha Kristova. – Manuscript 2, 1881 RC 300.7

Pán zná všechny myšlenky

„Ty také, Šalomoune, synu můj, znej Boha otce svého, a služ jemu celým srdcem a myslí ochotnou. Nebo všechna srdce zpytuje Hospodin a všeliká myslí tanutí zná. Budeš-li ho hledati, nalezneš jej.“ (1 Pa 28,9) RC 301.1

Měli byste utéci ze satanovy začarované půdy a nedovolit, aby se vaše mysl zpronevěřila Bohu. Skrze Krista můžete a měli byste být šťastní, měli byste si zvyknout ovládat sebe. Vaše myšlení musí být podřízeno Boží vůli a vaše pocity pod kontrolou rozumu a náboženství. Svou představivost nemáte proto, abyste jí dovolili bloudit bez jakéhokoliv cíle. Musíte ji krotit a usměrnit. Je-li myšlení nesprávné, pocity budou zlé, myšlenky a pocity spolu vytváří mravní charakter. RC 301.2

Domníváte-li se, že jako křesťané nejste povinni krotit své myšlenky a pocity, býváte svedeni vlivem zlých andělů a zvete jejich přítomnost a jejich kontrolu. Pakliže povolujete svým dojmům a myšlenkám jít cestou podezírání, pochybování a nařikání, budete mezi nejnešťastnějšími smrtelníky. ... RC 301.3

Člověk žije ve světě zármutku, pečování a zmatků. On je zde postaven, aby byl zkoušen a vyzkoušen jako Adam a Eva, aby rozvinul správný charakter a vyvodil soulad z nepořádku a zmatku. Máme co dělat, abychom vykonali to, co je podstatné pro naše štěstí i štěstí jiných. A z mnohého se smíme těšit. Skrze Krista jsme spojeni s Bohem. Jeho milosrdenství nás ustavičně zavazuje. Máme si uvědomit nehodnost Jeho přízně, stále máme ocenit i tu nejmenší z nich. RC 301.4

Pro všechno, co máte a jste, ... jste dlužníky Bohu. On vám dal schopnosti, které se do jisté míry podobají těm, které má On sám. A vy byste měli usilovně pracovat, abyste rozvinuli tyto schopnosti. Ne, abyste se líbili a vyvyšovali sebe, nýbrž abyste oslavili Jeho. ... RC 301.5

Tato země patří Pánu. Zde můžeme vidět, že příroda živá i neživá poslouchá Jeho vůli. Bůh stvořil člověka jako vyšší bytost, on jediný byl zformován dle Božího obrazu a je schopen být účastníkem božské přirozenosti, spolupracovat se svým Stvořitelem a provádět Jeho plány. ... Jak úžasně, s jakou obdivuhodnou krásou bylo všechno v přírodě utvořeno. Všude vidíme dokonalé dílo velkého Mistra-Umělce. Nebesa zvěstují Jeho slávu a země zformována pro štěstí člověka mluví k nám o Jeho nesrovnatelné lásce. ... Obracím vaši pozornost k těmto požehnáním hojné Boží ruky. Necht' svěží sláva každého nového jitra probouzí chválu ve vašich srdcích za tyto projevy Jeho laskavé péče. – 5T 310-312 RC 301.6

Každodenní zjevování Kristovy přítomnosti

„Ale stezka spravedlivých jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne.“ (Př 4,18)
RC 302.1

Musíme se odvrátit od tisícerych zájmů, které poutají pozornost. Existují věci, které zabírají čas a probouzejí zvědavost a končí také v nicotě. Nejvyšší zájmy vyžadují soustředěnou pozornost a sílu, kterou častokrát věnujeme poměrně bezvýznamným věcem. RC 302.2

Přijetí nových názorů nepřináší nový život duši. Poznání sebedůležitějších teorií a skutečností má malou cenu, jestliže není prakticky uplatněno. Musíme si uvědomit svoji odpovědnost, abychom duši sytili pokrmem výživným a podporujícím duchovní život. ... RC 302.3

Nekonáme vůli Boží, když spekulujeme o tom, co Bůh před námi prozřetelně skryl. Otázka, kterou máme studovat je: „Jaká je pravda – pravda pro tuto dobu, kterou mám hledat, milovat, cítit a poslouchat?“ Vědečtí badatelé byli přemoženi a znechuceni ve svém úsilí najít Boha. V této době by se měli ptát: „Jaká je pravda, která nám pomůže k záchraně duší?“ RC 302.4

Kristus zjevil Boha svým učedníkům takovým způsobem, který v jejich srdci vykonal zvláštní dílo, a jehož vykonání v našich srdcích se již dávno vyžadovalo. Jsou mnozí, kteří tím, že prodlévají příliš dlouho při teorii, ztratili se zřetele živou moc Spasitelova příkladu. Ztratili se zřetele Jeho, pokorného, sebezapíravého pracovníka. Potřebují hledět na Ježíše. Denně potřebujeme nové zjevení Jeho přítomnosti. Důkladněji potřebujeme následovat příklad Jeho sebezapření a oběti. RC 302.5

Potřebujeme zkušenost, kterou zažil Pavel, když napsal: *„Jsem ukřižován s Kristem; žiji tedy již ne já, ale žije ve mně Kristus. A život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Božího Syna, který si mě zamiloval a vydal sám sebe za mne.“* (Ga 2,20) RC 302.6

Poznání Boha a Ježíše Krista vyjádřeno v charakteru, převyšuje všechno ostatní, co si lze vážit na zemi nebo v nebi. To je to nejvyšší vzdělání. Je to klíč, který otevírá brány nebeského města. Bůh chce, aby k tomuto poznání dospěli všichni, kteří oblékají Krista (Ga 3,27). ... RC 302.7

Uchovejte si každý paprsek světla. Povzbud'te každou touhu po Bohu. Pěstujte duchovní smýšlení a svaté obecenstvo. ... Tím, že jsme činili pokání ze svých hříchů, vyznali je a našli opuštění, máme pokračovat v poznání Krista, dokud se nám nerozvedne plnost evangelia víry. – 8T 316-318 RC 302.8

Ježíš chce, abychom se stali jedno s Ním

„To tedy číte při sobě, co i při Kristu Ježíši.“ (Fp 2,5) RC 303.1

Ježíš chce vymazat světský obraz z mysli svých následovníků a vtisknout jim nebeský obraz, aby se mohli stát jedno s Ním, odráželi Jeho charakter a zvěstovali ctnosti Toho, který je povolal ze tmy do svého podivuhodného světla (1 Pt 2,9). Jestliže vám bylo umožněno dlít v přítomnosti Slunce spravedlnosti, není to možné, abyste utlumili a ukryli jasné paprsky Kristovy spravedlnosti, nýbrž tak se můžete stát světlem ostatním. ... Jsou zde lidé, kteří obdrželi drahocenné světlo Kristovy spravedlnosti, ale oni ne-jednají podle něho. ... Dávají spíše přednost chytráctví nepřítele než jasnému „*Tak praví Pán*“. ... RC 303.2

Charakterem, který pěstujeme, postojem, jaký dnes zaujímáme, určujeme vlastně náš budoucí úděl. My všichni činíme volbu, buď být s požehnanými uvnitř Města světla, nebo být s bezbožnými vně města. Zásady, které ovládají naše jednání na zemi, jsou známy v nebi, a naše činy jsou věrně zaznamenávány v nebeských knihách záznamů. Je tam známo, zda naše charaktery jsou v souladu s Kristovou povahou. ... Jsme moudré panny? ... To je otázka, která dnes rozhoduje o tom, jaký bude náš charakter a náš postoj.

... RC 303.3

Aby nám mohlo být odpuštěno způsobem, jakým Kristus odpouští, to znamená aby nám bylo nejen odpuštěno, ale abychom byli obnoveni v duchu naší mysli. Pán praví: „*Dám ti nové srdce*.“ Kristův obraz má být vtisknut do samotné mysli, srdce a duše. Apoštol říká: „*Máme mysl Kristovu*.“ (1 K 2,16) Bez proměňujícího procesu, který může nastat pouze skrze božskou moc, vrozené sklony k hříchu jsou ponechány v srdci ve vší své síle, aby vytvořily nová pouta a nastolily otroctví, které nemůže být nikdy zlo-meno lidskou silou. ... RC 303.4

Když Kristus přijde, nebeské váhy budou vážit charakter a rozhodnou, zda je čistý, posvěcený a sva-tý. ... RC 303.5

Šťěstí je výsledkem svatosti a podřízení se vůli Boží. Ti, kdo chtějí být svatými v nebi, musí být nejdříve svatými na zemi; protože když opustíme tuto zemi, vezmeme si svůj charakter s sebou a to bude jednoduše tak, že si vezmeme s sebou některé nebeské prvky, které nám byly uděleny skrze Kristovu spravedlnost. ... RC 303.6

Zkušenost, která následuje po úplném odevzdání se Bohu, je spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém (Ř 14,17). – RH Aug. 19, 1890 RC 303.7

Poklady božské milosti jsou nám k dispozici

„A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest.“ (1 J 3,3) RC 304.1

Je výsadou každého opravdového hledače pravdy a spravedlnosti, že se může spolehnout na jistá Boží zaslíbení. Pán Ježíš učinil zjevnou skutečnost, že poklady božské milosti jsou nám dány cele k dispozici, abychom se mohli stát potrubím světla. Nemůžeme přijmout bohatství Kristovy milosti, aniž bychom ji toužili udělit jiným. Když máme ve svých srdcích Kristovu lásku, budeme cítit, že je to naší povinností a výsadou předávat ji dále. *RC 304.2*

Slunce svítící na nebi, vylévá své jasné paprsky na všechny cesty a stezky života. Má dostatečné světlo pro tisíce světů takových jako je náš. A tak je tomu i se Sluncem spravedlnosti; Jeho jasné léčivé a radostné paprsky jsou bohatě dostačující zachránit náš malý svět a jsou schopné zajistit bezpečí v každém světě, který byl stvořen. Kristus praví, že náš nebeský Otec je ochotnější dát Ducha svatého těm, kteří o něj prosí, než pozemští rodiče dát dary svým dětem (L 11,13). *RC 304.3*

Den letnic poskytl úžasnou příležitost. Při vylití Ducha svatého, jaké svědectví bylo podáno o bohatství Kristovy milosti! Tak proč ti, kteří tvrdí, že věří rozvinuté pravdě, žijí doposud pod svými výsadami? Proč míchají své vlastní „já“ do všeho, co dělají? Jestliže zapudí vlastní já, Ježíš vlije do žíznivé duše stálý zdroj řeky života. ... *RC 304.4*

Je to růst v poznání Kristova charakteru, jež posvěcuje duši. Poznání a ocenění podivuhodného díla smíření, promění toho, kdo přemýšlí o plánu spasení. Pohledem na Krista je proměňován v tentýž obraz, od slávy k slávě, jako od Ducha Páně (2 K 3,18). Pohledem na Ježíše se stává zušlechťujícím, očištným procesem, skutečným křesťanem. Vidí Vzor, a roste k jeho podobě, a jak snadno jsou pak urovnány ne-shody, soupeření a spory. Dokonalost Kristova charakteru je křesťanovou inspirací. Když Ho vidíme tak, jak je, probudí se v nás touha být jako On, a toto povznese celého člověka; protože *„každý, kdo má v něm tuto naději, očišťuje se, tak jako on je čistý“ (1 J 3,3). RC 304.5*

Kristova síla je útěchou, nadějí, korunou chlouby každého člověka, který následuje Ježíše v Jeho boji, v Jeho zápasech života (1 Te 2,19). – RH Aug. 26, 1890 *RC 304.6*

Boží pravda zušlechťuje vkus

„Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se. V nic ne-slušného se nevydává, nehledá svých věcí, nevzpouzí se, neobmýšlí zlého.“ (1 K 13,4.5) RC 305.1

Boží pravda má za cíl povznést jejího příjemce, zušlechtit jeho vkus a posvětit jeho úsudek. Charakter křesťana by měl být svatý, jeho způsoby příjemné, jeho slova beze lsti. Mělo by být vynakládáno vytrvalé úsilí napodobit tu společnost, ke které jak doufá, se brzy připojí – společnost andělů, kteří nikdy nepadli do hříchu. RC 305.2

Nikdo nemůže být křesťanem bez toho, aniž by měl Ducha Kristova; a to zda má Ducha Kristova, se projeví v laskavých slovech a ušlechtilým, zdvořilým chováním. ... Vnější změna bude svědčit o vnitřní změně. Pravda posvěcuje a zušlechťuje. Přijatá do srdce, působí skrytou silou, proměňující charakter. Ale ti, kteří tvrdí, že jsou Kristovi následovníci, a přitom ve stejnou dobu jsou hrubí, nelaskaví a nezdvořilí ve slovech i chování, se neučili u Ježíše. Bouřlivý, arogantní, hanlivý člověk není křesťan; protože být křesťanem znamená být podobným Kristu. ... RC 305.3

Velmi mnozí z těch, kdo hledají štěstí, budou zklamaní ve svých nadějích, protože ho hledají ne-správně, a libují si v hříšných náladách a sobeckých pocitech. Zanedbáním vykonat malé povinnosti a povšimnout si malých pozorností života, poruší zásady, na kterých závisí štěstí. Právě štěstí není nalezeno v sebeuspokojení, ale na cestě povinnosti. Bůh chce, aby člověk byl šťastný, a z toho důvodu dal svá přikázání svého zákona, protože jenom tím, že je bude poslouchat může mít radost v domově i mimo domov. Pokud stojí ve své mravní bezúhonnosti, věrný zásadám a má kontrolu nad všemi svými schopnostmi, nemůže být nešťastný. Se svými úponky ovinutými kolem Boha, srdce bude plné pokoje a radosti, a duše bude kvést uprostřed nevěry a mravní zkázy. RC 305.4

Laskavá slova, příjemné pohledy, radostné vzezření, vrhá kouzlo kolem křesťana, který působí jeho vliv téměř neodolatelným. Je to Kristovo náboženství v srdci, které způsobuje, že slova jsou vlídná a chování půvabné, a to i vůči těm, kteří se nacházejí v nejnižších společenských vrstvách. V zapominání na sebe, ve světle, pokoji a štěstí, které člověk neustále uděluje jiným, lze spatřit pravou důstojnost člověka. To je způsob, jak získat úctu a rozšířit oblast užitečnosti, která stojí jen málo; a ten, kdo jde tímto směrem, si nebude stěžovat, že neobdrží poctu, která mu právem náleží. Ale biblické zásady musí být napsány v srdci; biblické zásady musí být vneseny do každodenního života. – ST Nov. 11, 1886 RC 305.5

Stavění překážek ušlechtilým charakterům

„V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nevzpouzí se, neobmýšlí zlého. Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě. Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.“ (1 K 13,5-7) RC 306.1

Příjemní, laskaví a dobře vychovaní křesťané budou působit vlivem pro Boha a Jeho pravdu; nemůže být tomu jinak. Světlo pocházející z nebe bude vyzařovat skrze ně své jasné paprsky na stezku ostatních, a povede je ke zvolání: *„Ó, Hospodine zástupů, blahoslavený člověk, jehož síla jest Hospodin.“ (Ž 84,6) RC 306.2*

Slova, která mluvíme, naše každodenní chování, jsou ovocem rostoucím na stromě. Jestliže je ovoce trpké a nechutné, kořeny tohoto stromu nečerpají výživu z čistého zdroje. Jestliže naše charaktery jsou tičné a pokorné, jestliže naše pocity jsou v souladu s naším Spasitelem, prokážeme, že náš život je skryt s Kristem v Bohu a my zanecháme za sebou jasnou stezku. Naše životy budou v takovém výrazném protikladu k životu nevěřících, že naši spolupracovníci poznají, že jsme byli s Ježíšem a učili se od Něho. *RC 306.3*

Křesťan se nemusí stát poustevníkem; ale i když se nevyhnutelně sdružuje se světem, není ze světa. Měla by být pěstována a každodenně uskutečňována křesťanská zdvořilost. Nevlidné slovo by mělo být ponecháno nevyřčené; sobecká nevšímavost ke štěstí ostatních by měla ustoupit ohleduplnému soucitu. Pravá zdvořilost, smíšená s pravdou a spravedlností, učiní život nejen užitečným, ale i krásným a provoněným láskou a dobrými skutky. ... *RC 306.4*

Ctnost, poctivost, laskavost a stálá bezúhonnost vytvoří ušlechtilé charaktery. Ti, kdo vlastní tyto charakteristické rysy, získají úctu, dokonce i u nevěřících a jejich vliv v církvi bude velmi drahocenný. Je po nás požadováno, abychom byli v důležitých záležitostech spravedlivými; avšak věrnost v malých věcech nás učiní způsobilými pro vyšší zodpovědné postavení. *RC 306.5*

Na straně mnohých je velký nedostatek právě zdvořilosti. Mnoho bylo řečeno o pokroku, který byl učiněn od dob patriarchů; ale ti, kdo žili v této době se mohli pochválit vyšším stavem ušlechtilosti a větší opravdovou zdvořilostí v chování, než vlastní lidé v této době pyšného osvícenství. Bezúhonnost, spravedlnost a křesťanská laskavost, spojené dohromady, tvoří překrásné spojení. *RC 306.6*

Andělé se nikdy nerozvášní, nikdy nejsou závistiví, sobečtí a žárliví. Žádná hrubá nebo nelaskavá slova nevyjdou z jejich úst. A jestliže máme být společníky andělů, musíme být také čistými a zdvořilými. ... Křesťan pěstuje tu lásku, která se nedá vydráždit, která je trpělivá a dobrotivá, ve vše doufá a všechno vydrží (1 K 13,4-7). – ST Nov. 11, 1886 *RC 306.7*

Proměna charakteru se uskutečňuje zde

„Blahoslavený člověk, jehož síla jest Hospodin.“ (Ž 84,6) RC 307.1

Nikdo z nás není takový, jaký by mohl být, jaké by nás chtěl mít Bůh, a jakými nás chce mít Jeho Slovo. A je to naše nevěra, která nás uzavírá před Bohem, protože můžeme kdykoliv pozvednout své duše k Němu a nalézt milost a sílu. Když Kristus přijde, naše ponížená těla budou proměněna a učiněna podobná tělu Jeho slávy (Fp 3,21); ale ničemný charakter nebude pak učiněn svatým. Proměna charakteru se musí uskutečnit před Jeho příchodem. Naše povahy musí být čisté a svaté; musíme mít Kristovu mysl, aby On mohl spatřit s radostí svůj obraz vyzařující z naší duše. RC 307.2

Enoch měl výrazný charakter, a mnozí se dívají na jeho život jako na něco vzdáleného od toho, co většina smrtelníků může vůbec kdy dosáhnout. Ale Enochův život a jeho charakter, který byl tak svatý, že byl přenesen do nebe, aniž ušel smrt, představuje životy a charaktery všech, kteří budou přeneseni, až Kristus přijde. Jeho život byl takovým, jakým může být život každého jednotlivce, pokud bude žít blízko Boha. Měli bychom pamatovat na to, že Enoch byl obklopen bezbožnými vlivy. Společnost, jež ho obklopovala, byla tak zkažená, že Bůh dopustil potopu vod na svět, aby vyhladil jeho obyvatele pro jejich zkaženost. RC 307.3

Kdyby Enoch žil dnes na zemi, jeho srdce by bylo v souladu se všemi Božími požadavky; chodil by s Bohem, i kdyby byl obklopen vlivy nejhříšnějšími a nejzkaženějšími. Palma velmi dobře představuje život křesťana. Ona stojí vzpřímená uprostřed horkého pouštního písku, a neuhyne, protože čerpá výživu ze zřídla pod povrchem. RC 307.4

Josef si zachoval svou bezúhonnost, když byl obklopen modloslužebníky v Egyptě, uprostřed hříchu, rouhání a zkázonosných vlivů. Když (byl) pokoušen, aby sešel z cesty poctivosti, jeho odpověď zněla: *„Jak bych tedy učinil takovou nešlechetnost, a hřešil i proti Bohu?“* (Gn 39,9). Enoch, Josef a Daniel spoléhali na sílu, která byla nekonečná; a toto je jediná bezpečná cesta, kterou mají křesťané následovat v našich dnech. RC 307.5

Životy těchto významných lidí byly skryty s Kristem v Bohu (Ko 3,3). Oni byli věrní Bohu, čistí uprostřed mravní zkázy, oddaní a vroucí, když byli přivedeni do styku s bezvěrectvím a modlářstvím. Skrže božskou milost si vypěstovali pouze takové vlastnosti, které jsou příznivé pro rozvoj čisté a svaté povahy. RC 307.6

Tak tomu může být i s námi. Ducha, kterého vlastnili Enoch, Josef a Daniel, můžeme mít i my; můžeme čerpat ze stejného zdroje síly, vlastnit stejnou moc k sebeovládání, a z našich životů mohou vyzařovat stejné ctnosti. – ST Nov. 11, 1886 RC 307.7

O čem přemýšlíte, takovými jste

„Jímžto podvracíme rady, i všelikou vysokost, povyšující se proti umění (poznání) Božímu, jímajíce všelikou mysl v poddanost Kristu.“ (2 K 10,5) RC 308.1

Vzácnější než zlato z Ofir je síla pravé myšlenky (Iz 13,12). Musíme vložit největší důležitost na správné ovládání našich myšlenek; protože takové ovládání nás připravuje pro Mistrovu práci. Je nezbytné pro náš pokoj a štěstí v tomto životě, aby se naše myšlenky soustředily na Krista. Jak člověk přemýšlí, takovým také je. RC 308.2

Milosrdní naleznou milosrdenství, a čistí v srdci uvidí Boha (Mt 5,7.8). Každá nečistá myšlenka poskvňuje duši, narušuje mravní cítění, a má sklon vymazat vliv Ducha svatého. To tak zatemní duchovní pohled, že lidé pak nemohou spatřit Boha. Pán může a také i odpouští kajícímu hříšníku; ale i když je mu odpuštěno, duše je poskvněna. Ten, kdo má jasné rozeznání duchovní pravdy se musí vyhnout veškeré nečistotě řeči a myšlenek. RC 308.3

Zlé myšlenky zničí duši. Proměňující moc Boží změní srdce, očistí a zušlechťí myšlenky. Pokud není vynaloženo rozhodné úsilí, aby myšlenky byly udrženy soustředěné na Krista, milost se v životě nemůže projevit. Mysl se musí účastnit duchovního boje. Každá myšlenka musí být přivedena do Kristovy podřízenosti. Všechny zvyky musí být přivedeny pod Boží moc. RC 308.4

Musíme mít neustálé vědomí zušlechťující moci čistých myšlenek a ničivého vlivu zlých myšlenek. Umístíme naše myšlenky k svatým věcem. Necht' jsou čisté a správné; protože jediným bezpečím pro každou duši jsou správné myšlenky. Musíme použít všechny prostředky, které nám Bůh dal na dosah k ovládání a pěstování našich myšlenek. Musíme přinést naše mysli do souladu s Kristovou myslí. Jeho pravda nás posvěť – tělo, duši, i ducha, a my budeme uschopněni povznést se nad pokušení. RC 308.5

„Přichází kníže tohoto světa,“ řekl Ježíš, *„ale na mne ovšem nemá práva.“* (J 14,30) Spasitel se nedal oklamat satanovým chytráctvím. Nepodlehł a nedopustil se hříchu. Ani jedinou myšlenkou se nepoddal pokušení. A tak si máme počínat i my. Kristovo lidství se pojilo s božstvím; pro boj byl vyzbrojen přítomností Ducha svatého. ... Pokud jsme s Ježíšem spojeni vírou, nemá hřích nad námi moci. Bůh posiluje v nás víru a vede nás, abychom se pevně přimkli k božství Kristovu a dosáhli tak povahové dokonalosti. ... Každé zaslíbení obsažené v Božím Slově je určeno nám. RC 308.6

Žijeme *„každým slovem, které vychází z úst Božích“* (Mt 4,4). ... Nedbejte na okolnosti nebo na vlastní slabosti, dbejte jen na sílu slova. Všechna jeho moc patří vám. – ST Aug. 23, 1905 RC 308.7

Charakter je výsledkem jednotlivých činů

„Kdo jest věrný v mále, i ve mnoze věrný bude. A kdo v mále jest nepravý, i ve mnoze nepravý jest.“
(L 16,10) RC 309.1

Tajemství životního úspěchu spočívá ve svědomitém plnění všeho, co svět pokládá za maličkosti. Prokazování i nepatrných skutků milosrdenství, nepatrně vypadajících činů sebezapření, vyřčení jednoduchých slov povzbuzení a napomenutí, bdění na stráži i před malými hříchy, to je křesťanství. Vděčnost za každodenní požehnání, moudré využití každé příležitosti, pilné zhodnocení nám udělených schopností – to jsou věci, které od nás Mistr očekává. RC 309.2

Ten, kdo věrně plní drobné povinnosti, se připravuje na zastávání větších povinností. Člověk, který je v každodenním životě všestranně přátelský a zdvořilý, který je šlechetný a shovívavý ve své rodině, jehož neustálým cílem je učinit domov šťastným, se bude nejprve zapírat a přinese oběti, když Mistr zavolá. RC 309.3

Můžeme ochotně dát své jmění na dílo Boží, před Bohem to má jen tehdy pravou cenu, odevzdáme-li Mu své vděčné a milující srdce. Ti, kteří chtějí být dobrými misionáři v dalekých krajích, musí nejdříve věrně vykonat misijní práci ve svém domově. Ti, kteří chtějí pracovat na vinici Páně, musí nejdříve vykonat svědomitě svou práci na tom malém úseku vinice, jehož obděláváním je Pán přímo pověřil. RC 309.4

„Jak člověk smýšlí ve svém srdci, takový je sám.“ (Př 23,7) Souhrn vykonaných myšlenek tvoří dohromady nepopsaný děj celého dne, a jsou to naše myšlenky, které mají hlavní úlohu na vytváření charakteru. Naše myšlenky musí být přísně střeženy; protože jediná nečistá myšlenka zapůsobí mocným vlivem na duši. Zlá myšlenka nechává zlý dojem na mysli. Jsou-li však myšlenky čisté a svaté, člověk se stává lepším, protože je pěstuje. Jimi se zrychlí duchovní tep a zvýší se síla ke konání dobra. A tak jako jedna dešťová kapka připravuje cestu pro další ke svlažení půdy, tak jedna dobrá myšlenka připravuje cestu pro další. ... RC 309.5

I ten nejdelší řetěz se skládá z jednotlivých článků. Kdyby jen jeden z těchto článků byl slabý, celý řetěz je k ničemu. Tak je tomu i s charakterem. Vyvážený charakter se skládá z jednotlivých článků dobře vykonaných skutků. Jediná vada charakteru, pěstována místo toho, aby byla odstraněna, učiní člověka nedokonalým a uzavře před ním brány svatého Města. Ten, kdo vstoupí do nebe, musí vlastnit charakter, nemající poskvrnu ani vrásku nebo cokoli takového (Ef 5,27). Tam nemůže vstoupit nic nečistého (Zj 21,27). V celém zástupu vykoupených nebude viděn ani jediný nedostatek. RC 309.6

Boží dílo je dokonalé jako celek, protože je dokonalé v každé části, jakkoli nepatrné. Bůh stvořil malé stéblo trávy se stejnou péčí, s jakou stvořil celý tento svět. Jestliže chceme být dokonalí jako je dokonalý náš nebeský Otec, musíme být věrní a poctiví v konání i těch nejmenších věcí. – MYP 143-145 RC 309.7

Zůstáváme v Kristu živou vírou

„A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.“ (2 K 6,16) RC 310.1

Zůstáváme v Kristu živou vírou. On zůstává v našich srdcích naší osobní vírou, kterou jsme si přivlastnili. Máme společenství s božskou přítomností, a když si tuto přítomnost uvědomíme, naše myšlenky se podřídí Ježíši Kristu. Naše duchovní zkušenosti jsou v souladu s živostí našeho uvědomění si tohoto společenství. Takto Enoch chodil s Bohem. Kristus bude přebývat vírou v našich srdcích, když budeme přemýšlet o tom, čím je pro nás a jaké dílo pro nás vykonal v plánu vykoupení. Budeme nejšťastnějšími tehdy, když budeme rozvíjet smysl tohoto velikého Božího daru pro náš svět a pro nás osobně. RC 310.2

Tyto myšlenky mají moc ovládat celý náš charakter. Chci vám vštípit v paměť, že můžete mít vždy božského společníka, budete-li jen chtít. ... RC 310.3

Jakmile mysl prodlévá u Krista, charakter je formován k božské podobě. Myšlenky jsou proniknuty vědomím Jeho dobroty a Jeho lásky. Přemýšlíme o Jeho charakteru a tak On je ve všech našich myšlenkách. Jeho láska nás obklopí. Pohlédneme-li jen na okamžik na slunce v jeho poledním jasu, a pak odvrátíme svůj zrak, zjeví se nám obraz slunce na všem, nač pohlédneme. RC 310.4

Tak je tomu, když hledíme na Ježíše; vše, nač potom pohlédneme, vyzařuje Jeho obraz – Slunce spravedlnosti. Nevidíme nic jiného a nemůžeme o ničem jiném mluvit. Jeho obraz je vtisknut v náš duchovní zrak a ovlivňuje každou částčku našeho každodenního života, zjemňuje a podmaňuje celou naši přirozenost. Tímto pohledem na Něho jsme proměňováni k božské podobě, stejně jako v Kristův obraz. Na všechny, s nimiž se stýkáme, odrážíme jasné a radostné paprsky Jeho spravedlnosti. Náš charakter se změnil, protože srdce, duše i mysl, jsou prozářeny odleskem Toho, který si nás zamiloval a dal sebe samého za nás. Zde se opět projevuje osobní, živý vliv přebývajících vírou v našich srdcích. RC 310.5

Když jsme přijali slova Jeho naučení a ona stala se naším vlastnictvím, Ježíš se stává pro nás trvale přítomným, ovládá naše myšlenky, plány a skutky. ... RC 310.6

Ježíš Kristus je pro nás vším – prvním i posledním, nejlepším ve všem. Ježíš Kristus, Jeho Duch, Jeho charakter, zjevuje všechno; je základní osnovou, pravým tkanivem celé naší bytosti. ... Neustálým pohledem na Ježíše budeme vyzařovat Jeho obraz všude kolem nás. – MYP 159-161 RC 310.7

Myšlenky musí být soustředěny na Boha

„Protož přepášíce bedra mysli vaší, a střízliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista.“ (1 Pt 1,13) RC 311.1

Přichází bouře, neúprosná ve své zuřivosti. Jsme na to připraveni? RC 311.2

Nemusíme říkat: Nebezpečnost posledních dnů brzy na nás dolehnou. Ona již přišla. Nyní potřebujeme meč Hospodinův, abychom do morku vykořenili tělesné žádosti, záliby a vášně. RC 311.3

Mysl, která povolila světským myšlenkám, se musí změnit. *„Proto přepásejte bedra svojí mysli, buďte střízliví a dokonale se spolehněte na milost, kterou vám přináší zjevení Ježíše Krista. Jakožto poslušné děti se nepřizpůsobujte dřívějším žádostem jako v době své nevědomosti, ale jako je svatý Ten, který vás povolal, buďte i vy ve všem svém chování svatí. Je přece napsáno: Buďte svatí, neboť já jsem svatý.“ (1 Pt 1,13-16)* Myšlenky musí být soustředěny na Boha. Nyní je čas, abychom vynaložili vážné úsilí k přemožení přirozených náklonností tělesného srdce. RC 311.4

Naše úsilí, sebezapírání a naše vytrvalost musí být úměrná nekonečné hodnotě cíle, k němuž spějeme. Pouze vítězstvím, jaké dosáhl Kristus, získáme korunu života. RC 311.5

Velikým nebezpečstvím člověka je sebeklam, shovívavá soběstačnost a tím odloučení od Boha, pramene Jeho síly. Nebudou-li naše přirozené sklony usměrněny Duchem Svatým, pak jsou v nich jen zárodky mravní smrti. ... RC 311.6

Chceme-li obdržet pomoc od Krista, musíme si uvědomit svoji potřebu. Musíme se opravdově poznat. Kristus může spasit pouze toho, kdo ví, že sám o sobě je hříšníkem. Pouze tehdy, když vidíme svoji naprostou bezmocnost a vzdáme se vši sebedůvěry, můžeme uchopit Boží moc. RC 311.7

Toto zřeknutí se sebe nemá být pouze na počátku křesťanského života. Musí být obnovováno na každém kroku k nebesům. Všechny naše dobré skutky závisí na moci, která je mimo nás; a proto je potřeba se ustavičně srdcem upínat k Bohu, stále opravdově vyznávat hřích a pokořovat svoji duši před Ním. Obkličují nás různá nebezpečí; a bezpeční jsme pouze tehdy, když si uvědomujeme svoji slabost a ramenem víry se chápeme svého mocného Vysvoboditele. ... RC 311.8

„Všeliká výmluvnost Boží přečištěná jest, onť jest štít doufajících v něho.“ (Př 30,5) – 8T 315, 316 RC 311.9

Věda křesťanství

„Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechetný.“ (1 K 9,27) RC 312.1

Křesťanský život je boj a pochod. V tomto bojování není odpočinku; úsilí musí být ustavičné a vytrvalé. Jedině neustálým úsilím udržujeme vítězství nad satanovými pokušeními. O křesťanskou poctivost nutno usilovat s neochvějnou silou a lze ji udržet rozhodnou stálostí záměru. RC 312.2

Nikdo se nedostane vpřed bez pevného, vytrvalého osobního úsilí. Všichni se musí zapojit do tohoto boje sami pro sebe. Osobně jsme zodpovědní za výsledek tohoto boje; kdyby Noe, Job a Pavel byli mezi námi, nemohli by svou spravedlností vysvobodit ani syna, ani dceru. RC 312.3

Existuje věda křesťanství, kterou nutno poznat – věda mnohem hlubší, širší a vyšší než jakékoli lidské hloubání, jako jsou vyšší nebesa než země. Mysl musí být ukázněna, vzdělávána, cvičena; neboť máme konat dílo Boží takovými způsoby, které neodpovídají vrozené náklonnosti. Jsou zde zděděné a vypěstované sklony ke zlému, nad nimiž nutno zvítězit. Často výchova a vzdělání celého života musí být odložena stranou, aby se člověk mohl stát žákem školy Kristovy. RC 312.4

Naše srdce musí být vzděláváno a utvrzováno v Bohu. Musíme utvářet zvyky v myšlení, které nás uschopní odolávat pokušení. Musíme se naučit hledět vzhůru. Zásady Božího Slova – zásady, které jsou vyšší než nebesa a sahají do věčnosti, máme chápat v jejich vztahu k našemu každodennímu životu. Každý čin, každé slovo, každá myšlenka má odpovídat těmto zásadám. RC 312.5

Převzácné dary Ducha Svatého se neprojeví v okamžiku. Odvaha, pevnost, pokora, víra, neochvějná důvěra v Boží spásnou moc se získávají dlouholetou zkušeností. Životem svatého úsilí a pevného lnutí k pravdě, dítky Boží mají zpečetit svůj úděl. RC 312.6

Nemáme žádného času nazbyt. Nevíme, jak brzy náš čas milosti skončí. Před námi je věčnost. Opona se brzy zvedne. Kristus má zanedlouho přijít. Boží andělé se snaží odpoutat nás od nás samotných a od pozemských věcí. Kéž nepracují nadarmo! RC 312.7

Když Ježíš povstane ve svatyni svatých, odloží své prostřednické roucho a přioděje se rouchem odplaty (Iz 59,17), tehdy bude rozhodnuto: *„Kdo škodí, ať škodí dál, ... spravedlivý ať dál koná spravedlnost a svatý ať se dál posvěcuje. A hle, přijdu rychle a má odplata se mnou.“ (Zj 22,11.12) – 8T 313-315 RC 312.8*

Živý charakter v Kristu

„Protož, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažtež se, abyste bez poskvrny a bez úhony před ním nalezeni byli v pokoji.“ (2 Pt 3,14) RC 313.1

Největší dílo, které může být na našem světě vykonáno, je oslavovat Boha Kristu podobným životem. – 6T 439 RC 313.2

Ve druhém listě, který Petr poslal těm, jimž se dostalo „stejně vzácné víry“ jako jemu, vyložil apoštol božský plán k vypěstování křesťanské povahy. Píše v něm: RC 313.3

„Milost vám a pokoj nechť se rozhojní poznáním Boha a našeho Pána Ježíše! Jeho božská moc darovala nám všechno, čeho je potřebí k životu a k zbožnosti poznáním toho, jenž nás povolal vlastní slávou a mocným činem, čímž nám byla darována vzácná a veliká zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky Božské přirozenosti a unikli zkáze, která ve světě panuje skrze zhoubné žádostivosti.“ (1 Pt 1,2-4) RC 313.4

„Právě proto tedy vynaložte všechno úsilí a připojte ke své víře ctnost, ke ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, k zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. Budou-li totiž tyto věci při vás a rozhojní se, způsobí, že díky poznání našeho Pána Ježíše Krista nebudete nečinní ani neplodní.“ (1 Pt 1,5-8) RC 313.5

Tato slova jsou nesmírně poučná a vyjadřují základní předpoklad vítězství. Apoštol předkládá věřícím žebříček křesťanského pokroku, jehož každý jednotlivý stupeň znamená postup v poznání Boha a v jehož zlézání nesmí být zastávky. Víra, ctnost, poznání, zdrženlivost, trpělivost, zbožnost, bratrská náklonnost a láska jsou příčky žebříčku. Dosahujeme spásy, stoupáme-li příčku za příčkou, vystupujeme-li krok za krokem až k nejvyššímu vzoru, jímž je pro nás Kristus. Tak Kristus nám byl učiněn *„moudrostí, spravedlností, posvěcením a vykoupením“ (1 K 1,30). RC 313.6*

Bůh povolává svůj lid k slávě a k ctnosti a tyto vlastnosti se projeví v životě všech, kdož jsou s Ním věrně ve spojení. Když se stali účastnými nebeského daru, budou stále dokonalejšími, jsouce *„Boží mocí střežení skrze víru ke spasení“ (1 Pt 1,5). RC 313.7*

Patří k slávě Boží, že dává svým dítkám své ctnosti. Bůh chce, aby muži a ženy dosahovali nejvyššího stupně. A když se ve víře uchopí Moci Kristovy, když prosí o Jeho neselhávající zaslíbení a přivlastňují si je, když s neodbytností, již nelze odmítnout, hledají pomoc Ducha svatého, budou učiněni dokonalými v Kristu (Ko 2,10). – AA 529, 530 RC 313.8

Poznání Boha je životně důležité

„Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém. Ale v tom nechť se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne.“ (Jr 9,23.24) RC 314.1

Kdo přijal víru a evangelium, musí se nejprve povahově obohatit ctností a tak očistit srdce a připravit mysl, aby mohl přijmout poznání Boha. Toto poznání je základem všeho pravého vzdělání a vší pravé služby. Je jedinou skutečnou záštitou proti pokušení a jenom jím se může člověk povahou připodobnit Bohu. Poznáním Boha a Jeho Syna Ježíše Krista je věřícímu dáno *„všecko, čeho je zapotřebí k životu a k zbožnosti“* (2 Pt 1,3). Žádný dar nebude odepřen tomu, kdo upřímně touží dosáhnout spravedlnosti Boží.

RC 314.2

„Život věčný,“ pravil Kristus, *„je, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“* (J 17,3) A prorok Jeremiáš pravil: *... „Já jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi; nebo v těch věcech libost mám, dí Hospodin.“* (Jr 9,24) Stěží může lidský rozum pochopit šířku, hloubku a výšku duchovního poznání toho, kdo nabyt této známosti. RC 314.3

Každý může dosáhnout ve své sféře dokonalosti křesťanské povahy. Obětí Kristovou bylo věřícímu umožněno, aby získal všechno, co patří k životu a k zbožnosti. Bůh nás vyzývá, abychom se snažili o dosažení dokonalosti a dává nám za příklad Kristovu povahu. Když na sebe vzal lidskou podobu, zdokonalil ji Spasitel životem stálého odpírání zlu a ukázal, že spoluprací s Bohem mohou lidské bytosti již v tomto životě dosáhnout dokonalé povahy. To je ujištění, jež nám Bůh dává, že také my můžeme dosáhnout úplného vítězství. RC 314.4

Před věřícím se otevírá podivuhodná možnost být podoben Kristu, poslušnému všech zásad zákona. Sám od sebe je však člověk naprosto neschopen dosáhnout tohoto stavu. Svatost, o níž Slovo Boží praví, že ji musí mít, dříve než může být spasen, je výsledkem působení božské milosti, jíž se mu dostává, když se podrobí kázni a omezením pod vlivem Ducha pravdy. Člověk může být dokonale poslušný jen kádím Kristovy spravedlnosti, která dodává božskou vůni každému skutku poslušnosti. RC 314.5

Úlohou křesťana je vytrvat v přemáhání každého nedostatku. Má neustále prosit Spasitele, aby léčil poruchy jeho hříšné duše. Nemá moudrost ani sílu, aby je přemohl; moudrost a sílu má Pán a udělí ji těm, kdož v pokoře a v pokání hledají u Něho pomoc. – AA 530-532 RC 314.6

Nezbytnost ustavičného růstu v milosti

„Snažte se povolání a vyvolení své upevňovati; nebo to činíce, nepadnete nikdy.“ (2 Pt 1,10) RC 315.1

Dílo přeměny z nesvatosti k svatosti je nepřetržitě. Den za dnem působí Bůh pro posvěcení člověka a člověk má s Bohem spolupracovat a vytrvale usilovat o vypěstování správných návyků. Má nabývat ctnost za ctností; a když takto přidává jednu ctnost k druhé, Bůh způsobí, že se mu znásobí. Náš Spasitel je vždy ochoten vyslechnout a vyslyšet modlitbu kajícího srdce a znásobit svým věrným milost a pokoj. S radostí jim poskytne požehnání, jichž potřebují ve svém boji proti zlům, jež na ně dotírají. *RC 315.2*

Jsou takoví, kteří se pokoušejí zlést žebřík křesťanského pokroku; když však postoupí, začnou věřit v sílu člověka a zapomínají na Ježíše, Původce a Dokonavatele jejich víry. Následkem je nezdar, ztráta všeho, co získali. Vpravdě smutný je stav těch, kdož se cestou znavili a dovolují nepříteli duší, aby je oloupil o křesťanské ctnosti, jež si již vypěstovali ve svých srdcích a jež projevují v životě. *„Kdo jich nemá,“* praví apoštol, *„je slepý, krátkozraký; zapomněl, že byl očištěn od svých dřívějších hříchů.“ (2 Pt 1,9) RC 315.3*

Apoštol Petr měl dlouhé zkušenosti ve věcech Božích. Jeho víra ve spásnou moc Boží léty sílila, až dokázal beze vší pochyby, že nemůže neuspět ten, kdo postupuje s vírou, stoupá příčku po příčce, stále výš a vpřed k nejhořejší příčce žebříku, jež dosahuje k branám nebes. *RC 315.4*

Mnoho let vštěpoval Petr věřícím nutnost stálého zdokonalování v ctnostech a v poznávání pravdy; a nyní, když si uvědomoval, že zakrátko bude povolán, aby vytrpěl mučednickou smrt pro svou víru, upozornil ještě jednou na vzácné výsady, jež může získat každý věřící. Jist si svou vírou, napomenul stařícký učedník své bratří. Aby byli pevní a neupouštěli od křesťanského způsobu života. *„Snažte se,“* prosil, *„upevňovat své povolání a vyvolení. Budete-li to činit, nikdy nepadnete. Tak vám bude bohatě vybaven vstup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.“ (2 Pt 1,10.11) RC 315.5*

Jak vzácné ujištění! Slavná je naděje, která čeká věřícího, když vírou spěje k výšinám křesťanské dokonalosti! – AA 532, 533 *RC 315.6*

Janův charakter odrážel Krista

„V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše. Nejmilejší, poněvadž tak miloval nás Bůh, i myť máme jedni druhé milovati.“ (1 J 4,10.11) RC 316.1

Vřelá láska a nesobecká oddanost, jež se projeví v životě a v povaze Janově, jsou pro křesťanskou církev poučením nesmírné ceny. Jan neměl od narození v povaze takovou laskavost, jakou později v životě projevoval. Měl vážné povahové nedostatky. Byl nejen pyšný, samolibý a ctižádostivý, ale i unáhlený a nedůtklivý. On a jeho bratr byli proto nazýváni „synové hromu“. Náladovost, pomstychtivost a hnidopisství – takové vlastnosti měl kdysi milovaný učedník. Pod tím vším však božský Učitel poznal vřelé, upřímné, milující srdce. Ježíš káral jeho sobectví, mařil jeho ctižádost, zkoušel jeho víru. Zjevoval mu však to, po čem toužila jeho duše – krásu svatosti, přeměňující moc lásky. ... RC 316.2

Kristovo poučení, že tichost, pokora a láska jsou to hlavní, čeho je člověku třeba, aby rostl v milosti a připravil se pro službu Boží, mělo pro Jana nejvyšší cenu. Vštěpoval si každé poučení a stále usiloval o to, aby žil podle božského vzoru. ... Učení jeho Mistra bylo vyryto na jeho duši. Když svědčil o Spasitelově milosti, byl jeho prostý jazyk výřečný láskou, jež prostupovala celou jeho bytost. RC 316.3

Hluboká láska ke Kristu vedla Jana vždy k tomu, že chtěl být po Kristově boku. Spasitel miloval všech dvanáct učedníků, Jan však měl ze všech nejvnímavějšího ducha. Byl nejmladší ze všech a otevřel své srdce Ježíši s důvěřivostí a upřímností dítěte. Tím se dostal do těsnějšího společenství s Kristem a Spasitelovo nejhlubší duchovní učení pak mohlo být skrze něho sděleno lidem. RC 316.4

Ježíš miluje ty, kdož ukazují Otce, a Jan uměl mluvit o Otcově lásce tak, jak to neuměl žádný druhý z učedníků. Zjevoval svým bližním to, co cítil ve svém nitru, a na své povaze ukazoval vlastnosti Boží. Sláva Páně se zračila v jeho tváři. Krása svatosti, která ho proměnila, vyzařovala z něho jako záře Kristova. V obdivu a lásce patřil na Spasitele, až se stalo jeho jediným přáním podobat se Kristu a pobývat s Ním a až se v jeho povaze obrazil povaha jeho Mistra. – AA 539-545 RC 316.5

Učedníci projevovali Kristovu lásku

„Po tomto jsme poznali lásku, že on duši svou za nás položil, i myt' tedy máme za bratří duše své klásti.“ (1 J 3,16) RC 317.1

Po Kristově nanebevstoupení vystoupil Jan jako věrný, opravdový pracovník pro Mistra... Byl přítomen vylití Ducha... pak s novou horlivostí a silou mluvil dál lidem slova života a snažil se přivést jejich myšlení k Neviditelnému. Byl mocným kazatelem, vřelým a hluboce opravdovým. Krásným jazykem a lahodným hlasem vyprávěl o tom, co mluvil a konal Kristus, a jeho slova zapůsobila na srdce těch, kdož mu naslouchali. Prostota jeho slov, svrchovaná moc pravdy, jíž hlásal, a vroucnost, s níž přednášel své učení, zjednaly mu přístup do každé společnosti. RC 317.2

Apoštol žil v souladu se svým učením. Láska ke Kristu, jež planula v jeho srdci, ho vedla k tomu, aby se opravdově a neúnavně věnoval práci pro své bližní, zvláště pro své bratří v křesťanské církvi. RC 317.3

Kristus přikázal prvním učedníkům, aby milovali jeden druhého tak, jak On miloval je. Tak měli svědčit světu, že v nich je Kristus, naděje slávy (Ko 1,27). *„Dávám vám nové přikázání,“* pravil tehdy Ježíš, *„abyste se navzájem milovali; jako jsem já miloval vás, abyste i vy milovali jeden druhého.“* (J 13,34) V době, kdy slyšeli tato slova, nemohli jim učedníci porozumět; když však zažili Kristovo utrpení, Jeho ukřižování, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení, a když na ně vstoupil Duch svatý o letnicích, pochopili lépe lásku Boží a povahu té lásky, kterou se musí navzájem milovat. ... RC 317.4

Když po vylití Ducha svatého vyšli učedníci hlásat živého Spasitele, bylo jejich jediným přáním zachraňovat duše. Radovali se ze sladkého pocitu, že smějí obcovat ze svatými. Byli laskaví, pozorní, neso-bečtí, ochotní ke každé oběti v zájmu pravdy. Ve vzájemném styku jednoho s druhým projevovali lásku, jak jim to uložil Kristus. Nesobeckým jednáním, slovy i skutky, snažili se vzbudit takovou lásku v srdcích druhých. RC 317.5

Takovou lásku měli věřící projevovat stále. Měli ochotně uposlechnout nového příkazu. Měli dosáhnout těsného spojení s Kristem, aby mohli plnit všechny Jeho požadavky. Svými životy měli oslavit moc Spasitele, který je mohl ospravedlnit svou spravedlností. – AA 546-548 RC 317.6

Rozjímejte o nebeských věcech

„Bůh... nás spolu s ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši.“ (Ef 2,4-6) RC 318.1

Kdybychom měli na paměti závažné události, jež se brzy odehrají, neměli bychom tak slabou povahu. Cítili bychom, že jsme přebývali v Boží přítomnosti a naplnění bázní a úžasem bychom dbali příkazu: *„Upokojte se, a vězte, že já jsem Bůh.“* (Ž 46,11) Ó, kdy si vůbec uvědomíme plnou hodnotu díla našeho Spasitele a Jeho přímělné služby? Kdy budeme na Něho spoléhat s plnou důvěrou a budeme žít ušlechtilým, čistým a oddaným životem? Jakých výšin může představitivost dosáhnout, když je posvěcená a naplněná Kristovou mocí! Můžeme přijmout slávu budoucího, věčného světa. Můžeme žít tak, jako bychom viděli Neviditelného (Žd 11,27). Chodme vírou, a ne viděním (2 K 5,7). ... RC 318.2

Zkoumáním Písma Svatého můžeme dojít k porozumění toho, čím jsme pro Krista my a čím je On pro nás. Pohledem na Něho jsme proměňováni k Jeho obrazu, stáváme se Jeho spolupracovníky, Jeho představiteli v životě i v povaze. Musíme se naučit uvědomovat si, že musíme žít jako synové a dcery Boží, milovat Boha nade vše a naše bližní jako samých sebe. Musíme žít čistý, dokonalý život pro Kristovu věc. Musíme milovat dokonalost, protože Ježíš je ztělesněním dokonalosti, velikým středem přitažlivosti. Život, který nyní žijeme, musíme žít ve víře v Syna Božího (Ga 2,20). RC 318.3

Jestliže následujeme Krista, nebudeme mít křečovitou zkušenost, a nebudeme pohnuti okolnostmi a ovlivněni naším okolím. Nedovolíme, aby nás ovládly pocity a abychom se oddávali hněvu, závisti, kritizování, žárlivosti a marnivosti. RC 318.4

Je to záliba v těchto věcech, které nás odvádí od souladu s Kristovým harmonickým životem, a brání nám, abychom se stali vítězi. Měli bychom být puzeni vznešeným cílem vítězství ke každodennímu vítězství, a bdělostí a opravdovou modlitbou dosáhnout úplnou kontrolu nad vlastním já. Když na nás dolehne nepatrné zkoušky a jsou vyřčena slova, která tnou a zraňují duši, mluvte k sobě a řekněte si: „Jsem Božím dítětem, spoludědicem s Ježíšem Kristem, spolupracovníkem s nebesy, a proto si nemohu dovolit nechat se tak snadno urazit, abych stále myslel na vlastní já; protože to vytvoří pokřivený charakter a není to hodné mého vysokého povolání. Můj nebeský Otec mi dal práci, kterou je třeba vykonat, a necht' jsem tedy hoden ji konat pro věc Jeho jména.“ RC 318.5

Měli bychom vážně a neustále uvažovat o dokonalosti charakteru Ježíše Krista, abychom mohli udělovat Jeho požehnání a vést lidi k tomu, aby následovali Jeho šlépěje. – ST July 10, 1893 RC 318.6

Boží dítky mají být nositeli světla

„Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích.“ (Mt 5,16) RC 319.1

Bůh nikdy nechtěl, aby názor nebo úsudek jednoho člověka se stal ovládající mocí. Kdykoli měl zvláštní dílo, které mělo být vykonáno, měl vždy připravené lidi, aby splnili Jeho požadavek. V každé době, když se božský hlas zeptal: *„Kdo nám půjde?“* Přišla odpověď: *„Aj já, pošli mne.“* Ve staré době Hospodin spojil se svým dílem lidi různých schopností. Abrahám, Izák, Jákob, Mojžíš se svou pokorou a moudrostí, a Jozue se svými rozmanitými schopnostmi byli všichni přijati do Boží služby. Miriam se svojí hudbou, odvaha a zbožnost Debory, dceřiný cit Rut, poslušnost a věrnost Samuele – to všechno bylo potřebné. Eliáš s jeho vážnými rysy charakteru Bůh použil ve svém stanoveném čase, aby vykonal soud nad Jezábel. RC 319.2

Bůh nedá svého Ducha těm, kteří nijak nepoužívají tento nebeský dar. Ale ti, kteří se odvrátí od sebe, snažíce se osvětit, povzbudit a požehnat druhé, budou mít rostoucí schopnost a sílu k tomu, aby to mohli uskutečnit. – SW Oct. 31, 1905 RC 319.3

Ve všech dobách činil *„Kristův duch v nich přítomný“* (1 Pt 1,11) právě Boží dítky světlem pro jejich současníky. Josef byl nositelem světla v Egyptě. Svou čistotou, dobrotou a synovskou láskou představoval Krista uprostřed pohanského národa. Během putování Izraelitů z Egypta do zaslíbené země byli věrní mezi nimi světlem okolním národům. Jejich prostřednictvím se Bůh zjevoval světu. Daniel a jeho společníci v Babylóně a Mardocheus v Persii ozařovali jasnými paprsky světla temnotu královských dvorů. RC 319.4

Podobně i Kristovi učedníci jsou ustanoveni za nositele světla na cestě k nebi. Jejich prostřednictvím Otec zjevuje svoji milost a dobrotu světu, který je pohřížen v duchovní temnotu vzniklou z nepochopení Boha. Když uvidí jejich dobré skutky, budou i jiní lidé přivedeni k tomu, aby oslavovali Otce v nebesích. Pochopí, že na trůně vesmíru je Bůh a Jeho povaha je hodna chvály a napodobování. Boží láska planoucí v srdci a Kristův soulad projevovaný v životě, jsou pro nevěřící zábleskem nebe určeným lidem tohoto světa, aby mohli ocenit jeho vznešenost. RC 319.5

Tím jsou lidé vedeni, aby uvěřili *„lásce, kterou má Bůh k nám“* (1 J 4,16). Tím jsou původně hříšná a zkažená srdce očišťována a přetvářena, aby se mohla *„postavit bez úhony v přítomnosti Boží slávy s veselím“* (Ju 24). – MB 41, 42 RC 319.6

Enoch chodil s Bohem

„Věřou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti... Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu.“ (Žd 11,5) RC 320.1

Naší velikou potřebou je takové poznání Boha, které působí změnu charakteru. Plníme-li Jeho záměr, pak v našem životě se Bůh musí zjevit takovým způsobem, který odpovídá Jeho Slovu. RC 320.2

Zkušenost Enocha a Jana Křtitele má být naší zkušeností. Mnohem více potřebujeme studovat, než to konáme, životy těchto mužů – z nichž jeden byl vzat do nebe, aniž užířel smrti, a druhý byl před Kristovým prvním příchodem povolán připravovat cestu Páně, činit přímé Jeho stezky (Mt 3,3). RC 320.3

O Enochovi je psáno, že žil 65 let a zplodil syna; poté, co chodil s Bohem tři sta let. Během těchto prvních let Enoch miloval a bál se Boha a zachovával Jeho příkázání. Avšak po narození svého prvorozeného syna dosáhl větší zkušenosti; dostal se do užšího společenství s Bohem. Když viděl lásku dítěte k svému otci, jeho prostou důvěru v jeho ochranu; když pocítil hlubokou lásku svého srdce k tomuto prvorozenému synu, poznal onu obdivuhodnou moc Boží lásky k člověku, projevené v daru Syna Božího, a důvěře, kterou dítky Boží mohou spočinout u svého nebeského Otce. Nekonečná, nezměrná láska Boží zjevená v Kristu, se stala předmětem jeho přemýšlení dnem i nocí. Se vši horlivostí své duše se snažil projevit onu lásku lidem, mezi nimiž přebýval. ... RC 320.4

Jak mýjela staletí, Jeho víra sílila a láska se stávala vroucnější. Modlitba mu byla dýcháním duše. Žil v ovzduší nebes. ... RC 320.5

Boží moc, která působila v Jeho služebníkovi, pocítili ti, kdo ho slyšeli. Někteří dbali jeho napomenutí a zanechali svých hříchů; celé zástupy se však vysmívaly tomuto slavnostnímu poselství. ... RC 320.6

Tři sta let Enoch usiloval o čistotu srdce, aby mohl být v souladu s nebem. Tři staletí chodil s Bohem. Den co den toužil po užším obecenství, které se stávalo stále důvěrnější, až ho Bůh vzal k sobě. Stál na prahu věčného světa, pouze krok byl mezi ním a požehnanou zemí; a nyní se otevřely brány a to dlouhé chození s Bohem pěstované na zemi pokračovalo a on přešel branami nebeského města – první z lidí, který tam vešel. ... RC 320.7

I nás Bůh vybízí k podobnému obecenství. Jaká byla Enochova svatost, taková musí být i svatost charakteru těch, kteří budou vykoupení z lidí při druhém příchodu Páně. – 8T 329-331 RC 320.8

Kazatel spravedlnosti

„A jakož se dalo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka. Jedli, pili, ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterémžto Noé vešel do korábu; i přišla potopa, a zahladila všechny.“ (L 17,26.27) RC 321.1

Patří to k povaze hříchu, že se šíří a rozmáhá. Od doby prvního Adamova hříchu se z pokolení na pokolení hřích šíří jako nakažlivá nemoc. Zatímco svět byl ještě ve svých počátcích, hřích se stal hrozným ve svých rozměrech. Nenávist k Božímu zákonu a jako jistý důsledek nenávist ke vši dobrotě se stala všeobecně rozšířenou. Bůh, jenž stvořil člověka a dal mu ve své štědré ruce dary své prozřetelnosti, byl zneuctěn bytostmi, které stvořil, opovrhován a pohrdán příjemci Jeho darů. Ale i když hříšný člověk zapomněl na svého laskavého Dárce, Bůh nezapomněl na bytost, kterou vytvořil. Nejenže poslal „děšť z nebe a úrodná období“, naplnil srdce člověka „pokrmem a radostí“, ale poslal mu také varovné a naléhavé poselství. Lidská bezbožnost před Ním vyvstala v plné míře jako důsledek přestupování Božího zákona.

RC 321.2

Ve dnech Noeho bezbožnost světa vzrostla do takových rozměrů, že Bůh ji nemohl již déle snášet... Ale On měl soucit s lidským rodem a proto ve své lásce připravil útočiště pro všechny, kdo jej přijmou. Oznámil Noemovi poselství, které měl pak dále předat lidem: *„Můj duch se nebude navěky nesnadnit s člověkem.“* (Gn 6,3) ... Boží Duch se stále nesnadnil se vzpurným člověkem, dokud určený čas téměř nevypršel, kdy Noe a jeho rodina vešli do archy a Boží ruka zavřela její dveře. Milosrdenství, které přicházelo od zlatého trůnu se již déle nebude přimlouvat za provinilého hříšníka. RC 321.3

Všichni lidé této generace nebyli v plném slova smyslu pohanskými modloslužebníky. Mnozí měli poznání o Bohu a Jeho zákonu; ale oni nejen že sami odmítli poselství věrného kazatele spravedlnosti, ale použili veškerý svůj vliv k tomu, aby zabránili ostatním být poslušnými vůči Bohu. Pro každého člověka přijde den zkoušky a důvěry. Tato generace měla svůj den příležitosti a výsad, když Noe hlásal varovné poselství o nadcházející záhubě; ale oni raději podřídili své myšlení nadvládě satana než Boha, a on je oklamal, tak jak to učinil našim prarodičům. On postavil před nimi temnotu a faleš na místo světla a pravdy; a oni přijali jeho chytráctví a lži, protože byly pro ně přijatelné a ve shodě s jejich zkaženým životem, zatímco pravda, která je měla zachránit, byla zavržena jako klam. Většina z nich nebyla na straně spravedlnosti. – ST Apr. 1, 1886 RC 321.4

Noe stál jako skála

„Litoval Hospodin, že učinil člověka na zemi, a bolest měl v srdci svém. ... Ale Noé našel milost před Hospodinem.“ (Gn 6,6-8) RC 322.1

Svět se postavil proti Boží spravedlnosti a Jeho zákonům a Noema pokládal za blouznivce. Když satan sváděl Evu, aby neposlouchala Boha, řekl jí: „*Nikoli nezemřete smrtí!*“ (Gn 3,4). A vážení muži, ctění na celém světě, i moudří muži po něm opakovali tu stejnou lež: „*Nikoli nezemřete smrtí!*“ „Vyhrůžky Boha,“ říkali, „nás mají zastrašit, avšak nikdy se neuskuteční. Nemusíte se bát. K takové katastrofě, jako je zničení světa Bohem, který jej stvořil, a k potrestání bytostí, které stvořil, nikdy nedojde.“ ... Tak lidé nepokořili svá srdce před Bohem, ale setrvali dále ve své neposlušnosti a bezbožnosti, jako by Bůh k nim nepromluvil ústy svého služebníka. RC 322.2

Noe však stál pevně jako skála uprostřed bouře. Obklopen každým druhem bezbožnosti a mravní zkaženosti; uprostřed pohrdání a posměchu lidí, uprostřed všeobecné bezbožnosti a neposlušnosti, vynikal nad nimi svou svatou neporušeností a neochvějnou věrností. Zatímco svět kolem něho pohrdal Bohem a oddával se všem druhům rozmařilé zábavy, jež vedla k násilí a zločinům každého druhu, věrný kazatel spravedlnosti hlásal této generaci, že potopa vod zaplaví svět kvůli nesmírné bezbožnosti jeho obyvatel. On je varoval, aby činili pokání, věřili a našli útočiště v arše. RC 322.3

Noemovo poselství bylo pro něho skutečností. Uprostřed výsměchu a posměšků světa byl neochvějným Božím svědkem. Jeho pokora a spravedlnost byly v naprostém protikladu k odporným zločinům, úkladům a násilí, k němuž kolem něho neustále docházelo. Jeho slova doprovázela moc, protože byla Božím hlasem k člověku zvěstovaným skrze Jeho služebníka. Spojení s Bohem ho plnilo nekonečnou silou, když po sto dvacet let jeho zbožný varovný hlas doléhal k sluchu lidí této generace, co se týče událostí, které se podle lidského úsudku nemohly uskutečnit. Někteří byli hluboce přesvědčeni varovnými slovy a bývali by jich dbali, avšak většina se jim jen vysmívala a zesměšňovala je, takže se nakazili tímž duchem, odmítli nabídku milosti, odmítli se napravit a záhy se stali jedněmi z nejdrzejších a nejopovážlivějších posměváčků, neboť nikdo není tak bezuzdný a nezachází tak daleko v hříchu jako ti, kteří byli jednou osvíceni, avšak odmítli přesvědčivého Ducha Božího. ... Jak prostá a dětská byla víra Noemova uprostřed nevěry posmívajícího se světa. ... Dal světu příklad víry v to, co řekl Bůh. – ST Apr. 1, 1886 RC 322.4

Noe zvěstoval Boží Slovo s mocí

„I učinil Noé podle všeho, jakž mu rozkázal Bůh, tak učinil.“ (Gn 6,22) RC 323.1

Slova, která byla mluvena Adamovi, byla opakována i (Noemovi) – že hřích a satan nebudou triumfovat navždy. Pro ty, kteří se bojí Boha, existuje vítězství. Když pozvedl svůj varovný hlas, že Bůh pro bezbožnost lidí sešle na svět své soudy, proti slovům tohoto posla vyvstal velký odpor. Tento odpor však nebyl celosvětový; protože někteří uvěřili Noemovu poselství a horlivě opakovali varování. RC 323.2

Avšak byli vyhledáni muži, kteří byli pokládáni za moudré, a na ně bylo naléháno, aby předložili důkazy, na základě kterých by Noemovo poselství mohlo být zmařeno. A protože svět byl v míru, a ne ve válce s knížetem zla, oni byli rádi z jakékoli záminky, aby mohli odstranit to jasné „*Tak praví Hospodin*“ a poslouchat filozofy své doby, kteří hlásali, že je nemožné, aby se uskutečnila taková změna v silách přírody, jakou předpovídal Noe. Mezi padlým člověkem a padlými anděly neexistuje žádné nepřátelství; oba jsou zlé kvůli odpadnutí, a zlo, ať existuje kdekoli, je ve spolku proti Bohu. Padlí lidé a padlí andělé jsou spojeni, aby svrhli Boha z Jeho trůnu. RC 323.3

Tak se stalo, že moudří mužové tohoto světa hovořili o vědě a neměnných přírodních zákonech a tvrdili, že tyto zákony se nemohou nijak měnit a že toto Noemovo poselství nemůže být v žádném případě pravdivé. Nadaní mužové Noemovy doby se spojili proti Boží vůli a Jeho úmyslu a pohrdali poselstvím i poslem, kterého Bůh poslal... Noe nemohl popřít jejich filozofii nebo vyvrátit tvrzení takzvané vědy; mohl však hlásat Boží Slovo, protože věděl, že obsahuje nekonečnou moudrost Stvořitele, a jak ho hlásal všude, neztratilo nic ze své síly a skutečnosti, přestože mužové tohoto světa zacházeli s ním s výsměchem a opovržením. RC 323.4

Noe nemíchal dohromady jemné, přitažlivé satanovy klamy se svým poselstvím. Nevyjádřil cítění mnohých lidí své doby, kteří tvrdili, že Bůh je příliš milosrdný na to, aby vykonal tak strašné dílo. Mnozí tvrdili, že Bůh chce poskytnout bezbožným další dobu zkoušky; ale Noe je nekojil ani tou nejmenší nadějí, že ti, kteří zanedbali přítomnou příležitost, kteří odmítli předložené poselství, budou poctěni další příležitostí k záchraně. ... On poznal Boží moc a uvědomil si, že Bůh splní své slovo. Bázeň Boží, jež vlastnil, ho neodloučila od Boha, ale sloužila k tomu, aby ho přitáhla blíže k Němu a vedla ho k tomu, aby vyléval svou duši ve vážných prosbách. – ST Apr. 18, 1895 RC 323.5

Abraháмова bezvýhradná poslušnost

„Hospodin řekl Abramovi: Vyjdi ze země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě. A učiním tě v národ veliký, a požehnám tobě, a zvelebím jméno tvé, a budeš požehnání.“
(Gn 12,1.2) RC 324.1

Bůh vyvolil Abrahama jako svého posla, aby skrze něj udělil světu světlo. Boží Slovo k němu nepřišlo tak, že mu byly ukázány lichotivé vyhlídky v tomto životě, velká odměna, velké porozumění a světské pocty. *„Vyjdi ze země své... do země, kterouž ukáži tobě“* (Gn 12,1), znělo božské poselství k Abramovi. Patriarcha poslechl a *„šel, nevěda, kam přijde“* (Žd 11,8), jako Boží světloňoš, aby Jeho jméno zůstalo na zemi živé. Opustil svou zemi, svůj domov, své příbuzné a všechny milé svazky související s jeho dřívějším životem, aby se stal poutníkem a cizincem. ... RC 324.2

Nežli si jej Bůh může použít, musí být Abraham oddělen od svých dřívějších svazků, aby nemohl podléhat lidskému vlivu nebo se spoléhat na lidskou pomoc. Nyní, když vešel do společenství s Bohem, musí tento muž žít mezi cizinci. Jeho povaha je jistě zvláštní, jiná než u všech ostatních. Ani by nedovedl své jednání vysvětlit tak, aby ho jeho přátelé pochopili, protože oni byli modloslužebníky. Duchovní věci musí být posuzovány duchovně. Proto nebyli jeho příbuzní a přátelé schopni chápat jeho pohnutky a činy.

Abraháмова bezvýhradná poslušnost je jedním z nejmocnějších příkladů víry a spoléhání na Boha, které lze v Bibli nalézt. S pouhým holým slibem, že jeho potomci budou mít Kanaán, bez nejmenších vnějších důkazů šel dál, kam ho vedl Bůh a ze své strany upřímně plnil podmínky v důvěře, že Hospodin své slovo věrně splní. Patriarcha šel, kamkoli mu Bůh ukázal, že má jít; bez strachu procházel pustinou; procházel mezi modlářskými národy s jedinou myšlenkou: „Bůh si to přeje a já budu poslušen Jeho hlasu. On mě povede, On mě bude ochraňovat.“ RC 324.3

Právě takovou víru a důvěru, jakou měl Abraham, potřebují Boží poslové dnes. Avšak mnozí, jichž by Pán mohl použít, se nechtějí vydat na cestu, naslouchat jedinému Hlasu mezi všemi jinými... Pán by pro své služebníky udělal mnohem víc, kdyby se Mu cele zasvětili, službu Jemu si cenili nad příbuzenská pouta a všechny jiné pozemské svazky. – 4T 523, 524 RC 324.4

Abraháмова neochvějná víra

„Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka, ... a oběťuj ho... v oběť zápalnou.“ (Gn 22,2) RC 325.1

Hospodin znovu uznal za vhodné vyzkoušet víru Abrahámovu nejstrašnější zkouškou. Kdyby byl obstál v první zkoušce a trpělivě čekal na zaslíbení, které se mělo naplnit na Sáře a nebral si za ženu Agar, nebyl by nyní vystaven této nejtěžší zkoušce, jaká kdy byla od člověka požadována. Hospodin přikázal Abrahámovi: *„Vezmi nyní syna svého, ... kteréhož miluješ, a jdi do země Moria; a oběťuj ho tam v oběť zápalnou.“ (Gn 22,2) ... RC 325.2*

Abrahám nezapochyboval o Bohu, ani nezaváhal, nýbrž časně ráno vzal dva služebníky, svého syna Izáka, dříví pro zápalnou oběť a šel na místo, o kterém mu řekl Bůh... Abrahám nedovolil, aby ho ovládly jeho otcovské city a přivedly jej k tomu, aby se vzbouřil proti Bohu. Příkaz Boží měl zasáhnout hlubiny jeho duše. *„Vezmi nyní syna svého.“* Pak, jako by chtěl prozkoumat jeho srdce ještě hlouběji, dodal: *„Toho jediného syna, kteréhož miluješ, Izáka“* to znamená toho jediného syna zaslíbení, *„a oběťuj ho.“ ... RC 325.3*

Tři dny putoval otec se svým synem, měl dostatek času k přemýšlení, měl dosti času pochybovat o Bohu, kdyby byl chtěl o něm pochybovat. Neprojevil však nedostatek víry v Boha. ... RC 325.4

Abrahám věřil, že Izák je synem zaslíbení. Věřil také, že Bůh mínil právě to, co řekl, když mu přikázal, aby šel a obětoval ho jako oběť zápalnou. On... věřil, že Bůh, který ve své prozřetelnosti dal Sáře syna v tak vysokém věku a který nyní požadoval od něho, aby tomuto synu vzal život, může mu také... Izáka vzkřísit z mrtvých (Žd 11,19). RC 325.5

Abrahám nechal služebníky u cesty a rozhodl se jít dál se synem sám, aby se mohli v jisté vzdálenosti od nich pomodlit k Bohu (Gn 22,5). ... Rozhodným krokem šel tento vážný, milující a bolestí sevřený otec po boku svého syna. Když přišli na Bohem určené místo, Abrahám tam vystavěl oltář a položil na něj dříví, aby byl připraven k obětování. Pak oznámil Izákovi Boží příkaz, aby ho obětoval jako zápalnou oběť. Zopakoval mu zaslíbení, jež mu Bůh několikrát dal, že skrze Izáka se stane velkým národem a že i když vykoná Boží příkaz a Izák bude zabit, Bůh splní své zaslíbení. ... RC 325.6

Izák uvěřil Bohu... Ale po vroucím objetí se svým otcem se nechal svázat a položit na dříví. A když se otcova ruka pozdvihla, aby usmrtila svého syna, anděl Boží, který sledoval ryzí věrnost Abrahámovu..., zavolal na něho z nebe, a řekl: *„Abraháme...! Nevztahuj ruky své na dítě...; neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne.“ (Gn 22,11.12) – SR 80-82 RC 325.7*

Josef se rozhoduje být věrný Bohu

„Jimž odpověděl Jozef: Nebojte se... Vy zajisté skládali jste proti mně zlé; ale Bůh obrátil to v dobré... a při životu zachoval lid mnohý.“ (Gn 50,19.20) RC 326.1

Josef byl zatím se svými otrokáři na cestě do Egypta. ... Chlapec spatřil v dáli pahorky, u nichž stály otcovy stany. Hořce zaplakal při pomyšlení na svého milujícího otce, který tam žije opuštěn a nešťasten. Ve svých myšlenkách znovu prožíval to, co prožil v Dothain. Viděl své rozzuřené bratry a cítil na sobě jejich nenávistné pohledy. V uších mu stále zněla jejich posměšná urážlivá slova, jimiž odpovídali na jeho úpěnlivé prosby. S tlukoucím srdcem hleděl do budoucnosti. Jaká to změna – z hýčkaného syna stal se bídný, bezmocný otrok, opuštěný a bez přátel! Jaký ho čeká osud v cizí zemi, do níž se ubírá? Josefa se zmocnil nesmírný strach a zármutek. RC 326.2

Prozíravostí Boží byl však i tento zážitek pro Josefa požehnáním. Poznal v několika hodinách to, co by byl jinak nepoznal za léta. Jeho otec, který ho tak silně a něžně miloval, mu vlastně svým nadřizováním a svou shovívavostí ubližoval. Toto nemoudré nadřizování popudilo jeho bratry a jejich hněv vedl až ke krutému činu, který spáchali a který Josefa připravil o domov. Otcovo nadřizování mělo vliv i na Josefovou povahu. Bylo příčinou jeho nedostatků, které teď musel napravovat. Stal se samolibým a domýšlivým. Uvykl něžné péči svého otce a nyní cítil, že je nepřipraven čelit potížím, které ho čekají. ... RC 326.3

Pak se jeho myšlenky obrátily k Bohu jeho otce. Ve svém dětství se naučil milovat Boha a bát se ho. V otcovském stanu často naslouchal vyprávění svého otce o vidění, které měl při svém útěku z domova. Slyšel vyprávět o tom, jak Hospodin dal Jákobovi zaslíbení a jak je vyplnil, jak ve chvíli nouze přišli k němu andělé Boží, aby mu radili, utěšovali ho a ochraňovali. A zvěděl, že Bůh ve své lásce dá lidstvu Vykupitele. Všechna tato vzácná poučení před ním nyní ožila. Josef uvěřil, že Bůh jeho otce bude i jeho Bohem. Odevzdal se zcela do rukou Hospodinových a modlil se, aby ho Ochránce Izraele neopouštěl v zemi jeho vyhnanství. RC 326.4

Jeho duše se naplnila pevným odhodláním dokázat Bohu svou věrnost a jednat za všech okolností tak, jak se sluší poddanému Krále nebes. Bude sloužit Hospodinu celým svým srdcem. ... Tento jediný den přinesl obrat v Josefově životě: Nešťastná situace, v níž se ocitl, změnila Josefa ze zhýčkaného dítěte v muže, přemýšlivého, odvážného a odhodlaného. – PP 213, 214 RC 326.5

Vliv Jochebed na Mojžíše

„Věrou Mojžíš, dorostlý již jsa, odepřel slouti synem dcery faraonovy, vyvoliv sobě raději protivenství trpěti s lidem Božím, nežli časné a hříšné pohodlí míti.“ (Žd 11,24.25) RC 327.1

Když byl Mojžíš vytržen z útulné péče domova svého dětství, byl mladší než Josef nebo Daniel; a přece ty stejné vlivy utvářely jak jejich, tak i jeho život. Jenom dvanáct let strávil se svým židovským příbuzenstvem, ale právě v těchto letech byl položen základ jeho velikosti, a to rukou té, která se nestala slavnou podle světských měřítek. RC 327.2

Jochebed byla žena a otrokyně. Jejím údělem byla skromnost a její břemeno bylo těžké. Avšak skrze žádnou jinou ženu, s výjimkou Marie z Nazareta, se světu nedostalo většího požehnání. Věděla, že její dítě musí brzo odejít z dosahu její péče do poručnictví těch, kteří neznají Boha, a proto se tím horlivěji usilovala spojit jeho duši s nebesy. Snažila se vstítit do jeho srdce lásku a věrnost k Bohu. A toto dílo věrně splnila. Žádný pozdější vliv nemohl Mojžíše přimět k tomu, aby se zřekl oněch zásad pravdy, které byly těžištěm učení jeho matky a ozvěnou jejího života. RC 327.3

Ze skromného domova v Gesen se Jochebedin syn dostal do faraonova paláce k egyptské princezně, která ho přijala a opatrovala jako svého milovaného syna. V egyptských školách se Mojžíšovi dostalo nejvyššího občanského a vojenského vzdělání. Pro svou velkou osobní přitažlivost, své vznešené vzezření a postavu, ušlechtilou mysl a knížecí chování a pověst vojevůdce, se stal pýchou národa. Egyptský král byl také členem kněžstva a Mojžíš, i když se odmítal zúčastňovat pohanských bohoslužeb, bylo zasvěcen do všech tajů egyptského náboženství. RC 327.4

Egypt byl v té době nejmocnější a nejcivilizovanější zemí, a Mojžíš jako jeho případný vládce, byl dědicem nejvyšších poct, jaké může tento svět poskytnout. On však měl mnohem ušlechtlejší cíle. Pro Boží čest a vysvobození svého utlačovaného lidu, Mojžíš obětoval všechny pocty Egypta. Až pak se Bůh zvláštním způsobem ujal jeho výchovy. ... RC 327.5

Mojžíš se ještě musel naučit lekci závislosti na božské moci. ... V Madiánské poušti strávil Mojžíš jako pastýř čtyřicet let. V péči o ovce a něžná jehňátka musel získat zkušenost, která ho měla učinit věrným a trpělivým pastýřem Izraele. ... RC 327.6

Uprostřed velebné vznešenosti horských samot byl Mojžíš sám se svým Bohem. ... To zcela odstranilo jeho pocit soběstačnosti. – Ed 61-63 RC 327.7

Velikost Egypta pominula v prach. ... Avšak dílo Mojžíšovo nemůže nikdy zaniknout a dokonalé zásady spravedlnosti, o které ve svém životě usiloval, jsou věčné. – Ed 69 RC 327.8

Mojžíšovo vedení vzbudilo důvěru

„I vytáhl Og, král Bázan, proti nám, on i všecken lid jeho k bitvě do Edrei. I řekl mi Hospodin: Neboj se ho, nebo v ruce tvé dal jsem jej, i všecken lid jeho i zemi jeho. ... I porazili jsme jej, tak že jsme nepozůstavili po něm žádného živého.“ (Dt 3,1-3) RC 328.1

Před nimi (Izraelskými) ležela mocná, husté zalidněná říše Bázan a její velká kamenná města, která vzbuzují ještě dnes údiv celého světa. ... Domy v těchto městech byly vystavěny z obrovských černých kamenů, jež činily budovy nedobytnými a jež byly tak velké, že je nemohla zdolat žádná síla, v té době používaná. Byla to země plná jeskyň, srázů, propastí a pevností na skalách. Obyvatelé této země, potomci rodu obrů, byli neobyčejné velcí a silní, proslulí svou násilností a krutostí, takže byli postrachem všech okolních národů. Og, král této země, vynikal pak mezi všemi svou velikostí a statečností. RC 328.2

Oblakový sloup však stále postupoval vpřed a Hebrejové, kteří ho následovali, postoupili až k Edrei, kde již očekával jejich příchod král obrů se svými vojsky. Og vybral pro boj příhodné místo. Město Edrei leželo na okraji náhorní planiny, která vystupovala příkře z roviny a byla chráněna rozlehlými sopečnými útvary. K městu se bylo možno dostat jen po úzkých, příkrých a těžko schůdných stezkách. ... RC 328.3

Když Hebrejové spatřili rozložitou postavu tohoto obra mezi obry, který převyšoval všechny své vojáky, když spatřili vojsko, jímž byl obklopen, a nedobytnou pevnost, která chránila další tisíce bojovníků, zachvěla se srdce mnohých Izraelitů strachem. Mojžíš však byl klidný a pevný. Hospodin řekl o králi říše Bázan: *„Neboj se ho, nebo v ruce tvé dal jsem jej, i všecken lid jeho i zemi jeho, a učiníš jemu tak, jako jsi učinil Seonovi, králi amorejskému, kterýž bydlel v Ezebon.“ (Dt 3,2) RC 328.4*

Pevná víra Mojžíše – jejich vůdce – vzbudila v lidu důvěru v Boha. Všichni se opřeli o všemohoucí paži Boží a Bůh je neopustil. Ani mohutní obři a města obehnaná hradbami, ani ozbrojená vojska a skalní pevnosti nemohou vzdorovat Knížeti vojska Hospodinova. Hospodin vedl vojsko, Hospodin porazil nepřítele, Hospodin zvítězil ve prospěch Izraelských. Král obrů a jeho vojsko byli poraženi a Izraelští se brzy zmocnili celé země. ... RC 328.5

Vojska říše Bázan podlehla tajuplné moci zahalené v oblakovém sloupu. – PP 435-438 RC 328.6

Obtíže, které se zdají tak strašné a naplňují tě hrůzou, zmizí, jestliže vykročíš po cestě povinnosti v pokorné důvěře v Boha. – PP 437 RC 328.7

Debořina podpora Barákovi

„Zpustly vsi v Izraeli... až jsem povstala já Debora... matka v Izraeli. Kterýžto kdyžkoli sobě zvolal bohy nové, tedy bývala válka v branách, pavězy pak ani kopí nebylo vidino mezi čtyřiceti tisíci v Izraeli.“ (Sd 5,7.8) RC 329.1

Po dvacet let Izraelští úpěli pod jhem utlačovatele; pak se odvrátili od svého modlářství a s pokorou a lítostí volali k Hospodinu o vysvobození. Nevolali nadarmo. V Izraeli žila žena, proslulá svou zbožností a skrze ní Hospodin hodlal vysvobodit svůj lid. Její jméno bylo Debora. Byla známá jako prorokyně a za nepřítomnosti obvyklých soudců, lid vyhledával u ní radu a spravedlnost. RC 329.2

Hospodin oznámil Deboře svůj úmysl zničit nepřátele Izraele a přikázal jí, aby poslala pro muže jménem Barák... a oznámila mu pokyny, které obdržela. Poslala tedy pro Baráka a nařídila mu, aby shromáždil deset tisíce lidí z kmene Neftalim a Zabulon a vedl válku proti vojskům krále Jabina. RC 329.3

Barák věděl, v jakém stavu se Hebrejové nacházejí, věděl, že jsou rozptýlení, malomyslní a neozbrojení a znal také sílu a schopnosti jejich nepřátel. I když ho sám Hospodin určil a vyvolil k tomu, aby vysvobodil Izraele a obdržel ujištění, že Bůh půjde s ním a podmaní jeho nepřátele, přesto byl bázlivý a nedůvěřivý. Přijal poselství od Debory jako Slovo Boží, měl však malou důvěru v Izraele a obával se, že neuposlechnou jeho výzvu. Odmítal se účastnit takového nejistého podniku, pokud Debora nepůjde s ním, a takto nepodpoří jeho úsilí svým vlivem a radou. ... RC 329.4

Barák nyní seřadil vojsko deset tisíc mužů a pochodovali k hoře Tábor, jak přikázal Hospodin. Zizara ihned shromáždil obrovské a dobře vyzbrojené vojsko, doufajíce, že obklíčí Hebreje a učiní je snadnou kořistí. Izraelští... pohlíželi s hrůzou na obrovské vojsko rozkládající se na rovině pod nimi, vyzbrojené vším válečným náčiním. ... Velké kosy jako nože byly upevněny na osy kol, takže vozy, hnané řadami nepřítelů, je budou kosit jako pšenici pod srpem. RC 329.5

Izraelští se opevnili v silném postavení v horách a čekali na vhodnou příležitost k útoku. Povzbuzován Debořiným ujištěním, že nastal pravý den pro znamenité vítězství, Barák vedl své vojsko dolů na otevřenou pláň a odvážně zaútočil proti nepříteli. Bůh bojoval bitvy za Izraele a žádná dovednost v boji, ani početní převaha a výzbroj jim nemohly odolat. Zizarova vojska byla zachváćena hrůzou. ... Jedině Bůh mohl porazit nepřátele a vítězství mohlo být připsáno pouze Jemu. – ST June 16, 1881 RC 329.6

Gedeon vede tři sta mužů k vítězství

„A pohleděv na něj Hospodin, řekl: Jdi v této síle své, a vysvobodíš Izraele z ruky Madianských. Zdaliž jsem tě neposlal?“ (Sd 6,14) RC 330.1

Gedeon byl synem Joasa z kmene Manassesova. Jeho rodina neměla vedoucí postavení, avšak vyznačovala se odvahou a poctivostí. ... Bůh povolal Gedeona, aby vysvobodil svůj lid. ... RC 330.2

Náhle zjevil se mu „*anděl Hospodinův*“ a oslovil ho slovy: „*Hospodin s tebou, muži udatný.*“ RC 330.3
„*Ó Pane můj,*“ odpověděl mu Gedeon, „*jestliže Hospodin s námi jest, pročez pak na nás přišlo všecko toto?*“ RC 330.4

Posel s nebe odvětil: „*Jdi v této síle své, a vysvobodíš Izraele z ruky Madiánských. Zdaliž jsem té neposlal?*“ (Sd 6,12-14) RC 330.5

Všechna válečná moc pod Gedeonovým velením čítala pouze třicet dva tisíc mužů. Přesto, že před nimi stálo obrovské vojsko nepřítele, přikázal Hospodin Gedeonovi: „*Příliš mnoho jest lidu s tebou, protože nedám Madiánských v ruce jejich, aby se nechlubil Izrael proti mně, řka: Ruka má spomohla mi. A protože provolej hned, ať slyší lid, a řekni: Kdo jest strašlivý a lekavý, navrať se zase, a odejdi ráno pryč k hoře Galád.*“ (Sd 7, 2. 3) ... RC 330.6

Gedeon uposlechl rozkazu Hospodinova a s těžkým srdcem viděl, jak dvacet dva tisíc mužů, tedy více než dvě třetiny celého vojska, se vrátilo do svých domovů. Opět uslyšel slovo Hospodinovo: „*Ještě jest mnoho lidu; kaž jim sestoupiti k vodám, a tam jej tobě zkusím.*“ (Sd 7, 4) ... Někteří v chvatu nabrali vody do dlaní, napili se a táhli dále. Téměř všichni však klesli ve vodě na kolena a pomalu pili z hladiny proudu. Těch, kteří pili vodu z dlaní, bylo jen tři sta z deseti tisíc. A právě ty Gedeon vybral; všem ostatním dovolil vrátit se domů. Povaha se často zkouší nejprostšími způsoby... RC 330.7

Vybraných tři sta mužů mělo odvalu a dovedlo se ovládat; byli to také mužové víry... Bůh je mohl vést... RC 330.8

Na znamení, jež dal Gedeon svým válečným rohem, začali v nočním tichu všichni jeho vojáci dout do svých trub. Pak rozbili džbány a s planoucími pochodněmi se vrhli na nepřítele s hrozným válečným pokřikem: „*Meč Hospodinův a Gedeonův.*“ (Sd 7,18) ... Padlo neméně než sto dvacet tisíc vetřelců... Není možno popsat zděšení okolních národů, když zvěděly, jak jednoduchým způsobem zvítězili Izraelští nad mocí smělého a bojovného národa. – PP 546-553 RC 330.9

Gedeon projevuje Efraimským zdvořilost

„V ruce vaše dal Bůh knížata Madianská Goréba a Zéba, a co jsem já mohl takového učiniti, jako vy? I spokojil se duch jejich k němu, když mluvil ta slova.“ (Sd 8,3) RC 331.1

Když Gedeon skončil pronásledování nepřátel národa a vrátil se, musel čelit výtkám a obviněním svých vlastních krajanů. Když se na jeho výzvu vzchopili muži Izraele proti Madiánským, kmen Efraimův se nepřipojil. Efraimští pokládali úsilí Gedeonovo za nebezpečný podnik. Nepřidali se ke svým bratrům a vymlouvali se na to, že jim Gedeon neposlal zvláštní výzvu. Když se jim však donesla zpráva o vítězství Izraele, jala Efraimské závist, protože se na něm nepodíleli. RC 331.2

Po srážce Madiánských se mužové efraimští na Gedeonův rozkaz zmocnili přechodu přes řeku Jordán a tak zabránili úniku prchajících. Tak přišlo o život velmi mnoho nepřátel, mezi nimi dvě knížata, Goréb a Zéb. Tím se tedy mužové efraimští zapojili do války a přispěli ke konečnému vítězství. Přesto však na Gedeona nevražili a hněvali se na něho, protože měli za to, že Gedeon jednal o své újmě. Nepoznávali ve vítězství Izraele ruku Boží, neoceňovali sílu Boží a neviděli, že vysvobození Izraele je projevem milosrdenství Božího. ... RC 331.3

Když se vrátili s vítěznou kořistí, osopili se s hněvem na Gedeona: *„Co jsi nám to učinil, že jsi nepovolal nás, když jsi táhl k boji proti Madiánským?“ RC 331.4*

„Zdaž jsem co takového provedl jako vy?“ odvětil Gedeon. *„Zdaliž není lepší paběrování Efraimovo, než vinobraní Abiezerovo? V ruce vaše dal Bůh knížata madianská Goréba a Zéba, a co jsem já mohl takového učiniti, jako vy?“ (Sd 8,1-3) RC 331.5*

Pocit žárlivosti mohl snadno vést k rozdmýchání hádky, která by mohla skončit svárem a krveprolitím. Gedeonova skromná odpověď však utišila hněv Efraimských, kteří se pak v míru vrátili do svých domovů. Gedeon byl pevný a nesmlouvavý, pokud šlo o zásadu, v boji pak „muž udatný“ a navíc projevil takovou zdvořilost, s jakou se lze jen zřídka potkat. RC 331.6

Z vděčnosti za své osvobození od Madiánských nabídli Izraelští Gedeonovi, aby se stal jejich králem a jeho potomci pak jeho následníky na trůně. Tento návrh byl přímým porušením zásad vlády Boží. Králem Izraele byl Bůh; dosazení člověka na trůn by znamenalo popření Božího vládce. To si Gedeon uvědomoval. Jeho odpověď svědčí o tom, jak čestné a ušlechtilé byly jeho pohnutky. *„Nebudu já panovati nad vámi,“ prohlásil, „aniž panovati bude nad vámi syn můj. Hospodin panovati bude nad vámi.“ (Sd 8,23) – PP 554, 555 RC 331.7*

Abigail projevuje nesobeckost a moudrost

„Tedy uzřevši Abigail Davida, rychle... padla před Davidem na tvář svou, a poklonila se až k zemi. A padši k nohám jeho, řekla: Na mně, pane můj, ta nepravost.“ (1 S 25,23.24) RC 332.1

David a jeho muži... ochraňovali před... nájezdníky pastýře a stáda velmi bohatého muže jménem Nábal, který měl na Karmeli velký statek. Nábal byl potomkem Kálefovým. Měl však drsnou povahu a byl lakomý. RC 332.2

Davidovi a jeho druhům se na tomto místě nedostávalo potravy, a když syn Izai slyšel, že Nábal stříhá své ovce, poslal deset mladíků *„a řekl David těm služebníkům: Vstupte na Karmel, a jděte k Nábalovi, a pozdravte ho slovem mým přátelsky“ (1 S 25,5). ... RC 332.3*

David a jeho druzi byli jako ochranný val pastýřům a stádům Nábalovým, když oni pásli na horách. A nyní zdvořile žádal, aby jim v jejich velké nouzi byla z hojnosti tohoto bohatého člověka poskytnuta potrava. ... *„Odpověděl pak Nábal služebníkům Davidovým a řekl: Kdo jest David? A kdo syn Izai? ... Ano, vezmu já chléb svůj, a vodu svou a pokrmý své, kteréž jsem připravil střízcům svým, a dám je těm lidem, kterýchž neznám, ani vím, odkud jsou?“ (1 S 25,10.11) RC 332.4*

Když se mladíci vrátili s prázdnýma rukama, zklamání, a znechucení a Davidovi o všem pověděli, vzplanul David rozhořčením. ... David přikázal svým mužům, aby se chopili svých mečů a připravili se k boji. ... RC 332.5

Jeden ze sluhů Nábalových spěchal k Nábalově manželce Abigail, ... a řekl jí, co se stalo. ... Aniž se poradila se svým manželem a aniž mu vůbec řekla o svém úmyslu, přichystala Abigail velké množství poživatin a hodlala se setkat s Davidovým vojskem. Setkala se s nimi na stráni jedné hory. *„Tedy uzřevši Abigail Davida, rychle... padla před Davidem na tvář svou, a poklonila se až k zemi. A padši k nohám jeho, řekla: Na mně, pane můj, ta nepravost. Protož nechť mluvím, prosím, služebnice tvá v uši tvé.“ (1 S 25,23.24) RC 332.6*

Abigail oslovila Davida s takovou úctou, jako by mluvila s korunovaným králem. ... Vlídnymi slovy se snažila uklidnit roztrpčení Davida. ... S naprosto nesobeckým duchem ho žádala, aby připsal celou vinu za tuto věc jenom jí, a nepřičítal to na vrub jejímu ubohému, oklamanému manželovi. ... RC 332.7

Jaký to duch! Bez okázalosti nebo pýchy, zato však moudře a láskyplně, vylíčila Abigail Davidovi, jak silně miluje svou rodinu. Ať byla povaha jejího manžela jakákoliv, byl stále jejím manželem a proto vysvětlila rozhořčenému veliteli, že nevlídné jednání jejího manžela si nesmí nikterak vykládat jako osobní urážku namířenou proti němu. – ST Oct. 2, 1888 RC 332.8

Abigailin vliv zabraňuje tragédii

„I řekl David k Abigail: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, že tě poslal dne tohoto mně v cestu. A požehnaná řeč tvá, i ty požehnaná, že jsi zdržela mne dnes, abych nevyžil krve a nemstil sám sebe.“ (1 S 25,32.33) RC 333.1

Jako květina vydechuje svou vůni, tak z Abigail vyzařovala zbožnost, jež se zcela mimovolně zračila v její tváři a projevovala se v jejích slovech a skutcích. V její duši přebýval Duch Syna Božího. Její srdce bylo naplněno čistotou, něžností a posvěcenou láskou. Její pokojná řeč, která se vyznačovala půvabem a laskavostí, šířila nebeský vliv. Davida se zmocnily lepší pohnutky a zachvěl se při pomýšlení, jaké následky mohla mít jeho unáhlenost. Celá domácnost mohla být zabita, zahrnující více než jednu vzácnou, bohabojnou osobu, jakou byla Abigail, která se zúčastnila požehnané služby pro dobro. Její slova zhojila bolavé a zraněné srdce Davidovo. RC 333.2

Kéž by bylo více takových žen, které by klidnými a rozšafnými slovy dovedly uklidnit vzrušené city, uchránit před unáhleností a zabránit tak velkému zlu. *„Blahoslavení ti, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny.“ (Mt 5,9) RC 333.3*

Život zasvěcený křesťanství ustavičně šíří světlo, útěchu a pokoj. Vyznačuje se čistotou, slušností, prostotou a prospěšností. Řídí ho táž nesobecká láska, která posvěcuje jeho vliv. Je naplněn Kristem a zanechává za sebou světlou stopu, kudykoli jeho nositel kráčí. Takovou moudrou kazatelkou a rádkyní byla Abigail. Pod jejím vlivem a vlivem její řeči se Davidovo vzplanutí utišilo. Přesvědčil se, že jednal nemoudře a že ztratil nad sebou vládu. Pokorně přijal výtku... vzdal dík a vyslovil vděčnost za to, že mu Abigail spravedlivě poradila. RC 333.4

Je mnoho takových, kteří si myslí, že zasluhují chvály, když přijmou výtku bez reptání. Jak málo je však takových, kteří přijímají výtku s vděčností a blahořečí těm, kteří je chtějí uchránit před nepředloženým jednáním! RC 333.5

Abigail se radovala z toho, že její posláním bylo úspěšné a že se stala nástrojem záchrany své domácnosti před smrtí. David se radoval z toho, že díky její příhodné radě se předešlo spáchání násilných a pomstychtivých činů. Při přemítání si uvědomil, že by to byla pro něho před Izraelem velká potupa a vzpomínka, která by vždy vyvolávala v něm ty nejhorší výčitky. Uvědomoval si, že on a jeho muži mají největší důvod k vděčnosti. ... RC 333.6

Když David slyšel zprávy o smrti Nábalově, vzdal díky Bohu za to, že vzal pomstu do svých vlastních rukou. – ST Oct. 26, 1888 RC 333.7

David se učí ze strádání

„I kraloval David nade vším Izraelem, a činil David soud a spravedlnost všemu lidu svému.“ (2 S 8,15) RC 334.1

Několik mil na jih od Jeruzaléma, „města velikého Krále“, leží Betlém a v něm se narodil David, syn Izai, o více než tisíc let dříve, než tam položili do jeslí malého Ježíše, uctívaného mudrci z Východu. Staletí před příchodem Spasitele tam David jako chlapec hlídal stáda, pasoucí se na pahorcích kolem Betléma. Prostý pasáček pěl si přitom písně, jež sám skládal, a tóny jeho harfy byly sladkým doprovodem jeho příjemného, svěžího mladého hlasu. Hospodin si vyvolil Davida a připravoval ho v jeho samotářském způsobu života u stád k dílu, které mu chtěl svěřit v pozdějších letech. – PP 637 RC 334.2

David byl ve svém mládí důvěrně spřátelen se Saulem a jeho pobyt u dvora a jeho styk s královským domem mu dával nahlédnout do starostí, těžkostí a nebezpečí, jež se skrývají v lesku a okázalosti království. Viděl, jak málo pokoje přináší duši lidská sláva. S úlevou a radostí se proto vrátil z královského dvora ke svým ovčincům a stádům. RC 334.3

Když musel pro Saulovu žárlivost jako vyhnanec uprchnout na poušť, odříznut od lidské pomoci, přilnul k Bohu ještě silněji. Nejistota a nepokoj života v poušti, neustálé nebezpečí, nutnost častých útěků, povaha lidí, kteří se k němu přidružovali – *„kteřížkoli byli v soužení, a kteřížkoli se byli zadlužili, a kteřížkoli byli v hořkosti ducha“* (1 S 22,2) – to všechno vyžadovalo z jeho strany především přísnou sebekázeň. RC 334.4

Tyto zkušenosti povzbudily a rozvinuly jeho schopnost zacházet s lidmi, mít soucit s utlačovanými a zvýšily jeho nenávist k nespravedlnosti. Během let čekání a nebezpečí se David naučil nalézat v Bohu svou útěchu, oporu i svůj život. Pochopil, že jen Boží moc jej může dovést na trůn a že jen v Jeho moudrosti může moudře vládnout. Jen výchova ve škole těžkostí a strádání byla příčinou příznivého výroku – později poskvrněného jeho velikým hříchem, že *„činil soud a spravedlnost všemu lidu svému“* (2 S 8,15). – Ed 152 RC 334.5

Láska, jíž byl prostoupen, trýzeň, jež ho mučila, vítězství, jež ho potkávalo, to vše mu dávalo podněty k přemýšlení; a když poznal, že láska Boží prostupuje celý jeho život a provází ho na každém kroku, zachvělo se jeho srdce vroucí láskou a vděčností, jeho hlas vytryskl bohatší melodií, jeho harfa překypovala jásavější radostí; a pasáček nabýval na síle a rozšiřoval své poznání, neboť Duch Páně byl s ním. – PP 642 RC 334.6

Šalomoun se učí z utrpení

„Ó Hospodine Bože můj, ty jsi ustanovil služebníka svého králem místo Davida otce mého, já však jsa velmi mladý, neumím vycházeti ani vcházeti. ... Dejž tedy služebníku svému srdce rozumné, aby soudil lid tvůj, a aby rozeznal mezi dobrým a zlým.“ (1 Kr 3,7-9) RC 335.1

Šalomounovi chyběla kázeň Davidovy rané zkušenosti. Okolnostmi, povahou a životem byl zvýhodněn více než ostatní. V mládí i v mužném věku byl Šalomoun šlechetný, byl miláčkem svého Boha, a takový se ujal vlády, která byla velkým příslibem blahobytu a slávy. Národy žasly nad poznáním a rozumností muže, kterého Bůh obdaroval moudrostí. Pýcha blahobytu však přivodila jeho odloučení od Boha. Šalomoun se odvrátil od radosti božského společenství, aby hledal uspokojení ve smyslných radovánkách. O této zkušenosti praví: RC 335.2

„Veliké jsem skutky činil, vystavěl jsem sobě domy, štípil jsem sobě vinice. Vzdělal jsem sobě zahrady a štěpnice...: Najednal jsem sobě služebníků a děvek...: Nashromáždil jsem sobě také stříbra a zlata a klínů od králů a krajin; způsobil jsem sobě zpěváky a zpěváky i jiné rozkoše synů lidských a nástroje muzické rozličné. A tak velikým jsem učiněn, a zrostl jsem nade všechny, kteříž přede mnou byli v Jeruzalémě... A čehožkoli žádaly oči mé, nezbránil jsem jim, aniž jsem zbraňoval srdci svému jakého veselí; srdce mé zajisté veselilo se ze vší práce mé. ... RC 335.3

Ale jakž jsem se ohlédl na všechny skutky své, kteréž činily ruce mé, a na práci úsilně vedenou, a aj, všechno marnost a trápení ducha, a že nic není užitečného pod sluncem. Pročež obrátil jsem se, abych spatřoval moudrost a nemoudrost, i bláznovství. (Nebo co by člověk spravil, chtěje následovati krále? To, což již jiní spravili.)“ (Kaz 2,4-12) RC 335.4

„Pročež mrzí mne tento život. ... Ano mrzí mne i všechna práce má, kterouž jsem vedl pod sluncem!“ (verše 17.18) RC 335.5

Šalomoun z vlastní trpké zkušenosti poznal prázdnotu života, který hledá svůj nejvyšší cíl v pozemských věcech. ... RC 335.6

Ve svých pozdějších letech se Šalomoun, unavený a žíznlivý, odvrátil od děravých pozemských cisteren, a vrátil se zpět, aby se opět napil z pramene života. Průběh svých promarněných let, s jejich varovnými poučeními, zaznamenal z Božího vnuknutí pro budoucí pokolení. A tak, i když jeho setba přinesla jeho lidu žeň zla a běd, nebylo Šalomounovo životní dílo úplně ztraceno. Škola kázně a utrpení vykonala u něho nakonec své užitečné dílo. RC 335.7

Ale jak slavný mohl být s takovýmto úsvitem den jeho života, kdyby se byl Šalomoun ve svém mládí naučil lekci, jež utrpení naučilo jiné! – Ed 152-154 RC 335.8

Elizeus projevuje stálost

„Řekl mu (Elizeovi) ještě Eliáš: Posed' medle tuto, nebo Hospodin poslal mne k Jordánu. Kterýž odpovéděl: Živ jest Hospodin, a živá jest duše tvá, že se tebe nespustím.“ (2 Kr 2,6) RC 336.1

Raná léta proroka Elizea uplynula v poklidu venkovského života pod vyučováním Boha i přírody a pod kázní užitečné práce. ... V čase téměř všeobecného odpadlictví zůstala rodina jeho otce mezi těmi, kteří nesklonili svá kolena před Bálem. V jejich domově byl uctíván Bůh a věrnost k povinnosti tam byla zákonem každodenního života. RC 336.2

Elizeus, syn bohatého rolníka, se chopil díla, které leželo nejbližší. I když byl obdařen vůdcovskými schopnostmi mezi lidmi, dostalo se mu výcviku i v běžných povinnostech života. Aby mohl moudře vést, musel se naučit poslušnosti. Věrností v malých věcech byl připravován pro závažnější poslání. Měl mírného a laskavého ducha, ale i ráznost a stálost. Pěstoval lásku a úctu k Bohu. V prostém koloběhu každodenní námahy získal sílu odhodlanosti a ušlechtilost charakteru. Ustavičně rostl v božské milosti a poznání. Zatímco spolupracoval se svým otcem při konání domácích povinností, učil se spolupracovat i s Bohem. RC 336.3

Prorocké povolání zastihlo Elizea, když se služebníkem svého otce orál pole. Když prorok Eliáš veden Bohem hledal svého nástupce a přehodil přes ramena mladého muže svůj plášť, Elizeus rozpoznal svůj čas a uposlechl toto povolání. *„Šel za Eliášem a přisluhoval jemu.“ (1 Kr 19,21)* To, co bylo zprvu od Elizea požadováno, nebylo žádné velké dílo; jeho výchova sestávala nadále z běžných každodenních povinností. Je o něm řečeno, že při umývání lil vodu na ruce svého učitele Eliáše. Jako prorokův osobní služebník dokazoval i nadále svou věrnost v malých věcech, zatímco každodenním posilováním svého odhodlání se zasvěcoval poslání, které mu určil Bůh... RC 336.4

Když se obrátil, aby následoval Eliáše, prorok ho vyzval, aby se vrátil domů. Musel zvážit oběť – rozhodnout se: buď prorocké povolání přijme, anebo ho odmítne. Ale Elizeus pochopil cenu své příležitosti. Za žádnou světskou výhodu by se nezřekl možnosti stát se Božím poslem, ani by neobětoval přednost spolupráce s Božím služebníkem. RC 336.5

Když uplynul čas a Eliáš byl připraven na proměnění, byl i Elizeus připraven stát se jeho nástupcem. Jeho víra a jeho rozhodnutí byly tehdy znovu vyzkoušeny. Když během své služby doprovázel Eliáše... byl při každé zastávce prorokem vyzýván, aby se vrátil zpět. ... Tak často, jak byl vyzýván k návratu, byla jeho odpověď stejná: *„Živ jest Hospodin, a živá jest duše tvá, že se tebe nespustím.“ (2 Kr 2,2)* ... Pro toto dílo připravila Elizea jeho raná výchova pod Božím vedením. – Ed 58-61 RC 336.6

Zajatá služka projevuje starost o Námana

„Byli pak vyšli z země Syrské lotřikové, kteříž zajali z země Izraelské děvečku malou, a ta sloužila manželce Námanově. Kteráž řekla paní své: Ó by pán můj dostal se k proroku, kterýž jest v Samaří, tedy on by ho uzdravil od malomocenství jeho.“ (2 Kr 5,2.3) RC 337.1

„Náman, hejtman vojska krále Syrského... Byl muž udatný, ale byl malomocný.“ (2 Kr 5,1) RC 337.2

Benadad, král Sýrie, porazil vojska Izraele. ... Od té doby Syřané ustavičně najížděli proti Izraeli a napadali jeho hranice. Při jednom z takových vpádů unesli mladou dívku, která pak v zemi svého zajetí *„sloužila manželce Námanově“*. Tato mladá dívka, která se stala otrokyní daleko od svého domova, patřila k svědkům Božím a nevědomky plnila poslání, k němuž Bůh vyvolil Izraele za svůj lid. RC 337.3

Když sloužila v onom pohanském domě, probudil se v ní soucit s jejím pánem a vzpomínajíc zá-
zračných uzdravení, jež Elizeus vykonal, pravila své paní: *„Ó by pán můj dostal se k proroku, kterýž je v Samaří, tedy on by ho uzdravil od malomocenství jeho.“* (2 Kr 5,2.3) Věděla, že Elizeus je obdařen mocí shůry, a věřila, že touto mocí by mohl být Náman uzdraven. RC 337.4

Chování této otrokyně a způsob, jakým si vedla v tomto pohanském domě, je pádným svědectvím toho, jakou moc má raná výchova v rodině. Není vyššího úkolu než úkol, jenž je svěřen rodičům, totiž pečovat o své děti a vychovávat je. Rodiče mají ve svých rukou utváření povahy a návyků. Jejich příklad a jejich poučení ve značné míře rozhoduje o budoucnosti jejich dětí. RC 337.5

Šťastní jsou rodiče, jejichž životy jsou věrným odrazem božského, takže zaslíbení a přikázání Boží probouzejí v dítěti vděčnost a úctu; blažení jsou rodiče, jejichž láska, spravedlnost a shovívavost ukazuje dítěti lásku, spravedlnost a shovívavost Boží a kteří tím, že je učí, aby milovalo, věřilo jim a poslouchalo je, je současně učí, aby milovalo svého Otce nebeského, věřilo Mu a poslouchalo Ho. Rodiče, kteří dávají dítěti takový dar, obdařují je pokladem vzácnějším než bohatství všech věků, pokladem trvalým jako věčnost. ... RC 337.6

Rodiče oné hebrejské dívky, když ji učili znát Boha, nevěděli, jaká ji čeká budoucnost. Plnili však věrně svůj úkol a v domě hejtmana syrských vojsk svědčilo pak jejich dítě o Bohu, jehož se naučilo ctít. RC 337.7

Náman se dozvěděl o tom, co dívka pravila své paní, a vyžádal si svolení od krále, vydal se na cestu, aby našel uzdravení. – PK 244-246 RC 337.8

Izaiáš odpovídá na Boží povolání

„Potom slyšel jsem hlas Pána řkoucího: Koho pošli? A kdo nám půjde? I řekl jsem: Aj já, pošli mne.“ (Iz 6,8) RC 338.1

V roce, v kterém zemřel král Uziáš, bylo Izaiášovi dovoleno ve vidění pohlédnout do svatyně a svatyně svatých nebeského svatostánku. Opony nejvnitřnější svatyně byly odhrnuty a trůn vysoký a vyzdvižený, vysoko se tyčící jakoby až do samého nebe, byl odhalen jeho pohledu. Nepopsatelná sláva vycházela z postavy sedící na trůnu a podolek Jeho roucha naplňoval chrám, tak jako Jeho sláva nakonec naplní celou zemi. Po obou stranách trůnu milosti stáli cherubíni... a zářili slávou, která je zahalovala před Boží přítomností. ... Tyto svaté bytosti zpívaly na chválu a slávu Bohu ústy neposkvrněnými hříchem. RC 338.2

Rozdíl mezi vetchou chválou, kterou byl zvyklý vzdávat Stvořiteli a vroucími chválami anděla, naplnil proroka úžasem a ponížením. Byla mu dána vznešená výsada ocenit neposkvrněnou čistotu ušlechtilého charakteru Hospodina. ... Ve světle této nesrovnatelné záře, která učinila zjevným všechno, co mohl snést při zjevení božského charakteru, jeho vlastní vnitřní poskvrnění vystoupilo před ním se zarážející pronikavostí. Jeho vlastní slova se mu zdála být odporná. RC 338.3

Tak když je Božimu služebníku dovoleno spatřit slávu Boha nebes, tak jak se odhalil lidstvu a uvědomí si jen v nepatrné míře čistotu Svatého Izraele, učiní spíše zarážející doznání ze znečištění své duše, než pyšné chvály o své svatosti. V hlubokém ponížení Izaiáš zvolal: *„Běda mně, již zahynu, proto že jsem člověk poškrvněné rty maje.“* (Iz 6,5) ... RC 338.4

Toto není ta dobrovolná pokora a otrocké pokárání samého sebe, že tak mnohým se zdá, že ji mají považovat za ctnost a projevovat ji. Tato nejasná napodobenina pokory je nabízena srdci plnými pýchy a sebelásky. Jsou mnozí, kteří se provinili slovy, kteří by byli zklamáni, kdyby si toto jednání nevyžádalo projevů chvály a uznání ostatních. Ale přesvědčení proroka bylo opravdové. ... Jak mohl jít a hovořit lidem o svatých požadavcích Hospodinových? ... RC 338.5

Ve chvíli, kdy se Izaiáš chvěl a byl pronásledován výčitkami svědomí kvůli své nečistotě v přítomnosti této nepřekonatelné slávy, praví: *„I přiletěl ke mně jeden z serafínů, maje v ruce své uhel řeřavý, kleštěmi vzatý z oltáře. A dotkl se úst mých, a řekl: Aj hle, dotkl se uhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá, a hřích tvůj shlazen jest. Potom slyšel jsem hlas Pána řkoucího: Koho pošli? A kdo nám půjde? I řekl jsem: Aj já, pošli mne.“* (Iz 6,6-8) – RH Oct. 16, 1888 RC 338.6

Jan vyzývá k pokání

„Pokání číňte, neboť se přiblížilo království nebeské.“ (Mt 3,2) RC 339.1

Jana Křtitele na poušti vyučoval sám Bůh. Studoval zjevení Boží v přírodě. Pod vedením Ducha Božího zkoumal svitky proroků. Ve dne i v noci byl Kristus předmětem jeho studia, jeho přemýšlení, dokud mysl, srdce i duše nebyly naplněny slavným viděním. *RC 339.2*

Hleděl na krále v Jeho okrase a se zřetele ztrácel vlastní já. Hleděl na majestát svatosti. Přitom se považoval za slabého a nehodného. Měl zvěstovat Boží poselství. Měl obstát v Boží moci a Jeho spravedlnosti. Byl hotov jít jako nebeský posel, neochvějně mezi lidmi, protože hleděl na to božské. Nebojácně se mohl postavit před pozemské vládce, protože se v bázi skláněl před Králem králů. *RC 339.3*

Jan nezvěstoval Boží poselství v síle nějakých důmyslných důvodů nebo oslnivých teorií. Překvapivě a přísně a přece v plné naději zněl jeho hlas z pouště: *„Pokání číňte, neboť se přiblížilo království Boží“* (Mt 3,2). Novou, neznámou mocí pohnul lidem. Celý národ byl v napětí. Zástupy se shromažďovaly na poušť. *RC 339.4*

Neučení rolníci a rybáři z okolí; římsí vojáci z Herodových kasáren; velitelé se svými meči a svými mužstvy, pohotová potlačit cokoli, co by zavánělo vzpourou; hrabiví výběrčí daní ze svých mýtnic, a okázalí kněží z velerady – všichni naslouchali s otevřenými ústy; a všichni, farizeové i saduceové, chladní, bezcitní posměvači, odešli umlčení a pokárání u vědomí svých vlastních vin a hříchů ve svých srdcích. Herodes ve svém paláci slyšel toto poselství, a tento pyšný, v hříchu zatvrzelý vládce se chvěl při výzvě ku pokání. *RC 339.5*

V této době, právě před druhým příchodem Kristovým na nebeských oblacích, má být vykonáno podobné dílo, jaké konal Jan. Bůh vyzývá muže, kteří připraví lid pro onen veliký den Páně. ... Jako lid... máme nést určité poselství: *„Připravíš se vstříc Bohu svému.“* (Am 4,12) Naše poselství musí být tak přímé, jako bylo poselství Janovo. Káral krále pro jejich nepravost. Bez ohledu na to, že svůj život vystavuje v nebezpečí, neváhal zvěstovat Boží Slovo. Nám svěřené dílo v této době musíme vykonat zrovna tak věrně. *RC 339.6*

Abychom mohli přinést takové poselství, jaké přinášel Jan, musíme mít podobnou duchovní zkušenost, jakou měl on. Totéž dílo musí být vykonáno v nás. Musíme hledět na Pána, a v tomto pohledu ztratit ze zřetele vlastní já. Jan měl od své přirozenosti nedostatky a slabosti jako všichni ostatní lidé; avšak dotek božské lásky ho proměnil. – 8T 331-333 *RC 339.7*

Ježíš nám ukazuje, jak máme žít

„Ale proto milosrdenství jsem došel, aby na mně... Ježíš Kristus dokázal všeliké dobrotivosti, ku příkladu těm, kteříž mají uvěřiti v něho k životu věčnému.“ (1 Tm 1,16) RC 340.1

(Ježíš) byl učitelem, takovým učitelem, jakého svět nikdy předtím neviděl ani neslyšel. Mluví jako ten, kdo má autoritu, a přesto vzbuzuje u všech důvěru. *„Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek. Vezměte mé jho na sebe a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno je lehké.“ (Mt 11,28-30) RC 340.2*

Jednorozený Syn nekonečného Boha nám svými slovy, svým praktickým příkladem, zanechal jasný vzor, který máme následovat. Svými slovy nás naučil poslouchat Boha, a svým vlastním jednáním nám ukázal, jak můžeme poslouchat Boha. Toto je právě dílo, které On chce, aby každý člověk konal, aby rozumně poslouchal Boha, naučením i příkladem učil jiné, co musí dělat, aby mohli být poslušnými Božími dětmi. RC 340.3

Ježíš zprostředkoval celému světu rozumné poznání svého božského poslání a díla. On přišel na náš svět představit charakter Otce a když studujeme život, slova a dílo Ježíše Krista, máme být ve všech směrech nápomocni při výchově k poslušnosti vůči Bohu; a když následujeme příklad, který On nám dal, stáváme se listem, který znají a čtou všichni lidé (2 K 3,2). Máme být živými lidskými nástroji, kteří představují světu Ježíše Krista svou povahou. RC 340.4

Kristus nejenom dal jednoznačné směrnice ukazující, jak se můžeme stát poslušnými dětmi, ale také nám svým vlastním životem a charakterem jasně ukázal, jak máme činit ty věci, které jsou správné a Bohem přijatelné; proto není žádné omluvy, proč bychom neměli dělat ty věci, které jsou příjemné Jeho zrakům. ... RC 340.5

Velký učitel přišel na náš svět, postavil se v čele lidstva, aby takto pozdvihl a posvětil lidstvo svou svatou poslušností vůči všem Božím požadavkům, a tím ukázal, že je možné být poslušným všem Božím přikázáním. On dokázal, že je možná celoživotní poslušnost. Takto dává světu vyvolený, zastupující lid, tak jako Otec dal Syna, aby představil příkladem svého života život Ježíše Krista. – Manuscript 1, 1892 RC 340.6

Kristus byl a je dokonalý ideál. Přišel na tento svět, aby zjevil tento ideál jako jediný pravý cíl, k němuž máme směřovat. Přišel ukázat, čím se může stát každá lidská bytost a čím se mohou přebýváním božství v lidství stát všichni, kteří Ho přijímají. Přišel, aby ukázal, že lidé mají být vychováni tak, jak se od Božích synů očekává, aby na zemi žili životem nebes a uskutečňovali jejich zásady. – Ed 73, 74 RC 340.7

Nesmírná žeň jediného činu

„A přišedši jedna chudá vdova, i vrhla dva šarty... I svolav učedníky své, dí jim: Amen pravím vám... Nebo všickni z toho, což jim zbývalo, metali, ale tato ze své chudoby, všecko, což měla, uvrhla, všecku živnost svou.“ (Mk 12,42-44) RC 341.1

Podle Božích zákonů jde v přírodě následek s nezměnitelnou jistotou za svojí příčinou. Žeň svědčí o setbě. Žádné předstírání není zde dovoleno. Lidé mohou oklamat své bližní a dostat pochvalu a odměnu za službu, kterou nevykonali. V přírodě však takový podvod není možný. Nevěrnému hospodáři přináší žeň neúprosný rozsudek. RC 341.2

A v nejvyšším smyslu je tomu tak i v oblasti duchovní. Zlu se může dařit jen zdánlivě, nikoli ve skutečnosti. Dítě, které chodí za školu, mladík, který není důsledný ve svém studiu, prodavač nebo učeň, který neslouží zájmům svého zaměstnavatele, muž, který je v nějakém podnikání nebo povolání nevěrný své nejvyšší zodpovědnosti, si může namlouvat, pokud je nepravost skryta, že získává zdánlivou výhodu. Ale není tomu tak. Takový člověk klame sám sebe. Žní života je charakter, a ten rozhoduje o údělu člověka v tomto životě i v životě budoucím. RC 341.3

Sklizeň, to je rozmnožené původně zaseté semeno. Každé semeno přináší své plody podle svého druhu (Gn 1,12). Tak je tomu i s charakterovými rysy, které si pěstujeme. Sobectví, samolibost a zaměření na sebe se množí a výsledkem je jen bída a zkáza. ... Láska, soucit a laskavost přinášejí ovoce požehnání, plody, které nepomíjejí. RC 341.4

Zaseté semeno se ve žni mnohonásobí. Jediné zrnko pšenice, rozmnožené opakovanou setbou, by záhy pokrylo celou zemi zlatými snopy. Tak dalekosáhlý může být vliv jediného života, ba i jediného skutku. RC 341.5

Kolik činů lásky podnítila během dlouhých staletí vzpomínka na onu alabastrovou nádobu, která byla rozbita ke Kristovu pomazání! Jaký nesmírný prospěch přinesl Spasitelově věci onen malý příspěvek chudé bezejmenné vdovy, *„která vhodila dvě drobné mince“* (Mk 12,42)! ... RC 341.6

„Kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet.“ (2 K 9,6) ... Rozséváč rozhozením své zrno rozmnožuje, a tak i my rozmnožujeme svá požehnání, když se o ně dělíme s ostatními. Boží zaslíbení nám zajišťuje dostatek, abychom mohli dále dávat. RC 341.7

Ba více než to: když se dělíme o požehnání tohoto života, příjemcova vděčnost připravuje jeho srdce k přijetí duchovních pravd a tím je zajištěna žeň i pro věčný život. – Ed 108-110 RC 341.8

Pavel a Síla zpívají v utrpení

„O půlnoci pak Pavel a Sílas modléce se, zpívali písničky o Bohu, takže je slyšeli i jiní vězňové. A vtom pojednou země třesení stalo se veliké, až se pohnuli gruntové žaláře, a hned se jim všechny dveře otevřely a všech okovové spadli.“ (Sk 16,25.26) RC 342.1

Když pak jednou poslové kříže vyšli, aby učili, následovala je jakási žena, ovládaná věšteckým duchem a volala: *„Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího a zvěstují vám cestu spásy. To činila po mnoho dní.“ (Sk 16,17) ... RC 342.2*

Vnuknutím Ducha svatého přikázala Pavel zlému duchu, aby ženu opustil. ... Žena opět nabyla zdravého rozumu a rozhodla se, že se stane následovnicí Kristovou. Tu se její páni polekali, že přijdou o výdělky. Poznali, že s jejím předpovídáním a s jejími věštbami už je konec, že přijdou o svůj zdroj příjmů. ... RC 342.3

Dav se rozběsnil a postavil se proti učedníkům. Do čela se dostala lůza za podpory soudu, který dal z apoštolů strhnout svrchní šat a přikázal, aby je zmrskali. *„Když pak jim vysázeli mnoho ran, uvrhli je do vězení a poručili strážci, aby je bedlivě hlídali.“ (Sk 16,23) ... RC 342.4*

S úžasem naslouchali ostatní vězňové modlitbám a zpěvu, vycházejícím z nejhlubšího vězení. Byli zvyklí, že odtamtud se ozývaly výkřiky a sténání, proklínání a zlořečení, jež rušilo noční klid. ... RC 342.5

Zatímco lidé projevovali krutost a mstivost nebo trestuhodně nedbali zodpovědnosti, jež na ně byla vložena, Bůh nezapomínal být milostiv ke svým služebníkům. Celé nebe projevovalo zájem o muže, kteří trpěli pro Krista. Byli vysláni andělé, aby navštívili vězení. Pod jejich kroky se třásla země. Pevně uzavřené dveře do žaláře se do široka rozevřely; z rukou a nohou vězňů spadly řetězy a okovy a vězení zaplavilo zářivé světlo. ... Tyto zvuky ukolébaly žalávníka v spánek, z něhož ho probudilo zemětřesení a otřásání zdí žaláře. RC 342.6

Polekán vyskočil a ke svému zděšení uviděl, že všechny žalávní dveře jsou otevřeny. Zmocnila se ho hrůza, že vězni uprchli. ... Vytáhl svůj meč a chystal se, že se usmrtí, když v tom slyšel Pavlův hlas, jenž ho povzbudil slovy: *„Nečiň si nic zlého! My jsme tu všichni.“ (Sk 16,29)* Všichni vězňové byli na svých místech zadrženi mocí Boží, projevenou prostřednictvím jednoho spoluvězně. ... RC 342.7

Žalávník pustil svůj meč. ... Pak je vyvedl na dvůr a zeptal se jich: *„Páni, co mám činit, abych byl spasen?“ (Sk 16,30) – AA 212-216 RC 342.8*

Lydiina pohostinnost

„Jedna pak žena, jménem Lydia, kteráž šarlaty prodávala... poslouchala nás... A když pokřtěna byla i dům její, prosila, řkuci: Poněvadž jste mne soudili věrnou Pánu býti, vejdětež do domu mého, a pobuďte u mne. I přinutila nás.“ (Sk 16,14.15) RC 343.1

„V sobotní den,“ vypráví Lukáš dále, „jsme vyšli za bránu k řece, kde jsme mysleli, že je modlitebna, usedli jsme a hovořili s ženami, jež se tam sešly. Poslouchala nás jedna žena jménem Lydia, prodavačka purpuru z města Tyatiry, žena bohabojná; té Pán otevřel srdce.“ (Sk 16,13.14) Lydia s radostí přijala pravdu. S celou rodinou byla obrácena na víru a pokřtěna. Pak požádala apoštoly, aby se usadili v jejím domě. – AA 212 RC 343.2

Boží Duch může osvětit jenom rozum těch, kteří chtějí být osvěceni. Čteme o tom, že Bůh otevřel uši Lydie tak, aby pozorně naslouchala poselství hlásanému Pavlem. Oznámení celé Boží rady a všeho, co bylo podstatné pro Lydii, aby přijala – to bylo úlohou Pavla, kterou měl sehrát při jejím obrácení; a pak Bůh veškeré milosti použil svou moc a nasměroval tuto duši na správnou cestu. Bůh a lidský nástroj spolupracovali a práce byla zcela úspěšná. – 6BC 1062 RC 343.3

(Soudci) navštívili vězení, omluvili se apoštolům za svou nespravedlnost a krutost a sami je vyvedli ze žaláře a prosili je, aby odešli z města. ... Apoštolové nevnucovali svou přítomnost tam, kde nebyla žádoucí. Vyhověli tedy žádosti soudců, nespěchali však se svým odchodem. ... Radujíce se vyšli z vězení do domu Lydie, kde se setkali s nově obrácenými na víru v Krista, a vyprávěli všem, jak podivuhodně Bůh s nimi jednal. Vyprávěli o svém nočním zážitku i o obrácení žalávníka a vězňů. RC 343.4

Svou činnost ve Filipech nepokládali apoštolové za marnou. Setkali se tam s velkým odporem a pronásledováním, avšak zásah Prozřetelnosti a obrácení žalávníka a jeho rodiny je více než odškodnilo za potupu a utrpení, jež je tam potkalo. Filipenští poznali v chování a vystupování apoštolů ztělesněného ducha náboženství Ježíše Krista. ... RC 343.5

Zpráva o jejich nespravedlivém uvěznění a zázračném vysvobození se roznesla po celém kraji a upozornila na apoštoly a jejich službu velké množství lidí, kteří by se o ní jinak nedověděli. Křesťanství se dostalo na vysokou úroveň a obrácení na víru byli velmi posíleni. – 3SP 385, 386 RC 343.6

Pavel varuje před „tradicí“ a „filozofií“

„Hled'tež, ať by vás někdo neobloupil moudrostí světa (filozofií) a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista.“ (Ko 2,8) RC 344.1

Obklopeni zvyky a vlivy pohanství, byli věrní v Kolosách v nebezpečí, že se odvrátí od prostoty evangelia. Pavel je před tím varoval a ukázal jim na Krista jako na jediného spolehlivého vůdce. ... *„Proto, jak jste přijali Krista Ježíše jako Pána, tak v něm chod'te, zakořenění a budování v něm a utvrzování ve víře, jak jste byli naučeni, rostouce v ní s díkyčiněním.“ (Ko 2,6.7) ... RC 344.2*

Kristus předpověděl, že vyvstanou svůdci, jejichž vlivem *„nepravost vyvrcholí“* a *„láska mnohých ustydne“* (Mt 24,12). Upozornil učedníky na to, že toto zlo ohrozí církve více než pronásledování ze strany jejich nepřátel. Znovu a znovu varoval Pavel věřící před těmito falešnými učiteli. Především před tímto nebezpečím musejí být na stráži, neboť uznají-li falešné učitele, otevrou tím dveře bludům, jimiž nepřítel zakalí duchovní vnímavost a oťrese důvěrou těch, kdož teprve nedávno přijali víru v evangelium.

RC 344.3

Kristus je měřítkem, jímž mají prověřovat předkládané učení. Všechno, co není v souladu s učením Kristovým, mají zavrhnout. Kristus, ukřižovaný za hřích, Kristus, zmrtvýchvstalý, Kristus, jenž vstoupil na nebesa – to je věda spasení, již si měli osvojit a již měli učit. RC 344.4

Výstrahy Slova Božího před nebezpečím hrozícím křesťanské církvi ze všech stran, jsou určeny i nám, jako za dnů apoštolů se lidé pokoušeli lpěním na tradicích a mudrováním zničit víru v Písmo Svaté, tak dnes se nepřítel spravedlnosti snaží svést duše na zakázané stezky lákavými vývody vyšší kritiky, nauky o vývoji, spiritualismu (*směr, podle kterého má veškeré skutečno duchovní podstatu*), teozofie (*mystické učení o Bohu nebo vůbec o božství*) a panteizmu (*učení ztotožňující Boha s přírodou*). Mnohým je Bible jako lampa bez oleje, protože jejich mysl se zvrací ve spekulativní víru, která přináší nepochopení a zmatek. RC 344.5

Vyšší kriticismus, který podrobuje věci rozboru, dohaduje se a domýšlí, maří víru v Bibli jako v božské zjevení. Olupuje Slovo Boží o moc řídit, povznášet a podněcovat lidské životy. Spiritualismus učí lidi víře, že nejvyšším zákonem je chtít, že člověk může svobodně ukájet své choutky a že je odpovědný jen sám sobě. – AA 473-478 RC 344.6

Hlavní podmínka služby

„Ježíš řekl Šimonovi Petrovi: Šimone, synu Jonášův, miluješ-li mne více nežli tito? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé.“ (J 21,15) RC 345.1

Jen málo se v knize Skutky mluví o pozdějším působení apoštola Petra. ... Když se pak znásobil počet věřících v Jeruzalémě a na dalších místech, jež navštívili poslové kříže, bylo Petrovo nadání pro ranou křesťanskou církev neocenitelné. Vliv jeho svědectví o Ježíši Nazaretském se projevoval široko daleko. Byl na něj vložen dvojitý úkol: vydával očitě svědectví o Mesiáši před nevěřícími a usilovně je obracel na víru, současně však konal zvláštní dílo pro věřící, posiluje je ve víře v Krista. RC 345.2

Teprve tehdy, když byl přiveden k tomu, aby přestal spoléhat na sebe a zcela spoléhal na božskou moc, byl Petr povolán, aby působil jako pastýř. Kristus pravil Petrovi, dříve než ho Petr zapřel: *„Až se obrátíš, utvrzuj své bratři.“* (L 22,32) Tato slova naznačovala velké a účinné dílo, které apoštol v budoucnu vykoná pro ty, kdož budou přivedeni na víru. RC 345.3

K tomuto dílu připravil Petra jeho vlastní prožitek hříchu, utrpení a pokání. Dokud nepoznal svou slabost, nemohl vědět, jak je věřícímu třeba být závislým na Kristu. V bouři pokušení dospěl k poznání, že člověk může kráčet bezpečně jen tehdy, když přestane věřit sobě a spolehne na Spasitele. ... RC 345.4

Kristus řekl Petrovi jen o jedné podmínce služby – *„Miluješ-li mne?“* To je hlavní podmínka. ... Láska ke Kristu není chvilkový pocit, nýbrž živá zásada, která se musí projevovat jako trvalá síla v srdci.

... RC 345.5

Způsob, jakým Spasitel jednal s Petrem, byl poučením pro Petra i jeho bratří. Ačkoli Petr zapřel svého Pána, nepřestal ho Ježíš milovat. A až se apoštol ujme díla sdělovat slovo druhým, bude muset s přestupníky jednat trpělivě, soucitně a s odpouštějící láskou. Bude mít na paměti svou vlastní slabost a svůj poklesek a bude s ovce a beránky svěřenými jeho péči, jednat právě tak laskavě, jako Kristus jednal s ním. ... RC 345.6

Vždy vyvyšoval Ježíše Nazaretského jako naději Izraele, Spasitele lidstva. Svůj vlastní život podřídil Mistru. Všeми prostředky, jež byly v jeho silách, snažil se vychovat věřící k činné službě. – AA 514-516

RC 345.7

Ti, kteří se vrátí k starým cestám

„Vykoupení, pravím, Hospodinovi navrátí se, a přijdou na Sion s prozpěvováním, a veselé věčné bude na hlavě jejich; radosti a veselé dojdou, zármutek pak a úpění uteče od nich.“ (Iz 35,10) RC 346.1

Svět je plný mužů a žen, kteří neprojevují žádný smysl pro povinnost vůči Bohu za dary, které jim svěřil. Neuvědomují si, že Bůh jim svěřil schopnosti, ne proto, aby oslavovali sebe, ale proto, aby vzdali slávu Jeho jménu. Oni touží po poctě. ... RC 346.2

Jsou lidé, které Bůh vybavil více než obvyčejnou schopností. Oni jsou hlubokými mysliteli, činorodými a svědomitými. Ale mnozí z nich jsou rozhodnutí dosáhnout svých vlastních sobeckých cílů, bez ohledu na Boží čest a Jeho slávu. Někteří z nich spatřili světlo pravdy, ale protože měli v úctě sebe a neučinili Boha prvním a posledním a nejlepším ve všem, odchýlili se od biblické pravdy k skepticismu a nevěře. Když na ně dopadnou Boží tresty a skrze utrpení jsou přivedeni k tomu, aby se zeptali na staré stezky, závoj pochybnosti zmizí z jejich myslí. Někteří z nich činí pokání, vrátí se ke staré lásce a postaví své nohy na cestě stanovené pro vykoupené Páně, aby po ní kráčeli. Již více nejsou ovládáni láskou k penězům nebo sobeckou ctižádostí. Boží Duch, jež působí na srdce, je jimi oceněn výše než zlato nebo lidská chvála. Když je vykonána tato úžasná změna, myšlenky jsou vedeny Božím Duchem do nových oblastí, charakter je proměněn a touhy duše sahají k nebeským věcem. RC 346.3

Pravé náboženství má dnes moc. Uschopní lidi, aby zvítězili nad nepoddajným vlivem pýchy, sobectví a nevěry a v jednoduchosti pravé zbožnosti zjeví živé spojení s nebesy. Milost, kterou Kristus uděluje, umožňuje lidem povznést se výše nad všechna klamná satanova pokušení. Přivede je k Ježíšovu kříži jako činné, oddané a věrné pracovníky pro pokrok nebeské pravdy. RC 346.4

Věrnost vůči Bohu má své výrazné hrdiny víry v každém věku. Když byli zviditelněni před světem, jejich světlo zářilo vpřed. Jejich poslušnost vůči Kristovu příkazu „Jděte kupředu,“ vedla jiné k oslavování Boha. RC 346.5

I dnes existují mravní hrdinové, muži a ženy, kteří žijí ušlechtilým životem sebezapření. Nemají žádnou touhu po světské slávě. Jejich vůle je podřízena Boží vůli. Láska k Bohu ovlivňuje jejich službu. Jejich nejvyšším cílem je činit dobře a zachraňovat duše. RC 346.6

Oni získali pravé poznání, a to poznání, které Kristus vyhlásil slovy: *„Toto je ten věčný život, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“* (J 17,3) – Manuscript 51, 1900 RC 346.7

Zjevit triumf milosti

„Vy mi toho svědkové jste, praví Hospodin, že já Bůh silný jsem.“ (Iz 43,12) RC 347.1

Věrný Kristův vyslanec se nestydí za korouhev pravdy. On nepřestane hlásat pravdu, ať je jakkoli neoblíbená. Na všech místech, ať přijde vhod či nevhod, zvěstuje radostně poselství záchrany (2 Tm 4,2). Boží misionáři jsou povoláni k tomu, aby čelili nebezpečím, snášeli strádání a snášeli pohanu pro věc pravdy, přesto uprostřed nebezpečí, strastí a výtek drží korouhev stále vysoko. RC 347.2

Třetí anděl nehlásá své poselství žádným šepem, žádným váhavým způsobem. Volá mocným hlasem, zatímco rychle letí prostředkem nebe. Z toho vyplývá, že dílo Božích služebníků musí být naléhavě a rychle vykonáno. Oni musí být odvážnými svědky pro pravdu. Bez ostychu na svých tvářích, s pozvednutými hlavami, s jasnými paprsky Slunce spravedlnosti vyzařujícími z nich, s radostí, že se přiblížilo jejich vykoupení, mají jít vpřed a hlásat poslední poselství milosti světu. RC 347.3

Tito svědkové posledních dnů jsou statečnými vojáky Ježíše Krista. Oni okusili moc světa, který má přijít. Jejich nohy nestojí na pohyblivém písku, ale na pevné skále. Oni se nedají tak snadno odvrátit od víry jednou dané svatým (Ju 1,3). Oni budou posilováni svým vůdcem, aby si poradili s těžkostmi. Oni jsou poslové spravedlnosti, zástupci Kristovi, zjevující triumf milosti. RC 347.4

Z tohoto vyvoleného Božího lidu bude pravda vyzařovat dále. Bude zaznívat z jejich rtů, bude se odrážet v jejich tvářích a projevovat v jejich životech. Budou se vyznačovat čistotou a nezkažeností. Kristova milost má očišťující a zušlechťující vliv na charakter. Mnozí schopní, vytříbení a vzdělaní mužové a ženy uvrhnou všechno na stranu Páně. Mnozí se rozloučí s přáteli a obětují všechny světské zájmy, aby mohli zvěstovat Kristovo nevystižitelné bohatství (Ef 3,8). Svými životy podají světu důkaz o moci křesťanství. Oni dosvědčí, že evangelium je tím, čím má být, mocí Boží ke spasení (Ř 1,16). Jasně paprsky evangelia pravdy zazáří z nich na cestu těch, kteří jsou v temnotě. Jejich neochvějná věrnost je zaznamenána v nebeských knihách. – Manuscript 51, 1900 RC 347.5

Ti, kdo jednají tak, jako Kristus jednal, kdo jsou trpělívi, něžní, laskaví, tiší a pokorní v srdci, ti, kdo zvedají jho spolu s Kristem a nesou Jeho břemena, kteří touží po duších, tak jak po nich toužil On – tito vejdou do radosti svého Pána (Mt 25,21.23). Oni uvidí spolu s Kristem práci Jeho duše a budou spokojeni (Iz 53,11). Nebesa budou triumfovat, protože volná místa, jež vznikla v nebi pádem satana a jeho andělů, budou zaplněna vykoupěnými Páně. – RH May 29, 1900 RC 347.6

Boží lid má zjevit zásady

„Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět.“ (J 17,18) RC 348.1

Je Božím úmyslem projevit prostřednictvím svého lidu zásady svého království. Aby mohli životem a charakterem projevit tyto zásady, chce je oddělit od zvyků, obyčejů a způsobů světa. Snaží se je přitáhnout k sobě, aby jim mohl oznámit svoji vůli. RC 348.2

Jeho záměr s Jeho lidem je dnes stejný jaký byl s Izraelskými, když je vyvedl z Egypta. Když svět uvidí dobrotu, milosrdenství, spravedlnost a Boží lásku projevenou v Jeho církvi, získá správnou představu o Jeho charakteru. A když je Boží zákon takto zpříkladněn v životě, dokonce i svět uzná nadřazenost těch, kdo milují, bojí se a slouží Bohu nade všemi ostatními lidmi na světě. RC 348.3

Adventisté sedmého dne by měli být nad všemi ostatními lidmi vzorem zbožnosti, svatostí srdce a řeči. Jim byly svěřeny nejslavnostnější pravdy, jaké kdy vůbec byly dány smrtelníkům. Každý dar milosti, síly a schopnosti byly štědře poskytnuty. Oni očekávají blízký příchod Krista na nebeských oblacích. Bylo by to pro ně velkým zneuctěním Boha, kdyby vnukli světu dojem, že jejich víra není převládající silou v jejich životech. RC 348.4

Následkem vzrůstajících satanových pokušení je doba, ve které žijeme, plná nebezpečí pro Boží děti a proto se potřebujeme neustále učit od Velikého Učitele, abychom mohli učinit každý krok s jistotou a spravedlností. Před námi se otevírají obdivuhodné scény; a v této době by lid vyznávající Boha měl přinášet živé svědectví tak, aby svět mohl vidět, že v tomto věku, kdy všude panuje zlo, existuje ještě lid, který odkládá stranou svoji vůli a snaží se konat vůli Boží – lid, do jehož srdce a života je vepsán Boží zákon. RC 348.5

Bůh očekává, že ti, kteří nesou jméno Kristovo, Ho budou zastupovat. Jejich myšlenky mají být čisté, jejich slova ušlechtilá a povznášející. Kristovo náboženství má být vetkáno do všeho, co oni dělají a říkají. Mají být posvěcenými, očištěnými, svatými lidmi, kteří předávají světlo všem, s nimiž přijdou do styku. Jeho záměrem je, aby dokládající pravdu příkladem ve svých životech, byli chválou na zemi (Iz 62,7). RC 348.6

Milost Kristova je dostačující k tomu, aby to mohlo být skutečně. Necht' si však Boží lid pamatuje, že může splnit Jeho záměr pouze tenkrát, když věří a žije podle zásad evangelia. Pouze tenkrát, když odevzdají Bohem jim dané schopnosti do Jeho služby, budou požívat plnost a sílu zaslíbení, na němž byla církev povolána ke svému trvání. – CT 321, 322 RC 348.7

Bůh nás vede k dokonalé důvěře

„I sedna, přeháněti bude a přechišťovati stříbro, a přechistí syny Lévi, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Hospodinovi, obětující oběti v spravedlnosti.“ (Mal 3,3) RC 349.1

Očistný proces (tříbení) je nepříjemný pro lidskou přirozenost, než aby jej mohla snést; ale jenom tak může být struska odstraněna z charakteru. V peci zkoušek jsme očišťováni od strusky, která nám brání, abychom mohli odrážet Kristův obraz. Bůh posuzuje každou zkoušku; bdí nad ohnivou pecí, která musí vyzkoušet každou duši. RC 349.2

Skrze zkoušky Bůh vede své děti k dokonalé důvěře. *„Na světě budete mít soužení,“* říká Kristus; *„ale ve mně budete mít pokoj.“* (J 16,33) Skrze mnohá soužení musíme vejít do Božího království (Sk 14,22). ... RC 349.3

Žádný kříž – žádná koruna. Jak můžeme být silnými v Pánu bez zkoušek? Abychom mohli mít fyzickou sílu, musíme cvičit. Abychom mohli mít silnou víru, musíme být postaveni do okolností, kde naše víra bude podrobena zkoušce. Každé pokušení, jemuž bylo odoláno, každá zkouška, která byla statečně snášena, nám dává novou zkušenost a posouvá nás o krok vpřed v díle budování charakteru. Náš Spasitel byl zkoušen v každém ohledu, přesto neustále v Bohu vítězil. Je to naší výsadou, abychom za všech okolností byli silnými v Boží síle a k slávě Kristova kříže. RC 349.4

Skrze utrpení nám Bůh zjevuje skvrny v naší povaze, a také to, že Jeho milostí můžeme přemoci naše chyby. Neznámé kapitoly, které se nás týkají, jsou před námi odhaleny, a pak přichází zkouška, zda přijmeme napomenutí a radu Boží. Když jsme přivedeni do zkoušky, nesmíme se hněvat a znepokojovat. Neměli bychom se bouřit nebo se trápit tím, že jsme se dostali mimo ruku Kristovu. Musíme pokořit duši před Bohem. RC 349.5

Cesty Hospodinovy jsou nejasné pro toho, kdo chce vidět věci ve světle jemu příjemném. Ony se zdají temné a neradostné naší lidské přirozenosti. Ale Boží cesty jsou cesty milosrdenství a jejich cíl je spasení. RC 349.6

Eliáš nevěděl, co má dělat, když na poušti řekl, že má dost života, a modlil se o to, aby mohl zemřít. Hospodin ve svém milosrdenství ho nevzal za slovo. Eliáš měl ještě vykonat velké dílo; a když jeho dílo bylo dokončeno, neměl zahynout v malomyslnosti a samotě na poušti. Neměl sestoupit do prachu země, ale vystoupit ve slávě, s doprovodem nebeských vozů k trůnu na výsosti. ... RC 349.7

„Blahoslavený jest člověk, kteréhož tresce Bůh! ... Ont' zajisté působí bolest, on i obvazuje; raní, ruka jeho také léčí.“ (Jb 5,17.18) ... Ke každému sklíčenému Ježíš přichází se svou službou uzdravování. Život ztráty, bolesti a utrpení může být rozjasněn drahocennými zjeveními Jeho přítomnosti. – ST Feb. 5, 1902 RC 349.8

Radujme se v soužení

„Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.“ (Žd 4,15) RC 350.1

Chvála Pánu, že máme soucitného, laskavého Nejvyššího kněze, který je schopen cítit s našimi slabostmi. Nečekejme zde odpočinek. Ne, ne! Cesta do nebe je křížem poseta cesta; cesta je přímá a úzká, ale půjdeme vpřed s veselou myslí, vědouce, že Král slávy již kdysi krácel po ní před námi. RC 350.2

Nestěžujme si na nerovnost cesty, ale buďme tichými následovníky Ježíše, krácejíce v Jeho slépějích. On byl mužem bolestí a zkusil nemoci (Iz 53,3). On se kvůli nám stal chudým, abychom my Jeho chudobu mohli zbohatnout (2 K 8,9). Radujme se v soužení a mějme na paměti náhradu odměny, *„nesmírně veliké břemeno věčné slávy“* (2 K 4,17). RC 350.3

Nereptejme v myšlenkách, že procházíme zkouškami. Boží drahé děti je měly vždy, a každá zkouška, v níž zde dobře obstarujeme, nás jenom učiní bohatými v slávě. Vyprošuji si mít podíl na utrpení. Nechtěla bych jít do nebe, kdybych mohla, bez utrpení, a vidět Ježíše, který tak mnoho trpěl za nás, aby vykoupil pro nás tak bohaté dědictví; a vidět mučedníky, kteří položili své životy za pravdu, a pro Ježíše. Ne, ne! Nechejte mě (ať jsem) zdokonalena skrze utrpení. Toužím být spoluúčastníkem Krista v Jeho utrpeních, protože jestli jím jsem, vím že budu také účastníkem Jeho slávy. Ježíš je náš vzor. Usilujme o to, abychom měli své životy tak blízko podobné Kristovu životu, jak je to jen možné. RC 350.4

Má duše volá po živém Bohu. Má celá bytost touží po Něm. Ó, kéž bych mohla dokonale odrážet Jeho překrásný obraz! Ó, kéž bych se mu mohla cele zasvětit! Ó, jak je to těžké pro milované, hýčkané „já“, aby mohlo zemřít. Můžeme se radovat v dokonalém Spasiteli; v Tom, který nás vysvobodí od veškerého hříchu. Můžeme se uzavřít s Bohem tam, kde můžeme každý den říci: *„Žiji tedy již ne já, ale žije ve mně Kristus“*, *„On působí i chtění i činění podle své dobré vůle.“* (Ga 2,20; Fp 2,13) Sláva Bohu! Já vím, že můj život je skryt s Kristem v Bohu (Ko 3,3). RC 350.5

Opona byla zvednuta a já jsem viděla bohatou odměnu, jež je odložena pro svaté. Okusila jsem radosti budoucího světa a tento svět se mi stal nečistým. Mé city, mé zájmy, mé naděje, mé všechno je v nebi. Toužím uzřít Krále v Jeho okrase, Toho, kterého miluje má duše (Iz 33,17; Pís 3,1-4). Nebesa, sladká nebesa. „Toužím tam být; a pomyšlení na to, že je to blízko, mě činí téměř nedočkavou ohledně Kristova příchodu.“ Chvála Pánu za dobrou naději skrze nesmrtelnost Ježíše Krista a Jeho věčný život. – Letter 9, 1851 RC 350.6

Bůh má něžnou péči o svůj lid

„Oči Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým, a uši jeho k volání jejich.“ (Ž 34,16) RC 351.1

Nesmíte klesnout dolů zmalomyslnění. Zbabělí budou učiněni silnými; malomyslní budou mít naději. Bůh má něžnou péči o svůj lid. Jeho ucho je otevřené jejich volání. Nemám žádné obavy o Boží věc. On bude pečovat o své vlastní dílo. Naší povinností je splnit náš úděl a zaujmout naše postavení – žít... pokorně u paty kříže, a žít před Ním zbožným a svatým životem. Když takto budeme žít, nebudeme zaháněni, ale naše duše budou spoléhat na Boha se svatou směrlostí. *RC 351.2*

Bůh nás zbavil břemen; On nás osvobodil. ... Naši nepřátelé mohou triumfovat. Mohou mluvit lživá slova, a jejich pomlouvачné jazyky mohou vymýšlet pomluvy, podvody a klamy; přesto nebudeme pobouřeni. Víme, komu jsme uvěřili. Neběželi jsme nadarmo ani jsme nadarmo nepracovali (Fp 2,16). Ježíš nás zná. ... Den zúčtování se blíží a všichni budou souzeni podle skutků, které vykonali v těle. ... *RC 351.3*

Je pravdou, že svět je temný. Odpor může silně narůstat. Žertovník a posměvač se může stávat smělejším a zatvrzelejším ve své nepravosti. Přesto, tím vším nebudeme pobouřeni. Nemáme běžet jako nejistí. Ne, ne! Mé srdce je neochvějné, důvěřuje Bohu. Máme dokonalého živého Spasitele. Můžeme se radovat v Jeho bohaté plnosti. Toužím být více oddaná Bohu, více se Mu zasvětit. Tento svět je pro mě příliš temný. Ježíš řekl, že jde, aby nám připravil příbytky, abychom i my byli tam, kde je On. (J 14,3). Chvála Bohu za to. Mé srdce plesá radostí nad touto povzbudivou nadějí. *RC 351.4*

Náboženství je uskutečňované tak, že se příliš mnoho přebývá jakoby v kovové skříni. Čisté a neposkvrněné náboženství nás přivádí k dětské prostotě. Potřebujeme se modlit a hovořit s pokorou, mít oko upřené na Boží slávu. Je v něm příliš mnoho formy zbožnosti bez moci (2 Tm 3,5). Vylití Ducha Božího povede k Jeho vděčnému uznání; a když cítíme a uvědomujeme si podivuhodnou lásku Boží, nezadržíme náš pokoj, budeme obětovat Bohu slovy díky a svými srdci a hlasy vyloudíme na Jeho počest melodii vděčnosti. Postavme své nohy na Skále věků a pak budeme mít trvalou pomoc a útěchu. Naše duše bude spočívat v Bohu s neochvějnou důvěrou. *RC 351.5*

Proč tak málokdy přicházíme k prameni, když je tak překypující a ještě k tomu nabízen zadarmo? Naše duše potřebují pít často z tohoto pramene, aby mohly být obcerstveny a aby vzkvétaly v Pánu. Musíme získat spasení. Bez živé zbožnosti je naše náboženství zbytečné. Je pro nás formou bez užitku. Musíme dosáhnout hlubin působení Ducha Božího. – Letter 2a, 1856 *RC 351.6*

Bojujeme životní bitvy v Kristově síle

„A protože vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všechno vykonajíce, státi.“ (Ef 6,13) RC 352.1

Nechť každý, kdo vyznává jméno Kristovo, čte znovu a znovu toto místo Písma, a pak ať se ptá: Oblékl jsem si celou Boží zbroj, abych se mohl stát úspěšným Kristovým spolupracovníkem? Čím více poznáme sami sebe, čím více budeme zkoumat své pohnutky a touhy, tím upřímněji si uvědomíme svou naprostou neschopnost bojovat bitvy Páně ve své vlastní síle. ... RC 352.2

Utvrďte svá srdce ve víře, že Bůh zná všechny zkoušky a těžkosti, které vás potkají v boji se zlem; protože Bůh je zneuctěn, když nějaká duše snižuje Jeho moc mluvením slov pochybnosti. RC 352.3

Tento svět je Božím velkým pracovním polem; On vykoupil ty, kteří přebývají na něm krví svého jednorozeného Syna, a On chce, aby se Jeho poselství milosrdenství dostalo ke každému člověku. Ti, kterým bylo svěřeno konání tohoto díla, budou zkoušeni a vyzkoušeni, ale musí vždy pamatovat na to, že Bůh je blízko, aby je posílil a povzbudil. On nás nežádá, abychom byli závislí na nějakém nespolehlivém člověku. Nemáme hledat lidskou pomoc. Bůh zakazuje, abychom postavili člověka tam, kde má stát Bůh. ... Pán Hospodin je „*skála věků*“ (Iz 26,4). RC 352.4

Ve zkušenosti Krista s učedníky Jana Křtitele je nám udělena lekce víry. Uvězněn v osamělém žaláři, Jan upadl do malomyslnosti, poslal své učedníky k Ježíši, aby se Ho zeptali: „*Jsi ty Ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?*“ (Mt 11,3; L 7,19.20) Kristus věděl, s jakým poselstvím tito poslové přišli, a proto jim pozoruhodným projevem své moci podal neomylný důkaz o svém božství. Obrátil se k velkému zástupu, mluvil a hluší slyšeli Jeho hlas. Mluvil znovu a oči slepých se otevřely, aby spatřily krásy přírody... Vztáhl svou ruku a na Jeho dotek horečka opustila nemocného. Na Jeho příkaz byli uzdraveni posedlí ďáblem a padli k Jeho nohám a uctívali Ho. Pak se obrátil k Janovým učedníkům a řekl jim: „*Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte.*“ (Mt 11,4) RC 352.5

Ten stejný Ježíš, který konal tyto mocné skutky, je dnes naším Spasitelem a je stejně tak ochoten projevit svou moc v náš prospěch, jako ji byl ochoten projevit ve prospěch Jana Křtitele. Když jsme obklopeni nepříznivými okolnostmi, obehnaní těžkostmi, které se nám zdají nemožné překonat, nesmíme reptat, ale musíme se rozpomenout na minulou laskavou dobrotu našeho Pána. Pohledem na Ježíše, Původce a Dokonavatele naší víry, můžeme vytrvat, jako kdybychom viděli Neviditelného (Žd 11,27), a to zachová naše mysl před tím, aby se zatemnila stínem pochybnosti. – ST Sep. 17, 1896 RC 352.6

Bůh zkouší naši věrnost a oddanost vůči Němu

„Tedy když se odebralo všechno shromáždění synů Izraelských... položili se v Rafidim, kdež nebylo vod, kteréž by lid pít mohl.“ (Ex 17,1) RC 353.1

Na Boží příkaz byly dítky Izraele přivedeny do Rafidim na místo, kde nebylo vody. Ten, který byl zahalen v oblakovém sloupu, je vedl, a bylo to na Jeho jasný příkaz, aby se utábořili na tomto místě. Bůh věděl o nedostatku vody v Rafidim, a proto přivedl svůj lid na toto místo, aby vyzkoušel jejich víru; ale jak uboze se osvědčili jako lid, kterému On mohl důvěřovat! RC 353.2

Znovu a znovu se jim zjevoval. On zabil prvorozené ze všech egyptských rodin, aby uskutečnil jejich vysvobození a vyvedl je ze země jejich poroby v ruce vyvýšené (Ex 14,8); sytil je andělským pokrmem (Ž 78,25) a uzavřel s nimi slavnostní smlouvu, že je přivede do zaslíbené země. Ale nyní, když vyvstaly před nimi těžkosti, vzbouřili se, nedůvěřovali Bohu a naříkali, že Mojžíš vyvedl je a jejich děti z Egypta jen proto, aby na poušti zemřeli žízni. ... RC 353.3

Mnozí se dnes domnívají, že když začnou žít svůj křesťanský život, budou zbaveni všech nedostatků a těžkostí. Ale každý, kdo vezme svůj kříž a následuje Krista, přichází ve své zkušenosti do Rafidim. Život sám se neskládá jen ze zelených pastvin a studených pramenů. Potkají nás zklamání, přijdou strádání, nastanou okolnosti, které nás přivedou do těžkých situací. Když půjdeme po úzké cestě, když budeme dělat to, co si myslíme, že je nejlepší, zjistíme, že na nás dolehnu bolestné zkoušky. ... Zasaženým svědomím budeme usuzovat, že kdybychom chodili s Bohem, že bychom nikdy tak netrpěli. ... RC 353.4

Ale v minulosti Hospodin vedl svůj lid do Rafidim a On se může rozhodnout přivést nás tam také, aby vyzkoušel naši věrnost a oddanost vůči Němu. Ve svém milosrdenství k nám nás nestaví vždy na nejsnadnější místa; protože kdyby to udělal, ve své soběstačnosti bychom zapomněli na to, že Pán je náš pomocník v čase nouze. On se chce sám projevit v naší tísní a odhalit bohaté zásoby, které jsou nám k dispozici, nezávisle na našich okolnostech. Je dovoleno, aby na nás dolehly zklamání a zkoušky, abychom si uvědomili naši vlastní bezmocnost a naučili se volat k Pánu o pomoc, jako dítě, když je hladové a žíznivé a volá na svého pozemského otce. RC 353.5

Náš nebeský Otec má moc proměnit tvrdou skálu na životodárné a osvěžující prameny. Nikdy se nedozvíme, dokud nebudeme stát tváří v tvář Bohu... kolik břemen On nesl za nás a kolik břemen by On rád nesl, kdybychom Mu je s dětinskou vírou přinesli. – ST Sep. 10, 1896 RC 353.6

Namísto reptání cvičme víru

„Řekl jemu Filip: Pane, ukaž nám Otce, a dosti jest nám.“ (J 14,8) RC 354.1

Krátce před Kristovým nanebevstoupením Mu Filip řekl: *„Pane, ukaž nám Otce a to nám stačí.“* Zarmoucen jejich nevěrou se k nim Kristus obrátil a řekl: *„Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal?“* (J 14,9) Je to možné, že já jsem chodil s vámi a mluvil jsem s vámi a nakrmil jsem vás zázraky, a přesto jste nepochopili, že jsem byl Poslaný od Boha – *„Cesta, Pravda, i Život,“* že jsem přišel z nebe představit Otce (J 14,6)? *RC 354.2*

„Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám od sebe, ale Otec, který ve mně přebývá, on dělá ty skutky.“ (J 14,10) *„Kdo vidí mne, vidí Otce,“* protože já jsem *„odlesk Jeho slávy a odraz jeho osoby.“* (J 14,9; Žd 1,3) ... *RC 354.3*

Příliš často zarmucujeme Ježísovo srdce naší nevěrou. Naše víra je krátkozraká, a proto na nás doléhají zkoušky, aby vynesly na světlo naše zděděné a vypěstované sklony ke zlému. Když jsme přivedeni do tísnivých situací, zneuctvujeme Boha reptáním a naříkáním. Namísto toho bychom měli ukázat, že jsme se učili v Kristově škole, tím, že budeme pomáhat těm, kteří jsou na tom daleko hůře než my sami, těm, kteří hledají světlo, ale nejsou schopni ho najít. Takoví mají zvláštní nárok na náš soucit, ale místo, abychom se snažili je pozvednout, jdeme na druhou stranu, zaměření na své vlastní zájmy a zkoušky. Jestliže neprojevujeme výslovnou nevěru, projevujeme reptajícího, naříkajícího ducha. *RC 354.4*

„Ty malověrný, proč jsi zapochyboval?“ (Mt 14,31) Kristus již sám přece prokázal, že je náš všudypřítomný Spasitel. On zná všechny naše okolnosti, a nemůžeme snad v hodině zkoušky prosit, aby nám Bůh dal svého svatého Ducha, aby nám připomněl mnohé projevy své moci v náš prospěch? Nemůžeme snad věřit, že On je stejně tak ochotný nám pomoci jako i minulých dobách? Jeho dřívější jednání s Jeho služebníky nevymizela z naší mysli, ale vzpomínka na ně nás vždy posiluje a podpírá. *RC 354.5*

Žádné množství soužení nás nemůže odloučit od Krista. Pokud nás vede do Rafidim, je to proto, že On ví, co je pro naše dobro a pro slávu Jeho jména. Jestliže budeme spoléhat na Něho v důvěřivé víře, obrátí ve svůj čas hořkost z Marah na sladkost. On může otevřít tvrdou skálu a způsobit, že z ní bude vytékat studený pramen. Neměli bychom pak pozvednout své hlasy v chvále a díkuvzdání za uplynulá milosrdenství a jít vpřed s plnou jistotou, že On je všudypřítomnou pomocí v čase soužení? – ST Sep. 17, 1896 *RC 354.6*

Boží milost zmírňuje každé utrpení

„Já jsem ten vinný kmen pravý, a Otec můj vinař jest. Každou ratolest, kteráž ve mně nenese ovoce, odřezuje, a každou, kteráž nese ovoce, čistí, aby hojnější ovoce nesla.“ (J 15,1.2) RC 355.1

„Vy jste již čistí kvůli slovu, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně a já ve vás.“ (J 15,3) Přesně tatáž míza a výživa, která živí mateřský kmen, živí ratolest zůstávající na vinném kmeni. Kristus je představen jako vinný kmen, který dává výživu, životní svěžest, život, ducha, sílu, aby ratolest mohla přinášet ovoce, a pak, když přijde utrpení a zklamání, musíte projevit úplně jinou povahu ovoce než svět. Tam je důkaz, že jste spojeni s Ježíšem Kristem a že existuje síla, která vás udržuje a podpírá ve všech vašich utrpeních, zklamáních a zkouškách; a tato moc a milost zmírní každé utrpení. (Když) je k vašim rtům přiložen kalich utrpení, je tam Utěšitel a Pomocník. Kalich útěchy je vložen do rukou, a to pak může být nejšťastnější doba vašeho života. RC 355.2

„Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy, pokud nezůstanete ve mně.“ (J 15,4) ... RC 355.3

Zde jsou nejvzácnější drahokamy pravdy pro každého z nás osobně. Zde v Bibli je pouze jediná volba a vy sami můžete ukázat, že jste si vyvolili Krista tím, že budete věrní; vy sami můžete ukázat, že jste si vybrali Krista tím, že zůstanete na vinném kmeni. ... Kristus nám jasně říká, že veškerá síla, celá plodonosná schopnost je v mateřském vinném kmeni. Když zůstanete v Kristu a čerpáte výživu z Krista, co pak uvidíme? My uvidíme něco, svět uvidí něco. Existuje jasný rozdíl mezi věřícími a nevěřícími, mezi těmi, kteří poslouchají Boha, a těmi, kteří Ho neposlouchají; tam je rozhodný a zřetelný rozdíl v ovoci, které nesou. ... Tímto ovocem je povaha. ... RC 355.4

Každá schopnost, kterou máte, každá síla, kterou vlastníte, vaše rozumové schopnosti, každý dar, který máte, každé nadání, které vlastníte, mají být přímo vneseny do náboženského života, a laskavost, soucit, slitování, láska k Bohu, je ovocem, jež přináší ratolest, která je naroubována na živý Vinný Kmen. A když pak bohaté hrozny... prohýbají tuto ratolest, ukazují, že ti, kteří přinášejí nejvíce ovoce, nejbohatší hrozny, mají pravou tichou pokoru, podobnou Kristu. On říká: Učte se ode mne. Pojd'te ke mně. (Mt 11,29.28) Nechť to nyní každý slyší. To není pozvání řečníka, ale je to pozvání samotného Ježíše Krista. – Manuscript 43, 1894 RC 355.5

Ve všech zkouškách je Kristus blízko

„Bral se k nim Ježíš, jda po moři. A vidouce jej učedníci po moři jdoucího, zarmoutili se... Ale ihned Ježíš promluvil k nim, řka: Doufejtež, jáť jsem, nebojte se.“ (Mt 14,25-27) RC 356.1

Musíme bdít. Kristus řekl: „*Bud'te bedliví k modlitbám.*“ (1 Pt 4,7) On neoklame nikoho z nás. Postaví nás na vyvýšeninu, ukáže nám spolčení zla a síly mocností temnoty, které se postaví proti všem, kteří mají víru v Ježíše Krista a říká nám, abychom spočítali cenu. On však činí pro nás více; On nás nezanechá bez dalšího povzbuzení. Nezjeví zkoušky a konflikty a nenechá nás bez pomoci bojovat tyto bitvy. Ale říká nám, že Bůh má své anděly, aby sloužili těm, kteří budou dědici spasení (Žd 1,14). Kolem Jeho trůnu jsou tisíce a tisíce a desetkrát deseti tisíce andělů. *RC 356.2*

Jaké je jejich dílo? Má to co do činění s příkazem Ježíše Krista jejich Mistra. A co oni dělají? Řeknou vám, že Kristus si vás vyvolil, že nebeští andělé jsou s vámi, a oni s vámi zůstanou. Můžete mít jen malou sílu k boji proti knížectvím a mocnostem a duchovním zlostem vysoko (Ef 6,12), ale zde je Ten jediný, který vám ukáže pomoc poslanou z nebe, aby každá duše, ať je silná nebo slabá... se mohla stát vítěznou. ... *RC 356.3*

My říkáme, že věříme, že Ježíš Kristus zemřel, ale je On skutečně naším osobním Spasitelem? Zde je víra – její úloha. ... Chopíte se Ho živou rukou víry? Vztáhnete svou ruku K Němu a řeknete tak, jak to učinil Petr: „Pane, zachraň mě, nebo zahynu?“ On vás zachrání. Vzpomínáte si tam na učedníky, jak se lopotili s lodí, a jak se vzdali veškeré naděje, že dosáhnou země? Zatímco se nacházeli ve strašném nebezpečí, vidí jednoho člověka přicházejícího k nim, kráčejího po zpěněných vlnách, jakoby kráčel po pevné zemi, a oni byli plní strachu a řekli: „*To je přízrak!*“; ale Kristus říká: „*Vzmužte se, to jsem já! Nebojte se.*“ (Mt 14,26.27) *RC 356.4*

Ó, jak mnoho – „*To jsem já*“ – znamená! Znamená to pro nás všechno, když jsme v problémech anebo v těžkostech. Nemůžete naslouchat Jeho hlasu? Nemůžete Ho slyšet, jak říká: „*To jsem já; nebojte se?*“ ... On sám je adresuje nám. Ať je jakákoliv vaše slabost nebo zkouška, Kristus je vám blízko. On říká: „*To jsem já, nebojte se.*“ ... *RC 356.5*

Pozvedl někdo někdy (své) ruce k Ježíši a řekl: „Pane, zachraň mě, nebo zahynu,“ a On jenom kolem (něho) prošel? Nikdy, nikdy! On je Ježíš, který slyší i to nejslabší volání. Nikdo z nás nemusí být slabý, plačící nebo vystrašený. Nemusíme být bázlivými a podobně jako Petr nesmíme vzhlížet k temnotě a zkouškám kolem nás. ... Pán uchopil Petra za ruku a on byl zachráněn. Tak máme i my Spasitele a v každé zkoušce můžeme důvěřovat Pánu Bohu Izraele a On bude náš pomocník. – Manuscript 10, 1891 *RC 356.6*

Cena bolesti

„Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynější oné budoucí slávě, kteráž se zjeví má na nás.“ (Ř 8,18) RC 357.1

Zážitky apoštola Pavla za pronásledování jsou pro křesťana poučením podivuhodné síly a útěchy. Bůh nebrání bezbožníkům v úkladech, působí však tak, aby se jejich klamy obrátily k dobru těch, kdož ve zkouškách a bojích zachovávají svou víru a oddanost. Pracovník evangelia vykonává často svou práci, jsa vystaven krutému pronásledování, ostrému protivenství a nespravedlivému osočování. V takových dobách necht' si připomene, že zkušenosti, jež získá v ohnivé peci zkoušek a utrpení, stojí za všechnu bolest, kterou zažije. Tak Bůh přitahuje své dítky k sobě, aby jim mohl ukázat jejich slabost a svou sílu. Učí je, aby se o Něho opřeli. Tak je připravuje k tomu, aby uměli čelit nesnázím, aby dokázali zastávat místa a dostáli velikému úkolu, k jehož splnění jim propůjčil sílu. RC 357.2

Ve všech věcích se vyvolení svědkové Boží vydávali potupě a pronásledování pro věc pravdy. Josef byl vystaven zlobě a stíhání, protože zachoval ctnost a poctivost. David, vyvolený posel Boží, byl svými nepřáteli stíhán jako dravá zvěř. Daniel byl uvržen do lví jámy, protože zůstal věren a oddán nebi. Job byl připraven o svůj pozemský majetek a byl tělesně tak postižen, že se hnusil i svým příbuzným a přátelům; přesto zůstal poctivým. RC 357.3

Jeremiáš se nedal odstrašit a hlásal to, co mu do úst vložil Bůh; a jeho svědectví tak rozběsnilo krále a knížata, že ho dali svrhnout do hnusné jámy. Štěpán byl ukamenován, protože kázal ukřižovaného Krista. Pavel byl uvězněn, bičován, kamenován a nakonec popraven, protože byl věrným svědkem Božím mezi pohany. A Jan byl vypovězen na ostrov Patmos pro „slovo Boží a svědectví Ježíše Krista“ (Zj 1,2).

Tyto příklady lidské pevnosti jsou svědectvím, jak pravdivá jsou zaslíbení Boží, jak věrné je zaslíbení Jeho stálé přítomnosti a milosti, která pomáhá. Jsou svědectvím o síle víry, která odolá mocnostem světa. ... RC 357.4

Svědčí o síle Toho, jenž je mocnější než satan. ... V protivenství a za pronásledování se zjevuje sláva – povaha – Boží v Jeho vyvolených. Věřící v Krista, jež svět nenávidí a pronásleduje, se vychovávají a ukáznoují ve škole Kristově. Na zemi krácejí po úzkých stezkách, jsou čištěni v ohnivé peci utrpení. – AA 574-576 RC 357.5

Zkouškami nás Bůh učí nespoléhat na sebe

„Nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin.“ (Iz 55,8) RC 358.1

Boží pracovník často pohlíží na své životní působení jako na důležité pro pokrok díla. Pohlíží na sebe jako na nezbytnost, a vlastní „já“ je pak smícháno se vším, co mluví a dělá. Tehdy zasahuje Bůh. Odvrací své dítě od pozemského, jež upoutává jeho pozornost, aby mohlo spatřit Jeho slávu. Říká: „Tato ubohá duše ztratila ze zřetele Mě a Mou dostatečnost. Její oči nejsou upřeny na jejího Pána. Musím vložit své světlo a svoji oživující moc do jejího srdce, a tak ji připravit pro práci v přímých liniích. Tím, že pomazu její oči nebeskou mastí ji připravím pro přijetí pravdy.“ RC 358.2

Pán musí opevnit duši před domýšlivostí a spoléháním na sebe, aby pracovník nepovažoval své selhání za ctnost a aby takto nebyl zničen vlastním sebevyvýšením. Někdy si Pán razí svou cestu k duši způsobem, který je pro člověka bolestný; dílo očistění je velké dílo, a vždy bude stát lidské utrpení a zkoušky. Musí však projít pecí, dokud oheň nestráví strusku a on může odrážet božský obraz. RC 358.3

Ti, kdo se řídí svými vlastními sklony, nejsou dobrými soudci, jakými je činí Pán a proto jsou naplněni nespokojeností. Oni vidí prohru tam, kde je vítězství, ztrátu tam, kde je zisk. Podobně jako Jákob jsou připraveni zvolat: *„Na mne se to všechno valí“* (Gn 42,36), když právě ty věci, na které si stěžují, působí spolu k jejich dobru. *„Má myšlení nejsou jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin.“* (Iz 55,8) ... RC 358.4

Uvažujme chvíli o Pavlově zkušenosti. Právě v době, kdy se zdálo, že apoštolova práce je nejvíce potřebná, aby posílil zkoušenou a pronásledovanou církev, byl zbaven svobody a spoután řetězy. Byl to však čas pro Pána, aby jednal, a byla získána převzácná vítězství. RC 358.5

Až se Pavel podle všeho byl schopen učinit nejmenším (1 K 15,9; Ef 3,8), tehdy si pravda našla cestu do královského paláce. Nebyla to Pavlova mistrná kázání před těmito velkými lidmi, nýbrž jeho pouta si získala jejich pozornost. Skrze své uvěznění se stal Kristovým vítězem. Trpělivost a pokora, s níž se podrobil svému dlouhému a nespravedlivému vězení, postavily tyto lidi před vyvážený charakter. Když posílá své poslední poselství svým milovaným ve víře, Pavel připojuje ke svým slovům pozdravy od těchto svatých v císařově domě pro svaté v dalších městech. – ST Feb. 21, 1900 RC 358.6

Tichost ve zkouškách

„A mnozí z bratří v Pánu, spolehnuvše na vězení mé, hojnější smělost mají bez strachu mluvit slovo Boží.“ (Fp 1,14) RC 359.1

A jeho (Pavlovým) příkladem byli křesťané ponoukáni k větší činorodosti v hájení věci, kterou Pavel nemohl veřejně hlásat. Takový vliv měla pouta apoštolova, takže v době, kdy se zdálo, že jeho síla a užitečnost jsou spoutány a že nemůže učinit ani to nejmenší, tehdy vlastně shromažďoval snopy pro Krista s polí, na něž neměl, jak se zdálo, vůbec přístup. RC 359.2

Než skončilo jeho dvouleté věznění, mohl Pavel říci: *„V celém paláci a všem ostatním se stalo známým, že jsem spoután pro Krista“* a mezi těmi, jejichž pozdravy vyřizoval Filipským, jmenoval hlavně ty, kteří jsou *„z císařova domu.“* (Fp 1,13; 4,22) RC 359.3

Trpělivost přináší svá vítězství právě tak jako odvaha. Pokorou ve zkouškách a v protivenství mohou být získány duše pro Krista právě tak jako srdnatostí v boji. Křesťan, který projevuje trpělivost a radostnou mysl i v strádání a utrpení, který i tvář v tvář smrti zachovává pokoj a klid neochvějně víry, může pro evangelium vykonat více, než by mohl vykonat celoživotní věrnou prací. Často se stává, že když sluhovi Božímu je znemožněno činně pracovat, tu Bůh tajemnou prozřetelností, proti které ve své krátkozrakosti žehráme, hodlá vykonat dílo, které by se jiným způsobem nedalo vykonat. RC 359.4

Nechť si následovník Kristův nemyslí, že když už nemůže veřejně a činně pracovat pro Boha a pro pravdu Boží, že už nemůže být užitečným, že už nemůže sklízet. Věrní svědkové Kristovi nikdy nejsou nepotřební. Ať jsou zdraví nebo nemocní, živí nebo mrtví, Bůh jich stále používá. Jsou-li služebníci Boží satanovou zlobou pronásledováni, je-li jim bráněno v činorodé práci, jsou-li posíláni do vězení nebo vláčeni na popraviště nebo na hranici, tehdy pravda může slavit největší vítězství. Zpečetí-li tito věrní své svědectví svou krví, tehdy duše, jež dosud pochybovaly a váhaly, nabývají přesvědčení o víře v Krista a statečně se stavějí na Kristovu stranu. Z popela mučedníků vychází hojná žeň pro Boha. ... RC 359.5

Apoštol Pavel a jeho spolupracovníci se mohli vymlouvat, že je marné volat k pokání a víře v Krista služebníky Neronovy. ... Pavel však tak neuvažoval; ve víře hlásal evangelium těmto duším a mezi těmi, kteří ho vyslechli, byli takoví, kdož se rozhodli být poslušnými za každou cenu. Přes překážky a nebezpečí chtěli přijmout světlo a důvěřovat Bohu, že jim pomůže, aby své světlo sdělili druhým. – AA 464-466

RC 359.6

Pavlův zbožný život měl velmi přesvědčivou moc

„Člověka spoléhajícího na tě ostríháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá.“ (Iz 26,3) RC 360.1

Nero oznámil své rozhodnutí, že odsuzuje Pavla k mučednické smrti. ... RC 360.2

Popravě smělo přihlížet jen několik diváků, neboť jeho pronásledovatelé, znepokojeni jeho rozsáhlým vlivem, se obávali, že svědkové jeho smrti by se mohli obrátit na křesťanství. Vždyť i otrlí vojáci, kteří ho střežili, naslouchali jeho slovům a s údivem viděli, že má radost ba dokonce potěšení z toho, že ho čeká smrt. Mnohým, kdož byli svědky jeho mučednické smrti, byla jeho shovívavost k těm, kteří ho hodlají zavraždit a jeho neochvějná víra v Krista až do poslední chvíle vůní života k životu. ... RC 360.2

Nebeský pokoj, který vyzařoval z Pavlovy tváře, získal mnohé duše pro evangelium. Pavla provázelo ovzduší nebes. Všichni, kdož se s ním stýkali, pociťovali vliv jeho jednoty s Kristem. To, že jeho vlastní život byl příkladem pravdy, již hlásal, dodávalo jeho kázání přesvědčivost. RC 360.4

V tom je síla pravdy. Nestrojený, neúmyslný vliv svatého života je nejpřesvědčivějším kázáním, jaké může být přineseno ve prospěch křesťanství. Důkaz, i když je nevyvratitelný, může vzbudit jen odpor; avšak zbožný příklad má moc, jíž je zcela nemožné vzdorovat. RC 360.5

Apoštol vůbec nemyslel na vlastní utrpení, jež ho čekalo, měl jen velkou starost o učedníky, které tu brzy zanechá, aby se potýkali se zaujatostí, nenávistí a aby čelili pronásledování. Chtěl dodat sílu a odvahu těm několika křesťanům, kteří ho provázeli na popraviště tím, že jim připomenul veliká a drahá zaslíbení (2 Pt 1,4), jež byla dána těm, kdož jsou pronásledováni pro spravedlnost. Ujistil je, že se stane všechno, co Pán pravil o svých zkoušených věrných dítkách. RC 360.6

Na krátký čas se mohou pro různá pokušení octnout v těžkostech, mohou být připraveni o všechen pozemský majetek a o svobodu, mohou však čerpat odvahu z ujištění o věrnosti Boží a říkat si: Vím, komu jsem uvěřil. On je mocen zachovat to, co jsem mu svěřil do Jeho péče (2 Tm 1,12). Brzy skončí noc zkoušek a utrpení a pak nastane šťastné jitro pokoje a dokonalého dne. RC 360.7

Apoštol očekává to veliké, co přijde potom, ne s nejistotou a se strachem, nýbrž s radostnou nadějí a s toužebnými pocity. Když stane na místě, kde skončí mučednickou smrtí, nevidí meč popravčího, ani ze-
mi, jež brzy vsákne jeho krev, nýbrž vzhledne ke klidnému modrému nebi letního dne, k trůnu Věčného.
– AA 509-512 RC 360.8

Petr posiloval ty, kdo snášejí zkoušky

„Aby zkušeni víry vaší, kteráž jest mnohem dražší nežli zlato, jenž hyne, avšak se v ohni zkušuje, nalezeno bylo vám k chvále, a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista.“ (1 Pt 1,7) RC 361.1

Lidské bytosti, podléhající zlu, mají sklon jednat s pokoušenými a bloudícími nešetrně a příkře. Nedovedou číst v srdcích, nevědí nic o jejich boji a trápení. Musejí se učit, jak kárat s láskou, jak udeřit, aby rána léčila, jak varovat, aby ve varování byla naděje. RC 361.2

Po celou dobu své služby evangeliu bděl Petr věrně nad stádem svěřeným jeho péči, a tím prokázal, že byl hoden úkolu a odpovědnosti, jež mu Spasitel uložil. Vždy vyvyšoval Ježíše Nazaretského jako naději Izraele, Spasitele lidstva. Svůj vlastní život podřídil Mistru. Všemi prostředky, jež byly v jeho silách, snažil se vychovat věřící k činné službě. Jeho příklad zbožnosti a neúnavné činnosti strhl mnohé mladé nadějně muže k tomu, že se cele oddali dílu evangelia. RC 361.3

Postupem času apoštolův vliv jako vychovatele a vůdce stále rostl; nezapomínal na svůj úkol pracovat hlavně pro Židy, a přitom vydával ještě své svědectví v mnoha zemích a posiloval víru mnohých v evangeliu. RC 361.4

V pozdějších letech svého působení psal Petr pod vnuknutím věřícím rozptýleným *„v Pontu, Galacii, Kapadocii, v Malé Asii a Bitynii“* (1 Pt 1,1). Jeho listy měly dodat novou odvahu a posílit víru těch, kdož žili ve zkouškách a v utrpení, měly znovu přivést ke konání dobrých skutků ty, kdož se pro různá pokušení ocitli v nebezpečí, že se přestanou opírat o Boha. Tyto listy budí dojem, že je psal ten, v němž byla hojnost utrpení Kristových a také naděje útěchy Kristovy, ten, jehož celá bytost se změnila milostí a jehož naděje na věčný život byla jistá a pevná. RC 361.5

Svůj první list začíná staříčkový sluha Boží chválou a díkuvzdáním svému Pánu. *„Požehnaný buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista,“* napsal, *„který nás podle svého velikého milosrdenství znovu zplodil k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých, k nepomljejícímu, neposkvrněnému a nevadnoucímu dědictví.“* (1 Pt 1,3) ... RC 361.6

V této naději na jisté dědictví na obnovené zemi se první křesťané radovali i v dobách přísných zkoušek a utrpení. – AA 516-518 RC 361.7

Zkoušky vychovávají, očišťují a posilují

„Nejmilejší, nebudiž vám divný ten příšlý na vás oheň, pro zkušeni vás... Ale z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím.“ (1 Pt 4,12.13) RC 362.1

Apoštol (Petr) se pak v prorockém vidění zahleděl do časů plných nebezpečí, jež nastanou církvi Kristově, a nabádal věřící, aby zůstali pevní ve zkouškách a v utrpení. „*Milovaní,*“ napsal, „*nepozastavujte se nad výhni, jež vám nastává pro vaše vyzkoušení.*“ RC 362.2

Zkouška je částí výchovy ve škole Kristově, jež má očistit dítky Boží od přizemní nečistoty. Dítka Boží jsou navštěvována zkouškami, protože je řídí Bůh. Zkoušky a překážky jsou Jím zvolené prostředky a Jím ustanovené podmínky úspěchu. RC 362.3

Ten, jenž čte v srdcích lidí, zná jejich slabosti lépe, než je mohou poznat sami. Ví, že někteří mají schopnosti, kterých by při správném usměrnění bylo možno užít k pokroku Jeho díla. Ve své prozřetelnosti přivádí tyto duše do různých situací a okolností, aby mohly najít skryté vady, o nichž samy nevěděly. Dává jim příležitost, aby tyto vady překonaly a zdokonalily se pro službu. Často dopustí, aby vzplanul oheň soužení, aby se mohly přechistit. RC 362.4

Bůh pečuje o své dědictví neustále. Dopouští na svá dítky jen takové rány, jež jsou nutné pro jejich časné i věčné dobro. Vyčistí svou církev, jako Kristus vyčistil chrám za svého působení na zemi. Všechny zkoušky a utrpení, jež dopouští na svůj lid, dopouští proto, aby dosáhli hlubší zbožnosti a nabyli větší síly k tomu, aby mohli nést kříž k dalším vítězstvím. RC 362.5

V jednom období svého života nechtěl Petr spojovat kříž s dílem Kristovým. Když Spasitel oznámil učedníkům, jaké Mu nastane utrpení a jaká Ho čeká smrt, Petr zvolal: „*Bůh chraň, Pane! To se ti nesmí stát!*“ (Mt 16,22). Petrův nesouhlas byl vyvolán sebelítostí, která se zalekla toho, že jako druh Kristův bude muset trpět s Ním. Bylo to pro učedníka trpké poučení, jež dlouho nemohl pochopit, že Kristova cesta na zemi vede utrpením a pokořením. Avšak v žáru výhně to pochopí. Nyní, když se jeho kdysi statná postava sklonila k zemi pod tíhou prožitých let a vykonané práce, mohl napsat: „*Milovaní, nepozastavujte se nad výhni, jež vám nastává pro vaše vyzkoušení. ... Ale radujte se, vždyť se tím stáváte účastnými utrpení Kristových.*“ – AA 524, 525 RC 362.6

Jan čelil bludům s neochvějností

„Toť jest tedy zvěstování to, kteréž jsme slýchali od něho, a zvěstujeme vám: Že Bůh jest světlo, a tmy v něm nižádné není.“ (1 J 1,5) RC 363.1

Jana očekávaly v díle velké překážky, neboť satan nezahálel. Podněcoval zlomyslné lidi, aby zkrátili plodný život tohoto Božího muže. Svatí andělé ho však chránili před jejich útoky. ... Ohrožená církev potřebovala jeho svědectví. RC 363.2

Satanovi služebníci se snažili překroucením pravdy a lží podnítit odpor proti Janovi a Kristovu učení, v důsledku čehož církev ohrožovaly neshody a bludy. Jan tímto bludům neochvějně odolával. Nepřátelům pravdy zahrazoval cestu. Psal a napomínal, aby šířitelé těchto bludů neměli ani nejmenší oporu. RC 363.3

I v dnešní době je rozšířených mnoho podobných zel, jaké ohrožovaly blaho rané církve, a proto by se na rady tohoto apoštola měl brát zvláštní zřetel. Odevšad, a hlavně od těch, co se pokládají za posvěcené, slyšel námitky: „Musíte být laskaví.“ Láska je však příliš čistá, než aby přikryla nevyznaný hřích. RC 363.4

Janovo učení má velký význam obzvlášť pro ty, kteří žijí uprostřed nebezpečí posledních dnů, On žil v úzkém společenství s Kristem. Slyšel Jeho učení a svědčil o Jeho mocných divech. Přesvědčivými výroky mařil lživá tvrzení Kristových nepřátel. RC 363.5

Jan se těšil z požehnání pravého posvěcení. Nikde však netvrdí, že by byl bez hříchu. Posvěcení chce dosáhnout životem, který je usměrňován světlem Boží tváře. Podle jeho slov ten, kdo vyznává, že Boha zná, a přece Boží zákon přestupuje, vyznává falešně. *„Kdo říká: Zním ho, a nezachovává jeho přikázání, je lhář a není v něm pravda.“ (1 J 2,4) RC 363.6*

V dnešní době vyznačující se volnomyšlenkářstvím mnozí pokládají tato slova za projev fanatismu. Apoštol však učí, že při vši křesťanské zdvořilosti smíme hřích a hříšníky nazvat pravým jménem, protože to odpovídá skutečné lásce. I když ty, za které Kristus zemřel, máme milovat a usilovat o jejich spásu, s hříchem nemáme činit žádný kompromis. Nemáme se spojovat s přestupníky a nazývat to láskou. RC 363.7

Bůh od svého lidu žádá, aby v tomto věku zastával pravdu a nebezpečným bludům odporoval tak neochvějně, jak to ve své době činil Jan. – SL 64, 65 RC 363.8

Kristus nás povznáší skrze zármutek

„Aj, jak blahoslavený jest člověk, kteréhož tresce Bůh! ... Onť zajisté uráží, on i obvazuje; raní, ruka jeho také léčí. Z šesti úzkostí vysvobodil by tebe, ano i v sedmi nedotklo by se tebe zlé.“ (Jb 5,17-19) ^{RC 364.1}

Když však na nás dolehne soužení, jak mnozí z nás jednají podobně jako Jákob (viz Gn 32,24-30)! Myslíme si, že tyto těžkosti působí ruka nepřítele, ve tmě zaslepeně zápasíme, dokud nevyčerpáme své síly a přesto nenacházíme útěchu ani vysvobození. Za svítání božský dotek Jákobovi zjevil, s kým vlastně zápasil – s Andělem smlouvy. Pak v pláči a bezmocný klesl do náruče nekonečné Lásky, aby přijal požehnání, po němž tolik toužil. Také my se musíme učit, že zkoušky jsou dobrodiním a nesmíme opovrhovat Božím pokáráním, ani klesat na mysli, když nám něco vytýká. ... ^{RC 364.2}

Bůh nechce, abychom byli zdeptáni němým žalem, s bolavým a zraněným srdcem. Chce, abychom pozvedli zraky a pohlédli na Jeho drahou a laskavou tvář. Předobrá Spasitel stojí u mnohých, jejichž oči jsou tak zalité slzami, že Ho nepoznávají. Chce nás uchopit za ruce, abychom k Němu vzhledli v prosté víře a dovolili Mu, aby nás vedl. Jeho srdce je citlivé na náš žal, strasti a zkoušky. Miluje nás věčnou láskou a obklopuje nás svou dobrotou a soucitem. Můžeme nechat své srdce spočinout v Něm a celý den rozjímat o Jeho laskavosti. On chce povznést člověka nad každodenní strasti a nesnáze a přivést ho do království pokoje. ^{RC 364.3}

Myslete na to, dítky utrpení a žalu, a radujte se z naděje. *„Vítězství, které přemohlo svět, je naše víra.“ (1 J 5,4) ^{RC 364.4}*

Blahoslavení jsou také ti, kdo soucitně pláčou s Ježíšem nad utrpením světa a rmoutí se nad jeho hříchy. Takový zármutek nemá v sobě žádné sobecké pomyšlení na vlastní osobu. Ježíš byl „Mužem bolesti“ a prožíval ve svém srdci takovou úzkost, kterou nelze ani slovy vyjádřit. Jeho nitro trýznily a zraňovaly hříchy lidstva. Ve snaze ulehčit lidem v nouzi a bídě, pracoval horlivě až do vyčerpání: Velmi Ho však rmoutilo, když viděl, jak se mnozí zdráhají přijít k Němu, aby měli život. ^{RC 364.5}

Všichni Kristovi následovníci prožijí podobnou zkušenost. Jakmile přijmou Ježíšovu lásku, zapojí se do Jeho díla záchrany hynoucích. Budou mít podíl na utrpení Ježíše Krista a budou se také podílet na budoucí slávě. Jsou s ním spojeni v Jeho práci, sdílejí s Ním kalich utrpení a budou s Ním proto sdílet také Jeho radost. ... Pán nabízí truchlícím zvláštní milost. Její moc lidi podmaňuje a získává. – MB 11-13 ^{RC 364.6}

Ježíšova láska činí utrpení příjemným

„Nebo toto nynější lehoučké soužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí.“ (2 K 4,17)
RC 365.1

Pán Ježíš nevzbuzuje ve svých následovnicích naději, že dosáhnou pozemskou slávu a bohatství a že jejich život bude bez těžkostí. Nabízí jim však přednost, že mohou kráčet se svým Mistrem po cestách sebezapření a potupy, protože svět je nezná. ... RC 365.2

Zlí lidé a padlí andělé se spojili v nemilosrdném odporu proti Knížeti pokoje. I když z každého Jeho slova i činu vyzařoval božský soucit, přece tím, že se nepodobal světu, podněcoval proti sobě nejzarputilejší nepřátelství... RC 365.3

Mezi spravedlností a hříchem, láskou a nenávistí, pravdou a lží je nesmiřitelný rozpor. Kdo ukazuje Kristovu lásku a krásu svatosti, odvádí poddané ze satanova království, a kníže zla se tomu snaží zabránit. ... RC 365.4

Když se lidé snaží dosáhnout souladu s Bohem, poznají, že „*pohoršení kříže*“ (Ga 5,11) ještě stále trvá. Mocnosti a síly zlých duchů ve vysokých postaveních útočí proti všem, kteří zachovávají zákony nebes. Proto místo, aby pronásledování učedníky Kristovy zarmucovalo, má jim působit radost. Je důkazem, že krácejí ve šlépějích svého Mistra. RC 365.5

I když Pán neslibil svému lidu, že ho ušetří zkoušek, slíbil mu něco, co je mnohem lepší. Řekl: „*Tvá síla ať provází všechny tvé dny.*“ (Dt 33,25) ... Jste-li povoláni, abyste pro věc Boží prošli „ohnivou pecí“, Ježíš vám bude po boku, jako byl kdysi se třemi věrnými mládenci v Babylóně. Ti, kteří milují svého Vykupitele, se budou radovat z každé příležitosti, kdy s Ním mohou snášet pokoření a potupu. Láska, kterou chovají ke svému Pánu, ulehčuje všechna utrpení, která pro Něho zakoušejí. ... RC 365.6

Následují Krista v bolestných zápasech, prožívají sebezapření, zakoušejí ta nejtrpčí zklamání. Tyto jejich bolestné zkušenosti jim ukazují nepravost a bídu hříchu, a oni pak na něj pohlížejí s odporem. Podílejí se na Kristových utrpeních a budou se podílet i na Jeho slávě. RC 365.7

Ve svatém vidění prorok spatřil vítězství Božího lidu. Řekl: „*Viděl jsem něco jako skleněné moře smíšené s ohněm, a viděl jsem ty, kteří zvítězili... jak stojí na tom skleněném moři, měli Boží harfy a zpívají píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu: Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane Bože všemohoucí.*“ (Zj 15,2.3) – MB 29-31 RC 365.8

Utrpení rozšiřuje zvěst o Bohu

„Ku příkladu snášení protivenství a dlouhočekání, ... vezměte proroky, kteříž mluvivali ve jménu Páně.“ (Jk 5,10) RC 366.1

Nikdo z lidí nebyl krutěji pomlouván než Syn člověka. Posmívali se Mu a tupili Ho, protože byl neochvějně poslušen zásadám svatého Božího zákona. Lidé Ho nenáviděli bez příčiny. Přesto se klidně postavil před své nepřátele a prohlásil, že potupa patří k údělu křesťanů. Svým následovníkům radil, jak čelit útokům zla a vyzýval je, aby pod tlakem pronásledování neochabovali. RC 366.2

Pomluva může sice očernit dobrou pověst, nemůže však poskvřnit povahu, protože tu chrání Bůh. Dokud s hříchem nebudeme souhlasit, žádná moc – lidská ani satanská – nemůže poskvřnit naši duši. Člověk, jehož srdce je zakotveno v Bohu, zůstává stejný v hodině své největší zkoušky a za nejhorších okolností, jaký byl v době, kdy se mu dařilo dobře, kdy se zdálo, že má přízeň Boží. Je možné, že nepřátelé špatně vykládají a zkreslují jeho slova, pohnutky a činy. On však na to nedbá, protože mu jde o vyšší hodnoty. Podobně jako Mojžiš zůstává pevný *„jako by Neviditelného viděl“* (Žd 11,27). ... RC 366.3

V každé době byli vyvolení poslové Boží hanobeni a pronásledováni, avšak právě jejich soužením se šířila zvěst o Bohu. Každý Kristův následovník má vstoupit do jejich řad a pokračovat ve stejném díle s vědomím, že nepřátelé nemohou učinit nic proti pravdě, ale jen pro pravdu. Bůh chce, aby pravda byla postavena do popředí a stala se předmětem ověřování a diskusí i přes to, že s ní lidé opovrhují. Je třeba vyburcovat mysl lidí. Pán Bůh používá každého nedorozumění, každou potupu a každou snahu omezit svobodu svědomí jako prostředek k probuzení lidí, kteří by jinak zůstali neteční. RC 366.4

Jak často se účinnost této metody potvrdila v životě Božích poslů. Když byl ušlechtilý a výřečný Štěpán ukamenován z popudu velerady, věc evangelia tím neutrpěla žádnou ztrátu. Světlo z nebe, které ozářilo jeho tvář, a božský soucit, který vyzařoval z jeho poslední modlitby před smrtí, působily přesvědčivě jako ostré šípy na pobožnůstkářské členy velerady, kteří kamenování přihlíželi. Saul, farizeus a pronásledovatel křesťanů, se stal *„vyvolenou nádobou“*, aby nesl jméno Kristovo před pohany, krále a syny Izraele. – MB 32-34 RC 366.5

Bděte a odevzdejte Ježíši své břemeno

„Protož bděte všelikého času, modléce se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se budou dít, a postaviti se před Synem člověka.“ (L 21,36) RC 367.1

Ve vážných slovech tohoto místa Písma je zdůrazněna povinnost, která spočívá na každodenní stezce každého člověka, ať je starý nebo mladý. Je to povinnost bdít, a na naší věrnosti zde závisí náš úděl pro tento čas i pro věčnost. ... RC 367.2

Kolik je takových, jejichž srdce dnes trpí pod jejich břemenem starostí, a kteří přemýšlí takto: Ó, kdyby mi jen někdo pomohl nést moje břemena! Dobře, existuje Někdo, kdo vám pomůže nést vaše břemena; existuje odpočinek pro vás, kteří jste těžce obtíženi břemeny (Mt 11,28). Ježíš, velký Nositel břemen, zve: *„Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já vám dám odpočinout.“ (Mt 11,28)*

RC 367.3

Zde je zaslíbení Pána; ale ono je podmíněno. *„Vezměte mé jho na sebe,“* praví Pán *„a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinutí svým duším.“ (Mt 11,29) RC 367.4*

„Vždyť mé jho je těžké.“ Řekl to tak? Ne! *„Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno lehké.“ (Mt 11,30)* Břemeno, jež vy nosíte, které je tak těžké, a které způsobuje takovou únavu a zmatek, je vaše vlastní břemeno. Chcete vyhovět světskému měřítku; a ve vašich horlivých snahách uspokojit ctižádostivé a světské touhy, zraňujete své svědomí, a tak si způsobíte další břemeno výčitek. RC 367.5

Když se nechcete odlišovat od světa, ale přejete si být s ním spojeni tak, aby mezi vámi a světem nebylo vidět žádného rozdílu, pak si můžete být jisti, že jste opilí pečováním o tento život (L 21,34). Ó, existuje tolik sobeckých zájmů, tolik provázků, které nás poutají k tomuto světu! Musíme však pokračovat v odřezávání těchto provázků a být ve stavu čekání na našeho Pána. RC 367.6

Svět se vtlačil mezi naše duše a Boha. Ale jaké právo má na to, abychom dovolili našim srdcím, aby se stala obtížena pečováním o tento život? Jaké právo máme my, abychom naší oddaností světu zanedbali záležitosti církve a zájmy našich spolubližných? Proč bychom si měli vyrábět svá břemena a starosti, které Kristus na nás nevložil? ... RC 367.7

„Protož bděte a modlete se v každý čas.“ (L 21,36) Vyvstává velká potřeba bdělosti, nejenom kvůli nám samotným, ale také kvůli našemu vlivu na druhé. Náš vliv je dalekosáhlý... Měli bychom tak mluvit a tak jednat, aby Duch Boží mohl přebývat v našich srdcích a aby Jeho požehnání mohlo být v našich domovech. – ST Jan. 7, 1886 RC 367.8

Křesťané představují Krista každým činem

„Vy pak, bratří, neoblevujte dobře čínice.“ (2 Te 3,13) RC 368.1

Co můžeme říci, abychom probudili ty, kteří se považují za Kristovy následovníky k pocitu vážných povinností, jež na nich spočívají? Nepovstane snad žádný hlas, který by je vyburcoval k dílu, dokud trvá den? Náš božský Mistr obětoval svůj život za zkažený svět. Kdo zapře sám sebe a přinese nějakou oběť pro záchranu duší, za které On zemřel? *RC 368.2*

V každém činu života by se měli křesťané snažit o to, aby představovali Krista – snažit o to, aby učinili Jeho službu, aby se zdála přitažlivou. Necht' nikdo neučiní náboženství odpudivým svým reptáním a naříkáním a líčením svých zkoušek, svého sebezapření a obětí. Neklad'te do špatného světla vaše vyznání víry netrpělivostí, podrážděností a nespokojeností. Necht' se ctnosti Ducha projeví v laskavosti, tichosti, pokoře, trpělivosti, veselé mysli a lásce. Necht' je vidět, že Kristova láska je trvalou pohnutkou jednání; že vaše náboženství není rouchem oblékaným tu a tam, aby se přizpůsobilo okolnostem, ale zásadě, tiché, trvalé a neměnné. Ach běda, že pýcha, nevěra a sobectví jako odporná, zlá rakovina vyžírá životodárnou zbožnost ze srdcí mnohých vyznávajících křesťanů! ... *RC 368.3*

Lásku k Ježíši bude vidět a cítit. Nemůže být skryta. Projeví podivuhodnou moc. Učiní bázlivé od-vážnými, zahálčivé pilnými, nevědomé moudrými. Učiní koktavý jazyk výmluvným a probudí dřímající síly rozumu k novému životu a svěžesti. Učiní malomyslné plnými naděje, sklíčené radostnými. Láska ke Kristu povede svého vlastníka, aby přijal zodpovědnost za Jeho věc a nesl ji v Jeho síle. Láska ke Kristu se nedá odradit soužením, ani odvrátit od povinnosti výtkami... *RC 368.4*

Pokoj v Kristu má větší cenu než všechny poklady země. Hledejme Pána celým svým srdcem, učme se od Krista být tichými a pokornými, abychom mohli najít odpočinek pro svou duši (Mt 11,29). Probud'-me naše dřímající síly a staňme se činnými, horlivými a vroucími. Pravý příklad a způsoby stejně jako slova křesťana by měly být takové, aby probudily v hříšníku touhu, aby přišel ke Zdroji života. *RC 368.5*

Pak otevřeme svá srdce jasným paprskům Slunce spravedlnosti. Pracujme vesele a radostně ve služ-bě svého Mistra. Chvalme Ho nejen našimi slovy v shromáždění Jeho svatých, ale spořádaným životem a zbožnými hovory – aktivním životem a šlechetným křesťanským úsilím. Snažme se upevňovat své povolání a vyvolení (2 Pt 1,10), pamatujme si, že nakonec slavně zvítězíme, jestliže se neunavíme v konání dobra. – ST June 24, 1886 *RC 368.6*

Písmo Svaté chrání před klamem

„K zákonu a svědectví! Pakli nechťi, nechat' mluví vedlé slova toho, v němž není žádné záře.“ (Iz 8,20) RC 369.1

Lidu Božimu se tím ukazuje, že Písmo Svaté je jeho ochranou před vlivem falešných učitelů a před klamnou mocí temných duchů. Satan použije všemožných klamů, aby zabránil lidem nabýt poznání z Bible, neboť jasné výroky Bible odhalují jeho klamy. ... Klam se podobá pravdě tak přesně, že bude nemožné je od sebe rozeznat, leč pomocí Písma Svatého. Jeho svědectvím musí být zkoušeno každé tvrzení a každý div. RC 369.2

Ti, kdo se budou snažit být poslušni všech přikázání Božích, pocítí protivenství a výsměch. Mohou mu čelit jen v Bohu. Aby mohli obstát ve zkoušce, která je čeká, musejí porozumět vůli Boží, jak je zjevena ve slově Božím; mohou Boha uctívat jen tehdy, mají-li správnou představu o povaze Boží, o Boží vládě a o úmyslech Božích a jednají-li podle toho. Jen ti, kdož posilní mysl pravdami Bible, obstojí v posledním velkém boji. ... RC 369.3

Apoštol Pavel mluvě o posledních dnech, pravil: *„Nastane čas, kdy lidé nesnesou zdravého učení.“* (2 Tm 4,3) Tento čas už nastal. Lidstvo si nepřeje pravdy Bible, protože tato pravda se nesnáší s žádostí hříšného srdce, jež miluje svět; a satan rád poskytne lidem klamy, jež milují. RC 369.4

Avšak Bůh bude mít na zemi lid, který zachová Bibli, a jen Bibli, za měřítko všeho učení a za základ všech reforem. Názory učenců, výsledky vědeckého bádání, vyznání víry a rozhodnutí církevních shromáždění, jež jsou tak četná a odlišná, jak četné a odlišné jsou církve, hlas většiny – nic z toho, ba ani všechno dohromady nemůže být pokládáno za důkaz pro nebo proti kterémukoli článku náboženské víry. Dříve než přijmeme nějaké učení nebo nějaký předpis, měli bychom jako důkaz požadovat jasný výrok *„Tak praví Pán“*. RC 369.5

Satan stále usiluje o to, aby upoutal pozornost na člověka místo na Boha. Svádí lidi, aby vzhlíželi k biskupům, ke kazatelům, profesorům teologie jako ke svým vůdcům, místo aby zpytovali Písmo Svaté, aby se z něho sami seznámili se svými povinnostmi. Pak ovládne mysl těchto vůdců a může působit na lid podle své vůle. RC 369.6

Když Kristus přišel, aby ohlásil slova života, poslouchal ho prostý lid rád; a mnozí, mezi nimi kněží a vládci, v Něho uvěřili. – GC 593-595 RC 369.7

Bůh mocně působí pro své vyvolené

„Když půjdeš přes vody, s tebou budu, pakli přes řeky, nepřikvačí tě; půjdeš-li přes oheň, nespálíš se, aniž plamen chytí se tebe.“ (Iz 43,2) RC 370.1

Tři Hebrejci vyhlásili před celým národem babylónským svou víru v Toho, jehož uctívali. Spoléhalo na Boha. V hodině své zkoušky vzpomněli na zaslíbení: *„Když půjdeš přes vody, s tebou budu, ... půjdeš-li přes oheň, nespálíš se, aniž plamen chytí se tebe.“* A jejich víra v živé slovo byla divem poctěna před očima všech. Zprávy o jejich zázračném vysvobození donesli do mnoha zemí zástupci různých národů, které Nabuchodonozor pozval k zasvěcení sochy. Věrností svých dítek byl Bůh oslaven na celé zemi. RC 370.2

Důležitá jsou poučení, která bychom si měli vzít z toho, co prožili židovští mládenci na poli Dura. I v dnešní době jsou mnozí ze služebníků Božích, ač se ničím zlým neprovinili, vydáni pokořování a hrubému zacházení ze strany těch, kdož jsou ze satanova popudu naplněni závistí a náboženským fanatismem. Hněv lidí bude namířen zvláště proti těm, kteří zachovávají sobotu podle čtvrtého; nakonec bude vydáno všeobecné nařízení, podle něhož všichni takoví zaslouží smrt. RC 370.3

V období tísně, které lid Boží očekává, bude zapotřebí víry, jež nezakolísá. Dítka Boží budou muset dávat najevo, že uctívají jedině Boha a že žádná okolnost, ani kdyby šlo přitom o sám život, je nedokáže svést k tomu, aby učinili nejmenší ústupek falešnému uctívání. Pro věrné srdce jsou příkazy hříšných, smrtelných lidí naprosto bezvýznamné vedle slova věčného Boha. Budou poslušni pravdy, i kdyby to mělo mít za následek uvěznění, vyhnanství nebo smrt. RC 370.4

Jako za dnů Sidracha, Mizacha a Abdenága, tak i v posledním období historie země zasáhne Hospodin mocně ve prospěch těch, kdož budou pevně stát za právem. Ten, jenž se procházel s hebrejskými mládenci v rozpálené peci, bude se svými následovníky, ať jsou kdekoli. Jeho stálá přítomnost je bude utěšovat a posilovat. RC 370.5

V dobách tísně – a bude to tíseň taková, jaká nebyla za celou existenci národa – budou vyvolení Boží stát neotřeseni. Satan se všemi svými spřeženci nebude moci zahubit ani nejslabšího ze svatých Božích. Andělé vynikající silou je budou ochraňovat a Hospodin se sám projeví jako „Bůh bohů“, jenž může spasit všechny ty, kdo v Něho věří. – PK 512, 513 RC 370.6

Zápasit s Bohem a zvítězit

„Živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že byť pak Noé, Daniel a Job uprostřed ní byli, nikoli by ani syna ani dcery nevysvobodili. Oni v spravedlnosti své vysvobodili by sami sebe.“ (Ez 14,20) RC 371.1

Satan svádí lidi k tomu, aby uvěřili, že Bůh přehlédne jejich nevěru, týká-li se nepatrných věcí; Pán však v tom, jak jednal s Jákobem, ukazuje, že v žádném případě nebude schvalovat nebo trpět zlo. Všichni, kdož se pokoušejí omlouvat nebo skrývat své hříchy, kdo dovolují, aby jejich hříchy zůstávaly v nebeských knihách nevyznané a neodpuštěné, budou přemoženi satanem. Čím větší je zbožnost od nich požadovaná a čím čestnější je postavení, jež zastávají, tím hroznější je jejich chování v očích Božích. ...

RC 371.2

Případ Jákobův je také ujištěním, že Bůh neodvrhne ty, kdož byli podvedeni, pokoušeni a svedeni k hříchu, kdož se však k Němu vrátí s pravou lítostí. Zatímco satan usiluje o to, aby je zahubil, Bůh vysílá své anděly, aby je utěšovali a ochraňovali v době nebezpečí. RC 371.3

Útoky satanovy jsou prudké a zuřivé, jeho klamy strašné; avšak oko Páně bdí nad lidem Božím, Jeho sluch vnímá jeho volání. Soužení lidu Božího je velké, zdá se, že plameny pece ohnivé jej stráví; avšak vyjdou z ruky Toho, jenž je čistí, jako zlato zkoušené v ohni. Láska, kterou Bůh projevuje ke svým dětem v období jejich nejtěžší zkoušky, je právě tak silná a něžná jako láska, kterou k nim projevuje ve dnech, kdy se jim daří nejlépe; je pro ně třeba, aby prošli pecí ohnivou; jejich světskost musí být strávena, aby se v nich mohl dokonale obrazy Kristův. RC 371.4

Čas soužení a úzkosti, který je před námi, bude vyžadovat víru, která dokáže snést námahu, odklady a hlad, bude vyžadovat víru, která neochabne ani v těžkých zkouškách. Všem je poskytnuta doba milosti, aby se na tuto dobu připravili. Jákob zvítězil, protože byl vytrvalý a odhodlaný. Jeho vítězství je důkazem, jakou moc má vytrvalá modlitba. Všichni, kdož se chopí zaslíbení Božích, jako to učinil Jákob, a budou tak opravdoví a vytrvalí, jako byl on, budou mít právě takový úspěch, jaký měl on. Ti, kdož se nechtějí zapřít, kdož se nechtějí kát před Bohem a dlouze a opravdově se modlit za požehnání Boží, požehnání nedostanou. RC 371.5

Jak málo lidí ví, co je to zápasit s Bohem! Jak málo lidí se duší obrací k Bohu s toužebným přáním až do konce sil! Jak málo lidí lpí s neochvějnou vírou na zaslíbeních Božích, když už je zalévají vlny takového zoufalství, jež jazyk nemůže popsat! ... RC 371.6

Kdyby se poslové, kteří přinášejí světu poslední vážné varování, modlili o požehnání Boží nechludně, lhostejně a liknavě, nýbrž vřele a ve víře, jako to činil Jákob, našli by mnoho příležitosti k tomu, aby mohli říci: *„Viděl jsem Boha tváří v tvář, a zachována jest duše má.“* (Gn 32,20) Nebesa je budou pokládat za knížata, neboť budou mít moc zvítězit nad Bohem a nad lidmi. – GC 620-622 RC 371.7

Boží lid ochráněn

„Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici. Nebudeť bít na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci. Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.“ (Ž 121,5-7) RC 372.1

Až Kristus skončí své dílo prostředníka ve svatyni, bude vylit nezředěný hněv na ty, kdož uctívají šelmu a přijímají její znamení (Zj 14,9.10). Rány, které dopadly na Egypt, když Bůh hodlal vysvobodit Izrael, dávají tušit, jaké rány, jen ještě strašnější a větší, dopadnou na svět právě před konečným vysvobozením lidu Božího. ... RC 372.2

Tyto pohromy nejsou všeobecné, neboť by jimi byli obyvatelé země zcela vyhlazeni. Přesto to budou rány tak strašné, že smrtelník takové ještě nepoznal. Všechny soudy, které přicházejí na lidi před ukončením doby milosti, jsou mírněny milosrdenstvím. Krev Kristova prosící o odpuštění, chrání hříšníka, aby na něho dopadla plná míra odplaty za jeho vinu; při konečném soudu však bude vylit hněv nesmíšený s milosrdenstvím. ... RC 372.3

Lid Boží nebude ušetřen utrpení; bude pronásledován a soužen, bude trpět nedostatkem a strádat hladem, avšak nebude ponechán, aby zahynul. Bůh, jenž pečoval o Eliáše, nepomine ani jediné z obětavých dítek. Ten, jenž má spočítány vlasy na jejich hlavách, bude o ně pečovat a v době hladu budou mít dostatek. Zatímco bezbožníci budou mřít hladem a morem, budou andělé ochraňovat spravedlivé a uspokojovat jejich potřeby. Pro toho, jenž chodí v spravedlnosti, platí zaslíbení: *„Tomu chléb dán bude, vody jeho stálé budou.“ „Chudé a nuzné, kteříž hledají vody, an jí není, jejichž jazyk žízni prahne, já Hospodin vyslyším, já Bůh Izraelský neopustím jich.“ (Iz 33,15.16; 41,17) RC 372.4*

„Byť pak fik nekvetl, a nebylo úrody na vinicích,“ ... budou ti, kdož se bojí Boha, „v Hospodinu veseliti se“ a plésati v Bohu spasení svého (Ab 3,17.18). RC 372.5

„Nebude bít na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci. Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.“ „Onť zajisté vysvobodí tě z osidla lovce, a od nejjedovatějšího nakažení morního. Brky svými přikryje tě, a pod křídly jeho bezpečen budeš. ... Poněvadž jsi Hospodina, kterýž útočiště mé jest, a Nejvyššího za svůj příbytek položil, nepřihodí se tobě nic zlého, aniž se přiblíží jaká rána k stánku tvému.“ (Ž 121,5-7; 91,3-10) – GC 627-630 RC 372.6

Ti, kteří obdrží pečeť živého Boha a budou v době soužení chráněni, musí dokonale vyzařovat obraz Ježíšův. – EW 71 RC 372.7

„Sláva Bohu na výsostech!“

„A hned s andělem zjevilo se množství rytířstva nebeského, chválících Boha a řkoucích: Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.“ (L 2,13.14) RC 373.1

Snažně vás prosím, moji bratři a sestry, učinite... tyto vánoce (*Sestra Whiteová zde mluví o vánocích r. 1884; nikdy však neztotožňovala vánoce s narozením Pána Ježíše, právě naopak jasně zdůrazňovala, že se Pán Ježíš 25. prosince nenarodil. – pozn. překladatele*) požehnáním pro sebe i pro druhé. Ježíšovo narození bylo oslavováno nebeskými zástupy. Boží andělé v podobě hvězdy doprovázeli mudrce na jejich cestě, když hledali Ježíše. Přišli s dary a drahocennými oběťmi kadidla a myrhy, aby zaplatili svou obětinu novorozenému Králi předpovězenému v proroctví. Následovali zářivé posly s jistotou a velikou radostí. RC 373.2

Tito andělé... se ukázali skromným pastýřům, hlídajícím v noci svá stáda na betlémských pláních. Nejprve se zjevil jeden anděl, opásán plnou nebeskou zbrojí, a pastýři byli tak ohromeni a tak vyděšeni, že se mohli jen s nevýslovným úžasem upřeně dívat na podivuhodnou slávu nebeského návštěvníka. Anděl Páně přišel k nim a řekl jim: *„Nebojte se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu... Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v městě Davidově.“ (L 2,10.11) RC 373.3*

Jakmile si jejich oči zvykly na slavnou přítomnost tohoto anděla, hle, celá rovina byla rozzářena podivuhodnou slávou velkého množství andělů, kteří osídlili betlémské pláň. Anděl utišil obavy pastýřů dříve než otevřeli své oči, aby spatřili velké množství nebeského vojska, z nichž všichni chválili Boha a říkali: *„Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.“ (L 2,14) RC 373.4*

Pak uši smrtelníků zaslechly nebeské melodie a nebeský sbor se vznesl zpět do nebe, když dokončil svůj památný chorál, jaký vůbec kdy zazněl. Světlo pohaslo a stíny noci opět zahalily betlémské pahorky a pláň; v myslech pastýřů však zůstal ten nejskvělejší obraz, jaký jen kdy smrtelný člověk spatřil a požehnané zaslíbení a ujištění o příchodu Spasitele lidstva na náš svět, jež naplnilo jejich srdce radostí a štěstím, se prolínalo s vírou a podivuhodnou láskou k Bohu. RC 373.5

Ti, kteří milují Boha, by měli pocítovat hluboký zájem o děti a mládež. Takovým může Bůh zjevit svou pravdu a spasení. Ježíš volá maličké, kteří věří v Něho, jehňátka svého stáda. On chová zvláštní lásku k dětem a má o ně velký zájem. ... Nejvzácnější oběť, jakou děti mohou dát Ježíši, je svěžest jejich dětství. – RH Dec. 9, 1884 RC 373.6

Vykoupení zpívají: „Hoden jest Beránek!“

„A dal jim okrasu místo popela, olej veselé místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného.“ (Iz 61,3) RC 374.1

Milióny jich odešlo zneuctěno do hrobu, protože neochvějně odmítali přijmout klamná tvrzení satanova. ... Avšak nyní „*sám Bůh soudce jest*“ (Ž 50,6). Nyní se rozsudek vyneseny na zemi obrátí. ... Už nejsou slabí, zarmoucení, rozehnaní a utlačení. Od nynějška budou stále s Pánem. RC 374.2

Stojí před trůnem oděni rouchem bohatším, než kdy měli na sobě nejvznešenější na zemi. Jejich hlavy zdobí diadémy nádhernější, než jaké kdy zdobily hlavy pozemských vládců. Dny bolesti a nářků navždy skončily. Král slávy setřel slzy ze všech tváří, byly odstraněny všechny příčiny smutku. Za mávání palmovými ratolestmi zpívají vykoupení chvalo zpěv, čistý, sladký a harmonický; všechny hlasy se připojují, až klenbami nebes zaznívá hymnus: „*Sláva našemu Bohu, který sedí na trůnu, a Beránkovi.*“ (Zj 7,10) ... RC 374.3

V tomto životě můžeme jen začít chápat podivuhodný proces vykoupení. ... I když však napínáme své duševní síly do krajnosti, nedokážeme pochopit vykoupení v jeho plném významu. Nezměrná velikost, délka a šířka, hloubka a výška vykupující lásky jsou těžko pochopitelné. Plán vykoupení nebude plně pochopen ještě ani tehdy, až vykoupení uvidí a poznají, jací jsou; po nekonečné věky se bude udivené a užaslé mysli stále odhalovat nová pravda. Ačkoli skončí starost a bolest a pokušení, jež byly na zemi, a budou odstraněny jejich příčiny, bude si lid Boží vždy jasně a zřetelně uvědomovat, co stálo jejich spasení. RC 374.4

Po celou věčnost budou vykoupení hloubat o kříži Kristově a zpívat o něm. V oslaveném Kristu budou vidět Krista ukřižovaného. ... Až zástupy svatých pohlédnou na svého Vykupitele a spatří věčnou slávu Otce zářící v Jeho tváři, až uvidí trůn Boží, který je od věčnosti do věčnosti, a poznají, že Jeho království nebude mít konce, propuknou v nadšený zpěv: „Hoden, hoden je Beránek, který byl zabitý a vykoupil nás s Bohem svou nejdražší krví!“ ... RC 374.5

Milost, něžnost a otcovskou lásku uvidíme spjatou se svatostí, spravedlností a mocí. Patříme na majestát trůnu Božího, vysokého a úctyhodného (Iz 6,1), a poznáváme Jeho charakter v Jeho milostivých projevech a chápeme jako nikdy předtím, význam onoho drahého jména: „Náš Otec.“ – GC 650-652 RC 374.6

Vysvobození Božího lidu

„Nebo tu mne ukryje v stánku svém, v den zlý schová mne v skryši stanu svého, a na skálu vyzdvihne mne.“ (Ž 27,5) RC 375.1

Opravdu toužebně čeká lid Boží na znamení svého přicházejícího Krále. Když se ptají strážců: *„Strážný, co se stalo v noci?“* přijde bez váhání odpověď: *„Přišlo jitro, a tolikéž noc.“* (Iz 21,11.12) Světlo vzchází na oblacích nad vrcholky hor. Brzy zasvitne Jeho sláva. ... Nebe se rozhořívá úsvitem věčného dne a jako kouzelná píseň andělského sboru znějí slova: „Bud'te pevní ve své věrnosti! Přichází pomoc.“ ... RC 375.2

Drahý Spasitel pošle pomoc právě včas, když ji potřebujeme. Cesta do nebe je posvěcena Jeho šlépějemi. Každý trn, který zraní naše nohy, zranil také Jeho nohy. Každý kříž, který jsme povoláni nést, nesl před námi. Pán dopouští boje, aby se duše připravila pro pokoj. Čas soužení je strašnou zkouškou ohněm pro lid Boží; je to však také doba pro každého věřícího, v níž má pohlédnout vzhůru a vírou spatřit duhu zaslíbení klenoucí se nad ním... RC 375.3

Oko Boží, které přehlíží věky, je upřeno na rozhodnou chvíli, která čeká Jeho lid, až se proti němu spiknou pozemské síly. Jako vyhnanci v zajetí budou ve strachu, že zahynou hladu nebo násilnou smrtí. Avšak Svatý, jenž rozdělil Rudé moře před Izraelem, projeví svou nesmírnou moc a změní jejich otroctví. *„Ti budou, praví Hospodin zástupů, v den, kterýž já učiním, mým klínodem, a slitují se nad nimi, jako se slitovává otec nad synem svým, kterýž mu slouží.“* (Mal 3,17) RC 375.4

Kdyby v té době byla prolita krev věrných svědků Kristových, nebyla by – jako kdysi krev mučedníků – jako semeno, jež bylo zaseto, aby přineslo žně pro Boha. Jejich věrnost by nebyla svědectvím, které by přesvědčilo ostatní o pravdě; neboť zatvrzelé srdce tak dlouho odráželo vlny milosti, až se k němu už nevrátily. Kdyby spravedliví byli nyní ponecháni, aby padli za kořist svým nepřátelům, bylo by to vítězství knížete temnoty. Žalmista praví: *„Ukryje mne v stánku svém, v den zlý schová mne v skryši stanu svého.“* RC 375.5

Kristus praví: *„Ej lide můj, vejdi do pokojů svých, a zavři dvěře své za sebou; schovej se na maličkou chvíli, dokudž nepřejde hněv. Nebo aj, Hospodin běře se z místa svého, aby navštívil nepravost na obyvatelích země.“* (Iz 26,20.21) Slavné bude vysvobození těch, kteří trpělivě čekají na Jeho příchod a jejichž jména jsou zapsána v knize života. – GC 632-634 RC 375.6

Pavlovo triumfální svědectví

„Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují příští jeho.“ (2 Tm 4,7.8) RC 376.1

Tento muž víry vidí před sebou žebřík z Jákobova vidění, který představuje Krista, jenž spojuje zemi s nebesy a smrtelného člověka s věčným Bohem. Jeho víra se posiluje, když si připomíná, jak patriarchové a proroci spoléhali na Toho, jenž je jeho oporou a útěchou a pro něhož nyní dává svůj život. RC 376.2

Od těchto svatých mužů, kteří po staletí vydávali svědectví o své víře, slyší ujištění, že Bůh je věrný. Od svých spoluapoštolů, kteří vyšli hlásat evangelium Kristovo, nelekajíce se náboženského fanatismu a pohanské pověrčivosti, pronásledování a pohrdání, kteří nelitovali (svých) životů, aby mohli vyzvednout světlo kříže v temných zmatcích nevěry – od nich slyší svědectví, že Ježíš je Syn Boží a Spasitel světa. RC 376.3

Z mučidel, z hranic, z žalářních kobek, z temnic a hladomoren doléhá k jeho sluchu vítězné volání mučedníků. Slyší svědectví nezlomených, kteří, ač připraveni o vše, týráni a mučeni, neohroženě svědčí o své víře, říkajíce: *„Vím, komu jsem uvěřil.“* Ti, kdo pro víru dávají své životy, říkají světu, že Ten, v něhož věří, je mocen spasení (Žd 7,25). RC 376.4

Vykoupen obětí Kristovou, očištěn od hříchu Kristovou krví a oděn Kristovou spravedlností, má Pavel svědectví v sobě, že jeho duše je vzácná v očích jeho Vykupitele. Jeho život je skryt s Kristem v Bohu, a Pavel je přesvědčen že Ten, jenž přemohl smrt, může uchránit to, co je svěřeno Jeho péči (2 Tm 1,12). Jeho mysl se chápe Spasitelova zaslíbení: *„Já jej vzkřísím v poslední den.“* (J 6,40) Jeho myšlenky a naděje se soustřeďují na druhý příchod jeho Pána. A když meč popravčího dopadne a stíny smrti zahalí mučedníka, jeho poslední myšlenka platí – stejně jako bude platit jeho první myšlenka po velkém probuzení – setkání s Dárcem života, který ho pozve, aby vešel do radosti blažených. ... RC 376.5

Jako hlahol polnice zaznívá od té doby jeho hlas po všechny věky, posiluje svou odvahou tisíce svědků Kristových a vyvolává v tisících zkormoučených srdcích ozvěnu své vítězné radosti: ... *„Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Již za tím mi jest odložena koruna spravedlnosti, kterouž mi dá v onen den Pán...“* (2 Tm 4,7.8) – AA 512, 513 RC 376.6

Náš slavný úděl

„Ale kážeme, jakož psáno jest: Čehož oko nevidalo, ani ucho slýchalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest připravil Bůh těm, kteříž jej milují.“ (1 K 2,9) RC 377.1

Lidé zdeptaní a zotročení satanem mají být vykoupeni evangeliem, aby mohli prožívat slavnou svou bodu synů Božích. Božím úmyslem je nejen je uchránit před utrpením, které je nevyhnutelným důsledkem hříchu, ale chce je zachránit od hříchu samotného. Zkažený a hříchem znetvořený člověk má být očištěn a přeměněn, aby mohl být oblečen *„do krásy Pána našeho Boha“* a aby *„byl připodobněn obrazu Syna jeho“*. *„Co oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidské srdce nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří ho milují.“* (Ž 90,17; Ř 8,29; 1 K 2,9) Pouze věčnost může ukázat, jak slavného údělu smí dosáhnout člověk, obnovený k obrazu Božímu. RC 377.2

Abychom dosáhli tohoto vysokého ideálu, musíme obětovat všechno, co by nás mohlo přivést k pádu. Záleží na naší vůli, zda zůstaneme pod nadvládou hříchu. ... Často se nám zdá, že podřídít vůli Bohu, znamená souhlasit s tím, že svůj další život budeme žít zohaveni a zmrzačeni. Pán Ježíš však řekl, že je lepší, aby bylo naše „já“ zohaveno, zraněno a zmrzačeno, pokud nám to umožní vstup do věčného života. To, co považuješ za pohromu, je branou k tomu největšímu dobrodiní. RC 377.3

Bůh je zdroj života. Proto můžeme mít život, jen když jsme s Ním spojeni. Můžeme sice existovat nějakou dobu odděleni od Boha, ale nemáme v sobě skutečný život. ... Bůh nám může udělovat svůj život jediné tehdy, když mu odevzdáme svou vůli. Pán Ježíš naznačil, že nad skrytými hříchy, o kterých mluvil, zvítězíme jen tehdy, když obdržíme Jeho život, a ten obdržíme jen tehdy, když se Mu plně odevzdáme. Je sice možno tyto hříchy ukrýt v srdci a zatajit před lidskými zraky, ale jak pak chceme obstát v Boží přítomnosti? ... Bůh je stravující oheň pro hřích, ať se vyskytne kdekoli. ... RC 377.4

Odevzdat se Bohu, to vyžaduje oběť. Je to však obětování nízké věci pro věc vznešenou, pozemského pro duchovní, pomíjivého pro věčné. Bůh nemá v úmyslu naši vůli zničit, protože jediné použitím vůle můžeme splnit to, co od nás očekává. Máme Mu odevzdat svoji vůli, aby nám ji vrátil vyčištěnou, zušlechtěnou a natolik spojenou ve vzájemném pochopení s božskou vůlí, aby Bůh mohl našim prostřednictvím sesílat proudy lásky a moci. I když se toto odevzdání může jevit svéhlavému a umíněnému srdci jakkoli trpké a bolestné, přesto *„je to užitečné“* (Mt 5,30). RC 377.5

Teprve až Jákob padl zmrzačený a bezmocný na hrud' anděla smlouvy, pochopil vítězství přemáhající víry a obdržel titul knížete Božího. – MB 60-62 RC 377.6

Čistým srdcem odrážíme Krista

378.1 „*Kdo miluje čistotu srdce, a v čích rtech jest příjemnost, takového král přítelem bývá.*“ (Př 22,11) *RC*

Do města Božího nevejde nic, co znečišťuje. Všichni, kteří mají jednou být jeho obyvateli tam nahoře, musí se již zde na zemi stát čistými ve svém srdci. Kdo se učí od Ježíše, projevuje rostoucí nechuť k nedbalému chování, k neslušným výrazům v řeči a k nemravnému myšlení. Když Kristus přebývá v srdci člověka, projeví se to čistotou a ušlechtilostí v myšlení i v chování. *RC 378.2*

Ježíšova slova: „*Blahoslavení, kteří jsou čistí ve svém srdci*“, mají hlubší význam. Neoznačují jen čistotu, jak ji lidé obvykle chápou – nebýt ovládan smyslností a vášněmi – ale být ryzí ve skrytých úmyslech a pohnutkách srdce, být prost pýchy a sobectví, být pokorný, nesobecký a skromný jako malé dítě. ... *RC 378.3*

Avšak pro srdce, očištěné Duchem svatým, který v něm přebývá, je všechno jiné. Takoví mohou poznávat Boha. Mojžíšovi se Boží sláva zjevila, když byl skryt ve skalní rozsedlině. Podobně i my, jsme-li skryti v Kristu, můžeme vidět lásku Boží. *RC 378.4*

378.4 „*Kdo miluje čistotu srdce, a v čích rtech jest příjemnost, takového král přítelem bývá.*“ (Př 22,11) Vírou můžeme vidět Boha už zde a nyní. Z našich každodenních zkušeností poznáváme Boží dobrotu a soucit podle toho, jak s námi jedná ve své prozřetelnosti. ... Ti, kteří jsou čistí ve svém srdci, poznávají Boha v novém a důvěrnějším vztahu, jako svého Vykupitele; čím více poznávají čistotu a krásu Jeho povahy, tím více chtějí zrcadlit Jeho obraz. Vidí v něm Otce, který touží obejmout kajícího syna a jejich srdce naplňuje nevýslovná radost plná slávy (1 Pt 1,8). *RC 378.5*

Lidé čistého srdce poznávají Stvořitele ve věcech, které stvořila Jeho mocná ruka, v krásách, které naplňují vesmír. V psaném Slově čtou ještě zřetelněji zjevení Jeho milosrdenství, lásky a milosti. ... *RC 378.6*

Těm, kdo důvěřují a dětským způsobem touží poznat a konat vůli Boží, je soustavně odhalována krása a drahocennost pravdy, kterou moudří podle světa nechápou. Čím více se my sami stáváme účastníky božské přirozenosti, tím snadněji poznáváme pravdu. *RC 378.7*

Lidé čistého srdce již zde na světě, v době, kterou jim Bůh vymezil, žijí jakoby ve viditelné přítomnosti Boží. A v budoucnu, až dosáhnou nesmrtelnosti, Jej uvidí tvář v tvář, jak Jej vídal Adam, když chodil a mluvil s Bohem v ráji. „*Nyní totiž vidíme jako v zrcadle, zastřeně, ale potom tvář v tvář.*“ (1 K 13,12) – MB 24-27 *RC 378.8*

Křesťané odrážejí nebeské světlo

„Nemůže město na hoře ležící skryto býti. Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechněm, kteříž jsou v domě.“ (Mt 5,14.15) RC 379.1

„Vy jste světlo světa,“ řekl Kristus svým učedníkům. Tak jako slunce putuje po nebi, rozptyluje stíny noci a naplňuje svět jasně, tak musí Ježíšovi následovníci nechat své světlo zářit, aby rozptýlili mravní temnotu světa ležícího v hříchu. Oni však nemají žádné vlastní světlo; je to nebeské světlo, které mají odrážet světu. *RC 379.2*

„Město ležící na hoře nemůže být skryto.“ Naše myšlenky a plány jsou tajnými pohnutkami jednání a z toho důvodu určují charakter. Plány utvořené v srdci nemusí být vyjádřeny slovy nebo skutky k tomu, aby došlo k hříchu a aby duše byla přivedena k zatracení. Každá myšlenka, pocit a sklon, i když neviděn lidmi, je spatřen okem Božím. Ale pouze tehdy, když zlo, které zakořenilo v srdci, dosáhne svého naplnění v hříšném slově nebo skutku, může člověk posuzovat charakter svých bližních. *RC 379.3*

Křesťan je Kristův představitel. Má ukázat světu přeměňující moc božské milosti. On je živým listem Boží pravdy, který znají a čtou všichni lidé (2 K 3,2). Pravidlo, jež dal Kristus, podle kterého lze určit, kdo jsou Jeho praví následovníci, zní takto: *„Poznáte je podle jejich ovoce.“* (Mt 7,20) ... *RC 379.4*

Křesťanův zbožný život a svaté rozhovory mají být každodenním svědectvím proti hříchu a hříšníkům. Musí však představovat Krista, a ne samého sebe. Kristus je velkým lékem proti hříchu. Náš soucitný Vykupitel nám zajistil pomoc, kterou potřebujeme. On čeká na to, aby mohl udělit svou spravedlnost upřímnému kajícímu a roznítit v jeho srdci takovou božskou lásku, jakou může vzbudit jenom náš laskavý Vykupitel. Pak necht' ti, kdo se považují za Jeho svědky na zemi, Jeho velvyslance z nebeských dvorů, oslavují Toho, jehož představují tím, že budou věrní svému povolání jako nositelé světla tomuto světu. *RC 379.5*

Každý, kdo nakonec získá věčný život, bude již zde projevoval horlivost a oddanost ve službě Bohu. Neopustí místo povinnosti, když se dostaví zkoušky, těžkosti nebo pohana. Bude horlivým studentem Písma Svatého a bude následovat světlo tak, jak ono svítí na jeho stezce. Když je mu představen nějaký jasný, biblický požadavek, nezastaví se, aby se zeptal, co řeknou jeho přátelé, jestliže zaujme své postavení s Božím lidem? Dobře znalý své povinnosti to učiní srdečně a nebojácně. *RC 379.6*

O takových upřímných následovcích Ježíš prohlašuje, že se nestydí nazývat je bratřími (Žd 2,11). Bůh pravdy bude na jejich straně, a nikdy je neopustí. Všechny zdánlivé ztráty pro Kristovou věc budou považovat za nekonečný zisk. – ST March 25, 1886 *RC 379.7*